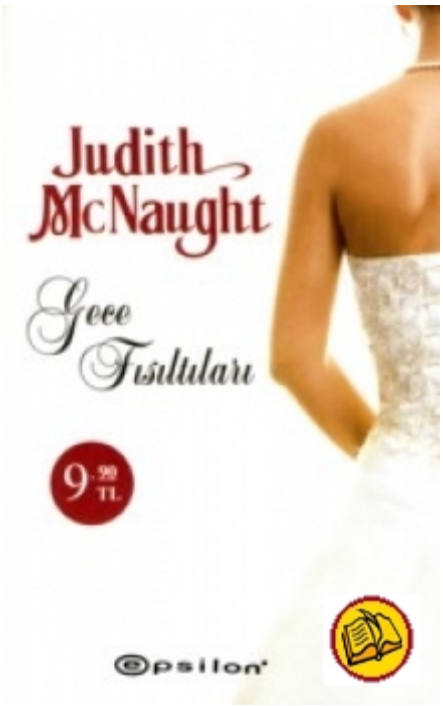

Judith McNaught
Gece Fısıltıları
9,90 TL
Epsilon

BİR

Üç günden beri onu izliyordu. Göz hapsine almıştı. Bekliyordu.

Alışkanlıklarını ve günlük programını öğrenmişti artık. Sabah kaçta kalktığını, gün boyu kimlerle görüştüğünü ve akşam kaçta yattığını biliyordu. Geceleri sırtını yastığa dayayarak kitap okuduğunu, okuduğu kitabın adını ve ışığı söndürmeden önce, kaldığı yeri kaybetmemek için, kitabını açık olarak komidinin üstüne bıraktığını da öğrenmişti.

Gür sarı saçlarının doğal olduğunu, gözlerinin o etkileyici menekşe mavisinin kullandığı merceklerden kaynaklanmadığını biliyordu. Makyaj malzemelerini marketten aldığını da. Besbelli, bedensel özelliklerini öne çıkarmaktan çok, temiz ve düzenli olmak ilgilendiriyordu onu.

Kendisi ise, onun hatırı sayılır bedensel özellikleriyle yakından ilgilenmekteydi. Ama acelesi yoktu ve bu ilgi, "alışılmış" nedenlerden kaynaklanmıyordu.

Başlangıçta, onu göz hapsinde tutarken, kızın kendisini fark etmemesine büyük özen göstermişti. Ancak, aldığı tedbirler gerekli olmaktan çok, alışkanlıktan geliyordu.

Florida'nın doğu kıyılarında bulunan küçük Bell Harbor kenti, 15. 000'i öğrenci olan, 150.000 kişilik nüfusuyla, bir yabancının halk arasında dikkat çekmeden dolaşabileceği kadar büyük olsa da, devlet otoyolları ve şoseler ağı içinde avını gözden kaçırabileceği ölçüde geniş değildi.

sahibine verdi. Kenny Landry, uçurtmasını alırken, sevinç ve hayranlıkla kızararak, "Ah! Teşekkürler Sloan," dedi.

Kenny'nin öndeki iki dişi eksikti, bu yüzden peltek peltek konuşuyordu. Annesinin okul arkadaşı olan Sloan'ın gözünde bunlar onu son derece sevimli yapıyordu.

"Annem, senin canın yanacak diye korktu; ama bahse girerim ki sen asla korkmazsın!"

Aslında Sloan, yelpaze gibi açılan dallar arasından aşağı doğru inerken, kısa pantolonunun sıyrılarak bacaklarını gerektiğinden fazla ortaya çıkarmasından çok korkmuştu.

"Herkes değişik bir şeyden korkar," dedi. İçinden onu kucaklayıp bağrına basmak geldi. Ama toplum içinde böyle bir sevgi gösterisi çocuğu utandırmayı göze almak demekti. Bunun yerine onun kahverengi saçlarını okşamakla yetindi.

Pembe bir şortla beyaz bir tişört giymiş olan küçük bir kız, Sloan'ı hayranlıkla seyrediyordu.

"Ben de bir kez ağaçtan düşmüştüm," diye itirafta bulundu. Sonra, utanarak ekledi: "Hem de dirseğimden yaralanmıştım." Kıvırcık, kısa kızıl saçları, burnunun üzerinde çilleri ve kucağında bez bir bebek vardı.

Olaydan etkilenmeyi reddeden tek çocuk Burch Ingersoll'du. Emma'ya, "Kızlar bebeklerle oynamalıdır," diye bildirdi. "Ağaçlara erkek çocuklar çıkar."

Emma bez bebeğini ondan güç alırmışçasına sımsıkı tutarak, "Öğretmenim, Sloan'ın gerçek bir kahraman olduğunu söyledi," dedi. Sonra, bakışlarını Sloan'a çevirerek, "Öğretmenim, kuyuya düşen küçük oğlanı kurtarmak için, hayatınızı tehlikeye attığınızı söyledi," diye ekledi.

Sloan uçurtmanın yerde duran ipini aldı ve parmaklarına dolayarak yumak yapmaya başladı.

"Öğretmenin nezaket göstermiş," diye cevap verdi.

Emma'nın annesi de sınıf arkadaşıydı. Bakışları Kenny ile Emma arasında gidip gelirken hangisinin daha sevimli olduğuna karar veremiyordu. Bu çocukların çoğunun anne babalarıyla birlikte okula gitmişti. Ve şimdi, onu hayranlıkla seyretmekte olan bu küçük yüzlere gülümseyerek bakarken eski sınıf arkadaşlarını hatırlatan izler görüyordu.

Sınıf arkadaşlarının ve dostlarının çocuklarının arasında, birden, kendi evladına sahip olma özlemini yoğun bir biçimde hissetti. Son bir yıldır, bir kız ya da oğlan çocuğuna sahip olma, onu kucaklama, sevme, okula göttürme isteği artmış, arzudan çok bir ihtiyaç haline gelmişti. Ancak ne yazık ki, kendisini bir erkeğe teslim etme arzusu hiç mi hiç artmamış, tam aksine iyice azalmıştı.

Çocukların hepsi Sloan'ı gözle görülen bir hayranlıkla izliyorlardı. Butch Ingersoll ise etkilenmemekte kararlıydı. Babası ile dedesi lisede futbol yıldızlarıydı. Altı yaşındaki Butch Ingersoll, sadece onların iri kemikli bodur vücut yapısını değil, köşeli çenesini ve maço tavırlarını da almıştı. Dedesi polis müdürü ve Sloan'ın amiriydi. Küçük çocuğun çenesini ileri doğru uzatması, Sloan'a ister istemez Komiser Ingersoll'u hatırlatıyordu.

"Dedem bütün polislerin o çocuğu, aynı senin gibi kurtarabileceğini ama sen kadın polis olduğun için, televizyoncuların işi büyüttüğünü söylüyor."

Bir hafta önce, Sloan, yeni ayaklanmış bir bebeğin kayıp olduğuna ilişkin bir çağrı almış ve oraya gidip, çocuğu kurtarmak için bir kuyunun dibine inmişti. Yerel televizyon istasyonları kayıp çocuk hikâyesini ele almışlar, arkasından Florida'daki bütün yayıncılar kayıp çocuğun kurtarılışının hikâyesine yer vermişti. Kuyuya inip, orada, hayatının en korkulu dakikalarını yaşadıktan üç saat sonra, Sloan bir "kahraman" olup çıkmıştı. Çocuğun sağlığı için, dua etmek üzere orada toplanmış olan Bell Harbor sakinleri ile reytinglerini yükseltecek değerde bir haber konusu oluşmasına dua etmek için gelen habercilerin tezahüratı ile karşılanmıştı.

Bir hafta sonra, nihayet, heyecan yatışmış ve olay unutulmaya başlamıştı, ama Sloan'ın istediğinden daha uzun sürdüğü kesindi. Medya yıldızı ve mahalle kahramanı rolünü gülünç ve yakışıksız buluyor ayrıca bu ortamı yaratacak bir durum olmadığına bütün kalbiyle inanıyordu. Bir yandan, şu sıralar kendisini bir kahraman, bir ikona, kadınlar için bir örnek olarak kabul eden Bell Harbor halkına bunun öyle olmadığını anlatmaya çalışırken, diğer taraftan, Butch'un, elli beş yaşındaki dedesi Komiser Inger-

soll'la uğraşmak zorunda kalıyordu. Komiser Ingersoll, Sloan'ın içgüdüsel olarak yaptığı kahramanlığı, önceden tasarlanmış bir gösteri sayıyor ve kızın güvenlik kuvvetleri içindeki varlığını kendi rütbesine hakaret ve otoritesine meydan okuma kabul ediyordu. Sloan, onun için, başından atmanın bir yolunu bulana kadar, taşımak zorunda olduğu bir yükten başka bir şey değildi.

Genç kadın, uçurtma ipini geçici bir yumak halinde sarmayı bitirip gülümseyerek Kenny'e uzatırken, sahnede, en yakın arkadaşı Sara Gibbon belirdi.

Sara, Sloan'a çocuklardan oluşan küçük gruba, sonra da kenarları sarı boyalı kanadı kırılmış, şahin biçimindeki uçurtmaya bakarak, "Tezahürat ve alkış sesleri duydum," dedi. Sonra, "Uçurtmana ne oldu, Kenny?" diye sordu. Kızın güülmsemesi karşısında, çocuğun gözleri parlamıştı. Sara, hangi yaşta olursa olsun, bütün erkekler üzerinde aynı etkiye sahipti. Kısa kesilmiş, kestane rengi parlak saçları ışıl ışıl yanan yeşil gözleri, güzel yüzüyle, tek bir davetkâr bakışı, erkeklerin yolunu şaşırmasına yeterdi.

"Ağaca takıldı."

Emma, tombul, küçük işaret parmağıyla ağacın tepesini göstererek heyecanla söze karıştı: "Evet, ama Sloan kurtardı onu."

Kenny, "Sloan ağacın ta tepesine tırmandı ve korkmadı. Çünkü o cesur birisi," diye ekledi.

Sloan kendisinin de günün birinde anne olacağını düşünerek; çocukların bu düşüncesini düzeltmesi gerektiğini hissetti.

Küçük gruba gülümseyerek baktı ve "Cesur olmak hiç korkmamak anlamına gelmez. Cesur olmak, korktuğumuz halde yapılması gerekeni yapmamız demektir," dedi. "Örneğin, başımızın derde gireceğini bile bile doğruyu söylemek, cesarettir. İşte bu gerçek anlamda cesur olmak demektir."

Sahnede, dev balonlarıyla, palyaço Clarence'ın belirmesi üzerine, Kenny, Emma ve Butch dışındaki tüm çocuklar, hep birlikte ona yöneldiler.

Kenny, o sevimli, eksik dişli gülümsemesiyle, "Uçurtmamı kurtardığın için teşekkür ederim, Sloan," dedi.

Sloan, onu kolları arasına alıp, pis gömleği ve yapış yapış suratına rağmen sımsıkı sarılmak için duyduğu şiddetli isteğe karşı koymaya çalışırken, "Bir şey değil," diye karşılık verdi.

Küçük üçlü, aralarında Sloan'ın cesaretinin derecesini tartışarak uzaklaştılar.

Emma, "Bayan Mc Mullin haklıydı," diye görüşünü belirtti. "Vallahi, Sloan canlı bir kahraman."

Kenny ise, "Gerçekten, cesur o," dedi.

Butch Ingersoll iltifatı sınırlandırıp nitelendirmek zorunda hissetti kendini. Konuya bir nokta koymak için, "Kızlar arasında cesur sayılır," diye fikrini belirtti.

Sloan'a, şimdi Komiser Ingersoll'u daha çok hatırlatıyor ve bu haliyle kızı eğlendiriyordu.

Garip, ama hakareti algılayan utangaç küçük Emma oldu.

"Kızlar da erkekler kadar cesurdur," dedi.

"Hayır, değildirler! O polis olmamalı. Polislik erkek işidir. Bu yüzden polis deyince akla erkek gelir."

Kahramanına yapılan bu son hakaret Emma'yı çok güceendirmişti.

Tiz bir sesle, "Annem, Sloan Reynolds'ın polis müdürü olması gerektiğini söylüyor," diye bağırdı.

Butch Ingersoll, "Yaa, öyle mi? Ama Polis Müdürü benim dedem ve onun başının belası olduğunu söylüyor. Dedem diyor ki: 'O evlenip çoluk çocuk sahibi olmalı,' kızlar bu işe yarar," diye karşılık verdi.

Emma cevap vermek için ağzını açtı, ama ne diyeceğini bilemedi. İtiraz etmek yerine, "Senden nefret ediyorum, Butch Ingersoll!" diye haykırdı ve bebeğini sımsıkı göğsüne bastırıp, gözyaşları içinde uzaklaştı.

Kenny, "Böyle söylememeliydin," diye uyardı arkadaşını. "Onu ağlattın."

Butch, yeni yetme bir tutucu olarak, dedesine benzer bir tavırla: "Umurumda değil!" dedi.

Kenny de tıpkı babası gibi politikacı olarak yetişiyordu. "Yarın ona çok iyi davranırsın, o zaman belki bu söylediklerini unutur," diye karşılık verdi.

İKİ

Çocukların sesi duyulmaz olunca, Sloan, buruk bir gülümsemeyle, Sara'ya döndü:

"Şu ana kadar erkek çocuk mu kız çocuk mu istediğime karar verememiştim," dedi. "Artık ne istediğimi biliyorum. Kesinlikle küçük bir kız istiyorum."

Bu yöndeki konuşmalar gittikçe sıklaştığından konu Sara'ya hiç yabancı gelmemişti.

Sloan'a, "Henüz karnında bile olmayan çocuğunun cinsiyetini tayine çalışırken, ona bir baba, kendine de bir koca adayı bulmaya biraz daha fazla vakit ayırmanı önerebilir miyim?" diye takıldı.

Sara, sürekli olarak, değişik erkeklerle çıkar ve ne zaman yeni biriyle görüşse -ki bu çok sık olurdu- Sloan'a uygun birini bulmak ümidiyle, hemen adamın arkadaşlarını gözden geçirir, uygun bir aday bulur bulmaz onu Sloan'la tanıştırmak için paçaları sıvardı. Bu çöpçatanlık deneyimleri hep başarısızlıkla sonuçlanmıştı ama Sara denemekten vazgeçmiyordu. Çünkü, Sloan'ın, nasıl olup da müşterek yanları az da olsa, yakışıklı sayılabilecek bir genç adamla bir akşam geçirmek yerine, evde tek başına oturmayı tercih ettiğini bir türlü anlayamıyordu.

İki kız, yerel işyerleri tarafından kurulmuş çadır ve kulübelere doğru ilerlerken, Sloan, tedbirli bir sesle sordu: "Yine kim var aklında?"

Sara başıyla ilerideki bir ağaca dayanmış olan adamı işaret etti. "İşte yeni biri!"

Adam bej bir pantalon ve sarı bir ceket giymişti. O sırada iki kırmızı balonu el çabukluğuyla boynuzlu bir geyiğe dönüştürmekte olan Palyaço Clarence'ı seyretmekteydi. Gölgede kalan yüzü profilden görünüyordu. Büyük bir kâğıt bardaktan bir şeyler içmekteydi. Sloan, biraz önce, uçurtmayı kurtardıktan sonra çocuklarla konuşurken, onun kendisini seyrettiğini fark etmişti. Ama, şimdi de aynı çocukları seyrettiğine göre, onun, çocuğunu gözünün önünden ayırmamakla görevlendirilmiş bir baba olduğuna karar vermişti.

"Onun çocuğu var zaten," dedi.

"Nereden biliyorsun?"

"Yarım saattir aynı çocuk grubunu gözlüyor."

Sara pes etmeye niyetli değildi.

"Çocuklara bakıyor diye birinin babası olması gerekmez."

"Peki, o zaman niye onları seyrediyor dersin?"

"Eee, şey olabilir..."

Sloan, sert bir sesle: "Çocukları taciz eden biri mi?" diye sordu.

Adam, kendisinden söz edildiğini hissetmiş gibi, elindeki kâğıt bardağı ağacın dibindeki çöp kutusuna fırlatarak, itfaiyenin, pek çok kişinin dikkatini çeken yeni arabasına doğru uzaklaştı.

Sara saatine bakarak,"Şanslısın," dedi. "Bugün zaten çöpçatanlığa ayıracak vaktim yok. Bizim çadırda üç saat daha görevliyim."

Sara, çalıştığı iç dekorasyon şirketinin çadırında broşür dağıtmanın yanı sıra bedava tavsiyelerde bulunuyordu.

"Bütün gün ne bir soru soran ne de broşür isteyen yakışıklı sayılabilecek tek bir adam bile çıkmadı."

Sloan, "Vah, vah! Pek yazık!" diyerek dalga geçti.

Sara, ciddi ciddi, "Hem de nasıl!" diye karşılık verdi. "Ben de, belki yemek yemek istersin diye, çadırı yirmi dakika kapatmaya karar verdim."

Kaldırımda yan yana yürüyorlardı. Sloan saatine baktı.

"Beş dakika sonra bizim çadırı bir saatliğine devralacağım. Yemek için görevlinin gitmesini beklemek zorundayım."

"Tamam, ama ne olursa olsun acı biberli fasulyeden uzak dur! Dün gece en acı biberli fasulye kiminki diye bir yarışma vardı ve yarışmayı Pete Salinas kazandı. Büfesinin dört bir yanında Florida'nın en acı fasulyesini sattığını belirten yazılar asılı. Koskoca adamlar büfenin çevresinde birikmiş, tatlı biberli kuru fasulye yermiş gibi bu acı fasulyeyi yemeye çalışıyorlardı. Erkekliklerini kanıtlamak için herhalde."

Sara'nın bu konudaki uzmanlığına rağmen, Sloan arkadaşının vardığı sonucu kuşkuyla karşıladı.

"Belki de sos senin tahmin ettiğin kadar acı değildir."

"Ah! evet, çok acı. Acı bile denmez; öldürücü. Shirley Morrison ilkyardım arabasında görevli ya, dediğine göre, Pete'in acılı fasulyesinin kurbanları son bir saat boyunca karın ağrısından kramplara ve ishale kadar çeşitli şikâyetlerle ona başvurmuşlar."

Polis çadırı parkın sol tarafında, otoparkın tam yanına kurulmuştu. Sara'nın çadırı da, sol tarafta yirmi metre kadar ötedeydi. Sloan, tam birbirlerine ne kadar yakın olduklarından söz edecekti ki Komiser Ingersoll'un devriye arabası, ileride çadırın yanında, ani bir fren yaparak durdu. Sloan ona bakarken, komiser iri gövdesini arabanın ön koltuğundan dışarı attı, kapıyı hızla kapattı. Polis çadırına doğru, yuvarlanır gibi ilerledi ve Teğmen Caruso ile birkaç kelime konuştu. Sonra kaşlarını çatarak etrafa bakınmaya başladı.

Sloan içini çekerek, "Ben insanların yüz ifadelerinden bir şey anlıyorsam eğer, bu beni arıyor," dedi.

"Göreve başlamana beş dakika olduğunu söylemiştin."

"Evet ama onun için..."

Birden, sözünü yarıda keserek, heyecanla Sara'nın bileğine yapıştı.

"Sara, bak kim bekliyor çadırının önünde! Bayan Peale bu! Her iki koltuğunun altında birer kedi var."

Bayan III. Clifford Harrison Peale, Bell Harbor'un ilk kurucularından ve aynı zamanda en zenginlerinden birinin dul eşiydi.

"İşte mükemmel bir müşteri. Senin harika fikirlerinden yararlanmak için bekliyor. Gerçi huysuz ve garip biridir ve isteklerinin sonu gelmez ya."

Sara, "Neyse ki çok sabırlı ve uyumluyumdur," dedi.

Sloan onun bu sözleri üzerine kahkahalara boğulurken, o sola yönelip çadırına doğru koşmaya başladı.

Sloan ise at kuyruğu şeklinde toplamış olduğu saçlarını düzeltti; beyaz gömleğini çekiştirerek hâki renkli kısa pantolonunu belinden içeri sokuşturdu ve sağa dönerek polis çadırına yöneldi.

ÜÇ

Komiser Ingersoll, çadırın önündeki masanın başında durmuş; Matt Caruso ve Jess Jessup'la konuşuyordu. Bu ikisi yemeğe çıkabilmek için Sloan'ın gelip görevi onlardan devralmasını bekliyorlardı. Jess, kızı görünce gülümsedi. Ingersoll öfkeli bakışlarla süzdü onu. Korkak ve kişiliksiz bir adam olan Caruso ise, önce otomatik bir biçimde, Jess gibi gülümsedi, sonra, yan gözle Ingersoll'a baktı ve hemen onu taklit ederek suratını astı.

Sloan, hemen hemen herkeste hoşuna gidecek bir taraf bulurdu. Ama iş Caruso'ya gelince, bu konuda güçlük çekiyordu. O sadece kişiliksiz biri değil, aynı zamanda Ingersoll'un değişmez yardakçısıydı. Otuz üç yaşındaki Caruso, otuz kilo fazlası olan, yuvarlak yüzlü, soluk benizli bir adamdı. Saçları dökülmeye başlamıştı. Terlemeye başlaması için, Ingersoll'un kaşlarını çatarak ona bakması yeterliydi.

Genç kız, Ingersoll'un yanına varır varmaz komiser onu azarlamaya başladı.

"Bir hayran kalabalığı karşısında, kahramanlık gösterileri yapmanın senin için, buradaki işinden daha önemli olduğunu görüyorum," diye soludu. "Ama Teğmen Caruso ile ben, yemeğe gitmek için senin gelmeni bekliyorduk. Yemek yiyebilmemiz için burada yarım saat oturabilir miydin acaba?"

Komiser Ingersoll, dikenlerini çıkardığı zaman, bazen insanın canını acıtır, çoğunlukla da batırırdı. Ama bu yaptığı son eleştiri

o kadar saçma ve adaletsizdi ki, ak saçları, bira içenlere özgü koca göbeğiyle huysuz bir çocuğu andırıyordu. Oysa, çoğu kez, kalpsiz bir zalim kimliğine bürünürdü.

Sloan, yüce gönüllülükle, "Keyfinize bakın," dedi. "Şu andan itibaren, bir saat süreyle, görevdeyim."

Ondan istediği tepkiyi göremeyen Komiser arkasını döndü. Ama uzaklaşırken, başını kıza döndürerek, hakaret dolu bir cümle daha sarfetti.

"Biz yokken, işleri yüzüne gözüne bulaştırmamaya gayret et, Reynolds!"

Bu kez, Sloan utandı ve canı sıkıldı. Çünkü, oradan geçmekte olan birkaç kişi Komiserin hakaretini duymuş, Caruso da pis pis sırıtarak, Sloan'a bakmıştı. Genç kız, onlar biraz uzaklaşana kadar bekledi, sonra seslendi:

"Acı biberli fasulyenin tadına bakın! Herkes çok lezzetli olduğunu söylüyor."

Sara'nın erkeklerin acılı yemekleri, rahatça yiyebilmekle nasıl övündükleri konusundaki sözleri tamamıyla anlamsız gelmişti, ama Sara'nın erkeklerin davranışları konusundaki uzmanlığı sorgulanamazdı.

Buna dayanarak ekledi: "Biberle aranız yoksa, acılı sosdan uzak durmanızı tavsiye ederim!"

İki adam, bir an için, başlarını çevirip tıpatıp aynı biçimde sırıttılar ona. Bu sırıtışlarda erkek olmanın doğal üstünlüğüne dayanan özgüven vardı. Sonra, dosdoğru, Pete Salinas'ın acı soslu fasulye büfesinin yolunu tuttular.

Sloan, tebessümünü gizlemek için, başını eğdi ve güvenlik kuvvetlerini ilgilendiren çeşitli konulardaki broşür yığınlarını düzeltmeye başladı. Bu konular arasında, Belediye Sarayı'nda kadınlar için tertiplenmiş olan savunma kurslarıyla ilgili olanı da vardı.

Sloan'ın yanında duran Jess Jessup, Caruso ve Ingersoll kalabalık arasında kaybolana kadar, gözleriyle izledi onları.

Sonra, "Ne mükemmel bir çift!" dedi. "Ingersoll bencilin teki, Caruso da psikopat."

Sloan, içinden ona katılıyordu. Ama otomatik olarak, güç bir durumu dallandırıp budaklandırmaktansa yatıştırmayı tercih etti.

"Her şeye rağmen, Ingersoll iyi bir polistir," dedi. "Bunu kabul etmelisin."

Jess, "Sen de çok iyi bir polissin ama o bunu kabul etmiyor," diyerek karşı çıktı.

Sloan bu konuşmanın, bu güzel ikindinin dinlendirici havasını bozmasına razı değildi.

"O, hiç kimsenin iyi bir polis olduğunu kabul etmez," dedi.

Jess, huzursuz bir tavırla, "Tabii bu sevdiği kişiler için geçerli değil!" diye itiraz etti.

Sloan, istemeyerek sırıttı. "Kimi seviyor ki?"

Jess bir an düşündü, sonra hafifçe güldü.

"Hiç kimseyi," dedi. "O hiç kimseyi sevmez."

Sustular. Huzur içinde kalabalığı seyrediyor, gelip geçenlerden onları tanıyan veya tanımayan kişilerin dostane selamlarına karşılık veriyorlardı. Sloan bazı kadınların ısrarlı bir biçimde çadırın önünden bir kereden fazla geçtiklerini ve açıkça Jess'e gülümsediklerini fark etti. Bu onu eğlendirmeye başlamıştı.

Bu durum kızın hoşuna gidiyordu, ama onu şaşırtmıyordu. Jess Jessup ne giyerse giysin, kadınlar üzerinde aynı etkiyi yapıyordu. Ama üniformasını giydiğinde, Hollywood filmlerinde, yakışıklı, sert ve karizmatik polisi oynayan aktörlere benziyordu. Kıvırcık, siyah saçları, pırıl pırıl bir tebessümü, kaşının üzerinde ona tehlikeli, hovarda bir görünüm veren bir yara izi ve yanağında diğer fiziksel özelliklerine hiç uymayan ve yüz hatlarını küçük bir oğlan çocuğununki gibi yumuşatan bir gamzesi vardı.

Miami'de, Dade County Polis Müdürlüğü'nde yedi yıl çalıştıktan sonra, bir sene önce Bell Harbor'a gelmişti. Büyük kentin suçlarından ve trafiğinden bezmiş ve bir hafta sonu tatilinde, uyku tulumu ile çamaşırlarını cipine atıp Miami'den kuzeye doğru yola çıkmıştı. Gitmek istediği belli bir yer yoktu. Kendini Bell Harbor'da buldu. İki gün sonra da buraya yerleşmeye karar verdi.

Bell Harbor Güvenlik Kuvvetleri'nde çalışmak için başvuruda bulundu. Miami'yi ve oradaki işinde ulaştığı rütbeyle kıdemi gözünü kırpmadan geride bırakmıştı. Yetenekli, zeki ve enerjikti.

Bu nitelikleriyle, Bell Harbor güvenlik güçlerinde çalışan meslektaşları arasında da, neredeyse kasabanın kadınları arasında olduğu kadar gözdeydi.

Şubede herkes, onun devriye gezdiği bölgedeki başı sıkışmış bayanlardan gelen acil telefonların gittikçe arttığına değinerek genç adama takılıyordu. Devriye nöbetleri her üç ayda bir değişir ve Jess'in görev bölgesindeki bayanlardan gelen telefonların artması kaçınılmaz olurdu.

Sekreterlerden memurlara kadar herkes, kadınların onu ne kadar çekici bulduğu konusunda takılırdı Jess'e. O ise bu şakalardan ne rahatsız olur ne de boş bir gurura kapılırdı. Bu tavrı ona artı puan kazandırıyordu. Birlikte göründüğü kadınların hepsi uzun boylu, zarif ve güzeldi. Böyle olmasa Sloan, onun insanların görüntüsüyle hiç ilgilenmediğini, kendi yakışıklılığının da farkında olmadığını düşünebilirdi.

Şu anda, kızıl saçlı bir kızla iki arkadaşı, kafa kafaya verip kısa bir görüşme yaptıktan sonra, dosdoğru Sloan ile Jess'in bulunduğu masaya doğru gelmekteydi. İkisi de kızları aynı anda gördü.

Sloan, "Hayran kulübünden birileri geliyor," diye takıldı Jess'e. "Aralarında bir plan yaptılar."

Kızın hoşuna giden, Jess'in onları niyetlerinden vazgeçirmek istercesine başını çevirmesi oldu.

Genç adam, gereksiz bir ciddiyetle, "Görünüşe bakılırsa, Sara'nın müşterisi var," dedi. Büyük bir dikkatle Sara'nın çadırına bakıyordu. "O yanındaki Bayan Peale değil mi? Oraya gidip kendisine merhaba desem iyi olur."

Sloan, "İyi numara" diye alay etti. "Ama sen kalkıp gidersen, büyük bir olasılıkla, ya peşinden gelirler ya da geri gelmeni beklerler. Senin yanındayken, kadınlarda her zaman gördüğüm o heyecanlı ve kararlı hal var üstlerinde."

Jess, rahatsız olmuştu. "Sen karışma," dedi.

Sloan önce şaşırdı sonra güldü.

Üç kadın da otuzuna yakındı. Pırıl pırıl parlayan yanık vücutlarıyla o kadar çekici bir görünüşleri vardı ki, Sloan hayranlıktan bakakalmıştı.

Kızıl saçlı olanı, grubun sözcülüğünü yapıyordu. Ağzından çıkan ilk kelimeler Jess'le tanıştıklarını ortaya koydu.

"Merhaba, Jess. Görünüşüne bakarak, kendini yalnız hissettiğine karar verdik."

Genç adam, ilgisiz bir tavırla, "Öyle mi?" dedi.

Yakından bakınca, hepsinin adamakıllı sürüp süzüştürmüş oldukları belli oluyordu. Bu kez, Sloan onların otuzu biraz geçkin olduklarına karar verdi.

Kızıl saçlı kız, Jess'e uzun uzun baktı.

"Gerçekten," diye karşılık verdi.

Sloan birine böyle bakmaya kalksa, utancından kıpkırmızı olurdu.

Jess'in, onun davetkâr bakışını anlamazlıktan geldiğini gören kızıl saçlı kız, daha kolay bir yola başvurdu.

"Şu sıralar bizim mahallede senin görevde olman insana öyle huzur veriyor ki."

Genç adam gülümsedi, ama ters bir tavırla, "Nedenmiş o?" diye sordu.

Sloan, daha önce de Jess'in, kadınların cesaretini kırmak istediğinde, bu ifadeyi kullandığına tanık olmuştu.

Kadınlar şaşırdılar, ama cesaretleri kırılmamıştı.

İçlerinden biri, "Aramızda dolaşan bir çılgın var," dedi.

Hiç de gerekli olmadığı halde, ona son zamanlardaki soygunları hatırlatmak istemişti. Bu olayda birkaç yaşlı kadın evlerinde öldüresiye dövülmüştü.

Kızıl saçlı kız söze karıştı, "Kasabadaki kadınların ödü kopuyor, özellikle yalnız yaşayan kadınların," dedi. Sonra, bakışını daha da derinleştirerek, "En çok da geceleri!"

Jess, birden, kadının mesajını aldığını belli ederek gülümsedi. Vaat dolu bir sesle, "Buna çare bulabilirim," dedi.

"Bulabilir misin?"

"Evet, bulabilirim."

Hemen Sloan'a döndü. Genç kız, eğlenerek seyrettiği olaya, katılmak zorunda bırakarak, "Şu listeyle üç tane broşür verir misin bana?" dedi.

Sloan onun isteğini yerine getirdi. Jess kızların her birine birer broşür verdi. Sonra da listeyi kızıl saçlı olana uzattı.

"İsimlerinizi buraya yazın."

Kızlar onun söylediği her şeyi yapmaya hazırdılar. İsimlerini ve telefon numaralarını, tek bir soru sormadan, hemen listeye yazdılar.

Kızıl saçlı kız, listeyi geri verirken, "Ben şimdi nereye kaydoldum?" diye sordu.

Jess hainçe sırıtarak, "Savunma kursları," dedi. "Dört günlük bir kurs. Belediye Sarayı'nda yapıyoruz. İlk ders yarın öğleden sonra."

Kurs öğretmeninin Sloan olduğunu, kendisinin ise sadece birkaç kez, Sloan'ın erkek bir saldırganın nasıl etkisiz hale getirilebileceğini göstermesi için, orada bulunacağını özellikle söylememişti.

Esmer olanı sessizliğini bozup, "Geleceğiz," dedi.

Jess sıcacık bir sesle, "Bana ihanet etmeyin," dedi.

Kızlar giderken, "Sözümüzde duracağız," diye karşılık verdiler.

Sloan, onların dar eteklerine, koreografik hareketlerine, uzun bacaklarına ve yüksek topuklu sandaletlerine bakarak Las Vegas'daki figüran kızlara benzediklerine karar vermişti. Kendini, başına buyruk şuh bir kadın rolünde hayal etti ve yüzünde hafif bir tebessüm belirdi.

Jess, muzip bir ifadeyle, "Söyle bakalım," dedi.

Sloan, onun uzaklaşmakta olan kızları seyretmek yerine, iskemlesini kendisine doğru çevirip, dikkatle kendisine bakmaya başladığını görünce şaşırdı.

"Neyi söyleyeyim? diye sordu.

"Ne düşündüğünü."

Sloan onun kararlı bakışları karşısında huzursuz olmuş, ne yapacağını şaşırmıştı. Geçmişte, birkaç kez onun bu düşünceli, soran bakışlarıyla karşılaşmış ve kendisinin de bilmediği bir sebepten dolayı nedenini sormak istememişti. Şubede, Jess, zanlılara bir soru sorduktan sonra karşılarında oturup onlar konuşmaya başlayana kadar, gözünü ayırmadan yüzlerine bakması ve böylece onları itirafa zorlamasıyla ünlüydü. Gerçi bu bakış o kadar korkutucu değildi, ama yine de şaşırtıcıydı.

"Onların Las Vegas'daki figüran kızlara benzediklerini düşünüyordum," diye cevap verdi.

Sonra, umutsuzca devam etti, "Gerçekten bunu düşünüyordum."

Jess, yumuşak bir tavırla ısrar etti. "O andaki gülüşüne bakılırsa, hepsi bu değil."

Sloan, nedense rahatlamıştı.

"Ha, şu gülümseme..." dedi. "Kendimi o topuklu sandaletler ve kısacık etekle parkta dolaşırken hayal ettim de..."

"Bunu görmek isterdim."

Sloan'ın, bu sözlere bir tepki vermesine fırsat vermeden ayağa kalktı, ellerini ceplerine sokup, "Bu kılıkta ortaya çıkarken, yüzünün kızardığı belli olmasın diye bir şeyler sürüp sürüştürür müsün? Şu bal rengi saçlarını da boya ki, güneşten iyice sararmış olan kısımları kapansın" dedi.

Bu sözler karşısında kızın ağzı açık kalmıştı.

Bıyık altından gülerek, "Neee?" dedi.

Jess, eğlendiğini gösteren bakışlarla ona baktı.

"Ne yaparsan yap da, seni gördüğümde aklıma dondurma ya da çilekli pasta gelmesin."

Sloan bu kez açıkça gülüyordu.

"Yiyecek! Beni görünce aklına yiyecek geliyor ha!"

"On üç yaşındayken hissettiklerimi hatırlatıyorsun."

Genç kız kahkahasını yutarak:

"On üç yaşındayken nasıldın?" diye sordu.

"On üç yaşımdayken kilisenin papazına yardım ediyordum."

"Olamaz!"

"Evet öyle. Ama dua sırasında gözüm hep hoşuma giden bir kıza takılırdı. Bu kız saat ondaki duada daima üçüncü sırada otururdu. Benimle ilgilenmezdi bile."

"Bunu nasıl hallettin?"

"Halledemedim ki! Önce daha ustaca diz çökmeye ve diğer yardımcılardan daha becerikli ve tecrübeli görünmeye çalıştım."

"İşe yaradı mı?"

"Benim istediğim yönde değil. O kadar başarılı oldum ki bütün yıl boyunca her gün bir yerine, iki ayinde görev almak zorunda kaldım. Öte yandan, Mary Sue Bonner beni görmezlikten gelmeye devam etti."

"O yaşta bile olsa, bir kızın seni görmezlikten geldiğine inanmak zor."

"Evet, ben de inanmakta güçlük çekmiştim."

"Eh, bilirsin, insan her zaman kazanamaz."

"Hayır, o zaman bunu bilmiyordum. Bütün bildiğim Mary Sue Bonner'ı istediğimdi.

Jess hemen hemen hiç söz etmezdi geçmişinden. Beklenmedik bir zamanda, onun güvensiz bir çocuk olduğu günlerden söz etmesi, Sloan'ın merak ve ilgisini uyandırmıştı.

Genç adam kaşlarını kaldırarak devam etti;

"Dindarlık ve dinsel coşkunun onu etkilemediğini görünce bir gün, saat ondaki duadan sonra, peşinden gidip ona yetiştim ve Sanders'ın dondurmacı dükkânında benimle birlikte dondurma yemeye gelmesi için onu ikna ettim. O bir külah çikolatalı dondurma yedi, ben de çilekli pasta yemiştim..."

Jess, Sloan'ın daha sonra, ne olduğunu sormasını bekliyor, kız da bir tahminde bulunma isteğini bastıramıyordu.

"Sonra, herhalde, Mary Sue'yu elde ettin."

"Hayır, ne yazık ki edemedim. Bu olayı izleyen iki yıl boyunca uğraştım, ama onun tıpkı senin gibi bana karşı bağışıklığı vardı."

Genç adam o kadar yakışıklı ve hiç âdeti olmadığı halde öyle hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki Sloan, nedenini bilmeden, bir parçacık gururlandı.

Jess, birden, "Laf sana gelmişken," dedi, "bu akşam, benimle, Pete'in partisine gelmeyi düşünmezsin, değil mi?"

"Görevdeyim, ama daha sonra gelmeyi düşünüyorum."

"Görevli olmasaydın, benimle gelir miydin?"

"Hayır."

Sloan, olumsuz cevabının onu üzmemesi için, tatlı tatlı gülümsedi. Hoş onun üzüleceğinden de emin değildi ya!

Devam etti:

"Bir kere, daha önce de söylediğim gibi, birlikte çalışıyoruz."

Genç adam ona tepeden bakarak, "Televizyon seyretmiyor

musun?" dedi. "Polislerin birbirleriyle romantik ilişkiler içinde olmaları gerektiğini öğrenmedin mi?"

Kız bunu duymazlıktan geldi.

"İkincisi," diye sözünü sürdürdü, neşeli bir sesle. "Sana daha önce de söyledim, kendimden yüz kere daha çekici bir erkekle çıkmamak gibi bir kuralım var. Hassas bir insan olduğum için bu bana zor gelir."

Jess onun teklifini reddetmesini keyfini bozmadan kabul etti. Bu da, Sloan'ın onunla partiye gidip gitmemesinin pek de o kadar önemli olmadığını gösteriyordu.

"Bu durumda," dedi, "gidip karnımı doyursam iyi olacak."

Sloan masanın üstünü toparlamaya başlamıştı. Bu arada, arkadaşına takıldı.

"Yediğin yemeğin parasını kimin vereceği konusunda kızların kavgaya tutuşmasına izin verme. Bunu seyretmek çok berbat bir şeydir."

Jess, "Hayranlardan söz açılmışken, haberin olsun, Sara'nın yeni bir hayranı var," dedi. "Önce buralarda dolaşıp kıza bir şeyler anlattı durdu. Sonra, Sara onu bizim çadıra getirip benimle tanıştırdı. Adı Jonathan. Zavallı salak. Bankada birkaç milyon doları yoksa boşuna vakit harcıyor. Sara oyuncudur."

Çadırı topraktaki kazıklara bağlayan iplerin üzerinden atlarken, "Şu senin tavsiye ettiğin acılı fasulyeyi bir denesem diyorum," diye mırıldandı.

Sloan, muzipçe gülümseyerek, onu uyardı, "Yerinde olsam denemezdim."

"Neden?"

"Çünkü, işittiğime göre, o kadar kötüymüş ki ilkyardım arabası acılı fasulyeden kaynaklanan çeşitli mide ve bağırsak rahatsızlıkları için durmadan reçete dağıtıyormuş."

"Ciddi misin?"

Genç kız gülerek, ağır ağır başını salladı.

"Çok ciddiyim."

Jess, gürültülü bir kahkaha atarak, acılı fasulye büfesinin ters yönüne döndü. Çimlerin üzerinden yürüyerek, kestirme yoldan, sosisli sandviç ve pizza satılan büfelere doğru yürüdü. Bayan Peale

ile sohbet etmekte olan Sara'nın önünden geçerken, ona merhaba dedi. Bu arada, Sara Bayan Peale'in kedilerinden birini kucağına almıştı.

Daha sonra, durup bir çocuk grubuyla konuştu. Onlarla aynı hizada olabilmek için çömeldi ve her ne dediyse, çocuklar neşeyle güldüler. Sloan onu seyrediyor, "Keşke sonuçlarına aldırmadan, onunla birlikte olmayı göze alabilseydim," diye düşünüyordu.

Genç kız, onun uzun boylu, gösterişli kadınlardan hoşlandığını bildiği için, birkaç hafta önce kendisini yemeğe davet ettiği zaman şaşırmıştı. Şimdi, tekrar birlikte bir yere gitmelerini teklif ettiğinde iyice şaşırmıştı. Ona, olumlu cevap vermek işten bile değildi. Ondan çok hoşlanıyordu. Bir erkekte aradığı hemen hemen bütün özelliklere sahipti. Ne yazık ki Jess Jessup, onun aklını başından alacak kadar yakışıklıydı.

Arkadaşı Sara, evliliğinde büyü ve heyecan olmasını arzu ediyordu. Bu yüzden de yakışıklı, cazibeli ve zengin birini bulmaya kararlıydı. Sloan ise, onun aksine, bunları neredeyse tam karşıtını istiyordu. O, "normal" olanı arıyordu.

Sloan, iyi kalpli, şefkatli, zeki ve dürüst bir erkek istiyordu. Kısacası, bugüne kadar yaşadığı hayattan farklı, ama onu rahatsız etmemesi için de bu hayata benzer bir yaşam özlüyordu. Bell Harbor'da şimdiye kadar yaşadığı hayatı, çocukları seven sevgi dolu, iyi bir baba olan eşiyle birlikte sürdürmek istiyordu. Bunun hayat boyu böyle süreceğinden emin olmalıydı.

Jess Jessup, birçok yönüyle bu tanıma fevkalade uygundu, ama o insanları çeken bir mıknatıs gibiydi. Bu yüzden de Sloan onun yaşamboyu sürecek bir evliliğe uygun olmadığını düşünüyordu. Bütün verilere göre Jess çok çekici bir adamdı, ama onunla bir partiye gitmek bile çok riskliydi. İçin için çok istediği halde, Sloan bu yakınlaşmadan kaçınmak zorundaydı. Ayrıca Jess'le veya başka bir polisle ilişkiye girmek işini etkilerdi ve Sloan işindeki verimliliğinden asla ödün vermek istemezdi. İşini çok seviyor ve Bell Horbor güvenlik güçlerini oluşturan diğer doksan polisle birlikte çalışmaktan zevk alıyordu. Tıpkı Jess gibi onlar da arkadaş canlısı ve yardımseverdi ve Sloan, hepsinin kendisini gerçekten sevdiğini bilirdi.

Akşam üzeri, saat dört olduğunda, Sloan eve gitmeye can atıyordu. Caruso ile Ingersoll, öğlen yemeğinden kısa bir süre sonra, midelerini üşüttüklerini söyleyerek gitmişlerdi. Bu da personel bölümünden yeni birileri gönderilene kadar, Jess ile Sloan'ın orada kalması demekti.

Genç kız, sabahın sekizinden beri görev başındaydı. Artık sıcak bir banyo yapıp, hafif bir yemek yedikten sonra, yatağına uzanıp okumakta olduğu kitabı bitirmek istiyordu. Sara gideli bir saat olmuştu. Sloan'a Bayan Peale'in evinin birinci katının yeniden dekore edilmesini görüşmek üzere, kendisini salı akşamı davet ettiğini söyledi. Ancak, belirsiz bir nedenden dolayı, yaşlı kadın, bu görüşmede Sloan'ın da bulunmasını istemişti. Sara, Sloan'ın onayını aldıktan sonra, yeni tanıştığı bir avukatla yemeğe çıkmak üzere hazırlanmak için, fırlayıp gitti. Avukatın adının Jonathan olduğunu söylemişti.

Yemek saatinin yaklaşması, parkın yavaş yavaş boşalmasına sebep olmuştu. Sloan, dirseklerini masaya dayamış, yüzünü avuçlarının içine almış, Jess'in yanında oturuyordu.

Jess, demir sandalyesine iyice yaslanmış, otoparka doğru ilerlemekte olan insanları seyrediyordu.

"Öksüz çocuklara benzer bir halin var," dedi, Sloan'a. "Yorgun musun, yoksa sadece canın mı sıkılıyor?"

Sloan sıkıntıyla itiraf etti:

"Ingersoll ile Caruso yüzünden vicdan azabı çekiyorum."

Jess, "Ben hiç çekmiyorum," dedi. Kıkırdaması gerçekten öyle düşündüğünü gösteriyordu. "Hele bir çocuklar duysun, yeniden kahraman olacaksın."

Sloan, "Sakın kimseye bir şey söyleme. Bizim birliği bırak, Bell Harbor'da hiçbir şey gizli kalmıyor."

"Sakin ol, Dedektif Reynolds. Sadece şaka yaptım."

Bunları söylerken, sesi Sloan'ın daha önce işitmediği kadar yumuşamış, şefkatli bir hal almıştı.

"Şunu da bilmeni isterim ki bile bile kötülük etmek bir yana, sana zarar gelmesini engellemek için aklına gelmeyecek şeyler yapabilirim."

Sloan'ın elleri iki yanına düştü. Genç adamın gülümseyen,

yakışıklı yüzünü inceliyordu. Duyduklarına inanmadığı, yüzündeki komik ifadeden belli oluyordu.

"Jess, bana kur mu yapıyorsun?"

Jess, ileriye doğru baktı ve "İşte yerimizi alacak olanlar!" dedi.

Ayağa kalktı ve bir şey unutmamak için sağa sola baktı. Reagan ve Burnby yanlarına geliyordu.

Laf arasında sorar gibi,

"Bu akşam için ne gibi planların var?" diye mırıldandı.

"Güzel bir kitap alıp yatağa gireceğim. Sen ne yapıyorsun?"

"Benim ateşli bir kızla randevum var!"

Bu sözler Sloan'ı güldürdü. Kendisine kur yaptığını anlamıştı.

Sıcacık bir sesle, "Aptal," dedi.

Sonra, çantasını almak için çadıra girdi. Polis memurları Reagan ve Burnby çadırın önüne gelmişler, nöbeti devralmak üzere bekliyorlardı. Her ikisi de kırkını biraz geçkin, güvenilir, kişilik sahibi Bell Harbor polisleriydi. Bütün işlerinin, trafik suçları ve mahalli anlaşmazlıklarıyla uğraşmak olduğunun bilincindeydiler.

Ted Burnby, Sloan'a, "Herhangi bir şey oldu mu?" diye sordu.

Sloan, "Hayır," diyerek kahverengi deri çantasını omzuna atıp, çadır iplerinin üzerinden atladı.

Jess, bu cevaba itiraz etti. "Evet, oldu. Sloan bana aptal dedi."

Burnby, Sloan'a göz kırparak, "İlerleme kaydettiğin anlaşılıyor," dedi.

Reagan ise sırıtarak ekledi, "Sloan haklı. Aptalın tekisin?"

Jess, Sloan'ın hemen arkasından, iplerden atlarken, sinsice karşı saldırıya geçti:

"Fırsat bulduğunuzda acılı fasulyenin tadına bakın," dedi.

Kız o kadar ani bir şekilde geriye döndü ki hızla Jess'e çarptı ve genç adam düşmemek için iplere tutunmak zorunda kaldı.

Sloan başını uzatıp arkadaşlarına bakarak:

"Acılı fasulyeye yaklaşmayın," diye uyardı onları. "Ingersoll ile Caruso'yu hasta etti."

Jess, "Oyun bozan!" diye söylendi, "Mızıkçı."

Sonra onu iki omzundan tutarak çevirdi ve otopark yönünde hafifçe itti.

Sloan'ın omuzları gülmekten sarsılıyordu.

"Şaşkın!" diye karşılık verdi.

Burnby, kızın arkasından seslendi: "Hey, Sloan, yine 'Haberler'desin. Dün gece cevapladığın sarhoşun telefonu, altıncı kanalda yayınlandı. Tebrikler!"

Sloan başını salladı, ama hiç de sevinmemişti. Saat altıdaki haberleri seyretmiş ama sonra unutmuştu. Komiser Ingersoll'un bugün kendisine karşı özellikle sert davranmasının nedenini şimdi anlıyordu.

İkisi uzaklaşırken, Burnby ve Reagan onları büyük bir ilgiyle izliyorlardı.

Reagan, "Ne dersin," dedi. "Sence Jess onu yatağa atabilecek mi? Sloan'ı kandıramayacağına dair beş dolara bahse girdim."

Şubede, bu konuda aralarında oynadıkları müşterek bahisten söz ediyordu.

"Ben Jess'e on dolar yatırdım."

Jess ve Sloan parkın hemen yanında bazı tanıdıklarına rastlamış, ayak üstü onlarla sohbet ediyorlardı. Hâlâ onları izlemekte olan Burnby, güneşten rahatsız olarak, gözlerini kıstı.

"Sloan bu müşterek bahis işini duyacak olursa; dünyayı başımıza yıkar."

Reagan gülmeye başladı. Gülerken göbeği sarsılıyordu.

"Bence Sloan'ın bu işten haberi var, bu yüzden de bahsi onun kazanmasına asla fırsat vermeyecektir. Bilmesine biliyor, ama kurnaz ve kibar olduğu için belli etmiyor."

Sloan'a, Bell Harbor Belediyesi tarafından verilmiş olan, üzerinde polis arması bulunmayan beyaz Chevrolet, Jess'in arabasının yanına park edilmişti. Kız, Jess'e elini sallayarak veda ettikten sonra, arabasının kapısını açtı ve tam bineceği anda durarak, her şeyin sakin ve normal olduğundan emin olmak için çevresine baktı.

Bell Harbor o kadar hızla büyüyordu ki her gün düzinelerce yabancı katılıyordu aralarına. Yeni yürüyen bir bebeği elinden tutmuş olan, yeni yetme tombul kızı, ikizlerin çevresinde dönerek

birbirlerini kovalamakta oldukları nineyi, ağaç altında gazete okuyan sakallı adamı tanımıyordu. Yeni sakinlerin bu yoğun akını kasabaya refah getirmiş, vergi açısından yararlı olmuştu. Ancak, Bell Harbor sakin bir kıyı kasabasından, hızla büyüyen bir metropole dönüşürken, suç oranı da aynı ölçüde artmıştı.

Parkın keyfini çıkarmakta olanlar yüz elli kişiden fazla değildi. Palyaço Clarence ve diğer hokkabazlar, akşam yemeği için gösterilerine bir saat ara vermişlerdi. Çadır ve kulübelerin çoğunda görevlilerden başka kimsecikler yoktu. Sara'nın çadırının yanındaki park sırası boştu ve böyle mis kokulu, güneşli bir günde uygunsuz kaçan sarı keten ceketli olan düzgün görünüşlü yabancı ortalarda yoktu.

Gördükleri Sloan'ı tatmin etmişti. Arabasına bindi, ön aynadan arkayı kontrol etti. Arkasında kimse yoktu. Vitesi geriye alıp otoparktan çıktı ve parkı ikiye bölen sokak lambalarıyla aydınlatılmış asfalt yolda, ağır ağır ilerlemeye başladı.

Biraz önce Burnby'nin onu tebrik etmesine neden olan olay şuydu: Bir gece önce, sarhoş bir adam karakola telefon ederek eski karısının sevgilisini öldürmek üzere olduğunu söylemiş, Sloan da onu tatlılıkla ikna edip, silahını bıraktırmıştı. Adam işlemediği, sadece niyet ettiği bir suç için bir süre hapis yatacağını duyunca isyan etmiş, bu kez de Sloan, hapishanede kalacağı süreyi huzura kavuşmak ve meziyetlerini gerçekten takdir edebilecek 'doğru kadın'ı bulmak için ne yapması gerektiğini düşünmek için 'fırsat' olarak değerlendirmesini tavsiye etmişti. Adam, mahalli televizyon kanalına çıkmayı kabul edip, burada, Sloan'ın silahını bırakması için kendisine söylediği ikna edici sözleri aktarmasaydı, hiç kimsenin bu olaydan haberi olmayacaktı. Gerçi adamcağız, Sloan'ın tavsiyelerinde saklı olan haşin mizahı anlamamıştı, ama basın bunu hemen yakaladı ve bu sabah itibarıyla genç kız, yeniden, yerel bir kahramana dönüşüverdi. Ancak, bu kez kahramanlığıyla değil, zekâsıyla göklere çıkarılıyordu.

Dün gece, komiser Ingersoll, kızın durumu idare etmekteki başarısını isteksizce övmüştü. Ancak bu sabah basında yayınlananlar adamı yeniden öfkelendirmiş olsa gerekti. Sloan, onun

davranışını bir dereceye kadar anlayışla karşılıyordu. Ne de olsa, kadın olduğu için Komiserden daha fazla ilgi çekiyordu.

Genç kız, parkın girişindeki dört yol ağzını geçerken, daha iç açıcı şeyler düşünmeye başladı. Örneğin, birkaç dakika sonra ağır ağır keyfine varmayı tasarladığı köpük banyosu gibi. Sola dönüp Blythe Yolu'na saptı. Burası, iki yanında pahalı mağazaların ve belli şeyler satan şık dükkânların bulunduğu bir caddeydi. Kapılarının üstünde şık yeşil gölgelikler ve önünde büyük saksılar içinde palmiye ağaçları vardı.

Sloan, ne zaman işyerlerinin bulunduğu bölgeden geçse, son birkaç yıl içinde kasabanın ne kadar değiştiğine şaşmaktan kendini alamıyordu. Kasabanın sakinleri, bu hızlı göç akınına başlangıçta isyan etmişlerdi, ama emlak fiyatları artıp, işler neredeyse bir gece içinde büyüyüverince sesleri kesilmişti.

Zengin vergi mükelleflerini çekmeye devam etmek arzusunda olan şehir meclisi de, kasabada hâkim olan iyilikseverlik ruhundan yararlanmak için, kasabanın güzelleştirilip modernleştirilmesi amacıyla bir seri tahvil çıkarmıştı. Belediye Reisi Blumenthal'in hırslı ve sözü geçen bir kadın olan eşinin teşvikiyle, Palm Beach'li bir grup mimar bu işle görevlendirilmiş ve değişim başlamıştı.

Projenin amacı, Bell Harbor'a, Palm Beach'e benzer huzur dolu bir çekicilik kazandırmaktı. Bu çekiciliğin geniş alanlara yayılması dikkatle planlanmıştı. Bunu özellikle Bayan Blumenthall istemişti. Kendi nüfuzunu ve vergi mükelleflerinin parasını kullanırken, gözlerini ticari binalardan kamu binalarına çevirmiş, işe Belediye Sarayı'ndan başlamıştı.

Tatil günleri trafik yoğun olduğundan, Sloan'ın kendi sokağına varıp, köşedeki gri-beyaz boyalı, çok sevdiği küçük evinin önüne park etmesi on beş dakika sürdü. Yolun öteki yanında kumsal ve deniz vardı. Dalgaların ve bağrışan çocuklarla, onlara seslenen anne babalarının sesleri duyuluyordu.

Aynı anda, biraz ileriye, mavi bir kamyonetin arkasındaki boş yere, koyu mavi büyük bir araba park etti. Ama bunda yadırganacak bir şey yoktu. Her şey sıradan bir hafta sonu olması gerektiği gibiydi.

Sloan ön kapının kilidine anahtarı soktu. Sıcak bir banyonun ve akşamın geri kalan kısmını yatağında roman okuyarak geçirmenin hayalini kuruyordu. Sara, onun, nasıl olup da bir cumartesi gecesini bir erkekle yemeğe çıkmak yerine, evde kitap okuyarak geçirmeyi tercih ettiğini anlayamıyordu. O, yalnız kalmaktan nefret ederdi. Sloan'ın hiç ilgi duymadığı biriyle gezmeye gitmekle bir akşamı kitap okuyarak geçirmek arasında tercih yapması ise çok kolaydı. Kesinlikle kitabı tercih ederdi.

Savunma kursu aklına gelince, ertesi gün öğleden önce işe gitmek zorunda olmadığını düşünerek gülümsedi.

DÖRT

Polis merkezi Belediye Sarayı'nın içindeydi. Burası üç katlı, gösterişli, beyaz bir binaydı. Damı kırmızı kiremit döşeliydi ve üzeri zarif kemerlerle kapatılmış olan bir veranda binayı çepeçevre sarıyordu. Bahçesi yemyeşil, bakımlı çimlerle kaplıydı ve araya palmiye ağaçlarıyla antika gaz lambaları serpiştirilmişti. Bell Harbor Belediye Sarayı göz alıcı olmasının yanında, işlevine uygun biçimde yapılmıştı.

Meşe kaplı mahkeme salonları ve çoğunlukla belediye birleşimleri için kullanılan büyük toplantı salonu üçüncü kattaydı. Belediye Reisinin ofisi, memurların ofisleri ve arşiv kısmı ikinci katı işgal etmişti. Birinci katın büyük bir kısmı ise polis merkezine ayrılmıştı.

İç dekorasyon için, Sara'nın şirketiyle anlaşmaya varılmıştı. Genç kadının gösterişli stili, belediye reisinin en ince ayrıntısına kadar müsrifçe döşenmiş odasında ve göz alıcı mavi kumaşla kaplı koltukların yerdeki halıya uyum sağladığı mahkeme odalarında açıkça görülüyordu.

Polis merkezinin dekorasyonu için, Sara ve ortaklarına, nispeten daha kısıtlı bir bütçe ayrılmış, istekler kesin olarak belirtildiğinden esneklik ve yaratıcılığa fazla yer bırakılmamıştı.

Boş alanın ortasına, üç sıra halinde otuz masa konmuştu. Her masanın kendine ait bir bilgisayar terminali, iki çekmeceli bir dosya dolabı, döner koltuğu ve yanında bir sandalyesi vardı. Yüksek rütbeli polis memurlarının cam bölmeyle ayrılmış ofisleri büyük salonun ön tarafındaydı ve toplantı odaları sağ ve sol kanatları birbirine bağlıyordu. En arkada, her zaman kapalı tutulan ağır bir kapının arkasında dar bir hücre bulunuyordu. Kanuna karşı gelen kişiler ve haklarında takibata geçilip, kayıtları tutulmakta olan kişiler geçici olarak buraya kapatılıyordu.

Uçsuz bucaksız bej zemin, bej renginde döşenmiş çelik masalar ve aynı renk bilgisayar monitörlerinin yarattığı soğuk kurumsal havayı yumuşatmak için, Sara'nın şirketi, cesur bir atılımla, alanın orta kısmını koyu mavi bir halıyla kaplamış, pencerelere de uygun renkte perdeler asılmıştı. Ne yazık ki halı, yiyecek içecek lekeleri ve salonu üç vardiya halinde nöbetleşe kullanan doksan polis memurunun ayaklarından bulaşan çamur izleriyle doluydu.

Sara'nın çabalarını takdir eden, hatta farkına varan ancak birkaç polis vardı. Bunlardan biri de Sloan'dı. Ama o gün o da diğerleri gibi, bunları unutmuştu; çevreye karşı ilgisiz görünüyordu. Tatil günleri polisin başı her zaman kalabalık olurdu. Ne var ki bugün, her zamankinden daha kalabalık ve telaşlı bir gündü. Telefonlar durmadan çalıyor, arkaya düşen toplantı odalarının birinden sinirli kahkahalarla kesilen kadın sesleri geliyordu. Burada, kırk kadın, Sloan'ın savunma kursunun ilk dersi için yavaş yavaş toplanmaktaydı. Diğer toplantı odaları ise, bir grup genç tarafından gerçekleştirilen bir soygunun, tanık ve sanıklarını sorguya çeken polis memurları tarafından işgal edilmişti. Çocuklar hızlı bir takip sonucu ele geçmiş ve aileleriyle avukatları yüzünden telefonlar kilitlenmişti. Bazıları da koridorda bir aşağı bir yukarı dolaşmaktaydılar.

Roy Ingersoll, zaten kendini iyi hissetmiyordu. Bu pandomim de onu iyice huzursuz etmişti. Mide pastilleri çiğneyerek, masaların arasında dolaşıyor, eleştirecek bir şeyler arıyordu. Komiserin altmış beş yaşındaki sekreteri Marian Ligget'in kulakları ağır işitirdi ve yeni yapılan dahili telefon sisteminin kötü ve güvenilmez olduğuna inanıyordu. Bu nedenle, Ingersoll telefonla arandığı zaman, yaşlı kadın komiserin oda kapısından ona sesleniyor, böylece onun sesi de ortalıktaki gürültüye katkıda bulunuyordu.

Memurlar, dikkatlerini toplayarak -ki bu patırtıda pek mümkün değildi- ellerindeki işleri yapmaya gayret ediyorlardı. Bir kişi hariç. O da, o gece bekârlığa veda partisi düzenleyecek olan Pete Bensinger'dı. O partiyi ve yaklaşan evliliğini düşünüyordu. Çevresinde olup biten diğer şeylere de, Ingersoll'un sinirli haline de aldırdığı yoktu. Hafifçe ıslık çalarak ortalıkta dolaşıyor kendisiyle konuşan herkesle çene çalıyordu.

Sloan'ın yanındaki masanın başında durarak, "Hey, Jess," diye seslendi. "Nasıl gidiyor?"

Jess, geçen haftaki küçük ve önemsiz bir uyuşturucu olayı hakkında daha önceden hazırladığı yazıyı bilgisayarda yazıyordu.

"Git başımdan," dedi. "Keyfin yerinde, ama bunu bana bulaştırma."

Jess'in ters cevabı Pete'nin keyfini kaçırmamıştı. Sloan'ın masasında durup ona doğru eğildi ve Humphrey Bogart'a benzemeye gayret ederek, "Söylesene çocuk," dedi. "Senin gibi güzel bir fıstığın böyle bir yerde ne işi var?"

Sloan, biraz sonra başlayacak olan dersiyle ilgili notlar almaktaydı. Başını kaldırmadan, "Senin gibi güzel konuşan birine rastlayabilmek umuduyla burdayım," diye takıldı ona.

Pete, büyük bir keyifle ellerini havaya kaldırarak, "Geç kaldın," dedi. "Gelecek hafta evleniyorum. Duymadın mı?"

Sloan, yazmaya devam ederek ona gülümsedi.

"Böyle bir dedikodu duydum sanırım."

Gerçek şuydu ki güvenlik kuvvetlerinde çalışanların hemen hemen hepsi gibi, Sloan da Pete'nin zorlu geçen flört döneminde doğrudan işin içindeydi. Genç adam, Mary Beth ile beş ay önce tanışmış ve kendi ifadesine göre, ona, 'ilk görüşte' âşık olmuştu.

Ne yazık ki, ne Mary Beth ne de varlıklı ailesi, mesleki ve mali geleceği hiç de baş döndürücü olmayan bir polis memuruyla yapılacak evliliğe sıcak bakıyordu. Ama Pete direndi. Meslektaşlarının yoğun nasihatlerinden -ki bunların çoğu pek kötü tavsiyelerdi- güç alarak, Mary Beth'in peşini bırakmadı ve tüm terslikler ve engellere rağmen, başarıya ulaştı. Şimdi, düğüne bir hafta kala, onun bu sınırsız ve çocukça heyecanı Sloan'a son derece sevimli geliyordu.

"Bu akşam plajdaki partime gelmeyi unutma," dedi Sloan'a.

Başta, Jess, Leo Reagan ve Ted Burny striptizci bir kız getirerek, sonunda herkesin küfelik olacağı, alışılagelmiş bekârlığa veda partilerinden birini tasarlamışlardı. Ama Pete bunun sözünü bile ettirmedi. Mary Beth ile yapacağı evliliğin anlamı onun için çok büyüktü. Sonradan pişman olacağı, ya da kızın onu pişman edeceği hiçbir şey yapmak istemiyordu. Her şeyin istediği gibi olmasını garantiye almak için Pete bekârlığa veda partisinin bir çiftler partisi olmasını istemişti. Kendisi de Mary Beth'i getiriyordu.

Sloan, "Partinin yarın akşam olduğunu sanıyordum," dedi.

Bu akşam başka bir işi olduğunu bahane edebilmek için yalan söylemişti.

"Sloan, gelmek zorundasın. Müthiş bir parti olacak. Sahilde ateş yakıp ızgara yapacağız."

Genç kız, ""Hava Kirliliğini Önleme Kanunu'na aykırı bir iş gibi geliyor bana," diye takıldı.

Pete oralı olmadı, "Herkes istediği kadar bira içecek."

"Sarhoşluk ve uygunsuz davranış! Hepimiz tutuklanırız. Basın da bunu ülke çapında bir skandal haline getirir."

Pete neşeyle, "Hiçbir polis görev başında olmayacağı için tutuklama da olmayacak." diye cevap verdi.

Sloan, "Ben olacağım," dedi. "Bu gece Derek Kipinski'yle paylaşacağız nöbeti. O partinin ilk yarısına gelecek, ben de sonuna katılacağım."

Pete'in biraz süngüsü düşmüş göründü.

Sloan, gittikçe daha ciddi görünerek devam etti, "Birimizin kumsalda olması gerekiyor, özellikle hafta sonları orada ciddi bir uyuşturucu sorunumuz var."

"Her şeyi biliyorum. Ama ufak satıcıları tutuklayarak buna engel olamayız. Mal tekneyle geliyor. Uyuşturucudan kurtulmak istiyorsak, buna engel olmalıyız."

"Bu narkotiğin işi. Sözde işi sıkı tutuyorlar. Bizim görevimiz sahili ve sokakları uyuşturucudan uzak tutmak."

Sloan kapıya baktı ve Sara'nın içeri girdiğini gördü. Savunma dersi için hazırladığı notlara yeni bir madde ekledi.

"On dakikaya kadar dersim başlıyor."

Pete onun omzunu kardeşçe okşadı ve telefon etmek üzere masasına döndü. Pete'in konuşulanları duymayacak kadar uzaklaştığından emin olur olmaz, Leo Reagan, Sloan'ın masasına geldi.

"Bire on bahse girerim ki Mary Beth'e telefon ediyor," dedi. "Bugün üç kere aradı onu."

Jess, "Tam anlamıyla sersemlemiş durumda," diye onayladı.

Sara, Sloan'ın yanına gelmişti. Kızın masasının kenarına ilişti ve iki adamı gülümseyerek selamladı. Sonra, Leo'yu siper alarak eğildi ve Pete'e baktı.

"Bayılıyorum ona," dedi.

Bu sırada Pete, koltuğunda iyice kaykılıp arkasına yaslanmış, gülümseyerek tavana bakmaktaydı.

Sara, devam etti, "Bahse girerim ki Mary Beth ile konuşuyor."

Leo, Pete'nin meşgul olmasından yararlanarak, gömleğinin cebinden bir zarf çıkarıp Jess'e uzattı.

"Pete ile Mary Beth'e düğün hediyesi almak için para topluyoruz," dedi. "Herkes yirmi beş dolar veriyor."

Jess, "Onlara ne alıyoruz? Ev mi?" dedi ve elini cebine attı.

Aynı anda Sloan da cüzdanına uzanmıştı.

Leo, "Gümüş, çatal bıçak takımı," diye karşılık verdi.

Jess, içine yirmi beş dolar koyduğu zarfı Sloan'a uzatırken, "İnanmıyorum," dedi, "kaç kişilik takıma ihtiyaçları olacak ki?"

"Bilmiyorum. Bütün bildiğim şu ki, Rose, gelinin seçtiği düğün listesinin bulunduğu dükkâna telefon etti. Senin yirmi beş doların, bir çatalın sadece yarısını satın almaya yetiyor."

"Bu, herhalde, çok büyük bir çatal olmalı!"

Sloan zarfın içine yirmi beş dolar koyarken, Sara'yla bakışıp gülüştüler. Tam o sırada, komiser Ingersoll dört yanı camlı odasından çıkarak çevresine bakındı, Sloan'un, masasının etrafındaki neşeli kalabalığı gördü ve yüz ifadesi değişerek öfkeli bir hal aldı.

Reagan, "Çattık belaya!" dedi. "Ingersoll geliyor."

Uzaklaşmaya yeltendi. Öte yandan, Sara komiserin öfkeli bakışlarından ve yanlarına doğru gelmekte olmasından, hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Dur Leo," dedi. "Ben de hediye parasına katkıda bulunmak istiyorum."

Zarfa bir miktar para koydu, sonra en çapkın gülüşüyle ve bütün cazibesini kullanarak komisere döndü. Bunu kendini tatmin etmek için değil, onu neşelendirip, diğerlerinin keyfini kaçırmasını engellemek için yapıyordu.

"Merhaba Komiser Ingersoll. Sizi merak ettim. Dün şu berbat acılı fasulye yüzünden rahatsızlandığınızı ve ilkyardım arabasına uğradığınızı duydum!"

Komiser, "Arkadaşın tavsiye etti!" diye cevap verdi.

Başını Sloan'a çevirdi, ama gözlerini Sara'dan ayıramıyordu. Kızın biraz önce Reagan'a verdiği parayla ilgili bir şaka yapmayı bile denedi.

"Polise rüşvet vermenin bu eyalette suç olduğunu bilmiyor musun?"

Doğrusu, berbat bir mizah anlayışı vardı. Sloan bunu düşünürken, adam, şakacı bir sesle devam etti, "Görev başındaki bir polis memurunu meşgul etmek de öyle."

Sara gözlerini ona dikti ve Ingersoll gözle görülür bir şekilde kızardı.

"Nasıl meşgul ediyorum ki?"

"Sen insanın aklını çeliyorsun, küçük hanım."

Sara, şaşkınlıkla,

"Ne diyorsunuz?" diye sordu.

Ingersoll'un arkasında, Jess, ağzını açmış parmağını boğazına sokmaktaydı. Ancak, Ingersoll hiç de aptal değildi. O anda döndü ve Jess'i yakaladı.

"Sana ne oluyor, Jessup?"

Sloan, Jess'in düştüğü kötü durum karşısında gülmemek için kendini zor tuttu ve onu kurtarmak amacıyla, konuyu değiştirmeye çalıştı.

Telaşla yerinden kalktı, komiserin sözünü keserek, "Ben kahve alacağım," dedi. "Komiserim, siz de içer misiniz?"

Bu son sözleri, hizmete hazır, tatlı bir sesle söylemişti. Amacı onu şaşırtmak ve teslim almaktı.

İstediğini elde etmişti.

Ingersoll, "Ne dedin?" dedi. "Şey... eh, teklif ettiğine göre, içeyim."

Kahve fincanları fotokopi makinelerinin biraz ilerisinde duruyordu.

Sloan yolun yarısındayken Komiser, "İki şeker," diye seslendi.

Tam o sırada, Sloan'ın masasındaki telefon çalmaya başladı. Ingersoll, sırf her zaman ne kadar meşgul olduğunu gösterip, Sara'yı etkilemek için ahizeyi kaldırdı.

Havlar gibi, "Ingersoll," dedi.

Telefon hattının diğer ucundaki erkek sesi kibar ama buyurucuydu.

"Sanırım bu Sloan Reynolds'ın telefonu. Ben babasıyım."

Ingersoll saate göz attı. Sloan'ın dersi üç dakikaya kadar başlamak üzereydi.

"Kendisi savunma dersine başlamak üzere. Sizi daha sonra arayabilir mi?"

"Şimdi görüşmeyi tercih ederim."

"Ayrılmayın."

Ingersoll bekleme düğmesine bastı. Sonra, "Reynolds," diye seslendi. "Özel bir telefonun var. Baban."

Sloan, komiserin kahvesine iki şeker atarken, başını çevirip omzunun üzerinden ona baktı.

"Bana olamaz. Benim babam yok."

Besbelli, bu sözler salondaki konuşmaların çoğundan daha ilgi çekiciydi ki birden gürültü kesildi, konuşma sesleri iyice azaldı.

Ingersoll, "Herkesin babası vardır" diye karşılık verdi.

Kız açıkladı.

"Babamla ilişkim olmadığını söylemek istedim. Telefon eden her kimse, başka birini arıyor olmalı."

Ingersoll omuzlarını silkti ve ahizeyi yeniden eline aldı.

"Kimi arıyorum demiştiniz?"

Diğer adam, sabırsız bir sesle, "Sloan Reynolds," dedi.

"İsminiz?"

"Carter Reynolds."

Ingersoll'un ağzı açık kalmıştı.

"Carter Reynolds mı dediniz?"

"Tam tamına öyle söyledim. Sloan'la görüşmek istiyorum."

Ingersoll, ahizeyi masanın üstüne koyup bekleme düğmesine bastı, kollarını göğsünün üstünde kavuşturarak, itham eden bir sesle, "Acaba babanın adı Carter Reynolds olabilir mi?" dedi. Duyduğuna inanamamış gibiydi.

San Francisco'lu ünlü ve yardımsever zengin, Carter Reynolds'ın adı gürültülü salona bir bomba gibi düşmüştü. Şimdi sessizlik hâkimdi. Sloan iki elinde birer kahve fincanıyla masasına doğru yürüyordu. Önce durdu, sonra yürümeye devam etti. Odanın içindeki tanıdık yüzler, ona alışık olmadığı bir biçimde, kuşku ve merakla bakıyorlardı. Sara bile soran bakışlarını ona dikmişti. Ingersoll, kızın kendisine uzattığı kahve fincanını aldı ama konuşacaklarına kulak kabartabilmek için masasının civarından ayrılmadı.

Komiserin orada olması Sloan'ın umurunda bile değildi. Aslına bakarsanız, bunun farkında da değildi. Hayatı boyunca hiç ortada görünmeyen babasından, bugüne kadar doğum gününde bir tebrik kartı bile almamıştı. Şimdi ise, hangi nedenle olursa olsun, kızının izini bulmuş olması hiçbir şeyi değiştirecek değildi. Bunu ona açıkça ve kesin olarak, her türlü duygudan uzak bir biçimde iletmek istiyordu. Kahve fincanını masasının üzerine bıraktı, yüzüne düşen saçını düzeltti ahizeyi eline alıp kulağına götürdü. Yanıp sönmekte olan beyaz düğmeye basarken parmağı hafifçe titredi o kadar.

"Ben Sloan Reynolds."

Babasının sesini daha önce hiç duymamıştı. Bu seste, duyduğu şeyden huylanmış, bir tını vardı.

"Sesin çok profesyonel, Sloan."

Bu adamın onu onaylar gibi bir tavır takınmaya hakkı yoktu. Kendisiyle ilgili herhangi bir fikir belirtmek de ona düşmezdi. Bunu ona söylememek için kendi kendisiyle mücadele ediyordu.

"Şu anda müsait değilim," dedi. "Başka bir zaman aramanız gerekecek."

"Ne zaman?"

Sloan'ın gözünün önüne, babasının yakın zamanda gazetede çıkmış olan fotoğrafı geldi. Palm Beach Şehir Kulübü'nde arkadaşlarıyla tenis oynamakta olan kurşun grisi saçlı, çevik, yakışıklı adam.

"Otuz yıl daha bekleyin."

"Kızdığın için seni suçlamıyorum."

Slogan, alaycı bir sesle, "Suçlamıyor musunuz?" diye patladı. "Son derece naziksiniz, Bay Reynolds."

Carter, tatlı ama tartışmaya son vermek isteyen bir sesle onun sözünü kesti:

"İlk görüşmemizde kavga etmeyelim. İki hafta sonra, ne kadar kötü bir baba olduğumu yüzüme karşı söyleyebilirsin."

Sloan bir an telefonu kulağından uzaklaştırıp, hayret dolu bir şekilde ahizeye baktı.

"İki hafta sonra mı? Yüzünüze mi? Sizin söyleyeceğiniz hiçbir şey beni ilgilendirmiyor."

Adam, "Evet, yüzüme söyleyeceksin," dedi.

Sloan, aniden babasının sesindeki hâkimiyete ve telefonu onun yüzüne kapatmasına engel olan irade gücüne büyük bir hayranlık duydu.

Carter devam etti, "Belki mektup yazmak daha iyi olurdu, ama telefonla daha çabuk halledeceğimizi düşündüm."

"Halletmek istediğiniz şey ne?"

Carter Reynolds tereddüt ediyordu. "Şey... kız kardeşin ve ben, senin Beach'e gelip bizimle birkaç hafta geçirmeni istiyoruz. Böylece birbirimizi tanımak olanağını bulacağız. Altı ay önce kalp krizi geçirdim..."

Sloan, Palm Beach'lilerin, kendi aralarında kasabalarına Beach dediklerini hatırladı.

Kayıtsız bir sesle, "Kalp krizi geçirdiğinizi gazetede okudum," dedi.

Babası hakkında bütün bildiklerinin gazetede okuduklarından ibaret olduğunu belirtmek istemişti.

Coğrafi olarak Palm Beach fazla uzak değildi. Ama ekonomik ve sosyal açıdan başka bir gezegendi orası. Bell Harbor'da yayınlanan günlük gazete, pazar günleri, sosyal olaylara ayırdığı bölümde güneydeki gösterişli komşusunun toplumsal yaşamına ait haberler verirdi. Sloan, ünlü babası ile popüler kız kardeşine ait fotoğraf ve haberleri burada görüyordu.

"Çok geç olmadan üçümüzün birbirini tanımasını istiyorum."

Bu beklenmedik telefonun ağır duygusal yükü altında gözleri yaşlarla dolan Sloan, bu duruma şaşmaktan kendini alamadı ve öfkeyle patladı, "Cesaretinize hayranım! Bunun için fazlasıyla geç kaldınız. Geride kalan bunca yıldan sonra sizi tanımak için en küçük bir istek duymuyorum."

Babası sakin bir sesle itiraz etti. "Ya kız kardeşin? Onu tanımak istemez misin?"

Sloan'ın gözünün önünde yine aynı fotoğraf canlandı. Bu resimde kız kardeşi Paris babasının tenis partneriydi. Koyu renk saçlı başı geriye doğru eğilmiş, sağ kolu besbelli kusursuz bir servis atışı için havaya kalkmıştı. Görünüşe bakılırsa, Paris'in hayatı ancak... mükemmel olabilirdi.

"O bunca yıldır beni tanımak istemediğine göre, ben de onu tanımak istemiyorum."

Sloan bunları yapmacık bir sesle söylediğini fark etti.

Babası, "Paris, seni tanımamış olmanın kendisi için büyük bir kayıp olduğunu düşünüyor," dedi.

Sloan'ın gazetelerde Paris hakkında okuduklarına bakılırsa, genç kızın hayatı tenis ve binicilikte kazandığı zaferlerden tutun da San Francisco ve Palm Beach'de babası tarafından verilen muhteşem partilerdeki, ev sahibeliğine kadar, göz alıcı ve doyurucu olaylarla doluydu. Otuz bir yaşındaki Paris Reynolds, güzel, zarif ve görgülü bir kızdı. Bu güne kadar Sloan'a ihtiyacı olmamış ve onun eksikliğini hissetmemişti. Bunu bilmek Sloan'ın ailenin zengin koluyla hiçbir ilişki kurmamak konusundaki kararını güçlendiriyordu.

"İlgilenmiyorum," dedi, "Hoşça kalın."

Kız telefonu kaparken, Carter,

"Bugün annenle konuştum," diyordu. "Umarım o fikrini değiştirmeni sağlar."

Gecikmiş bir tepki olarak, Sloan'ın dizleri titremeye başladı. Ama herkesin önünde zayıflığını belli edemezdi.

Neşeli bir sesle, "Bu kadar," dedi. "Artık gitsem iyi olacak. Dersim başlıyor."

BEŞ

Sloan, dersin bugün yapılacağı odaya geldiğinde, duygularını kesin olarak kontrol altına aldığına ve dikkatini tümüyle derse vermeye hazır olduğuna kendisini inandırmıştı.

Odaya girip kapıyı kapattı ve kendisini bekleyen gruba aydınlık bir gülümsemeyle baktı.

"Kadınlar için, tehlikeli olabilecek bazı durumlarda nasıl davranmamız gerektiğini konuşacağız," diye söze başladı.

Sonra, onları selamlamayı veya kendini tanıtmayı unuttuğunu hatırladı.

Tekrar konuşmaya başladı: "Bu arada, adım Sloan Reynolds."

İçinden, 've babam, bunca yıl sonra ilk kez beni aradı,' diye geçirdi.

Sloan, dikkatini toplamak için başını salladı. Vereceği ders odadaki kadınlar için hayati ölçüde önemliydi. Kadınların hepsi de kendisi için önemliydi. Onun tavsiyelerine ihtiyaçları vardı. Ona güveniyorlardı. Carter Reynolds ise kendisi için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Sloan onu aklından çıkardı ve ilk dersine başladı.

"En alışılmış senaryolardan biriyle başlıyoruz. Burada, yalnız bir kadın, birdenbire kendini tehlikeli bir durumla karşı karşıya bulur. Diyelim ki gece karanlığında tek başınıza arabayla gidiyorsunuz ve lastiğiniz patlıyor. Yolda çok az trafik var ve en yakın ışıklar -yani birilerini bulabileceğiniz en yakın yer- dört buçuk beş kilometre uzaklıkta. Ne yaparsınız?"

Birkaç kişi elini kaldırdı. Sloan, emlakçılık yapan orta yaşlı, çekici bir kadına bakarak başını salladı.

"Arabanın kapılarını kilitler, camları kapatır, polis arabası, çekici veya güvenilir bir yardım gelene kadar beklerim."

Sloan'ın beklediği cevap da buydu ve ne yazık ki yanlıştı.

Söyleyeceklerini kanıtlamak için, "Peki," dedi. "Şimdi siz arabanın içinde beklerken, bir aracın geldiğini, yol kenarına yanaşıp durduğunu ve içinden inen adamın size yaklaşıp yardım önerdiğini varsayalım. Ne yapardınız?"

"Güvenilir biri mi bu adam?"

Sloan, ciddi bir ifadeyle:

"Güvenilir birinin görüşünün nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedi. "Siz de bilemezsiniz. Yani demek istiyorum ki kim Jeffrey Dahmer ya da Ted Bundy'den daha düzgün görünüşlü olabilir? Ama diyelim ki size yardım teklif eden adamın görünüşü güven vermiyor. O zaman ne yapardınız?"

Emlakçı bayan, parlak bir çözüm bulduğuna inanarak, heyecanla, "Camı açmazdım," diye cevap verdi. "Ona yalan söylerdim. Yardım bekliyorum, derdim."

Bir an durdu. Sonra, "Cevabım doğru mu?" diye sordu.

Sloan, "Doğru olup olmadığını görelim," dedi.

Önceden üzerine televizyon ve video vericisi yerleştirmiş olduğu masanın başına gitti.

"Eğer bu adam gerçekten size yardım etmek isteyen iyi niyetli biriyse gidecektir. Ama ya kötü biriyse ve size tecavüz etmek, sizi soymak ya da öldürmek istiyorsa, o zaman ne olacak?"

Kadın cevap verdi:

"Ne yapabilir ki? Arabanın içindeyim. Kapılar kilitli, pencereler de kapalı."

Sloan, videonun geri sarma düğmesine basarken, "Şimdi neler yapabileceğini göreceksiniz," dedi.

Televizyonun aydınlanan ekranında, Sloan'ın biraz önce anlattığı sahne belirdi. Otoyolda arabasının lastiği patlayan kadın şoför rolünü, bir artist oynuyordu. Ekranda ikinci bir araba yolun kenarına yanaşıp durdu; içinden temiz pak görünen bir oyuncu indi ve patlak lastiği onarmayı teklif etti. Kadın terbiyeli bir şekilde yardım teklifini reddedince adam birden kapı kolunu kavradı ve araba kapısını açmaya çalıştı. Kadın korku içinde bağırmaya başlamıştı. Adam arabasına doğru gitti, ama oradan uzaklaşacağına, birkaç dakika sonra elinde demir bir manivela ile geri döndü. Arabanın camını kırdıktan sonra kapıyı açtı, çığlık çığlığa bağıran ve kendisini savunmaya çalışan kadını sürükleyerek dışarı çıkardı ve elindeki demirle ona vurmaya başladı.

Kısa video filmi o kadar gerçekçiydi ki Sloan videoyu kapattıktan sonra, öğrencilerinden hiçbirinin sesi çıkmadı. Donup kalmışlardı.

Sloan ciddi bir sesle, ama odadaki gerginliği hafifletmek için gülümseyerek, "Birinci ders" dedi. "Hareket etme kabiliyetini yitirmiş bir aracın içinde kalmayınız. Eğer kalırsanız, kendinizi ister istemez bir kurban adayı haline getirir ve çaresiz durumunuzu oradan geçen tüm cani ve sapıklara ilan etmiş olursunuz."

Bir eczacının eşi, "Bu durumda ne yapmamız gerek?" diye sordu.

"En yakın ev veya işyerinden ne kadar uzaklıkta olduğunuza bağlı olarak, birkaç seçeneğiniz var. Bu seçeneklerin hiçbiri parlak değil ama yine de soyulmaktan ya da daha kötü şeylere maruz kalmaktan iyidir. En yakın ev ya da işyeri fazla uzakta değilse, aranızda birkaç kilometre uzakta bile olsa, hemen yürümeye başlayın. Otoyolun dışında ağaçlar, tarlalar arasında ilerlemek mümkünse böyle yapın. Değilse, ister istemez, otoyol boyunca yürüyeceksiniz. Ama çok dikkatli olmalı, herhangi bir aracın ışıklarını görür görmez yol kenarındaki bir çalılık veya tümseğin arkasına, ya da bir çukurun içine saklanmalısınız. Eğer en yakın ev veya işyeri çok uzaktaysa ya da iklim şartları sağlığınızı tehdit ediyorsa, o zaman arabanın içinde kalacaksınız. Ama size doğru gelen bir aracın ışıklarını fark eder etmez arabadan inip saklanmaya hazır olmalısınız. Birisi durup, arabanın yanına giderse saklandığınız yerden çıkmayın."

Sloan, öğrencilerinin söylediklerini iyice içlerine sindirmeleri için durdu.

Sonra, "Eğer sabaha kadar mutlaka arabanızda kalmanızı gerektirecek bir neden varsa, o zaman kalın, ama bir aracın ışıkları-

nı görür görmez arabadan inip saklanacağınız yere koşmalısınız. Oradan yabancının ne yaptığını ve nasıl davrandığını seyredebilirsiniz. Eğer arabanızı kırıp içine girmeyi, ya da ona zarar vermeyi veya arabanın aksesuarlarından birini çalmayı denerse -veya ne bileyim yanında birkaç sarhoş arkadaşı varsa- o zaman hiç değilse bulunduğunuz yerin daha güvenli olduğunu anlamış olursunuz."

Sloan, elini geriye doğru uzattı ve arkasındaki masanın üstünde duran siyah nesneyi aldı.

"Gece vakti otoyollarda ve tarlalarda dolaşmak ya da can korkusuyla arabanızdan fırlayarak saklanmak zorunda kalacağınız bir gece geçirmek istemezseniz, o zaman size bir seçenek sunmaktan mutluluk duyarım."

Kolunu havaya kaldırdı. Elinde biraz önce masanın üstünden aldığı cep telefonu vardı. Yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

"Lütfen bundan bir tane alın," diye rica etti. "Lütfen," diye tekrarladı üstüne basa basa. "Yüz dolardan daha ucuza alabilirsiniz ve eğer sadece acil durumlarda kullanacak olursanız aylık masrafı fazla olmaz. Bir cep telefonu satın almanın bazılarımızın bütçesine ek bir yük getireceğinin farkındayım. Ama hayatınıza dolarla değer biçemezsiniz. Bir cep telefonu satın almayarak hayatınızı tehlikeye atıyorsunuz. Geç saatte araba kullanırken bir sorun çıktığında, cep telefonunuz varsa, geceyi yürüyerek ya da saklanarak geçirmek zorunda kalmazsınız; çekiciye, polis karakoluna, evinize veya erkek arkadaşınıza telefon edip arabanızın yakınında bir yerde beklediğinizi haber verebilirsiniz. Bundan sonra yapmanız gereken şey, beklediğiniz yardım gelene kadar kimseye görünmemektir."

Bu sırada Jess içeri girdi.

"Bir de şu var," diye ekledi, Sloan. "Polise telefon ettiğinizde, arabanın içinde değil, civarında beklediğinizi özellikle belirtin. Çağırdığınız yere geldiğimizde, birdenbire fırlayıp ortaya çıkmayın."

Sara, meydan okuyan bir ifadeyle Jess'e gülümsedi.

"Nedenmiş o?" diye sordu.

Jess, sert bir sesle, "Çünkü karanlığın içinden biri fırlayıp ani-

den karşımıza çıkınca korkudan ödümüz patlıyor!" diye karşılık verdi.

Herkes güldü. Ama Sloan, Jess ile Sara arasında geçen bu sözde masum konuşmada bambaşka şeyler hissetmişti. Herkese karşı daima nazik davranan Sara, Jess'i, bir oda dolusu kadının önünde, korktuğunu itirafa mecbur etmek istemişti. Aynı zamanda, hiçbir şakayı -hatta hiçbir kadını- ciddiye almayan Jess'in Sara'nın şakasına bozulduğundan da emindi. Bu ikisi, Bell Harbor'un en çekici ve en gözde insanlarıydı ve birbirlerine tahammülleri yoktu. Onlar kendisinin en yakın arkadaşlarıydı ve ne yazıkki aralarında gizliden gizliye gelişen düşmanlık duyguları, nihayet yüzeye çıkıp herkesin içinde patlak vermişti.

Sloan, dersi bitirirken, gelecek sefer bazı bedensel korunma yöntemleri üzerinde çalışacaklarını ve buna göre giyinmeleri gerektiğini hatırlattı. Sonra, televizyonu kapattı ve kaseti video cihazından çıkardı. Carter Reynolds'ın karanlık geçmişinin dolambaçlı yollarından geriye doğru dönüş yaparak ortaya çıktığını çoktan unutmuştu.

Ne yazıkki bu ancak Sara onu tek başına yakalayana kadar sürdü.

ALTI

Belediye Sarayı'nın ağır kapıları arkalarından kapanır kapanmaz Sara, heyecanla patladı.

"Carter Reynolds'ın baban olduğuna inanamıyorum!"

Bell Harbor'un pazar gazetesinin "Palm Beach'den Toplum Haberleri" bölümünde onun hakkında okuduklarını anımsıyordu.

"İnanamıyorum!" diye tekrarladı.

Sloan, buruk bir sesle, "Doğrusunu istersen, buna inanmakta ben de her zaman güçlük çektim," diye karşılık verdi. "İnanmamı gerektirecek bir neden de yoktu."

Otoparktaki arabasına doğru yürümeye başladı.

Sara, arkadaşının söylediklerini duymamıştı bile. Kafası başka bir şeyle meşguldü.

"Biz küçükken, annenle babanın sen bebekken boşandığını anlatmıştın, ama babanın... hımm, şey... yani, Carter Reynolds olduğunu söylemeyi unutmuştun..."

Bunları söylerken kollarını yukarı kaldırıp ellerini Tanrıya yalvarır gibi açmıştı.

"Tanrım! Onun ismini duymak bile bana yatları, Rollsroyce'ları, bankaları hatırlatıyor ve... ve parayı. Dağlar gibi para! Böyle bir sırrı, bunca yıl, benden nasıl sakladın?"

Sloan'ın, bir an bile yalnız kalıp babasının telefonunu düşünecek zamanı olmamıştı. Ama, Sara'nın coşkusu, onun, Carter Reynolds'ın hastalığından, kendisini tanımak yolundaki gecikmiş

kararından ve özellikle de parasından uzak durma kararlılığını pekiştiriyordu.

"O benim sadece biyolojik olarak babam. Bunca yıldır, ne doğum günümde, ne de Noel'de bir kart aldım ondan. Tek bir kez bile telefonla olsun aramadı beni."

"Ama dün sana telefon etti, değil mi? Ne istiyormuş?"

"Benim Palm Beach'e gitmemi istiyor. Birbirimizi tanımamız için. Ona hayır dedim."

Sonra, Sara'nın bu konuda kendisiyle tartışmasını önlemek için, "Kesinlikle hayır," diye ekledi. "Babalık rolünü oynamak için çok geç kaldı."

Bunları söylerken anahtarını arabasının kapısına sokmuştu.

Sara, daima Sloan'dan yanaydı. Başka zaman olsa, arkadaşının, kendisini doğduğunda reddetmiş olan babasını, istemeyişini anlayışla karşılar, hemen ona hak verirdi. Ama, ona göre Sloan'ı bir 'mirasyediye' dönüştürebilecek birinin kızı olmak, 'olağan' bir şey değildi. Çılgınca bir gayretle, affedilmez olana mazeret bulmaya çalışıyordu.

"Bu kadar acele karar vermemelisin," diye mırıldandı.

Sonra aklına gelebilen ilk mazeret kırıntısını dile getirdi:

"Erkeklerin, çocuklarına kadınlar kadar yakın olmaları gerekmeyebilir, bence. Sanki onlarda bir şey eksik; örneğin, ebeveynlik kromozomu gibi bir şey."

Sloan, umursamaz bir tavırla, "Kusura bakma ama," dedi, "onun bana karşı tam anlamıyla ilgisiz kalmasını genetik hatasına bağlayamazsın. Okuduklarımın hepsinden anladığıma göre, o kız kardeşime tek kelimeyle tutkun. Birlikte tenis oynuyorlar, kayak kayıyorlar, golf oynuyorlar. Onlar bir ekip, üstelik her zaman kazanan bir ekip. İkisinin birlikte kazandıkları zaferlerin sayısını unuttum.

Sara, iyice şaşırmış görünüyordu.

"Kardeşin!" dedi. "Doğru ya! Tanrım, bir de kız kardeşin var! Sana inanamıyorum. İkimiz birlikte çamurdan pastalar yaptık; ev ödevlerimizi birlikte hazırladık, hatta birlikte suçiçeği çıkardık. Oysa sen yüksek sosyeteden, zengin bir baban olduğunu ancak şimdi öğreniyorum. Üstelik, bir de kız kardeşin varmış. Bundan bana hiç söz etmemiştin."

"Sana kız kardeşim hakkında bütün bildiklerimi biraz önce söyledim. Bunları da gazetelerden öğrendim. Bunların dışında, sadece, onun adının Paris olduğunu ve benden bir yaş büyük olduğunu biliyorum. O da beni hiç aramadı."

"Peki, bütün bunlar nasıl oldu?"

Sloan saatine baktı.

"Yemek yemek ve giyinmek için sadece bir saatim var. Sonra, dokuza kadar nöbetteyim. Benimle konuşmak istiyorsan, bunu bizim evde yapabilir miyiz?"

Sara, duyduklarıyla büyülenmişti, ama her zamanki gibi yumuşak başlıydı. Sloan'ın arabasının iki sıra ötesine park etmiş olduğu kırmızı Toyota'sına doğru yürüdü.

Birkaç yıl önce, satın almış olduğu iki yatak odalı ev, sahilin tam karşısında, köşedeydi. Burası, yan yana sıralanmış küçük evlerden meydana gelen, kırk yıllık bir mahalleydi. Bu eski mahallenin, okyanusun hemen kıyısında oluşu, evlerin küçüklüğüyle birleşince, semtin gençleri tarafından tutulmasına neden oluyordu. Gençler, bu evlerden satın alıp diledikleri gibi onarmak istiyorlardı. Ama bunu yapacak enerjiye sahip olmalarına rağmen, büyük bir mali güçleri yoktu. Bunun sonucunda, mahalle garip ve hoş bir görünüm kazanmıştı. Hayatlarında ilk kez ev sahibi olan bu gençler hayal güçlerini kullanıp, büyük bir özveriyle çalışarak, çeşitli zevklerin ürünü olan bu evler topluluğunu yaratmışlardı. Masal kitaplarından fırlamış, tuğla ya da beyaz badanalı beton evler, son moda ahşap evlerle yan yanaydı. Sloan, biriktirdiği paranın tümünü ve bütün boş vakitlerini bu eve ayırmış ve onu gri badanalı, pencereleri ve kapısı beyaz boyalı küçük, şirin bir eve dönüştürmüştü. Evi ilk aldığında, ön taraftaki plaj, neredeyse tümüyle bu gürültüsüz mahallenin sakinlerine aitti.. O zamanlar caddede hiç ses yoktu. İnsanlara derin bir sükûnet duygusu aşılayan bu sessizlik ancak evlerde oturanlardan biri, sahile inip kendini okyanusun sularına bıraktığında, belli belirsiz ve çok kısa bir süre için bozulurdu.

Bell Harbor'daki nüfus patlaması bu duruma son vermişti. Küçük çocukları olan aileler, öğrencilerin gürültü ve taşkınlıklarından uzak bir kıyı ararken, Sloan'ın kumsalını keşfettiler. Şimdi, Sloan, Pazar günleri, öğleden sonra evinin bulunduğu dar sokağa girdiğinde, yol boyunca park etmiş araçların tamponları birbirine dayanıyordu. Kalabalık yüzünden, kimi park yapılmaz tabelasının hemen altına, kimi de mahalle sakinlerinin evlerinin hemen girişinde bulunan, kendi araçlarına ayrılmış yerlere park ediyorlardı. Çocukların neşeli çığlıkları ve anne babalarının seyyar radyolarının gürültüsü, dalgaların sesinin duyulmasına engel oluyordu. Oysa, Sloan, okyanusun dalgalı olduğunu biliyordu.

Sara, boş olan tek park yerini kaptı. Sloan, onun bu yeri kaparken koyu mavi renkli bir Fórdu, nasıl atlattığını görünce gülmemek için dudağını ısırdı. Ford, gerilemek zorunda kalmıştı.

Sara, Sloan'a doğru yürürken, kirlenmiş olan pantolon paçasını temizlemeye çalıştı.

"Bu arabalara ciddi bir çözüm bulmanız gerek," dedi. "O kadar sıkışık park etmişler ki kendi arabamla öndeki araba arasından zor geçtim; pantolonum kirlendi."

Sloan, evinin ön kapısının açarken, şakayla karışık, "Evimin önündeki özel park yerimi işgal etmedikleri zaman kendimi şanslı sayıyorum," dedi.

Ucuz, hasır eşyalarla döşenmiş olan evin içi, neşeli ve aydınlıktı. Yastıklar, beyaz zemin üzerine palmiye yaprakları ve sarı amber çiçekleri bulunan bir kumaştan yapılmıştı.

"Bana Carter Reynolds'dan söz edersen, kendimi şanslı sayacağım. Bugün seni nasıl buldu? Telefon numaranı nasıl öğrenmiş?"

"Anneme telefon edip öğrendiğini söyledi."

"Demekki, ikisi de geçen yıllar süresince haberleşiyorlardı."

"Hayır."

Sara derin bir iç çekmeyle, "Öff..." dedi. "Adam bunca yıl sonra, birdenbire seni arayınca annen neler hissetmiştir, acaba?"

Sloan annesinin nasıl bir tepki göstermiş olabileceğini çok iyi biliyordu. Bu konuda bahse girebilirdi. Ama bir şey söylemedi. Telesekreterin kırmızı ışığı durmadan yanıp sönüyordu. Mesajların, sayısını gösteren köşede üç rakamı görülüyordu. Buruk bir gülümsemeyi saklamaya çalışarak yürüdü, telesekreterin düğme-

sine bastı. Annesinin ses tonu tam Sloan'ın beklediği gibi, gençlere özgü bir sevinçle doluydu.

"Sloan, şekerim, ben annen. Bugün harika bir sürprizle karşılaşacaksın. Ama ne olduğunu söyleyip de tadını kaçırmak istemem. Çünkü senin de benim kadar heyecanlanmanı istiyorum. Ama sana bir ipucu vereyim. Bugün, senin için çok önemli olan bir erkek seni arayacak. Bu gece nöbete gitmeden, beni evden ara."

İkinci mesaj, birincisinden tam iki dakika sonra kaydedilmişti ve yine Kimberly Reynolds tarafından bırakılmıştı.

"Şekerim, biraz önce sana mesaj bırakırken, o kadar heyecanlıydım ki doğru dürüst düşünemiyordum. Bu gece dokuzdan önce evde olmayacağım. Çünkü, Escada'da indirim yapıyoruz ve dükkân kapanıncaya kadar kalıp, Lydia'ya yardım etmeye söz verdim. Ama beni buradan arayamazsın çünkü Lydia çalışanların, telefonu kullanmasına sinirleniyor. Biliyorsun ülseri çok kötü. Benim yüzümden ülser krizinin tutmasını istemem. Lütfen telesekreterime haber bırak, bu belirsizliğe daha fazla dayanamayacağım. Unutma..."

Sara hayretten dona kalmıştı, bunun nedenini anlamak güç değildi.

"Adam telefon edince zevkten dört köşe olmuş."

"Tabii! Niçin şaşırdın ki?"

Annesinin bu tipik, çocuksu iyimserliği Sloan'ı eğlendiriyordu. İnanmak istemez gibi başını salladı. Doğum belgelerine göre, Kimberly Janssen Reynolds onun annesiydi. Ama, işin aslına bakılacak olursa, o Sloan'ı değil, Sloan onu büyütmüştü.

"Ne bileyim! Kim'in ona karşı bir çeşit kin beslediğini düşünmüş olacağım."

Bu sözler karşısında, Sloan, gözlerini Sara'ya çevirdi.

"Annemden mi söz ediyoruz? Kabalık olur ya da kalpleri kırılır diye kimseyi reddetmeyen şu tatlı kadından. Biraz önce, açıkça belirttiği gibi Lydia'nın kendisini altı saat fazla çalıştırarak, istismar etmesine göz yuman, ama onu sürekli istismar eden bu cadının ülser krizinin tutmasından korktuğu için, onun telefonunu kullanamayan, hak ettiğinden az ücret alan, dükkâna Lydia'nın elemanlarının hepsinden fazla müşteri getiren kadın. Ondan mı söz ediyoruz?"

Kimberley'i, neredeyse Sloan'ın sevdiği kadar seven Sara, arkadaşının komik söylevi bittikten sonra gülmeye başlamıştı.

Sloan, "Sana inanamıyorum," dedi. "Bu kadın seni de büyüttü sayılır. Carter Reynolds, sırf otuz yıl önce onun hayatından çıkıp gitti, kalbini kırdı ve bir daha arkasına dönüp bakmadı, kendisini aramadı diye, ona kin duyabileceğini nasıl düşünürsün?"

Sara, sırıtarak elini kaldırdı.

"Çok haklısın," dedi. "Böyle bir şeyi düşünebilmek için aklımı kaçırmış olmam gerek."

Bu cevapla tatmin olan Sloan, telesekreterin düğmesine tekrar bastı. Üçüncü mesaj da Kimberley'dendi ve iki kız, eve girmeden on beş dakika önce kaydedilmişti.

"Şekerim, ben annen. Çay saatimde, yakındaki marketten telefon ediyorum sana. Karakola telefon ettim ve Jess, babandan şehirler arası bir telefon geldiğini söyledi. Bu durumda, bu mesajı bırakarak sürprizini berbat etmiş olmuyorum. Palm Beach'e giderken yanında ne gibi kıyafetler götüreceğini düşünüyorum. Paranı son kuruşuna kadar evine harcadığını biliyorum. Ama yarın sana baştan aşağı yani kıyafetler almak için alışverişe çıkmalıyız. Üzülme şekerim, Palm Beach'e hareket edene kadar, bir yığın harika kıyafetin olacak."

Sloan, mesajları silerken, Sara gülmemek için kendini zor tuttu.

Sloan, telefon ahizesini eline aldı. Annesinin numarasını çevirdi ve Kim'in arzusu uyarınca, ona mesaj bıraktı.

"Merhaba Anne, ben Sloan. Carter Reynolds'la görüştüm, ama Palm Beach'e gitmiyorum. Ailenin bu koluyla tanışmak istemiyorum. Bunu kendisine söyledim. Seni seviyorum. Hoşça kal."

Sözleri bitince telefonu kapatıp Sara'ya döndü, "Açlıktan ölüyorum."

Carter Reynolds konusu çoktan gömülmüş ve unutulmuş gibi davranıyordu.

"Kendime ton balıklı bir sandviç yapacağım. Sen de ister misin?"

Sara dönüp, Sloan'ın mutfağa girmesini ve dolapları açıp kapamasını seyretti. Yeni keşfettiği durumun şokunu ağır ağır üstünden atıyordu. Şimdi hayretle ve biraz da incinmiş olarak, Slo-

an ile Kim'in bu büyük sırrı kendisinden saklamış olduklarının bilincine varmaktaydı. Onlar, onun en yakınlarıydı. Onlardan başka aile tanımamıştı.

Sara'nın annesi kelimenin tam anlamıyla alkolikti. Dört yaşındaki kızı, vaktinin çoğunu, komşuları olan Kimberley ve Sloan Reynolds'la birlikte geçirmeye başlayınca, bunu ne fark etmiş, ne de umursamıştı. Sara, paslanmaz çelik bacaklı, beyaz formika mutfak masasının başına, Sloan'ın yanına oturur, küçük kızın onunla paylaşmaya her zaman seve seve razı olduğu boyama kitabına kalın mum boyalarla bir şeyler karalardı. Kim de Sara'nın çabalarına övgüler yağdırırdı. Ertesi yıl, iki çocuk yuvaya başladılar. İlk gün, birbirlerinden cesaret almak için, elele tutuşmuşlardı. İkisinin de Kimberley'in aldığı, bir örnek, köpek Snoopy biçiminde sırt çantası vardı.

Eve döndüklerinde, her ikisi de o gün yaptıkları resimleri ellerinde sımsıkı tutuyordu. Öğretmenleri, bu resimlerin üzerine kocaman birer yıldız koymuştu. Kimberley, hemen, Sloan'ın yaptığı resmi seloteypie buzdolabının üstüne yapıştırdı. Ama kızlar koşarak komşu eve gittiklerinde, Bayan Gibbon Sara'nın resmini kirli bir masanın üstüne fırlattı ve resim, kadının viski bardağının bıraktığı; yuvarlak izlerden birinin üstüne düşerek ıslandı. Sloan, Sara'nın resminin üzerine, öğretmenin koyduğu yıldız işaretinin ne anlama geldiğini anlatmaya çalışınca da Bayan Gibbon, çenesini kapatmasını söyleyip, küçük kıza avazı çıktığı kadar bağırdı. Utanmış ve korkmuş olan Sara ağlamaya başlamıştı. Ama Sloan ağlamadı. Hatta korkmuş bile görünmüyordu. Korkup ağlamak yerine, resmi aldı, Sara'yı elinden tuttu ve tekrar kendi evine götürdü.

Sloan, hiddetli, titrek ve kısık bir sesle Kim'e şu açıklamayı yapmıştı:

"Sara'nın annesinin resmi asacak yeri yok."

Sonra, seloteybi çıkarmış, Sara'nın resmini, buzdolabının üstüne kendisininkinin tam yanına yapıştırmıştı.

İyice yapışsın diye seloteybin üstüne avucuyla bastırırken, "Biz de onu buraya koyarız, değil mi anneciğim?" diyordu.

Sara, korkuyla nefesini tutup beklemişti. Kendi annesinin istemediği bir resmin, böyle değerli bir yeri işgal etmesini Bayan Reynolds'ın istemeyeceğinden korkuyordu. Ama Kim iki küçük kıza

birden sarıldı ve bunun çok iyi bir fikir olduğunu söyledi. Bu anı Sara'nın belleğine kazınmıştı. Bir daha hiçbir zaman kendisini tam olarak yalnız hissetmedi. Bu, Sara'nın annesinin sebep olduğu ne ilk, ne de son can sıkıcı durumdu. Daha sonra da Sloan, birçok kereler, kendi korkusunu ve gözyaşlarını belli etmeden, Sara ya da bir başkasıyla Bayan Gibbon'ın arasına girmişti. Kimberley de birçok kereler, iki küçük kızı bir arada kucaklamış, teselli edip ikisine bir örnek -daima bütçesinin olanaklarını aşan- hediyeler almıştı. Ama o gün, Sara'nın kendisini acımasız, korkutucu bir dünyada kimsesiz ve yalnız hissettiği son gündü.

Daha sonraki yıllarda, çocukluk çizimlerinin yerini okul karneleri, okul fotoğrafları ve isimlerinin altının kırmızı kalemle çizilmiş olduğu gazete kupürleri aldı. Mutfak masasının üstündeki boyama kitapları ve mum boyalar yerini cebir kitaplarına ve yıl sonu ödevlerine bıraktı. Konuşma konuları sevmedikleri öğretmenlerden önüne gelen kızla arkadaşlık kurmak isteyen yılışık delikanlılara ve her zaman yetersiz olan paraya kaydı. Büyüdüklerinde, Kim'in aklının, para işlerine ermediğini anladılar ve bütçeyi Sloan devraldı; bazı roller de değişmişti. Ama bir tek şey hiç değişmedi: Sara'nın ailenin önemli ve değerli bir parçası olduğu.

Bütün bunlar göz önüne alındığında, Sara'nın böylesine önemli bir aile sırrının, kendisiyle paylaşılmamış olduğunu öğrendiğinde ne kadar sarsıldığını anlamak güç değildi.

Mutfak masasının başına çökerek Sloan ve Kimberley ile birlikte eskiden mutfak masasında ne kadar çok oturduklarını düşündü.

Sloan, arkadaşına baktı; tekrar sordu, "Sen de ister misin?"

Sara, Sloan ve Kimberley'le tanıştığından beri, ilk kez kendisini yabancı hissediyordu.

"Bunun beni ilgilendiren bir konu olmadığının farkındayım, ama hiç değilse, baban hakkındaki şeyleri benden neden gizlediğini söyleyebilir misin?"

Sloan, Sara'nın kırgın ifadesi karşısında, olduğu yerde döndü.

"Ama bu büyük bir sır değildi ki... yani, öyle sayılmaz. Küçükken, birbirimize babalarımızdan söz etmiştik. Ben de anlatmıştım. Annem on sekiz yaşındayken yerel bir güzellik yarışması

kazanmış ve Fort Lauderdale'in en güzel otelinde bir hafta kalmaya hak kazanmış. Carter Reynolds da aynı otelde kalıyormuş. Kim'den yedi yaş büyük, inanılmaz derecede yakışıklı ve annemden çok daha tecrübeliymiş. Annem, bunun ilk bakışta aşk olduğuna, evleneceklerine ve sonsuza dek mutluluk içinde yaşayacaklarına inanmış. Gerçek şu ki annemin hamile olduğunu öğrenene kadar Carter'ın onunla evlenmek, hatta bir daha görüşmek gibi bir niyeti yokmuş. Ancak, durumu öğrenip son derece kızan ailesi ona başka bir seçenek bırakmamış. Bunu izleyen birkaç yıl boyunca Coral Gables yakınlarında Carter'ın kazancıyla kıt kanaat yaşayarak geçirmişler. Bu arada, annemin bir çocuğu daha olmuş.

"Annem son derece mutlu olduklarını sanıyormuş. Ta ki bir gün Carter'ın, annesi bir limuzinle ziyaretlerine gelip, ona aileyle barışmasını teklif edene kadar. Carter ayağına gelen bu fırsata dört elle sarılmış. Annem gözyaşları içinde şok geçirirken, onu, özgürlüğünü isteyen bir erkeği alıkoymanın veya onu iki çocuğundan birden ayırmanın bencilce bir davranış olduğuna ikna etmişler. San Francisco'ya doğru yola çıkarken Paris'i yanlarına almışlar. Annem, Paris'in birkaç günlük bir misafirlik için gittiğine inandırılmış. Bu arada, anneme boşanmayı kabul ettiğine dair bir kâğıt imzalatmışlar. Bu kâğıtta, küçük harflerle, Paris üzerindeki bütün haklarından vazgeçtiği de yazılıymış. Carter'ın annesinin limuzinle gelişinden, üç saat sonra hep birlikte gitmişler. Hikâye böyle bitiyor."

Sara'nın gözleri yaşlarla dolmuştu. Sloan'a merhamet ve anlayışla bakıyor, Kim'e köpürüyordu.

"Bu hikâyeyi bana uzun süre önce anlatmıştın," dedi. "Ama ben o zaman çok küçüktüm. Onların davranışının acımasızlığını ve bu tutumun verdiği büyük zararı anlayamamıştım."

Sloan, taşı gediğine koymak için, Sara'nın kendi sözlerinden yararlanmak fırsatını kaçırmadı.

"Şimdi durumu anladığına göre, soruyorum sana: böyle bir adama ya da ailesine akraba olduğunu açıklamak ister miydin? Bunu unutmak istemez miydin?"

Sara gülüyordu.

"Ben olsam, ahlaksız herifi gebertmek isterdim," dedi.

Sloan, hazırladığı ton balıklı sandviçleri masanın üstüne koyarken, "Sağlıklı bir tepki ve uygun bir tanım!" dedi. "Onu öldürmek annem için bir seçenek olamazdı. Ben de bu işi yapamayacak kadar küçük olduğuma göre, en iyisi olanları yok saymaktı. Carter veya kız kardeşimden ya da o gün olup bitenlerden söz etmek anneme o kadar büyük bir acı veriyordu ki, sekiz yaşıma geldiğimde yapılacak en iyi şeyin onları tamamıyla unutmak olduğuna annemi inandırdım. İkimiz birbirimize yetiyorduk. Bir de sen vardın. Harika bir ailemiz olduğunu düşünüyordum."

Bunları umursamaz bir ifadeyle söylemişti.

Sara, "Öyleydi. Hâlâ da öyle." diye duygularını dile getirdi. Sonra "Peki, Kim'in Paris'i geri almak için yapabileceği hiçbir şey yok muydu?" diye sordu.

"Annem buradaki bir avukatla konuştu ve mahkemede karşı tarafın forslu avukatlarıyla başa çıkabilecek bir avukat tutabilmesi için bir servet harcaması gerektiğini öğrendi. Adam ona, böyle bir parayı harcayıp iyi bir avukat tutsa bile, kazanamayacağını da söylemiş. Annem Paris'in Reynolds ailesiyle birlikte yaşayarak elde ettiği avantajları ve ihtişamlı hayatı kendisinin veremeyeceğine inanmıştır hep."

Sloan, tarafsız ifadesine rağmen müthiş öfkeliydi. Geçmişte yaşadığı en yoğun duygular annesinin başına gelenler karşısında hissettiği isyan ve babasına karşı duyduğu nefretti. Şimdi yetişkin bir kadın olarak anlatıyordu olanları, ama annesinin başına gelenler karşısında hissettikleri isyan duygularının çok ötesindeydi. Onun neler hissetmiş olacağını o kadar iyi anlıyor ve o kadar büyük bir merhamet duyuyordu ki, duygularının yoğunluğundan göğsü sıkışıyordu. Babası olacak o duygusuz, bencil, gaddar adama, insanların masumiyetini ve rüyalarını katleden bu kişiye karşı hissettikleri ise, nefretle sınırlı kalmayıp tiksinmeye dönüşmüştü. Bugünkü küstah telefonunu da hatırladıkça küplere biniyordu. Bunca yıl onları ihmal ettikten, yok saydıktan sonra, terk ettiği karısıyla hiç görmediği kızının, tekrar birleşme ihtimali karşısında, sevinçten uçması için, tek bir telefonunun yeterli olacağını

düşünmüştü. Onu soğuk bir sesle reddetmekle yetinmeyip, kendisiyle herhangi bir yerde, bir hafta beraber olmaktansa, bu zamanı bir yılan deliğinde geçirmeyi tercih edeceğini belirtmeliydi. Ona ahlaksız bir herif olduğunu söylemeliydi.

YEDİ

Bayan Rivera'nın komşusu, sokak kapısının altından sızan dumanı görüp Acil Servise telefon etmişti. Söylediğine göre, o sırada saat sabah dokuz buçuk civarındaydı. Altı dakika sonra itfaiye yetişmişti. Ama eski evi kurtarmak için vakit çok geçti.

Sloan nöbetini bitirmiş, eve gidiyordu. Niyeti, üstünü değiştirip yürüyerek, sahile inmek ve hâlâ devam etmekte olan Pete'in bekârlığa veda partisine katılmaktı. Bu sırada telsizden yangın haberini duydu ve elinden gelecek bir şey olursa yapabilmek için, yolunu değiştirip oraya gitmeye karar verdi. Yangın yerine vardığında cadde çoktan itfaiye araçları, can kurtaranlar ve polis arabalarıyla dolmuştu. Bunların ışıkları karanlıkta birbiriyle haberleşen vahşilerin ateşlerini andırıyordu. Yangın hortumları, asfalt yolda ve çimlerin üzerinde, şişman beyaz yılanlar gibi duruyordu. Gittikçe büyüyen meraklı kalabalığın fazla yaklaşmasını engellemek için, polis memurları, yangının çevresini kordon altına almışlardı.

Sloan, birkaç komşudan bilgi almayı henüz bitirmişti ki birdenbire, sahnede Bayan Rivera belirdi. Bu aklınıza gelebilecek en şişman yaşlı kadın, gole giden gözü dönmüş bir santrfor gibi, seyircileri ve polisleri yarıp, önündeki yangın hortumunun üstünden atladı ve kendisini Sloan'ın kolları arasında buldu.

Bileğini Sloan'ın pençesinden kurtarmaya çalışırken, "Evim!" diye haykırıyordu.

Sloan, "Oraya gidemezsiniz," dedi. "Hem kendiniz zarar görürsünüz hem de evinizi kurtarmaya çalışanların da işine engel olursunuz."

Bayan Rivera, sakinleşeceğine ya da eve girmek fikrinden vazgeçeceğine, çırpınmaya başladı.

Kendini Sloan'ın elinden kurtarmaya çalışarak, "Köpeğim!" diye haykırıyordu. "Daisy'im orada!"

Sloan, onu hem teselli etmek, hem de yangın yerine gitmesini engellemek için, kolunu omzuna attı.

"Daisy, kahverengi-beyaz renkli küçük bir köpek mi?" diye sordu.

"Evet, küçük. Kahverengi-beyaz."

"Sanırım birkaç dakika önce onu gördüm. Bana kalırsa, canını kurtarmış. Bir kere seslenin, bakalım. Birlikte arayalım."

Bayan Rivera, çaresizlik içinde dört bir yana bakındı.

"Daisy!" diye hıçkırarak seslendi. "Daisy! Daisy!... Neredesin?"

Sloan, gözleriyle caddeyi tarayarak, korku içindeki küçük bir hayvanın sığınabileceği kuytu yerleri arıyordu. Tam o sırada, üzerinde amblem bulunmayan bir polis arabasının altından, pislik ve kurum içinde kalmış, kahverengi-beyaz küçük bir yüz göründü.

Sloan, "İşte orada," dedi.

Bayan Rivera, "Daisy!" diye bir çığlık attı.

Sonra koşup ürkmüş hayvanı kollarının arasına aldı.

Artık Sloan'ın çaresiz kadının yanında durup, dev alevlerin damı yutarak, ön verandayı yalamaya başlamasını seyretmekten ve onu yalnız bırakmamaktan başka yapabileceği bir şey kalmamıştı.

Şefkat dolu bir sesle, "Birisi kızınızın yakında oturduğunu söyledi," dedi.

Bayan Rivera, gözlerini, dumanlar arasında yanmakta olan evinden, ayırmadan başını salladı.

"Telsizle yayın yapıp, onu arabayla buraya getirmelerini sağlayacağım."

Sloan, nihayet evine vardığında, Pete'in partisine o kadar geç kalmıştı ki duş yapıp saçını yıkaması olanaksızdı. Arabasını park etti, çantasını kaptı ve koşarak karşıya geçti. Bu arada, iki araba-

nın tamponlarının arasından geçmeye çalışırken, ileride duran bir arabanın şoför mahallinde biri oturuyormuş gibi geldi. Sonra, bu kişi her kimse, aşağı kaymış, ya da görünmemek için eğilmiş gibi birden kayboldu.

Sloan, içgüdüsel olarak, durumu araştırmak istedi, ama bunu bastırarak kaldırım boyunca yürüdü. Acelesi vardı. Eğer arabanın içinde gördüğü gölge, bir insana aitse, belki adam yere bir şey düşürmüş ve onu almak için eğilmişti. Belki de biraz kestirmek istemiş olabilirdi. Büyük bir olasılıkla da Sloan, sokak lambalarının ışığında, ön cama vuran palmiye dallarının gölgesini görmüştü.

Buna rağmen, sahil boyunca uzun bir sıra halinde uzanan büfelere doğru ilerlerken, göz ucuyla aracı gözlemeye devam etti. Bu Ford marka bir arabaydı. Dondurma satılan bir büfenin sol köşesinden kuzeye doğru döneceği sırada, Ford'un içindeki ışıkların yandığını ve uzun boylu bir adamın arabadan indiğini gördü. Adam sahile doğru ağır ağır yürümeye başladı. Büfelerin güney tarafında, kum tepecikleri boyunca ilerliyordu.

Sloan, artık kendisini tedirgin eden kuşkuları bastıramıyordu. Adama görünmemek için, büfeyi siper alarak durdu. Hiç kımıldamıyordu. Büfelerin kuzey tarafında dört buçuk kilometrelik bir kumsal uzanıyordu. Burada insanların, ızgara et veya üstü kapalı bir yerde piknik yapmakta kullanmaları için, yuvarlak küçük kulübeler yapılmıştı. Kumsalın bu kısmı yüzmek, güneşlenmek ve parti düzenlemek için elverişliydi. Pete Bensinger'ın bekârlığa veda partisi de orada yapılmaktaydı. Yabancı adam büfelerin güney tarafına doğru ilerliyordu. Bu yönde, üzeri sık bitkilerle örtülü kum tepeciklerinden başka bir şey yoktu ve gözlerden uzak bir yerde buluşmak isteyen çiftlerle, pek masum olmayan işlere bulaşan kişilerin dışında kimse buralarda gezmezdi.

Sloan, o gün öğleden sonra, babasıyla telefonla konuştuğundan beri, huzursuz ve sinirli olduğunun farkındaydı. Ama, arabadan inen bu adam onu oldukça şaşırtıyor ve tuhaf bir şekilde tedirgin ediyordu. Bir kere, yüzü sanki tanıdık geliyordu; sonra giyimi gecenin geç bir saatinde kumsalda yürüyüş yapmaya uygun

değildi, en önemlisi de, hem arabanın içindeyken hem de dışarı çıktıktan sonra, hareketlerinde sinsice bir şeyler sezmişti. Geri döndü. Dondurma satılan büfenin köşesine gelince, bu kez büfelerin güney tarafına ulaşmak için, arkalarından ilerlemeye başladı. Oradan onu gözetleyebilir veya takip edebilirdi.

Adam, alçak sesle, ayakkabılarının içine dolan kumlara küfrediyordu. Kum tepeciklerinin yakınında durmuş, büfelerin sona erdiği noktada avının belirmesini beklemekteydi. Şu ana kadar hiçbir şeyden kuşkulanmamıştı. Ne yapacağı her zaman belliydi. Onu izlemek o kadar kolay olmuştu ki kız beklediği yerde ortaya çıkmayınca telaşlanmak adamın aklına bile gelmemişti. Acelesi olduğunu hissetmişti. Kumsala gelmediğine göre, evde bir şey unutup geri dönmüş olacağını tahmin etti.

Kızın arkasından giderse, ayakkabılarına daha fazla kumun dolacağını düşündü ve bir iki adım geri giderek, iki kum tepeciğinin arasına çöktü. Kum ve bitkilerin arasında, gözlerden uzak, kızın tekrar ortaya çıkmasını bekliyordu. Cebindeki nane şekeri paketini çıkardı.

Şekerin kâğıdını açarken, bir yandan da Sloan'ın evine gitmek üzere karşıya geçişini görmek için, yan gözle yola bakıyordu. Ay, lambası yakında olduğu için, birden kızın güney köşede belirip, sonra hemen, kum tepeleri ve bitkilerin arasında kaybolduğunu gördü.

Kızın bu beklenmedik davranışı onu heyecanlandırmıştı. Şu son dört gün içinde, yapması gerekeni yapmış, ama çok sıkılmıştı. Sloan'ın bu hareketi ise, duruma biraz renk ve heyecan katıyordu. Kızın aklında bir şey olmalıydı. Özel bir şey.

Başını yana eğerek, tedbirli bir şekilde ayağa kalktı. Gözlerini ve kulaklarını dört açmış, en küçük bir ses veya gölgeyi kaçırmamaya dikkat ediyordu. Ama genç kız sanki yok olmuştu. Homurdanarak döndü ve arkasındaki yamacı tırmanmaya başladı. Yüksek bir noktadan onu görmesi daha kolay olacaktı.

"Kıpırdama!"

Sloan'ın sesi onu öylesine hazırlıksız yakaladı ve şaşırttı ki tutunmakta olduğu bitkileri elinden bıraktı ve kayarak yere düştü.

Dengesini kaybetmişti, ayağa kalkamıyordu. Olduğu yerde dönerek doğrulmaya çalıştı, tökezledi ve kıza doğru bir hamle yapmak istedi ama o anda ayağı bir şeye takıldı, ensesinde bir darbe hissetti ve yüzükoyun kumların üstüne düştü.

Yüzüne sıçrayan kumlardan kurtulmak için, gözlerini kırpıştırırken, başını genç kıza çevirdi. Sloan onun kendisine ulaşamayacağı bir mesafede, bacaklarını iki yana açmış, dimdik duruyordu. Elinde dokuz milimetrelik bir Glock tabanca vardı.

"Ellerini görebileceğim şekilde arkana koy" diye emretti.

Şimdilik kızın söylediklerini yapmaya hazırdı. Ceketi açıldığı zaman, Sloan onun, silahlı olduğunu görmüştü. Şimdi silahını almaya çalışacaktı; ama Sloan'ın buna izin vermeye hiç niyeti yoktu. Adam ellerini arkasına götürürken, anlamlı bir biçimde, hafifçe gülümsedi.

"Bu silah senin gibi ufak tefek bir kız için fazla büyük değil mi?"

"Ellerini birleştir ve yuvarlanarak yüzünü dön!"

Adam, alaylı bir şekilde gülümseyerek "Neden? Kelepçen yok mu?" diye sordu.

Sloan'ın yanında kelepçe yoktu. Hatta adamın bileklerini bağlamak için ayakkabı bağı bile, yoktu üstünde. Karşısında da kalabalık bir kumsalda, içine düştüğü kötü duruma aldırmadan ona meydan okuyacak ve gülümseyecek kadar soğukkanlı silahlı bir adam vardı. Olasılıkla bir sapık!

Sloan, silahını biraz daha yukarı kaldırarak ikinci kez uyardı.

"Ellerin arkanda olarak yuvarlan ve yüzünü dön."

Kızın emirleri karşısında adam küstahça gülümsedi.

"Parlak bir plan değil. Silahımı almak için uzandığında, biraz doğrulup bileğini yakalamam ve seni kendi silahınla vurmam işten bile değil. Dokuz milimetrelik bir silahın insan bedeninde yaptığı hasarı hiç gördün mü?"

Adam, kumsalda yoluna çıkacak herkesi, öldürebilecek kadar çılgın görünüyordu. Sloan'ın, adamın silahını almaya çalışarak ona, bu fırsatı vermeye hiç niyeti yoktu. Gergin, ama kararlı bir şekilde silahı adamın alnına doğrulttu.

"Beni, bunu kullanmaya mecbur etme," diye uyardı onu.

Kızın ciddiyetle kendisine nişan aldığını görünce; gözlerini kıstı, sonra yavaşça ellerinin üzerinde döndü.

Takdik değiştirerek, "Üstümde nakit yirmi beş bin dolar var," dedi. "Onu al ve yürü git. Kimsenin başı ağrımasın; kimsenin haberi olmasın."

Sloan, onun söylediklerini duymazlıktan geldi. Silahını havaya kaldırarak okyanusa doğru nişan aldı ve art arda üç el ateş etti. Silah sesleri karanlıkta top atışları gibi patladı. Sahilde biri korku içinde çığlık attı.

Adam, "Bunu niçin yaptın?" diye sordu.

Sloan, "Yardım çağırdım," dedi. "Arkadaşlarım sahilde. Bir dakika içinde burada olurlar."

Sloan'ın gözleri önünde adamın tavrı değişti. Birden canlandı ve ciddileşti.

"O halde tanışalım," dedi. "Ben FBI'dan Ajan Paul Richardson. Ve silahınızı ateşleyerek beni deşifre etmek üzeresiniz, Dedektif Reynolds."

Sloan'ın adını bilmesi ve kendi kimliğiyle ilgili olarak verdiği bilgiler, kızın ona inanıp fikir değiştirmesini sağlamadı.

Ama yine de, "Kimlik görelim," dedi.

"Cebimde."

Adamın hareketlerini silahıyla izleyerek, "Yavaşça doğrul, olduğun yerde otur ve sol elinle kimliğini çıkarıp bana doğru fırlat," dedi.

Sloan'ın ayağının dibine deri kaplı bir kimlik düştü. Silahını adama doğru tutarak eğilip cüzdanı aldı, açtı. Bir tarafında adamın resmi, öteki tarafında kimliğiyle ilgili bilgiler vardı.

Adam ayağa kalkarken, "Tatmin oldun mu?" diye sordu.

Sloan, tatmin olmak şöyle dursun, son derece öfkelenmişti. Kollarını iki yana bıraktı ve adamın sebebiyet vermiş olduğu bu gergin durum karşısında gecikmiş bir tepki olarak, titremeye başladı.

"Bu işi eğlence olsun diye mi yaptın, yoksa ödümü patlatmak için mi, ya da başka geçerli bir nedenin var mı?" diye sordu.

Paul, pantolonunun paçalarına bulaşmış olan kumları temizlerken, omuzlarını silkti.

"Bu, baskı altında nasıl tepki verdiğini görmek için bir fırsattı ve bu fırsattan yararlanmaya karar verdim."

Sloan, ona bakarken, birden, adamın yüzünün neden tanıdık geldiğini anladı. Aynı anda onun bütün gerçeği söylemediğini de fark etti.

"Dün seni parkta gördüm," dedi. "Bugün de Belediye Sarayı'nın otoparkındaydın. Günlerdir beni takip ediyorsun."

Paul, cevap vereceğine, keten ceketinin önündeki fermuarını koltuk altında taşıdığı silahının deri askısı görünmeyecek şekilde çekti. Sonra, tüm dikkatini Sloan'a yöneltti.

"Haklısın. Günlerdir seni izliyorum."

"Ama niçin? FBI benimle neden ilgilensin?"

"Seninle ilgilenmiyoruz. Carter Reynolds'la ilgileniyoruz."

Kız şaşkınlıkla sordu:

"Kimle ilgileniyorsunuz? Kimle dedin?"

"Babanla ilgileniyoruz."

Genç kız aklı iyice karışmış, ne diyeceğini bilemeden ona bakakalmıştı. Babası yıllarca önce onun hayatından çıkmıştı. Carter Reynolds ismi kimsenin ona sözünü bile etmediği ünlü bir yabancıya aitti. Öyleyken, bu adam, bu isim, son on iki saat içinde, geçmişin külleri arasından sıyrılıp kurum gibi üzerine yapışıyordu.

"Onun ne yaptığını bilmiyorum, ama ne olursa olsun, benim bu işle ilgim yok. Onunla hayatım boyunca hiçbir ilgim olmadı."

"Bunu biliyoruz."

Paul, üç adamın kendilerine doğru koşarak gelmekte olduğunu gördü. Birinin elinde el feneri vardı. Fenerin ışığı, hareketli bir şekilde çevreyi tarıyor, bozulmuş bir deniz fenerini andırıyordu.

Richardson, "Görünüşe bakılırsa, senin yardım geliyor," dedi.

Sonra, kızı dirseğinden tuttu ve hafifçe ileri doğru itti.

"Haydi gidip onları karşılayalım."

Sloan otomatik olarak yürümeye başladı. Ayakları odun gibi, kafası da sanki samanla doluydu.

FBI ajanı Richardson, "Samimi ol," diye direktif verdi. "Beni onlarla tanıştır. Soran olursa iki ay önce polis seminerine gittiğin

zaman Fort Lauderdale'de tanıştığımızı ve bu hafta sonu için, beni Bell Harbor'a davet ettiğini söylersin. Şimdi, gülümse ve onlara el salla."

Sloan başını salladı ve kendisine söylenenleri yaptı. Ne var ki FBI'ın Carter Reynolds'ın peşinde olduğundan başka bir şey düşünemiyordu. Kendisini de izlemişlerdi ve birkaç dakika önce bu FBI ajanı onun rüşvet kabul edip etmeyeceğini görmek istemişti.

Jess, ötekilerden çok önce yanlarına geldi. Koşmak nefesini hiç etkilememişti.

Kum tepeciklerini gözden geçirerek, "Bu çevrede silah sesi duyduk," dedi. "Sen duymadın mı?"

Sloan, yardımına koşmuş olan arkadaşına yalan söylediğinin belli olmaması için, alaycı bir yüz ifadesi takınarak. "Onlar havai fişek sesleriydi, Jess. İki genç çocuk havai fişek attılar şu ileride; sonra birbirlerinden ayrıldılar."

Jess, ellerini iki yanına dayamış, Sloan'ın omzunun üzerinden ileri doğru bakıyordu. Tatmin olmamıştı.

"Silah sesine benziyordu!" dedi.

Birkaç dakika sonra, Ted Burnby ile Leo Reagen de yanlarına geldiler.

Ted, nefes nefese, "Silah sesleri duyar gibi olduk," dedi.

Leo Reagen konuşamıyordu. Şişmanlığı yüzünden hızlı hareket ederken çok zorlanırdı. Şimdi de öne doğru eğilmiş, ellerini dizlerine dayayarak nefes almaya çalışıyordu.

Sloan, tekrar yalan söyledi.

"İki çocuk havai fişek attılar."

Söylediği her yalan onu daha fazla huzursuz ediyordu.

Leo ile Ted söylediklerini, Jess'den çok daha kolay kabul ettiler. Ama, Jess daha kurnaz ve daha uyanıktı. Üstelik, şu anda suç oranı düşük bir kasabada çalışıyor olsa da, o büyük bir şehir polisiydi ve bu konudaki refleksleri hâlâ güçlüydü. Birkaç dakika daha, asık suratla çevreye göz gezdirdikten sonra nihayet vazgeçti ve kaşlarını çatarak, bu kez Sloan'a baktı.

Aksi bir sesle: "Pete'in partisi bitmek üzere," dedi. "Niye gelmediğini merak etmeye başlamıştık."

İçinde bulundukları koşullarda, Sloan'ın verebileceği tek bir inanılabilir cevap vardı. "Şimdi geliyorum."

Jess'in kolları iki yanına düştü. Nispeten daha yumuşak bir ifadeyle yanındaki adama baktı.

"Bu kim?"

FBI ajanı kendini tanıtmaya hazırlandığını görünce, Sloan rahat bir nefes aldı.

Paul Richardson, önce Jess'e, sonra Ted ile Leo'ya elini uzattı.

Erkekler arasında görülen, ölçülü bir samimiyetle, "Ben Paul Richardson," dedi. "Sloan'ın Fort Lauderdale'den arkadaşıyım."

Leo'nun aklı daima yemekte olduğu için ajanı uyardı: "Pete'in partisinde bir şeyler yemek istiyorsanız, hemen gidin. Yemeklerin çoğu bitti. Acı soslu sosisler nefis."

Ajan Richardson, esefle cevap verdi. "Yorucu bir gün geçirdim."

Sonra Sloan'a baktı ve yumuşak bir sesle devam etti. "Sloan, sen partiye bensiz git."

Sloan korkuya kapıldı. Adam başka hiçbir soruya cevap vermeden ortadan kaybolmaya niyetliydi. Kız onun maskesini düşürmüştü. Şimdi de o kızı belirsizlik sancıları içinde bırakıp, Bell Harbor'ı terk etmeye hazırlanıyordu. Bu durumda, Sloan, FBI'ın kendisini hangi nedenle izlediğini asla öğrenemeyecekti. Ona engel olabilmek için çırpınıyordu. Ümitsizlik içinde adamın koluna yapıştı.

Israrla, "Ama seni Pete'le tanıştırmak istiyorum," dedi. "Sadece birkaç dakika kalırız."

"Sana ayak bağı olurum."

Sloan, çapkın bir bakışla, "Hayır olmazsın," diye cevap verdi.

Richardson, onu uyarmak ister gibi gözlerini kıstı.

"Bence olurum."

"Sen hiç kimseye ayak bağı olmazsın. O kadar ilginç bir insansın ki!"

"Ön yargılısın."

Sloan, "Hayır değilim," diye direndi.

Sonra çaresizlik içinde sadece onun anlayacağı biçimde şantaja kalkıştı.

Arkadaşlarına dönerek:

"Bakın, size onun ne kadar ilginç bir insan olduğunu anlatayım," dedi.

FBI ajanı, anlamlı bir gülümsemeyle:

"Onları ayrıntılarla sıkma, Sloan," dedi. "Haydi gidip arkadaşın Pete ile tanışalım ve bir şeyler yiyelim."

Yemek lafı olunca Leo'nun yüzü güldü.

"Tuzlu balık ezmesi sever misin, Paul?"

Richardson, neşeyle, "Bayılırım," dedi.

Ama Sloan'a dişlerini gıcırdatıyormuş gibi geldi.

Leo memnun olmuştu.

"O zaman şanslısın, çünkü pizzaların içinde tuzlu balık ezmesi var. Kimse yemedi. Bugüne kadar tuzlu balık ezmesi seven kimseye rastlamadım. Pete hariç. Şimdi de sen."

Bütün bu konuşmalar boyunca Jess, FBI ajanı Paul Richardson'ı dikkatle incelemişti.

Nihayet ilgisi kaybolmuş ve sabrı taşmış gibi, "Partiye dönmezsek, bizi aramaya gelecekler," dedi.

Ajan Richardson, uysal bir ifadeyle, "Haydi gidelim," dedi.

Ve Sloan'ı şaşırtan bir hareket yaptı. Kolunu kızın omzuna attı. Bu görünüşte, kızı benimsediğini gösteren, şefkatli bir davranıştı. Ama, kızın omzunu uyarırcasına sıkan pençe hiç de şefkatli değildi.

Jess, Leo ve Ted de adımlarını onlara uydurmuş, yanları sıra yürümekteydiler. Dört erkek spordan söz etmeye başladılar. Kısa bir süre sonra, kum tepeciklerinin çevresindeki ıssızlık yerini bol ışıklı kumsalın aydınlığına bıraktı. Seyyar radyoların gürültüsü dalgaların sesiyle yarışıyordu. Yerlere serilmiş olan plaj örtüleri kumların üstünde renkli benekler gibiydi. Bunların üzerinde, çoğunluk, sevgililer oturuyordu.

SEKİZ

Pete'in partisinin sürmekte olduğu yerde yuvarlak bir odacık ve yanında barbekü ızgarası vardı. Kömür ve yanık sosis kokusu, zaten sinirli ve gergin olan Sloan'ın midesine dokundu. Pete ve nişanlısı, diğer konuklarla birlikte, biraz ötede, ayakta Jim Finkle'ı dinliyorlardı. Jim gitarını getirmiş, çok güzel bir flamenko çalıyordu.

Jess, Jim'in dinleyicileri arasına katılmak üzere ilerlerken, "Bu adam polis olacağına profesyonel müzisyen olmalıydı," dedi.

Leo onunla gitmedi. Geride kalıp Richardson'a yemekler hakkında bilgi vermeye başladı. Onu, üzerinde pizza kutuları, içlerinde peynirden yapılmış çeşitli dipler, acılı sos ve patates salatası bulunan kocaman kâseler ve bir tabak soğumuş sosis bulunan tahta masanın başına götürdü.

"İçkiler de orada, buz kutusunun içinde," dedi.

Sonra, diğer konuklarla birlikte Jim'i dinlemek üzere yürüdü.

Richardson, "Teşekkür ederim, alırım," dedi.

Eli hâlâ Sloan'ın omzunda duruyordu. Masanın başına gidene kadar yanından ayrılmaması için bir uyarıydı bu. Sloan, başta onun kızdığını rahatlamış. Ama hep birlikte yürürken gevşemiş, Leo ile yemek yapmayı seven erkekler hakkında şakalaşmış, hatta kızın söylediği bir şeye gülmüştü. Onun kim olduğunu açıklamadığına göre, normal olarak, kendisine daha iyi davranması gerektiğini varsayıyordu.

Masanın üzerinden bir tabak alıp, Sloan'a uzatırken gülümsedi ve sinirli bir sesle, "Beni güç duruma düşürecek tek bir kelime söylersen adaleti engellediğin için canına okurum.

Adamın hâlâ öfkeli olması Sloan'ı o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki Richardson'ın yüzüne bakakaldı. Yine gülümseyerek, kıza bir kâğıt peçete uzattı. Bir tane de kendisi aldı.

"Anladın mı?" dedi.

Sloan, Paul'ün uyarısının boş bir tehdit olmadığını çok iyi anlamıştı. Bu arada o her kâseden birer parça yiyecek koydu tabağına; bir tane de soğuk sosis aldı. Ama pizzalardan uzak durması Sloan'ın dikkatini çekti. Gitar konseri bitip, Leo ve ötekiler yanlarına geldiğinde bile pizzaya dokunmadı. Ajan Richardson'ın mesleğine ve ülkesine karşı duyduğu bağlılığın bile ona acılı balık ezmesi yediremeyeceği açıkça belliydi.

Her zaman aşırı duygusal durumlarla başa çıkabilmek için kullandığı, mantıklı ifadelerle açıklamaya çalıştı:

"Onlara senin hakkında herhangi bir şey söyleyecek değildim. Ama bir açıklama beklemek, sanırım benim de hakkım. Bana izahat vermeden ortadan kaybolmana göz yummazdım."

"Yarına kadar beklemeliydin."

Sloan, bir mısır cipsini salsa sosa batırıp tabağına koydu. Paul kadar soğukkanlı görünmeye çalışarak, ona baktı.

"Öyle mi?" dedi. "Peki söyle bakalım, seni nasıl bulacaktım yarın."

"Sen bulamazdın. Ben seni bulacaktım."

Kız, soğuk bir sesle, "Nasıl bulacaktın? Dürbünle çevreyi tarayarak mı?" dedi.

Kızın sert cevabı hoşuna gitmişti sanki. Ama bu adam bukalemun gibiydi. Sloan hiçbir şeyden emin olamıyordu.

Pete, bir kolunu nişanlısının omzuna atmıştı. Elinde bira kutusu vardı. Onlara yaklaştı.

"Hey, Sloan, niye bu kadar geç kaldın?"

Jess de onlarla birlikteydi. Mary Beth, ince uzun, utangaç, zarif ve güzel bir kızdı. Tek kelime söylemediği halde Pete kadar mutlu olduğu belli oluyordu.

Sloan onları arkadaşı Paul Richardson'la tanıştırdıktan hemen sonra, Pete, Mary Beth'e: "Şekerim, sana evliliğimize bir hafta kala aldığım madalyonu göstersene onlara," dedi. Sonra gururla ekledi: "On dört ayar altın."

Mary Beth, boynundaki yürek biçimi ağır madalyonu diğerleri iyice görebilsin diye yukarı kaldırdı.

Sloan, "Çok güzel," diye mırıldandı.

Bir yandan da çevrede olup bitenleri dikkatle izliyor, Richardson'ın 'durumu tehlikeye sokmak' sayabileceği herhangi bir şeyin olmasını engellemeye hazır, bekliyordu.

Ajan Richardson, Sloan'ın arkadaşlarıyla kaynaşmaktan başka hiçbir düşüncesi yokmuş gibi, eğilip madalyonu inceledi ve fikrini belirtti.

"Gerçekten çok güzel."

Mary Beth, ona bir sır verir gibi, "Evliliğimizden bir ay öncesinin hatırası olarak da geçen ay, Pete bana bir altın saat aldı," dedi.

Böylece, bir yabancıyla konuşma süresi konusunda kendi rekorunu kırmış oluyordu.

Ajan Richardson, "Besbelli, senin için deli oluyor," dedi.

Sloan onu duymadı bile. Dikkati, Ajan Richardson'ının maskesini bir anda düşürebilecek bir tehlikeye yönelmişti. Sara, yeni arkadaşıyla birlikte kıyı şeridi boyunca ilerleyerek onlara doğru gelmekteydi. O, yakışıklı bir erkeğin yüzünü hiçbir zaman unutmazdı. Daha önce, Pete'in partisinde fazla kalmayı düşünmediğini söylemişti ama buradaydı işte. Ajan Richardson, Sloan'ın ilgisinin dağıldığını fark etmiş, onun bakışlarını izliyordu.

Sloan sıradan bir şey söylüyormuş gibi yaparak, onu uyarmak istedi.

"İşte arkadaşım Sara."

Jess birasından bir yudum daha aldı ve alaycı bir sesle, "Yanındaki de haftanın erkeği" dedi. "Sara'nın bu yeni arkadaşı seksen bin dolarlık mavi bir BMW kullanıyor. Adamın adı Jonathan."

Şu anda Sloan'ın düşüneceği daha önemli şeyler vardı. En yakın iki arkadaşının anlamsız çekişmeleriyle uğraşmaya vakti yoktu. Çift kendilerine yaklaşınca onlara doğru birkaç adım attı.

"Merhaba Sara!" dedi.

İşi ağız kalabalığına getirerek olası bir felaketi önlemeyi umuyordu.

Konuşmaya devam ederek, "Merhaba, Jonathan! Ben Sloan; bu da Fort Lauderdale'den bir arkadaşım. Paul Richardson."

İki erkek el sıkışırken, Sloan, Sara'nın FBI ajanının yüzünü incelemesine engel olmaya çalışıyordu.

"Havai fişeklerin sesini duydunuz mu? Herkes silah sesi sandı."

Sara, Paul Richardson'ın yüzüne dikkatle bakıyordu.

"Hayır," diye karşılık verdi.

Sonra birden yüzündeki belirsiz ifade kayboldu. Aradığını bulmuş gibiydi.

Paul'e, "Kim olduğunuzu buldum," dedi. "Dün parktaydınız."

"Evet, doğru."

"Sizi gördüm orada. Hatta Sloan'a da gösterdim."

Bu şaşırtıcı bilgi karşısında Jess Jessup, bira içmekten vazgeçti ve dikkatle Richardson'ı izlemeye başladı.

Sloan gülerek araya girdi.

"Sen, Paul'ü bana gösterdiğinde ne yazık ki arkası dönüktü," dedi. "Parkta beni arıyormuş, ama her nasılsa birbirimize rastlayamadık ve oldukça geç bir saate kadar buluşamadık."

Sara dona kalmıştı.

"Yani, sen onun geleceğini biliyor muydun?"

Sloan, "Tabii ki hayır. Onu davet ettiğimde, Fort Lauderdale'den ayrılmasının mümkün olmadığını söylemişti. Ben de gelemeyeceğini sanıyordum. Son anda işlerini halledip yola çıkmış. Bütün hafta sonu olmasa bile, biraz vakit ayırabileceğini, düşünmüş ve bana sürpriz yapmak istemiş," dedi.

Sara, Sloan'ın yeni başlamak üzere olan romantik ilişkisinin anlaşılmazlığından çok, arkadaşının mali olanaklarıyla ilgilenmekteydi.

"Fort Lauderdale'den ayrılabilmek için halletmesi gereken işler neydi ki?"

Paul Richardson, nihayet Sloan'ın içine düştüğü bu çaresiz durumdan kurtulması için ona yardımcı olmaya karar verdi. Kız da rahat bir nefes aldı.

"Sigorta işindeyim."

Sara, Sloan'ın sahte olduğundan yüzde yüz emin olduğu büyük bir coşkuyla:

"Gerçekten mi?" dedi.

Sara, zengin biriyle evlenmek istiyordu ve Sloan'ın da aynı şeyi yapması gerektiğine yürekten inanıyordu.

"Sigortacılık ilginç bir iş. Ticari alanda mı, konut alanında mı ya da kişisel alanda mı çalışıyorsunuz?"

"Her türlü poliçe ilgi alanımıza giriyor. Mevcut sigortanıza ek yaptırmak ister miydiniz?"

Hemen satıcı havasına girmişti. Bu her zaman için başarılı bir taktikti. Hiç kimse bir partide, karşısına bir satıcının çıkıp, ona bir sigorta poliçesi satmaya çalışmasından hoşlanmazdı. Besbelli Paul bunu biliyordu. Durum böyle olmasa, Sara onun yaptığını eğlenceli, hatta etkileyici bulurdu.

Sara, "Hayır, teşekkür ederim," dedi.

Onun, başka yollara baş vurarak kendisini ikna etmeye çalışabileceğini düşünerek korkuya kapılmıştı.

Sloan, Paul'ün her ikisinin de sıkıntıdan kurtarmaya niyetlendiğini hissedince rahatladı.

Ajan Richardson, çevrelerindeki küçük kalabalığa hitaben:

"Sloan bu hafta sonu o kadar doluydu ki hemen hemen hiç görüşemedik," dedi. "Ben de yarın gitmek zorundayım." Sonra sanki aralarında büyük bir yakınlık varmış gibi, kızın gözlerini içine baktı.

"Otele dönmeden önce bana evinde bir kahve yapmaya ne dersin, Sloan?"

Sloan, birden toparlanarak, "İyi bir fikir!" dedi.

Arkadaşlarına el sallayarak veda ettikten sonra, Paul'le birlikte yürümeye başladılar.

Sara bir süre onları gözleriyle izledikten sonra, arkadaşına dönerek, "Jonathan, hırkamı buralarda bir yerde bırakmışım. Sanırım Jim'in yere serdiği örtünün üzerinde olacak. Lütfen onu alır mısın?" diye rica etti.

Jonathan başını salladı ve uzaklaştı.

Jess, adama, alaycı bir gülümsemeyle baktı ve birasından bir yudum daha aldı.

"Söylesene, Sara," dedi. "Beraber olduğun erkeklerin hepsinin isimleri niçin üç heceden oluşuyor?"

Sara, karşı saldırıya geçti. "Senin beraber olduğun kızların zekâ oranı niçin daima iki haneli?"

Ama bu saldırı Sara'nın arzuladığı kadar şiddetli olmamıştı, çünkü aklı Sloan ile Paul Richardson'daydı. Jess'in yanında durmuş, çiftin kumların üzerinde yürüyerek caddeye doğru ilerleyişini seyrediyordu.

Düşündüklerini yüksek sesle dile getirdi.

"Çok çekici bir erkek!"

Jess omuz silkerek, "Bana hitap etmiyor," dedi.

"Belden yukarısı çıplak bir dansöz değil de ondan."

"Bana güvenilecek biri gibi gelmedi."

"Onu tanımıyorsun bile."

"Sloan da tanımıyor."

Sara sadık bir arkadaş olarak, "Hayır, tanıyor," diye direndi. "Yoksa onu buraya davet etmezdi."

Ama gerçeğe bakılacak olursa, Sloan'ın bu adamdan kendisine daha önce söz etmemiş olması onu çok şaşırtmıştı.

Jess, alaycı bir ifadeyle, "Bu adam hakkında araştırma yapmak üzere, ofisine doğru yola çıkmamış olmana şaşıyorum."

Sara, ona kendisini mat etme fırsatını vermedi.

"Yarın sabaha kadar beklemeyi uygun buldum," dedi.

"Tam bir paralı askersin. Seni gidi küçük cadı."

Uzun bir süredir rekabet halindeydiler. Birbirlerine laf çakıştırıp duruyorlardı. Ama Jess Jessup, daha önce hiç şaka sınırını aşıp saygısızca kişisel saldırıda bulunmamıştı.

Sara, birden gözyaşlarının akmaya başladığını hissetti. Bu onu daha da çok rahatsız etti.

Yaylım ateşine geçti.

"Reddedilmeye tahammülün yok, değil mi?"

"Teklif edenin olmadığı yerde, reddetmek de söz konusu olamaz." diye cevap verdi, Jess acımasızca. "Hazır birbirimize her şeyi çekinmeden söylerken, bana anlatabilir misin, Sloan Reynolds, en yakın arkadaşı olarak, niçin senin gibi sığ, çıkarcı, fingirdek birini seçmiş?"

Sara, birden midesine yumruk yemiş gibi oldu. Hayatında hiç

bir zaman annesinden başka kimseden böyle şiddetli bir nefret tezahürü görmemişti. Çocukluk hatıraları beynine üşüşerek onu felce uğrattı. Jess onun karşı saldırıya geçmesini bekliyordu, ama kız bunu yapamıyordu. Belirgin olmayan bir nedenden ötürü, ilk günden beri, Jess ve Sara birbirlerinden hoşlanmamışlardı. Ama onun kendisinden tam anlamıyla nefret ettiği, Sara'nın aklına bile gelmemişti. Genç kız gözlerinde yaşlarla, ona bakıyordu.

Sonra, yutkunarak önüne baktı. Konuşabilmek için kendini zorladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Özür dilemek mi? Neden?"

"Benden nefret etmeni gerektirecek ne yaptımsa, hepsi için özür diliyorum."

Jonathan gelip kızın hırkasını omuzlarına koydu. Beraberce uzaklaştılar.

Sara arkadaşına, "Artık eve gitmek istiyorum," dedi. "Biraz yorgunum."

Jess onun arkasından baktı.

"Lanet olsun," dedi öfkeli bir sesle.

Elindeki bira kutusunu avcunda sıkarak ezdi ve bir çöp tenekesine fırlattı.

DOKUZ

Sloan, kumsalda köpeğini gezdirmekte olan bir komşusuna başıyla selam verdi. Ön bahçede arkadaşlarıyla, konuşmakta olan bir çifte gülümsedi. Ama evin oturma odasına girer girmez oyunu kesti.

"FBI'ın beni niçin izlediğini öğrenmek istiyorum."

"Ben anlatırken bir fincan kahve yapmaya ne dersin?"

Sloan irkilerek durakladı. Ama sonra onu mutfağa götürdü.

"Evet, tabii," dedi.

Paul, kahve içecek kadar uzun kalmaya razı ise, ona ayrıntılı bir açıklama yapmaya niyetli olmalıydı. Oysa Sloan, onun baştan savma kısa cevaplarla kendisini oyalamasından korkuyordu.

Genç kız, ocağın başına giderek kahve makinesine su koydu. Filtreye kahve koymadan başını çevirip konuğuna baktı. Adam lacivert keten ceketini çıkarıp iskemlenin arkasına asmıştı. Kırk yaşlarında, uzun boylu, atletik yapılı, koyu renk kısa saçlı, koyu renk gözlü, köşeli çenesi olan bir adamdı. Üç düğmeli beyaz bir tişört ve lacivert keten pantolon lacivert keten ayakkabılar giymişti. Bu haliyle, spor giyinmiş, derli toplu, yakışıklı bir işadamı sanılabilirdi. Tabii, bütün bunlara dokuz milimetrelik yarı otomatik Sig-Sauer silahıyla onu teşvik etmek ister gibi gülümsedi. Sesinin tonu da son derece saygılıydı. Ama açıklama talebinde ısrarlıydı.

"Evet, dinliyorum."

Paul mutfak iskemlelerinden birini çekti ve masanın başına oturdu.

"İki hafta önce babanın seninle bağlantı kuracağını öğrendik. Seni bugün aramayı planlıyordu. Ne söyledi sana?"

Sloan kahve makinesinin fişini prize taktı; döndü ve formika mutfak tezgâhına arkasını dayadı.

"Bunu da bilmiyor musun?"

"Oyun oynamayalım, dedektif."

Onun sert ve otoriter cevabı Sloan'ı rahatsız etmişti, ama soğukkanlılığını korumaya devam eder ve kartlarını doğru oynarsa Richardson'ının onun öğrenmek istediği her şeyi söyleyeceğini hissediyordu.

"Kalp krizi geçirdiğini ve birkaç haftalığına Palm Beach'e gitmemi istediğini söyledi."

"Sen ona ne dedin?"

"Adamı tanımıyorum bile. Yüzünü hiç görmedim. Hayır dedim. Kesinlikle hayır."

Paul Richardson bunları zaten biliyordu. O kızın davranışıyla ve sorularına verdiği samimi, açık cevaplarıyla ilgileniyordu.

"Neden reddettin?"

"Söyledim ya!"

"Ama o sana kalp krizi geçirdiğini ve iş işten geçmeden seni tanımak istediğini söyledi."

"Otuz yıl geç kaldı kendisi."

Paul, "Biraz fazla aceleci davranmıyor musun?" diye itiraz etti. "Burada hatırı sayılır bir para söz konusu olabilir- bir miras!"

Adamın, Carter Reynolds'ın parasının, Sloan'ın kararını etkileyebileceği ya da etkilemesi gerektiği yolundaki düşüncesini dile getirmesi, Sloan'ın onu küçümsemesine neden oldu.

"Aceleci mi davranıyorum?" diye isyan etti. "Böyle bir şeyi nasıl söylersin? Ben sekiz yaşımdayken annem işini kaybetti ve haftalarca sosis ve fıstık ezmesi yiyerek yaşadık. Annem ona telefon edip para istemeyi düşündü, ama ben bir okul kitabında fıstık ezmesiyle ilgili bilgiler buldum ve onu, fıstığın yeryüzündeki en besleyici gıda olduğuna ikna ettim. On iki yaşımdayken zatür-

ree oldum. Annem hastaneye gitmezsem öleceğimden korkuyordu. Ama sigortamız yoktu. Annem babama telefon edeceğini ve hastane faturasını ödemesini isteyeceğini söyledi. Ama hastaneye gitmem gerekmedi. Hastaneye gitmem neden gerekmedi, biliyor musun, Ajan Richardson?"

Richardson, kızın müthiş gururundan, onurlu tavrından istemeden etkilenmişti.

"Neden?"

"Çünkü o gece iyileştim. Ve neden böyle mucizevi bir şekilde iyileştiğimi, tahmin edebilir misiniz?"

"Hayır, neden?"

"Mucizevi bir şekilde iyileştim. Çünkü, bizi, o sürüngenden bir sent bile almak durumunda bırakacak herhangi bir şey yapmayı bütün benliğimle reddediyordum."

"Anlıyorum."

"O zaman hasta veya aç olmadığıma göre, onun parasına neden dokunmak istemeyeceğimi anlamanız gerek. Aslına bakarsanız, onun parasından daha kolayca reddedebileceğim tek şey, onun Palm Beach'de kendisini ziyaret etmem konusundaki davetidir. Böylelikle vicdanını susturmayı umuyordu."

Paul'e arkasını döndü ve duvardaki dolaptan iki kahve fincanı almak üzere uzandı.

"Peki, nasıl bir şey sana bu fikrini değiştirtebilir?"

"Bir mucize!"

Paul, onun düşmanlık duygularının yatışmasını ve merakının yeniden yüzeye çıkmasını sessizce bekledi. Duygularının bu değişimi geçirmesinin birkaç dakika süreceğini düşünüyordu. Ama Paul, bu konuda da onun hakkını yemişti.

Sloan, "Seni buraya benim fikrimi değiştirmen için, Carter Reynolds mı gönderdi?" diye sordu. "Resmen FBI adına mı buradasın, yoksa tatilinde Carter Reynolds'ın küçük bir işini mi hallediyorsun?"

Kızın bu düşüncesinin hiçbir dayanağı yoktu, ama Paul'e onun parlak bir hayal gücüne sahip olduğunu ve mantık planında, kendiliğinden önemli atılımlar yapabileceğini gösteriyordu. Ne yazık ki o, bu nitelikleri Sloan'a vermeyi düşündüğü görev açısından bir avantaj olarak görmüyordu.

Kızın kendisine yönelttiği ithamı duymazlıktan gelerek, "Büro, Reynolds'ın işlerine ilişkin bazı faaliyetleri ve bazı ortaklarıyla ilgileniyor," diye karşılık verdi. "Kısa bir süre önce aldığımız bilgiler onun bazı yasadışı faaliyetlerde bulunduğunu gösteriyordu. Ancak, bu işlerle doğrudan doğruya ilgisi olduğunu, hatta bilerek karıştığını kanıtlayacak bilgiye sahip değiliz."

Paul, kızın babasına karşı ilgisizliğinin samimi olduğundan emindi. Ne var ki, onun suçlu olma ihtimalinin bilincine varınca sessizleştiğini hissetti. Sloan'ın bu haberi duyunca, haklı olarak memnun olacağını bekliyordu. Ama kız memnun olacağına, duyduklarına inanmak bile istemiyordu. Ancak, bu ruh halini kısa sürede atlattı ve ona özür diler gibi gülümsedi. Sonra, fincanları bir tepsiye koyup masaya getirdi.

"Ne gibi işler çeviriyor, dersiniz?"

"Söyleme hakkına sahip değilim."

Adamın karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Benim bu işlerle ne gibi bir ilgim olduğunu anmlayamıyorum. Onun işlerine bulaştığımı düşünmeniz olanaksız."

Sesinde öyle bir samimiyet vardı ki Paul elinde olmadan gülümsedi.

"Böyle bir şey düşünmüyoruz. Birkaç hafta öncesine kadar seninle hiç ilgilenmiyorduk. San Francisco'da kendisine yakın olan bir muhbirimiz var. Senin adını ilk ondan duyduk. Babanın seni aramaya niyetli olduğunu da o bildirdi. Ne yazık ki dünden beri kendisinden haber alamıyoruz.

"Neden?"

"Öldü,"

Sloan, dedektif olarak eğitildiği için, bilinçsizce meraklandı.

"Doğal nedenlerle mi?" diye konuyu deşti.

Richardson'ın anlaşılmaz bir şekilde duraklamasından, adam daha ağzını açmadan, Sloan cevabın ne olduğunu anladı.

"Hayır."

Genç kız geçirdiği sarsıntıdan henüz kurtulamadan, Richardson devam etti:

"Onu izliyoruz, ama bir yargıçtan telefon dinleme emri çıkartabilmek için yeterli delil yok elimizde. Reynolds'ın San Francisco'da çok gösterişli, büyük bir bürosu var. Ancak, bizim ilgilendiğimiz faaliyetleri başka bir yerden, olasılıkla evden yönetiyor. Tedbirli ve kurnaz. Şimdi Palm Beach'e gidiyor ve orada olduğu sürece yanında bir adamımızın bulunmasını istiyoruz."

Sloan kendini halsiz hissediyordu.

"Bu ben miyim?"

"Sen değil, ben. Ani bir değişime uğrayıp, Reynolds'ı aramanı istiyorum. Ona kendisini tanımaktan memnun kalacağını ve bu amaçla Palm Beach'e gideceğini söyleyeceksin."

"Bunun sana ne faydası olacak?"

Adam ona, aslında hiç de masum olmayan, saf bir bakışla baktı.

"Çok doğal olarak, yeni çevrende kendini yalnız hissetmemek ve aşağılık duygusuna kapılmamak için, yanında bir arkadaş getirmek isteyeceksin. Babanla birlikte olmadığın zamanlarda, yeni bulduğun bu arkadaşınla vakit geçireceksin."

Sloan, bu teklif karşısında dona kalmıştı. Kuvvet almak ister gibi sandalyesinin arkasına yaslanarak ona baktı.

"Bu arkadaş sen mi olacaksın?"

"Tabii!"

Kız, afallamış bir şekilde, "Tabii!" diye tekrarladı.

"Eğer Reynolds bu arkadaşınla birlikte gitmene itiraz ederse, o zaman, iki haftalık tatilini birlikte geçirmeyi daha önceden planlamış olduğunuzu tatil planınızı bozup tek başına gidemeyeceğini söylersin. İkna olacaktır. Palm Beach' de otuz odalı bir evi var. Fazladan bir misafirin hiç önemi olmaz. Üstelik şu anda senin davranışlarını sınırlamaya durumu müsait değil."

Sloan'ın üstüne dayanılmaz bir bezginlik çökmüştü.

"Bunu biraz düşünmem gerek."

Richardson, "Cevabını yarın verebilirsin," diye şartını belirtti.

Sonra, saatine baktı. Sıcak kahvesinden birkaç yudum aldı ve ayağa kalkıp ceketine uzandı.

"Otele dönüp bir telefon etmem gerek. Sabah buraya gelirim. Yarın görevli olmadığıma göre, oturup buradaki ve Palm Beach'deki herkesi tatmin edecek bir hikâyenin ayrıntıları üzerinde çalışırız. Gerçeği hiç kimseye söylemene izin yok, Sloan. Buna özellikle, Sara Gibbon, Roy Ingersoll ve Jess Jessup dahil."

Sloan, onun 'özellikle' bu kişilerin üzerinde durmasını tuhaf bulmuş ve tedirgin olmuştu.

Richardson, "Buna annen de dahil," diye ekleyince, biraz rahatladı.

Oturma odasından geçerek kapıya doğru giderken, genç adam, "Mutlak gizliliğin gerekliliğini abarttığımı sanma," dedi.

"Burada ya da Palm Beach'de hiç kimsenin kesinlikle güvenilir olduğunu varsayamayız. Risk, düşünebileceğinden çok daha fazla."

Ön kapıya gelince, Sloan, ona sertçe hatırlattı.

"Seninle Palm Beach'e gitmeyi henüz kabul etmiş değilim. Üstelik, yarın burada buluşmak da iyi bir fikir değil. Sara, seninle ilgili bir yığın soru sormak üzere kapıya dayanacak. Annem de telesekreterine, asla Palm Beach'e gitmeyeceğime dair haber bırakmama rağmen, beni gitmem için ikna etmek amacıyla gelecektir. Büyük bir olasılıkla, her ikisi de sabahın köründe burada olacaklardır."

"Bu durumda nerede buluşabiliriz?"

"Bu gece birbirimize rastladığımız yerde buluşsak nasıl olur? Kum tepeciklerinin orada?"

Paul, cevap vereceğine ceketini omzuna aldı ve kendisinden cevap bekleyen genç kadına dikkatle baktı. Geçen bir saat içinde, önce silahlı bir saldırgan olduğunu sandığı bir adamla karanlıkta başa çıkmayı başarmış, sonra birkaç dakika içinde duruma uyum sağlayarak, saldırganı erkek arkadaşı olarak tanıtma gerekliliğini kabul etmişti. Birkaç dakika önce de onun, yüksek sosyete mensubu babasının, bir cani olabileceği fikrini kabullenişini izlemişti. Ufak tefek bir kadın olmasına ve narin yapısına rağmen, sağlam bir bedene ve işlek bir zekâya sahipti. Buna rağmen, onda geride kalan günün izlerini görüyordu. Kız, gergin ve bitkindi. Onun canlılığını ve sıcaklığını söndürdüğü için, alışık olmadığı bir suçluluk duygusu hissetti. Sloan'ın neşesini biraz da olsa yerine getirmek için gayret gösterdi.

Ciddi bir ifadeyle, "Kum tepecikleri arasında beni gördüğünde, bu kez biraz daha yumuşak davranabilecek misin?"

Sloan, gülümsemeye çalışarak, "Yine bana saldıracak mısın?" diye sordu.

"Sana saldırmadım; yoluna çıktım."

Genç kız kaygısızca belirtti, "Kendi tanımlamamı tercih ederim."

Paul güldü.

Sloan'ın evinin önündeki avludan geçerken, onun Palm Beach'de kendisi için yaratabileceği sorunları düşündü ve neşesi yerini endişeye bıraktı. Başlangıçta, kızı böyle karmaşık bir gizli operasyonun içinde kullanmayı reddetmişti. Yeteri kadar beceriksiz, tecrübesiz, rüşvet kabul etmeye hazır kasaba polisi tanımış ve sonuçta bunların tümüne karşı bir güvensizlik duygusu geliştirmişti. Bu kez karşısına çıkan kasaba polisi, dikkat çekecek kadar akıllı, pırıl pırıl genç bir idealistti; polisten çok spor müsabakalarında tezahürat yapan bir grubun sağlıklı liderine benziyordu. Ama bu gerçekler onun güvenini yeniden kazanması için yeterli değildi.

Onun, Palm Beach'e kendisiyle birlikte gitmeyi reddedeceğini düşünmüyordu. Sloan Reynolds'ın FBI dosyasında okudukları ve kendi edindiği izlenimler sonucunda, kızın Palm Beach'e gideceğinden emindi. Sekiz yaşındayken babasından para istemektense, fıstık ezmesini tercih etmesine yol açan inatçı doğruculuğu, şimdi de onu, gururunu yenip, hayatı boyunca ödün vermeden sürdürdüğü çizgisini değiştirerek, Palm Beach'e babasının yanına gitmek zorunda bırakacaktı.

ON

The Oceanview Motel'in aslında deniz manzarası yoktu, ama damında tünemiş martıları görebilirdiniz. Yüzme havuzu, gecenin ikisine kadar açık bir salonu ve kablolu televizyonu vardı. Paul, gece birde arabasıyla ana girişin önüne geldiğinde, bunların hepsini kullananlar vardı. Lobideki televizyon CNN'e ayarlıydı, ama sesi, salondaki müzik kutusundan gelen gürültüden duyulmuyordu. Salondaki yarım düzine insan, dans pistini yok sayarak, barda içki içmekteydi. Arka kapıdan çıkarak, yüzme havuzunun çevresinde dolaştı. Burada, bir grup delikanlı su topu oynamakta ve bu arada müstehcen bir geyik muhabbeti sürdürmekteydi.

Odasına girerken, telefonu çaldı. Gerekli olduğu için değil alışkanlıktan, kapıyı iki kere kilitleyip tekrar kontrol etti, perdeleri kapattı. Sonra, yatağına doğru yürüdü ve telefonu açtı. Telefondaki ses Paul'ün yıllardır tanıdığı bir ajana aitti. O da son iki gündür Bell Harbor'daydı ve Paul'ün, Sloan Reynolds'ı izlemesine yardım ediyordu.

Arkadaşı, sabırsızlanarak, "Ne haber?" dedi. "Seni onunla birlikte, kumsalda bir partide gördüm. Bizimle işbirliği yapacak mı?"

Paul, "Yapacak," diye cevap verdi.

Telefonu kulağıyla omzu arasına sıkıştırarak, uzanıp klimanın düğmesini en yüksek noktaya getirdi. Soğuk havayla birlikte yüzüne bir küf kokusu çarptı.

"Onunla yarın sabaha kadar bağlantı kurmayacağını sanıyordum."

"Fikrimi değiştirdim."

"Ne zaman?"

"Herhalde, arkamdan gelip, beni kıçımın üstüne düşürdüğü zaman olacak. Hayır, bundan hemen sonra, dokuz milimetrelik bir Glock'u bana doğrulttuğunda değiştirdim."

Arkadaşı kahkahayla güldü.

"Sana bunu yaptı ha? Şaka ediyorsun!"

"Hayır etmiyorum; ama eğer arkadaşlığımızın devamı konusunda en küçük bir ümidinin kalmasını istiyorsan, bundan bir daha söz etmezsin."

Bütün bunları kaba bir tonla söylemiş olmasına rağmen, Paul, ağırlığı altmış kilonun altında olan bu saf, tecrübesiz kadın polisin o akşam onu düşürdüğü aşağılayıcı durumları düşünerek, elinde olmadan gülümsedi.

"Bu gece üç silah sesi duydum. Polis Akademisi'nde kazandığı nişancılık madalyalarına rağmen sana zarar vermeyişine şaştım."

"Bana ateş etmedi. Kalabalık kumsalda silahlı bir saldırganı kıstırdığını sanıyor ve arkadaşlarının yakında olduğunu biliyordu. Tek elle silahını almayı göze alırsa, çevredeki masum insanların güvenliğini tehlikeye atacağını düşündü ve bunun yerine, havaya ateş edip, yardım istedi. Bu kendisi için iyi bir puandı. Hızlı hareket edebilen, yaratıcı bir kız."

Sözlerine devam etmeden bir yastık çekti ve arkasını yatağın başına dayayarak uzandı.

"Birkaç dakika sonra takviye gelene kadar benim kim olduğumu öğrenmiş ve benim açımdan ne yapması gerektiğini kavramış bulunuyordu. Oynaması gereken rolü benimsedi ve devam ettirdi. Dikkate değer bir beceri ve uyum gösterdi.

"Senin görevin için mükemmel birine benziyor."

Paul başını arkasına yasladı, gözlerini kapadı ve kendi kuşkularıyla çarpıştı.

"O kadar da değil," dedi.

"Reynolds'ın Palm Beach'deki evine gidip, gösterişli ve zengin dostları arasına karışınca taraf değiştireceğinden hâlâ korkuyor musun?"

"Bu akşam onunla konuştuktan sonra, böyle bir olasılığın hiç olmadığını söyleyebilirim."

"O zaman sorun nedir? Senin de itiraf ettiğin gibi, kurnaz, kolayca uyum sağlayabilen biri. Üstelik senden daha iyi nişancı."

Arkadaşı onu tuzağına düşüremeyince neşeyle devam etti. "Şahane bacakları ve güzel bir yüzü olmasını onun aleyhine bir puan sayamayız herhalde."

Bu sözleri izleyen belirgin sessizlikten sonra adam şaka yapmaktan vazgeçmişti.

"Paul, onun rüşvet almaya hazır biri olmadığını kanıtladık. Kızın parayla baştan çıkarılamayacağını biliyorsun. Onun zeki olduğunu da keşfettin. O halde, seni rahatsız eden nedir?"

"Beni rahatsız eden şey onun bir 'izci' olması. İnsanlara yardım edebilmek için polis olduğu açıkça ortada. Ağaçlara takılmış uçurtmaları kurtarıyor, sokaklarda köpek arıyor, nöbeti bittiği halde, evi yanmakta olan yaşlı bir kadını teselli etmek için görev başında kalıyor. Sekiz yaşındayken, fıstık ezmesi yiyerek yaşamakla babasından para istemek arasında bir seçim yapması gerektiğinde, fıstık ezmesini tercih ediyor. O köküne kadar bir idealist. İşte beni rahatsız eden bu."

"Özür dilerim, anlayamadım."

"İdealistin ne olduğunu biliyor musun?"

"Evet, ama senin tanımını öğrenmek isterim. Çünkü on saniye öncesine kadar, idealizmin az bulunan bir erdem olduğunu sanıyordum."

"Belki olabilir, ama böyle bir durumda benim için bir meziyet değil. İdealistlerin çok belirli bir özellikleri vardır. Neyin doğru neyin yanlış olduğuna kendileri karar verirler. İçlerinden gelen sesi dinlerler ve kendi değer yargıları doğrultusunda davranırlar. İdealizm törpülenmedikçe, kendisinden başka hiçbir otoriteye baş eğmez. İdealistler her zaman serseri mayınlardır. Ama böyle nazik bir operasyonda Sloan Reynolds gibi toy bir idealist, bir nükleer silah başlığına dönüşebilir."

"Bu aydınlatıcı felsefi gezintiden sonra anlıyorum ki, ne düşünmesi gerektiği konusunda senin talimatlarına uymayacağından korkuyorsun."

"Çok doğru"

Sara, evinin ön kapısına varır varmaz Jonathan'la vedalaştı. Sonra, hemen, sıcak bir duş yaptı. Jess'in hakaretlerinin ürpertisinden suyun buharıyla kurtulmaya çalışıyordu. Nasıl olduysa, ikisi arasındaki bu söz düellosu tanışmalarından hemen sonra başlamıştı. Kız da periyodik karşı saldırılarla kendini savunma alışkanlığı edinmişti. Ama bu gece. Jess çok ileri gitmişti. Gaddarlaşmıştı. Daha kötüsü, sözlerinden bir gerçek payı vardı ki bu da Sara'yı daha çok yaralamıştı.

Kapı çalındığında havluyla saçlarını kuruluyordu. Şaşırmıştı. Tedbirli davranarak uzun bir sabahlık giydi; kapıyı açmadan önce, oturma odasına giderek, perdelerin arasından dışarı baktı. Evinin önünde Bell Harbor polisine ait bir devriye otosu duruyordu.

Muzip bir gülümsemeyle "Pete partisine burada devam etmeye karar vermiş olmalı," diye düşündü. "Ötekiler de neredeyse gelirler."

Ön kapıyı açtı ve birden gülümsemesi dondu. Verandasında Jess Jessup duruyordu. Siyah saçları, sanki istekli bir kadın tarafından karıştırılmış gibi, darmadağınıktı. Yüzündeki hoşnutsuz ifadeye bakılırsa, bu hanımın ilgisinden memnun kalmışa benzemiyordu.

Sara, buz gibi bir sesle, azarlar gibi, "Buraya polisle ilgili resmi bir iş için gelmediysen git ve bir daha gelme," dedi. "Eğer Sloan yanındaysa, onun hatırı için sana terbiyeli davranırım. Ama değilse, benden uzak dur."

Daha çok konuşmak, daha kötü şeyler söylemek istiyordu. Ama birden ağlamak üzere olduğunu hissetti. Bunu çok aptalca buldu ve daha çok kızdı.

Kız konuşmasını bitirdiğinde, Jess'in kaşları çatılmıştı.

"Buraya söylediklerim için özür dilemeye geldim," dedi.

Özür dileyen bir insana benzemiyordu. Öfkeliydi.

Sara, soğuk bir sesle, "Tamam," dedi. "Bunu yaptın. Bu benim fikrimi değiştirmez."

Kapıyı kapatmak istedi ama Jess, ayağını uzatarak bunu yapmasına engel oldu.

Genç kız, "Şimdi ne istiyorsun?" diye sordu.

"Özür dilemeye gelmediğimi anladım birdenbire."

Kızın tepki göstermesine vakit kalmadan, onu omuzlarından yakalayıp kendine çekti.

Sara köpürerek, "Ellerini üstümden çek," diye çırpındı.

Jess eğildi, dudaklarını vahşice kızın ağzının üzerine kapadı. Öpüşü sert ve karşı konulamaz cinstendi.

Ancak sonra dudakları yumuşadı; şok, öfke ve içini hoplatan bir zevk Sara'nın nabzını yükseltti. Ama hiç kıpırdamadan durdu. Çırpınıp kurtulmaya çalışarak ya da bu öpüşmeye katılarak ona zevk vermeyi reddediyordu.

Jess kendisini bırakır bırakmaz geri çekildi ve eli kapı tokmağına gitti.

"Arkadaşlık ettiğin fahişeleri isteklendirmenin yolu tecavüzden mi geçiyor?"

Sonra, cevap vermesine vakit bırakmadan bütün gücüyle kapıyı onun yüzüne çarptı.

Sara, Jess'in arabasının hareket ettiğini duyana kadar felç olmuş gibi olduğu yerde hareketsiz kaldı. Sonra yavaşça döndü ve sendeleyerek ön kapıya yaslandı. Kuru gözlerle, oturma odası için özenle seçerek aldığı şeylere baktı. Güzel bir porselen vazo, antika bir tabure, küçük bir XIV. Louis masa. Bunlar çok sevdiği, kaliteli şeylerdi. Kendisi ve ileride bir gün sahip olacağı çocukları için planladığı güzel yaşamın güzel sembolleri.

ON BİR

Carter Reynolds, evindeki çalışma odasında telefonu kapattığında alacakaranlık basmak üzereydi. Döner koltuğunu oynatarak arkasındaki yuvarlak pencereden dışarı baktı. Önünde, San Francisco'nun silueti, sislere bürünmüş gizemli bir şekilde uzanıyordu. İki hafta sonra, bütün bunları geride bırakıp, Palm Beach'in mart ayında masmavi olan gökyüzünü tercih etmek zorundaydı. Bu göç, ailesinin kuşaklardan beri tekrarladığı bir olaydı. Ve bu geleneği bozmasına babaannesi asla izin vermezdi.

Son yıllarda, senede iki kez tekrarlanan bu Palm Beach seyahatlerini son derece usandırıcı bulmaya başlamıştı. Bunları hayatına, istemediği halde engel olamadığı müdahaleler sayıyordu. Ama bu son telefon görüşmesinden sonra, birden, bu yolculuk hayatını değiştirecek olanaklar vaat eder olmuştu. Neredeyse bir saat olduğu yerde kaldı. Bir dizi karmaşık senaryo düşündü. Sonra döndü, evin içindeki dahili telefon sistemini harekete geçiren düğmeye bastı.

Telefona cevap veren hizmetçiye, "Bayan Reynolds nerede?" diye sordu.

"Sanırım, yemekten önce odalarında istirahat ediyorlar, efendim."

"Ya kızım?"

"Bayan Reynolds'ın yanında, kendilerine kitap okuyor, efendim."

Kadınların birlikte olmasına memnun olmuştu. Yerinden kalkıp üçüncü kata yöneldi. Kırk yıl önce, dedesinin mimarı, aileye ait dairelerin burada olmasını uygun görmüştü. Asansöre binmeyerek, siyah dövme demirden süslü parmaklıkları olan geniş merdivenden çıktı. Sonra, sağa dönerek, lambri kaplı bir salondan geçti. Ataları ağır, oymalı resim çerçevelerinin içinden, düşünceli bakışlarla onu süzüyordu.

Kapıyı tıklatınca kızı açtı.

Carter, "Beraber olmanıza sevindim," dedi.

Bu oda, içeri ışık girmesin diye daima kapalı duran vişne çürüğü rengi perdeleri ve hiç gitmeyen ağır, usandırıcı lavanta kokusuyla, onu boğuyordu. Bunun moralini bozmasına engel olmaya çalışarak, kolunu kızının omzuna doladı ve şöminenin yanında, barok stili bir koltukta oturmakta olan babaannesine gülümsedi. Yaşlı kadın, beyaz saçlarını topuz yapmış, çelimsiz bedenini dik yakalı, gri bir elbiseyle örtmüştü. Yakasında, yakutlu altın bir broş vardı. Edith Reynolds bu haliyle değerli bir kuşa benziyordu, ama bel kemiğinin bir kuştan daha sağlam olduğu kuşkusuzdu.

Hükmedici sesiyle, "Ne var Carter?" diye sordu. "Çabuk olur musun? Paris bana kitap okuyordu ve hikâyenin en güzel yerindeyiz."

Carter, "Her ikinizi de heyecanlandıracak bir haberim var," dedi.

Sonra, kibarlık ederek, Paris'in yerine oturmasını bekledi.

"Biraz önce Sloan telefon etti. Fikrini değiştirmiş. Palm Beach'e gelip bizimle iki hafta kalmaya karar vermiş."

Yaşlı kadın, rahatlamış gibi, koltuğuna iyice gömüldü. Paris ise oturduğu yerden fırladı. Yüzlerindeki ifadeler de bedensel tepkileri kadar birbirinin tersiydi.

Babaanne, başını kibirli bir biçimde salladı ve dudakları iyice inceldi. Yüzünde görülebilecek, gülümsemeye en yakın ifadeydi bu.

Torununa, "İyi yaptın," dedi.

Koyu kestane rengi saçlı kızı ise mania atlamaya hazırlanan saf kan bir kısrak gibi gergindi.

"Sen- sen, böyle içeri girip, son dakika söyleyemezsin bunu bana! Onun gelmeyeceğini sanıyordum. Haksızlık bu. Bununla uğraşmak zorunda kalmamalıydım. Ben Palm Beach'e gitmek istemiyorum."

"Paris, saçmalama. Tabii ki gidiyorsun Palm Beach'e."

Kapıya doğru döndü. Son sözleri terbiyeli bir biçimde söylenmişti ama bu sözlerde kesin bir emrin sessiz gücü vardı.

Sonra, kızına bakarak ekledi, "Ve orada, Noah'la mümkün olduğu kadar fazla vakit geçirmeni istiyorum. Her fırsatta kendisinden uzak durduğun bir adamla evlenmeyi ümit edemezsin."

"Ben ondan uzak durmadım; o Avrupa'daydı."

"Palm Beach'de olacak. Kaybettiğin zamanı telafi edebilirsin."

Courtney Maitland, ağabeyinin çalışma masasının önündeki deri koltuğun koluna ilişmiş, onun bir yığın dosyasını evrak çantasına yerleştirişini seyrediyordu.

"Avrupa'dan yeni geldin; yine gidiyorsun," diye sızlandı. "Dışarıda, evde geçirdiğinden çok daha fazla zaman geçiriyorsun."

Noah, son derece kısa, parlak, siyah, streç bir etekle, göğüslerini güçlükle kapayan pembe askısız bir bluz giymiş olan kız kardeşine göz attı. Noah, kardeşinin bayağı giysilere aşırı düşkünlüğü olan, güzel ama suratsız, fazla serbest yetişmiş bir genç kız olduğunu düşünüyordu.

"Hangi cehennemden alışveriş ediyorsun sen?" diye sordu.

Kız açıkladı.

"Modanın doruğunda giyiniyorum. Kendi yarattığım modanın!"

"Fahişeye benziyorsun."

Courtney bunu duymazlıktan geldi.

"Bu yolculuğun ne kadar sürecek?"

"Altı hafta."

"İş mi, eğlence mi?"

"Her ikisinden de biraz."

Kız, dokunaklı bir şekilde ürperir gibi yaptı.

"Beni Paraguay'a götürdüğün zaman, o yolculuk için de böyle

söylemiştin. Devamlı yağmur yağdı ve iş arkadaşlarının makineli tüfekleri vardı."

"Hayır yoktu. Korumalarının makineli tüfekleri vardı."

"Arkadaşlarının da silahları vardı. Tabancaları. Onları gördüm."

"Hayal görmüşsün."

"Peki sen haklısın, ben haksızım. Paraguay'daki arkadaşlarının tabancaları yoktu. Peru'dakilerin vardı. Ceketlerinden belli oluyordu."

"Seni neden iş seyahatlerine götürmekten vazgeçtiğimi hatırladım. Sen bir baş belasısın."

"Gözlemciyim."

Noah'ın masasından bir kâğıt aldı, şöyle bir baktı ve çantasına koydu.

"Her iki durumda da sonuç aynı," dedi. "Buna rağmen, bu yolculukta Peru ya da Paraguay'a değil, her nasılsa, Palm Beach'e gidiyorum. Hatırlıyor musun, orada bir evimiz var. Her yıl senin kış tatilinde oraya gideriz. Şu sıra babam da orada ve yarın ikimiz birlikte gidiyoruz."

"Ben bu yıl gitmiyorum. Babam tüm vaktini golf oynayarak geçiriyor. Sen de sürekli kapalı kapılar arkasında toplantıda olacaksın ya da telefonla konuşacaksın. Arta kalan zamanını da Aparition'da aynı şeyleri yaparak geçireceksin."

"Her şeyi son derece sıkıcı göstermekte üstüne yok."

"Sıkıcı olan sensin."

O anda Noah kız kardeşine baktı. Yüz ifadesindeki, değişiklik kızın hemen toparlanmasına neden oldu.

"Yani şey demek istedim... Sıkıcı bir hayat yaşıyorsun. Hep iş. Eğlenceye vakit yok."

"Senin yaşamından tamamıyla farklı, değil mi? İşte bu yüzden, benim hayatımdaki değerleri anlayamıyorsun."

"Palm Beach'de hangi şanslı hanımefendi geçici cinsel arzularını tatmin edecek?"

"Dayak istiyorsun."

"Artık dayak yemeyecek kadar büyüdüm. Üstelik sen benim babam veya annem değilsin."

"Bu benim Tanrı'ya olan inancımı kuvvetlendiriyor."

Genç kız konuyu değiştirmeye karar verdi.

"Dün Saks Fifth Avenue'da Paris'i gördüm. Onlar da Palm Beach'e gidiyorlar. Biliyor musun, Noah, eğer dikkatli davranmazsan, bir sabah uyandığında, kendini Paris'le evlenmiş bulacaksın."

Noah, altın bir dolma kalemle bir kurşun kalemi evrak çantalarından birini içine atarak, hırsını ondan alırcasına hızla kapattı; sonra şifreli kilidi çevirdi.

"Bu kayıtlara geçmiş en kısa evlilik olur."

"Paris'ten hoşlanmıyor musun?"

"Hoşlanıyorum."

"O zaman niçin onunla evlenmek istemiyorsun?"

"Bir kere, bana göre çok genç."

"Haklısın. Kırk yaşındasın; yolun yarısını geçmiş bulunuyorsun."

"Antipatik olmaya mı çalışıyorsun?"

"Çalışmıyorum. Kendiliğinden oluyor. Paris de senin gibi yolun yarısını geride bırakmış olsaydı, o zaman onunla evlenir miydin?"

"Hayır."

"Neden?"

"Kendi işine bakar mısın sen?"

Kız, tatlılıkla, "Benim işim sensin," dedi. "Senden başka kimsem yok."

Ağabeyini yumuşatmak ve ona dediğini yaptırmak için bir girişimdi bu. Noah bunun böyle olduğunu biliyordu. Yine de, kızın sözleri, şöyle ya da böyle etkili oldu ve genç adam bu konuda nefes tüketmeyip enerjisini Palm Beach'e gitmek konusundaki tartışmaya saklamaya karar verdi. Babası sürekli olarak Palm Beach'de kalmayı ve Courtney'i oradaki okula yazdırmayı düşünüyordu. Ancak, Noah'ın bu savaşa katılmaya hiç niyeti yoktu.

Kız:, "Kimseyle evlenmek istemiyor musun?" diye sordu.

"Hayır."

"Neden istemiyorsun?"

"Çünkü bunu bir kere yaptım ve hoşuma gitmedi."

"Jordanna seni evlilikten tamamen soğuttu, değil mi? Paris, Jordanna'nın seni bütün kadınlara düşman ettiğine inanıyor."

Noah, ayırmakta olduğu dosyalardan başını kaldırdı. Sabrı taşmış gibi alnını buruşturdu.

"Paris neye inanıyor?"

"Paris'in yata davet ettiğin kadınlardan haberi yok. Nadiren beni seyahate götürdüğünde, oteldeki odandan çıkarken gördüğüm kadınlar konusunda da bilgisi yok. Bu yüzden seni yaralı, asil ve bakir sanıyor."

"Güzel. Böyle düşünmekte devam etsin."

"Çok geç. Özür dilerim. Ona her şeyi söyledim. Korkunç ve çıplak gerçeğin tümünü."

Noah, yardımcısına vermek üzere bir not yazmaktaydı. Ne yaptığı işe ara verdi ne de dikkati dağıldı.

"Benimle birlikte Palm Beach'e geliyorsun."

"Asla! Bunu yapamazsın."

Adam, yazmaya ara verip kıza öyle bir bakışla baktı ki, bu bakış karşısında kendi yaşındaki insanlar bile ezilip büzülürdü.

Sakin bir sesle, "Görürsün," dedi. "Şimdi eşyalarını toplamaya başla."

"Hayır."

"Güzel. O halde üstündekilerle gidersin ve sürekli bu iğrenç giysilerle dolaşamayacağına göre kararını ver."

"Blöf yapıyorsun."

"Ben blöf yapmam. Bunca yıllık çekişmelerimizden sonra, senin bunu birçok insandan daha iyi bilmen gerekir."

"Senden nefret ediyorum, Noah."

"Umurumda değil. Şimdi toparlan ve sabah aşağıda beni bekle."

Kız koltuğun kenarından ağlamaklı bir halde aşağı kaydı. Gözleri akamayan yaşlarla pırıl pırıldı. Ağlamak boşunaydı. Onu etkilemek olanaksızdı.

ON İKİ

Sloan, gittikçe yaklaşan Palm Beach yolculuğunu düşünüyordu. Eve yaklaşık bir buçuk kilometre kalana dek, Jess'in devriye arabasının arkasında olduğunu fark etmemişti. Jess arabasının ışıklarını yakınca yanıp sönmekte olan ışıklar onu şaşırtmıştı. Önündeki aynadan arkasına baktı ve Jess'in baş parmağını havaya kaldırdığını gördü.

Jess, hoparlörden "İyi tatiller." diye seslendi.

Sloan evinin önüne geldiğinde, Sara ile Kimberley'in arabalarının arka arkaya park etmiş olduğunu gördü. Paul Richardson da oradaydı. Besbelli bu yolculuk için yeni kiralamış olduğu, parlak mavi renkli bir spor arabanın bagajına bavulları yerleştirmeye çalışıyordu. Sloan, Palm Beach'e gitmeyi kabul edeli iki hafta oluyordu. Bu süre içinde onu hiç görmemişti. Başkanlar Günü'nde birlikte birkaç saat geçirmişler, Paul, Sloan ve annesiyle birlikte yemek yemişti. O gün, öğle yemeğinde, Paul'ün, kızına romantik duygular beslediği konusunda Kimberley'i ikna etmesi güç olmamıştı. Sloan, genç adamın bavulları arabaya yerleştirirken zorlandığını fark etti. Nihayet, Paul uğraşmaktan vazgeçti, bavullardan birini bagajdan çıkararak arabanın kapısını açtı.

Genç adam, kendisine ait olan büyük bavulu şoför mahallinin arkasındaki koltuğa yerleştirmeye çalışırken, Sloan seslendi:

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

Paul garip bir gülümsemeyle, "Hayır," dedi.

Sloan, "Beş dakikaya kadar hazırım," diye söz verdi.

Sloan, eşyalarını Sara'dan ödünç aldığı iki orta boy bavula doldurmuştu. Bu durumda ya arabanın bagajı çok küçüktü, ya da Ajan Richardson'ın bavulu çok büyük olmalıydı. Ama şu anda bavullardan ya da içindeki eşyalardan söz etmek istemiyordu. Annesi ile Sara, genç kızın Palm Beach'e gitmeye karar verdiğini öğrenir öğrenmez giysilerden söz etmeye başlamışlar ve bunu o kadar ileri götürmüşlerdi ki Sloan, bu konuda tek bir kelime daha işitmek istemez olmuştu.

O hiçbir zaman giysilere fazla para harcamaktan hoşlanan biri olmamıştı ve annesi ile Sara'nın aksine bu yolculuk için para harcama alışkanlıklarını ya da imajını değiştirmesi gerektiğini düşünmüyordu. Tabii onlar, Sloan'ın Palm Beach'e, babası aleyhine casusluk yapmaya gittiğini bilmiyorlardı. Bu yüzden, her ikisinin de bu yolculukla ilgili büyük hayalleri vardı. Ve bu rüyaların, Sloan'ın üzerindeki giysilerle doğrudan ilişkili olması genç kızı hem üzüyor hem de ona komik geliyordu.

Sloan, annesine Palm Beach yolculuğunun yaklaştığını söylediğinde, Kimberley, "Carter seni Faylene'in vitrinindeki boncuklu siyah kokteyl elbisesiyle görünce, başı dönecek," demişti. "O elbiseyi alacağım sana."

Sara'nın, Sloan için farklı ümitleri vardı.

Hülyalı bir sesle, "Seni Palm Beach Polo Kulübü'nde görür gibiyim," demişti. "Üzerinde benim kırmızı keten elbisem var. Tam o sırada Beyaz Atlı Prens içeri giriyor... yakışıklı, zengin, heyecan verici..."

Sloan sert bir sesle onları uyardı.

"İkiniz de kesin. Anne, bana herhangi bir şey almak için tek bir dolar harcamanı istemiyorum. Eğer böyle bir şey yapacak olursan, bil ki aldığın şeyi giymeden geri döneceğim. Sara, senin de teklifine teşekkür ederim, ama Carter Reynolds'ı etkilemek için giyinip kuşanmayı reddediyorum."

"Tamam ama Beyaz Atlı Prensi etkilemeye ne dersin?"

Sloan şefkat dolu bir tebessümle, "Tarif ettiğin kusursuz erkek, benden çok sana uygun," diye belirtti. "Üstelik ben Paul'le birlikte gidiyorum, unuttun mu?"

"Evet ama onunla nişanlı olmadığına göre başka seçenekleri göz ardı etmen gerekmez. Üstelik benim kırmızı elbisem çok uygun; etkileyici ama cüretkâr değil."

Sloan, Sara'nın modayla ilgili heyecanlı konferanslarından birine başlamaması için elleriyle kulaklarını kapattı.

"Lütfen başlama," diye yalvardı. "Seninle bir anlaşma yapalım. Moda konusunu açmazsan seçeneklerimi göz ardı etmemeye söz veriyorum."

Bu konuda tartışmaya son vermeye kesinlikle kararlı olduğunu göstermek için ayağa kalktı ve yatmak istediğini belirtti.

Ama tartışma orada bitmemişti. Günlerce, saatlerce, onun yanında ve o yokken devam etti. Kimberley ve Sara bu konuda o kadar ısrarcıydı ki Sloan, son anda onlara sarılıp vedalaştıktan sonra, Sara'nın kendi giysileriyle dolu bir paketi eline tutuşturacağından aşağı yukarı emindi. Ama öyle olmadı. Her ikisi de ona iyi yolculuklar dilediler ve kapının önünde durarak onu yolcu ettiler.

Kimberley, Paul'ün, arabanın öteki tarafına geçip, kibar bir tavırla Sloan'ın kapısını açışını seyretti.

"Şu boncuklu siyah kokteyl elbisesi ona çok yakışacak," dedi neşeyle. "Babası ve Paul Richardson'ın da dahil olduğu yeni, güzel yaşamına yeni ve güzel bir giysi koleksiyonuyla başlıyor."

Sara, sinirli bir kıkırdamayla, "Benim kırmızı elbisem de içinde," dedi.

Araba hareket edince, iki kadın da masum yüz ifadeleriyle el salladılar.

Kimberley, "Paul'ün diğer iki valizi göstermemesi çok şekerdi," dedi.

Sara, "Evet öyle," diye onayladı. Ama sonra yüzünde kuşkulu bir ifade belirdi. "Bu ilişki böyle birdenbire başlamasaydı içim rahat edecekti. Yani Sloan'ın onu daha iyi tanıyacak vakti olsaydı demek istiyorum."

Kimberley, Sara'yı şaşırtarak, "Ben öyle düşünmüyorum," dedi neşe içinde. "Sloan her zaman hayatı gerektiğinden fazla ciddiye almış ve erkekler konusunda fazla tedbirli olmuştur. Doğrusunu

istersen, yıllardır, hep onun biraz duygusal davranmasını arzu etmişimdir."

Sara, başıyla hareket etmekte olan arabayı göstererek, annesinden çok sevdiği kadına gülümsedi.

"Sanırım bu kez istediğin oldu, anneciğim."

ON ÜÇ

Aşağı yukarı iki saattir yoldaydılar. Paul sessiz yol arkadaşına endişeyle baktı. Hiç kıpırdamadan, dimdik oturuyordu. Yüz ifadesi sakindi. Ama Paul, kat ettikleri her kilometreyle birlikte, kızın korkusunun arttığını, gerginliğinin tırmandığını hissediyor ve Sloan'ı bu işe zorlanmış olmasından dolayı pişmanlıktan yüreği sızlıyordu.

Kızın bu yolculuktan vazgeçmesine neden olacak herhangi bir bilgiyi ağzından kaçırmamak için, Başkanlar Günü'nden beri onunla sadece bir kere telefonda konuşmuştu. Bu telefon görüşmesinde genç kız ona babası ve kız kardeşi hakkında bazı sorular sormuş, ama Paul, bunları Palm Beach'e giderken yolda konuşacaklarını söylemiş ve o zamana kadar sabırlı olması konusunda ısrar etmişti. Şimdi onun sorularına cevap vermeye hazırdı. Yolculuğunun daha rahat geçmesi ve doğru karar verdiğinden emin olması konusunda ona yardımcı olmaya istekliydi. Ne var ki Sloan, konuşmaktan, hatta Paul bir şey söylediğinde onun gözlerine bakmaktan aciz görünüyordu.

Paul, bu olay sonucunda ortaya çıkabilecek olumlu şeylerden söz etmeyi denedi. Eğer Sloan, babası ve kız kardeşi ile ilk kez karşılaşmak üzere olan herhangi bir genç kadın olsaydı, bu karşılaşmanın bir yakınlaşmayla sonuçlanabileceği konusunda ümitler besleyebilir ve bu ümitler ona güç verirdi. Ama Sloan onlara duygusal nedenlerle gitmiyordu. Gururunu ayaklar altına alarak

görev duygusuyla hareket ediyor ve onlar aleyhine casusluk yapmaya gidiyordu.

Genç kız için, çok uzaklarda da olsa, bir mutlu son umudu yoktu. Bu yüzden Paul kısmen kendi vicdanını susturmak, kısmen de Sloan'ın moralini yükseltmek için bir şey icat etti. Onun peri masalını andıran senaryosuna göre, Carter Reynolds'ın hiçbir yasadışı faaliyeti olmayan masum biri olduğu ortaya çıkıyordu. Adam, babalık duygularıyla Sloan'a sıkı sıkı bağlanıyor ve sonuçta ikisi son derece yakın oluyorlardı.

Paul, bu konudaki sonsuz olumsuzluk ihtimallerini görmezden gelerek, "Sloan," dedi. "Belki sana imkânsız bir şey gibi gelebilir, ama bu seyahatin bütün ailen için çok olumlu sonuçları olabilir."

Genç kız ön camdan dışarısını seyrediyordu. Bu sözler üzerine, başını çevirip Paul'ü seyretmeye başladı. Richardson'ı cesaretlendirmek için bundan fazla bir şey yapamayacağı açıktı.

Paul, devam ederek, "Şu anda baban incelemeye aldığımız bir şüpheli. Sen, kendisine ve gerçeklere daha yakın olabilmemiz konusunda bize yardım ediyorsun. Bu durumda, belki de onun tamamıyla masum olduğu ve yasadışı faaliyetlerle hiçbir ilişkisi olmadığı ortaya çıkacak," dedi.

"Buna ne kadar şans tanıyorsun?"

Paul durakladı. Kızın zekâsını küçümsemek ya da kendisine olan güveni karşılığında ona boş ümitler vermek istemiyordu.

"Az" dedi, dürüstçe. "Ama en azından böyle bir olasılık da var. Gel, şimdi duruma daha kişisel bir düzeyden bakalım: Onun iyi bir baba olmadığı kesin; öte yandan, pişmanlık duyduğu açıkça belli. Yoksa seni aramazdı. Hiçbirimiz annenle babanın evliliğinin sona ermesine yol açan nedenlerin ayrıntılarını bilmiyoruz. Ama senin söylediğine göre, boşanma ve velayet işlerinin yürütülmesinde annesi baş rolü oynamış. Babası felç geçirdikten sonra, Florida'ya gelip Carter'ı alan da annesi, değil mi?"

"Evet, ama kendisi de annesinin planları uyarınca davrandı."

"Doğru, ama o zaman henüz yirmi yaşlarındaydı. Annesiyle gitmesinin nedeni zayıflık, yeterince olgun olmamak ya da kor-

saklık olabilir. Ya da annesi onu, bunun kutsal bir aile görevi olduğuna inandırmış olabilir; kim bilir?

Bunlar bir insanın kişiliğine ilişkin kusurlardır, ama kalıcı ya da bağışlanamaz oldukları söylenemez. Hepimiz biliyoruz ki annesi üç ay önce öldü ve Carter hatasını telafi etmek için vakit kaybetmeden seni aradı."

Sloan, Paul'ün içtenlikle yardım etmek istediğini anlıyordu. Ama genç kızın zar zor bastırmaya çalıştığı başka duygular söz konusuyken, onu huzursuz ettiği ve kararsızlığa sürüklediği de gerçekti. Onu susturmak istiyordu ama kişiliğinin bir parçası olan adalet duygusu ve belki de basit bir merak yüzünden ondan bir şey daha öğrenmek istedi.

"Peki ya kardeşim? Onun bugüne kadar annemi aramamasına ne gibi bir mazeret bulacaksın?"

Paul, ondan yana bir göz attı. "Belki o da annesinin bugüne kadar onu niçin aramadığını merak ediyordur," dedi.

"Annemi imzalamaya mecbur ettikleri anlaşma çerçevesinde, aramaya hakkı yoktu."

"Belki Paris bunu bilmiyor."

Sloan, uzun yıllardan beri ilk kez ailesinin bir araya gelmesi konusunda bir ümit ışığı görür gibi olmuştu. Paul'e dikkatle baktı.

"San Francisco'daki evde bir muhbirimiz olduğunu söylemiştin. Bu söylediklerin konusunda kesin bilgin var mı?"

"Hayır. Paris'le hiçbir zaman fazla ilgilenmedik. Bazı kimseler onu mesafeli ve soğuk bulduklarını, bazıları ise sessiz, kibar ve zarif olduğunu söylüyorlar. Herkes onun güzel olduğu konusunda hemfikir. Ülke çapında bir tenisçi, ileri düzeyde bir golf oyuncusu ve usta bir briççi. Kendisi hakkında bütün bildiğim bu."

Sloan, bu gibi gayri ciddi başarılar karşısındaki inkârcılığını, gözlerini devirerek ve kendisinden beklenmedik bir şirinlikle omuz silkerek gösterdi. Paul şaşkınlıktan bir kahkaha atacakken, kendini zor tuttu. "Bir de Edith var," dedi. Ailenin en yaşlı ferdinden söz ediyordu. "O da Palm Beach'de olacak."

Sloan tekrarladı, "Edith mi?"

Paul izah etti. "Baba tarafından büyük büyükannen yani baba-

nın annesi." Sıradan bir şeyden söz eder gibi devam etti: "Doksan beş yaşında, her şeye öfkelenen bir dinazor. Önüne çıkan herkesi korkutup dehşete düşüren biri. Aynı zamanda cimriliğiyle ünlü. Aşağı yukarı elli milyon dolar serveti var ama, dediklerine göre, odada bir lamba fazla yansa kıyameti koparırmış."

Sloan, "Kulağa çok hoş geliyor," dedi.

Bu arada, kendi cimriliğini hatırlayarak huzursuz oldu ve bunu düşünmemeye çalıştı. Geçen hafta Sara ona 'hasis' demişti. Kendi annesi de her zaman, Sloan'ın para harcamaktan nefret etmesine üzülürdü. Ama genç kız hem Sara, hem de Kimberley'in son derece müsrif olduklarını hatırladı ve kendisi hakkındaki düşüncelerini buna bağlayarak rahatlamaya çalıştı. Kendisi ise kıt kanaat geçinmeyi tercih ediyordu. Bunun gerekli olduğunu çocukken öğrenmişti ve Güvenlik Kuvvetlerinde çalışan bir dedektif olarak aldığı maaştan, zorunlu harcamalar çıktıktan sonra, elinde çok az bir miktar kalıyordu. Eğer, çok parası olsa mutlaka harcardı. Yani, bir kısmını.

Paul 'en iyi olasılık' senaryosuyla kızın endişelerini biraz yatıştırabildiğine sevinmişti. Onu kendi düşünceleriyle baş başa bırakıtı. Ama, otoyolun Palm Beach çıkışına yaklaştıkları zaman, Sloan'ı gerçek dünyaya geri getirmesi gerektiğini düşündü. Akrabalarının insan olduklarını ve onlara da sevgi duyulabileceğine kızı ikna etmek için çaba göstermişti, ama şimdi ona babasının bir zanlı olduğunu ve onun aleyhine casusluk yapmakla görevlendirildiğini hatırlatması gerekiyordu.

"Babanın evi buraya aşağı yukarı on dakika uzaklıkta," diye söze başladı. "Az önce sana anlattığım 'en iyi olasılık' senaryosuna hazırlıklı olmamız gerekecek. Görevimizi yapabilmek için, hikâyelerin bir daha üstünden geçelim."

Kız, ona doğru dönerek, tüm dikkatini Paul'e verdi.

"Tamam, devam et."

"Onlara beş ay önce Fort Lauderdale'de, bir sigortacılık seminerine katıldığım sırada tanıştığımızı söyleyeceğiz." Kendisi hakkında öğrenmek isteyebilecekleri detayları Sloan'a hatırlattı. "Babamın adı Clifford. Annemin adı ise Joan'du. Yıllar önce, ben çocukken öldü. Şikago'da büyüdüm. Loyola Üniversitesi'nden

mezun oldum. Hâlâ Şikago'da yaşıyorum ve Worldwide Underwriters Anonim Şirketi'nde çalışıyorum. Oturduğumuz yerler birbirinden çok uzak olduğu için fazla birlikte olamadık. Bu yüzden, bu iki haftayı beraber geçirmek bizim için çok önemliydi."

Sinyal vererek şerit değiştirdi. Yaklaşan Palm Beach çıkışına sapmaya hazırlanıyordu.

"Buraya kadar anlaştık mı?"

Sloan başını salladı. Bütün bunları Başkanlar Günü'nde konuşmuşlardı ama şimdi merakı uyanmıştı.

"Bunlar arasında doğru olan var mı?"

Paul, özel hayatı hakkında soru sormasını engellemek ister gibi, kısaca, "Hayır," dedi. "Ama bu kimlik bilgileri geçerlidir ve Reynolds araştırmak isterse teyit edilecektir. Gerçi bunun gerekli olacağını sanmıyorum ya. Ailen birbirimizi tanıyalı uzun zaman olmadığını ve birlikte fazla vakit geçirmediğimizi öğrenince, benim hakkımda bazı şeyleri bilmemen onları şaşırtmayacaktır. Zaten benimle özel olarak ilgilenmeyecekler ve fazla bir şey sormayacaklardır. İhtiyaç olduğunda ben onlara cevap veririm. Ben ortalıkta yoksam, istediğini söyle, ama sonradan beni bilgilendir. Şimdi senin geçmişine bakalım. Kendine uygun bir meslek buldun mu?"

"Evet."

İkisi de Carter Reynolds'a Sloan'ın polis olduğunu söylemesinin saçma olacağında görüş birliğine varmışlardı. Paul'ün San Francisco'daki muhbirine göre, Carter bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Kimberley'den aldığı telefon numarasından kızı aradığında da yeni bir şey öğrendiğini düşünmek için bir neden yoktu. Paul buna hâlâ seviniyordu.

"Annenin ona senin hakkında hiçbir şey söylememiş olması büyük şans. Bunu unutamıyorum."

"Bunun şansla ilgisi yok. Annem ona benim hakkımda her şeyi anlatmak için canını verirdi. Ama Carter kaba ve kalpsiz olduğundan ona bu fırsatı tanımadı. Onun duygu ve düşünceleri zerre kadar umurunda olmadığı için, otuz yıl boyunca kadıncağızı hiç aramadı. Aradığı zaman da hiç vakti olmadığını, sadece benim telefon numaramı öğrenmek istediğini söyledi. Annem numaramı

verince, vakti olduğunda kendisini tekrar arayacağını söyleyerek telefonu kapattı."

"Anlıyorum."

Sloan onun keyfini kaçırmak niyetinde değildi.

"Şans, asıl bana telefon ettiğinde yüzümüze güldü," dedi, gülümseyerek. "Çaktırmadan Sara'yı sıkıştırdım ve Ingersoll'un telefonda Carter'la neler konuştuğunu en ince ayrıntısına kadar öğrendim. Ingersoll, babama benim polis olduğum kuşkusunu uyandıracak hiçbir şey söylememiş. İşte şans bu!"

Paul muzip bir gülümsemeyle, "Bu işte şansım iyi gitmiş," dedi. "Şimdi söyle bakalım kendine hangi mesleği seçtin?"

"Üniversitede sualtı biyolojisi okudum. Sonra matematik, daha sonra da güvenlik kuvvetleri bölümlerine devam ettim. Ama sen Carter'ın daha havai ve suya sabuna dokunmayan bir meslekten hoşlanacağını söylemiştin. Bilim ya da matematikle ilgili bir meslek bu tanıma uymaz. Zaten her iki konuda da mesleki bilgim yetersiz. Geçen hafta, Sara'nın bir müşteriyle konuşmasını dinlerken, bir yandan da bu işi düşünüyordum; o anda ideal mesleği buldum."

"Beni belirsizlikte bırakma. Neymiş bu?"

"Önümüzdeki iki hafta için, mesleğim iç mimarlık."

Paul güldü.

"Haklısın. Benim düşündüğüme tıpatıp uygun. İşi sonuna kadar götürebilecek bilgin var mı?"

"İnsanları kandırabilecek kadar bilgim var."

Yıllardan beri, Sara'nın eşya ve aksesuar konusunda anlattıklarını dinlemeye alışıktı ve konuyla kesinlikle fazla ilgilenmeyecek olan Carter Reynolds'ın gözünü boyamaya yetecek özel terimleri ve yüzeysel bilgiyi özümsemişti.

Paul, büyük bir ciddiyetle, "Konuşmamız gereken bir şey daha var," dedi. "Palm Beach'deki rolünü ve bundan bir santim sapacak olursan karşılaşacağın yasal uygulamaları iyice anladığından emin olmak istiyorum."

Sloan onun nereye varmak istediğini anlamıştı ama yine de fikirlerini öğrenmek istiyordu.

"Yasal olarak, babanın, kendi evinde bazı özel şeylerini gizli

tutma hakkı var. Oraya benim istediğim üzerine gittiğin için, teknik açıdan FBI için çalışıyor olacaksın. FBI'ın elinde arama emri olmadığından, senin ve benim ele geçireceğimiz şeyler, ortalıkta, herhangi bir kimsenin Carter'ın onayıyla görebileceği bir yerde durmadıkça, mahkemede delil olamaz. Bana bilgi aktarabilirsin ama arama yapamazsın. Anlaşıldı mı? Ev halkından birisi sana içinden bir şey almanı söylemedikçe, herhangi bir çekmeceyi açamazsın."

Sloan, Paul'ün temel hukuk bilgilerini tekrarlamak gereksinimini duyması karşısında elinde olmadan gülümsedi.

"Küçük Suçlar bölümünde bu konuda bir şeyler öğrenmiştim."

Adam biraz rahatlamıştı, ama ses tonu ciddiyetini koruyordu.

"Aynı kurallar tanık olacağın konuşmalar için de geçerlidir. Girmeye hakkın olmayan bir yere girmemeye ve herhangi bir yerde bulunman için makul bir neden olmasına dikkat et. Daima birilerinin gözü önünde bulunman iyi olur. Telefonlara gelince, paralelden dinlemek yok. Bu işi kesinlikle kurallara uygun olarak yapacağız. Anlaşıldı mı?"

Sloan başını salladı.

"Anlaşıldı. Biz ne kadar titiz çalışırsak çalışalım, Carter'ın avukatları mahkemeye hakkımızda çarşaf gibi önergeler verecekler."

"Senin görevin yargıcın onları haklı bulmasına neden olacak bir şey yapmamak. Unutmaman gereken nokta şu: biz oraya delil aramaya gitmiyoruz. Ben onu kontrol etmeye gidiyorum. Yılın büyük bir kısmını Palm Beach'de geçiriyor. Orada ne yaptığını, nerelere gittiğini, kimlerle görüştüğünü öğrenmek istiyorum. Sen de geliyorsun çünkü sensiz o eve girmem mümkün değil. Bu arada edinebileceğin yararlı bilgileri bana vereceksin. Ama buraya geliş nedenin bu tür bilgileri temin etmek değil."

"Anlıyorum."

Paul tatmin olmuştu. Şimdi daha havadan sudan şeyler konuşmak istiyor, böyle bir konu arıyordu. Birkaç dakika sonra daha önce konuşmakta oldukları konuya döndü.

"Sanırım iç mimar olduğunu söylemen harika bir buluş. Bunun Carter için hiçbir tehlikesi yok. Mükemmel."

Sloan başını salladı. Ama yeni rolünü oynamaya vakti yaklaştıkça, sahte bir meslek üstlenmenin, hele bunun Sara'nın mesleği olmasının hiç de iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlamıştı. Bilmediği bir çevreye giriyordu ve bunu yabancılarla ilişki kurmakta kullanacaktı. Gerçek mesleğini saklayarak konuşmak, gerçeği ortadan kaldırmış olmakla kalmayıp, gerçek yaşantısını da siliyordu.

Bir yanında okyanus kıyısına sıralanmış gösterişli evlerin bulunduğu geniş bir bulvara saptılar.

"Kendini dekoratör olarak tanıtmak konusunda tereddütlerin mi var?"

Kız içini çekerek, "İç mimar," diye düzeltti. "Hayır, tereddüm yok. İdare edebilirim. Bu iş zaten zevkli olmakla ilgili bir şey. Yanlış bir şey söyleyecek olursam, en fazla zevksiz olduğumu düşünürler."

Paul keyiflenerek, "Benim için bir sakıncası yok," dedi.

Onun, Sloan'ın küçük düşmesi olasılığı karşısında keyiflenmesi kızın canını sıktı.

Paul açıkladı. "Reynolds'ın seni olduğundan aşağı görmesi işimize yarar. Böylece sana karşı tedbirli olmak gereğini duymayacaktır. Her fırsatta beceriksiz, ahmak hatta budala görünmeye çalış. Bunu yutacaktır."

"Benim aptal bir insan olduğuma inanacağını nereden biliyorsun?"

Paul, kelimelerini dikkatle seçerek, "Çünkü, edindiğim bilgilere göre, anneni böyle hatırlıyor," dedi.

Ona, Reynolds'ın Kimberley'den, 'kuş beyinli,' 'iflah olmaz bir Polyanna' ve 'budala sarışın' diye bahsettiğini söylemek istememişti.

Sloan derin bir iç geçirmeyle, "Bu adamdan nefret edeceğimden eminim," diye cevap verdi. "Annem hakkındaki düşüncelerinin benim niteliklerimle ne ilgisi var?"

Paul, buruk bir gülümsemeyle, "Ona benziyorsun," dedi.

"Ben öyle düşünmüyorum."

Paul, ısrarla, "Ama benziyorsun," dedi. "Reynolds da bunu görecek senin de annen kadar..." Durakladı. Reynolds'ın annesi

hakkında kullandığı kelimelerin en az aşağılayıcı olanını seçmeye çalışıyordu. "...saf olduğunu düşünecek."

Genç kız bütün bu konularda Paul'ün önceden düşünüp karar vermiş olduğunu, ama kendisinin hoşlanmayacağı şeylere onu ağır ağır alıştırdığını hissediyor ve korkuya kapılıyordu.

"Anladığıma göre, annem hakkındaki yanlış düşüncelerini pekiştirmemi ve kendimin de budalanın biri olduğuma onu inandırmamı istiyorsun. Öyle mi?"

"Yapabilirsen iyi olur."

"Bu fikrinden hiç hoşlanmayacağımı bildiğin için de Carter'ın kapısının önüne gelene kadar bunu bana söylemedin."

Paul, utanmadan, "Çok doğru," dedi.

Sloan, başını arkaya dayadı, gözlerini kapadı ve kendisine acıdığı nadir anlardan birini yaşadı.

"Harika! İşte bu harika."

"Bak Sloan, buraya Carter'ı kendine hayran bırakmaya gelmedin. Bir görevle geldin, değil mi?"

Kız yutkundu. "Doğru."

Önündeki iki haftayı hayalinde canlandırarak ürperdi.

Akdeniz stilinde saray yavrusu bir yapıyla, cadde arasındaki paket taşlarıyla döşeli özel yola saptılar; yaklaşırken, Paul sinyal verdi. Cadde ile evin girişine giden yol arasında büyük bir demir kapı vardı.

"Son bir şey söyleyeceğim," dedi. "Senin için zor olacak biliyorum ama Reynolds'a duyduğun düşmanlığı saklamak zorundasın. Aptal bir adam değil; barışmak istediğine onu inandırmalısın. Duygularını saklayabilecek misin?"

Sloan, başını salladı. "Bunun denemesini yaptım."

Adam sert bir sesle, "Böyle bir şeyin denemesi mi olurmuş?" dedi.

"Aynanın önünde duruyorum ve Carter'ın yaptığı kötü bir şeyi düşünüyorum. Sonra gülümsemeye çalışıyorum ve nihayet yüzümde mutlu bir ifade belirene kadar devam ediyorum."

Paul yüksek sesle güldü ve cesaret vermek ister gibi, uzanıp kızın elini tuttu, sıktı. Sonra, demir kapının önünde durdu. Yan

camını açtı; arabanın yanında, bir ayak üzerinde duran pirinç kutunun üstündeki düğmeye uzandı. Sonra durup Sloan'a baktı.

Pirinç kutunun üzerindeki camlı küçük deliği başıyla anlamlı bir şekilde göstererek, "Kameraya gülümse," diye talimat verdi.

Ve düğmeye bastı.

Bir erkek sesi duyuldu. "Evet?"

"Sloan Reynolds ve Paul Richardson"

Kapı, ortadan ayrılarak iki yana doğru açıldı.

ON DÖRT

Sloan bu anı her düşündüğünde babasının kapıyı bizzat açıp onu karşılayacağını ummuştu. Bu yüzden, güler yüzlü ama sakin olmaya hazırlanıyordu. Başarılı oldu, ama çabaları boşa gitti. Çünkü kapıyı, kendisi kadar güler yüzlü ve en az kendisi kadar sakin olan, uzun boylu, sarışın bir hizmetçi açtı.

"İyi günler, Bayan Reynolds, iyi günler Bay Richardson." Belli belirsiz kuzeyli şivesiyle konuşuyordu. "Aile fertleri sizi bekliyorlar. Lütfen beni takip edin."

Çini döşeli geniş bir koridorda ilerlemeye başladılar. Koridorun iki yanında, kemerlerle ayrılmış büyük salonlar vardı. Hepsi de antika Avrupa eşyalarla döşenmişti. Birden koridorun sonundaki kapı açıldı ve Sloan onu karşılamak için kendisine doğru ilerlemekte olan babasını ilk defa gördü. Sloan onun kalp krizi geçirdiğini ve kızıyla arasını düzeltmeyi çok istediğini biliyordu. Bu durumda, normal olarak, onun çökük, solgun ve pişmanlık içinde olacağını ummuştu. Oysa, karşısındaki adam, yanık tenli, çevik ve çok yakışıklıydı.

Kızın önünde durup elini uzattı.

"Sloan!"

Sloan, bunun sıradan bir el sıkışma olacağını düşündü ve otomatik olarak elini uzattı. Ama Carter onun elini iki elinin arasına aldı ve bırakmadı.

Sıcak bir gülümsemeyle, "Tanrım o kadar annene benziyor-

sun ki tüylerim ürperdi," dedi; sonra, içten bir tavırla, "Geldiğin için teşekkür ederim," diye ekledi.

Sloan sinirden gerilmişti. Bütün vücudu titriyordu. Neyse ki, sesi normal ve sakin çıktı.

"Bu, arkadaşım Paul Richardson."

İki erkek tokalaştılar. Sonra, Carter, bakışlarını yeniden Sloan'a çevirdi.

"Bir kız arkadaşınla birlikte geleceğini sanmıştım," dedi. "Sanırım Nordstrom iki ayrı oda hazırladı ama..."

Sloan telaşla, "Çok uygun," diye karşılık verdi.

Carter'ın yüzündeki gülümseme iyice ısındı. Sloan, babasının evinde sevgilisiyle aynı odada kalmakta ısrar edecek kadar yüzsüz olmayışının, Carter'ın hoşuna gittiğini anlamıştı. Bunu kendisine nasıl hissettirdiğini anlamadı, ama babasının onun hakkındaki fikirlerinin hiç önemli olmadığını hatırlamak gereğini hissetti.

Carter, "Nordstrom bagajlarınızla ilgilenir," dedi. "Kız kardeşin ve büyükannen solaryumdalar."

Hep birlikte yürümeye başlamışlardı ki, yukarı çıkan merdivenin yanındaki bir kapıdan, otuz beş yaşlarında, tel çerçeveli gözlükleri olan, saçları dökülmeye başlamış, ince uzun bir adam, elinde bir demet kâğıtla çıktı. Bir yandan elindeki kâğıtları okumaktaydı. Carter onu durdurdu, Sloan ve Paul'le tanıştırdı. Gary Dishler.

"Gary benim yardımcım," diye açıkladı. "Burada kaldığınız sürece, bir şeye, ihtiyacınız olduğunda, ben yoksam Gary'e söyleyebilirsiniz."

Gary, yaka düğmesi iliklenmiş gömleği kadar resmiyetten uzak bir tavır ve cana yakın bir gülümsemeyle, her ikisinin de elini sıktı.

"Ne için olursa olsun, beni aramaktan çekinmeyin lütfen," dedi. "Ben her şeyi hallederim."

Solaryum, evin arkasında, sekizgen biçiminde, camdan yapılmış dev bir salondu. İçinde, gerçek ağaçlar, tropikal bitkiler, yapay bir derenin üstünde bir uzak doğu köprüsü vardı. Gruplar halindeki, büyük yastıklı hasır kanepelerin aralarına egzotik çiçek-

lerle dolu küpler yerleştirilmişti. Oturma gruplarının üzerindeki parmaklık biçiminde asma tavanlara gerçek sarmaşıklar dolanmıştı. Köprüye yakın bir yerde, büyük ağaçlar ve beyaz orkideler arasında oturan iki kadın, karşıdan gelen üçlüye bakıyorlardı. Sloan, bulundukları yer kadar olağan dışı olan bu buluşma için kendini hazırlamaktaydı. Güzelliğiyle ünlü kız kardeşine yaklaşırken, onun, gazetelerde gördüğü fotoğraflarından daha güzel olduğunu düşündü. Paris, manşetlerinde altın rengi düğmeler bulunan, uzun kollu, zümrüt yeşili, dar bir elbise giymişti. Sedef gibi teni, kocaman kahverengi gözleri, omuzlarına dökülen koyu renk, gür saçlarıyla şıklık ve zarafet örneğiydi. Suskun ve hareketsizdi. Elleri kucağındaki resim defterinin üzerinde sakin bir şekilde duruyordu. Ne hissettiğini hiç belli etmeden Sloan'a bakmaktaydı.

Sloan son derece sinirliydi ve bundan hoşnut değildi. Dikkatini, adımlarını düzgün bir şekilde atmaya verdi. Kız kardeşi kadar ilgisiz olamayacağı için, onun yanında oturan zayıf, yaşlı kadınla ilgilenmeye karar verdi. Paul ondan bir dinazor olarak söz etmişti. Ama, kendisi onu daha çok sıska bir baykuşa benzetti. Sert bir kumaştan, simsiyah bir elbise giymiş, inci bir kolye takmıştı. Taktığı inciler kadar beyaz, küçük yüzünün hatları soluydu ve bembeyaz kaşları vardı. Ak saçlarını sımsıkı bir topuzla ensesinde toplamıştı. Tek renkli yeri, açık mavi gözleriydi. Ama bu gözler Sloan'ın yüzünü en küçük ayrıntısına kadar dikkatle incelerken bir çift lazer gibiydi.

Carter onları tanıştırmaya kalkışınca, sözünü kesti. Sesinde de en küçük bir zayıflık yoktu.

"Kim olduğumuzu herhalde biliyordur, Carter," diye tersledi onu.

Sonra, söylediklerini onaylaması için cesaret vermek ister gibi Sloan'a baktı.

Sert bir sesle, "Ben büyük büyükannenim. Bu kız kardeşin, sen de Sloan'sın," dedi.

Kadının davranışı kabalık üzerine kurulu olduğundan, Sloan, onu tasdik eder gibi, hafifçe başını eğmekle yetinmeye karar verdi. Yaşlı kadın hafifçe irkildi. Paul'e döndü ve hücuma geçti.

"Sen kimsin?" diye sordu.

Bu durumda, herkesin bildiği terbiye kuralları, Sloan'ı konuşmaya mecbur etti.

Ölçülü bir sesle,

"Arkadaşım Paul Richardson," dedi.

Sonra babasına baktı. Ama o, yaşlı kadının acayip tutumuna son derece ilgisiz görünüyordu.

Sloan, yaşlı kadına, "Bir arkadaşımla birlikte geleceğimi haber vermiştim," dedi.

Edith Reynolds, "Evet ama doğal olarak biz senin bir kız arkadaşınla geleceğini düşündük," diye açıkladı. "Umarım, burada onunla aynı odada yatmaya niyetli değilsindir."

Sloan, birden, gülmekle orayı terk etmek arasında bir ikilem hissetti. Ama, bunların ikisi de Paul'ün Sloan'ın oynamasını istediği role uygun değildi. Kadının kendisini tahrik etmek isteyen tavrını mümkün olduğu kadar anlamamış görünmeye çalıştı.

"Hayır, efendim. Böyle bir niyetim yok."

İhtiyar yine terslendi.

"Bana 'efendim' deme."

Kısa bir duraklamadan sonra, "Büyük büyükanne diyebilirsin," diye buyurdu.

Aşağı seviyeden bir köylüye hak etmediği bir şey bahşeden bir hükümdar gibiydi. Sloan o anda, ona asla böyle hitap etmemeye karar verdi.

Genç kızın isyanının farkında olmayan ihtiyar, hançer gibi bakışlarını yeniden Paul'e çevirdi.

"Kaç yaşındasın?"

"Otuz dokuz."

"Evimde, ortalıkta seni görecek kimse olmasa da belli görgü kurallarına uyulması gerektiğini anlayacak yaştasın. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Paul, "Sanırım anlıyorum," dedi. Kadın yüzünü buruşturunca, ekledi, "Evet."

"Bana Bayan Reynolds diye hitap edebilirsin."

Paul, yaşlı kadının bütün ailesini perişan edebilecek bir FBI ajanından çok, azar işitmiş bir ortaokul öğrencisi gibi görünmeye

çalışarak, terbiyeli bir sesle, "Teşekkür ederim, Bayan Reynolds," dedi.

Sloan'ın babası nihayet söze karıştı. "Paris," dedi. "Bu anı heyecanla beklediğini biliyorum."

Paris Reynolds babasının ne demek istediğini hemen anladı ve kibarlıkla Sloan'a bakarak, zarif bir hareketle ayağa kalktı. Manikürlü ve bakımlı elini kız kardeşine uzatarak, tatlı ama ölçülü bir sesle, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Sloan, soğuk bir sesle, "Memnun oldum," diye karşılık verdi. Kız kardeşi olan bu görgülü yabancıyla tokalaştı.

Edith Reynolds bu sosyal konuşmalardan sıkılmıştı.

"Eminim ki Sloan ve Bay Richardson yemekten önce biraz dinlenip üstlerini değiştirmek isterler," dedi. Sonra, Sloan'a bakarak, "Paris, her ikinize de odalarınızı gösterecek. Yemek için yedide toplanırız. Geç kalmayın ve pantolon giyme," diye ekledi.

Sloan kız kardeşi ve babasıyla uzun ve anlamsız bir konuşma yapmak zorunda kalacağını düşünüp korkmuştu. Şimdi ihtiyar canavarın bunu iki saat ertelemesi onu rahatlatmıştı. Öte yandan, sezgileri ona, Sloan'ın konuşmaların ertelenmesini istediğini bilse, Edith Reynolds'ın hemen oturup konuşmakta ısrar edeceğini söylüyordu."

Carter Reynolds, önce Sloan'a, sonra Paul'e sıcak ve uzlaşmacı bir şekilde gülümsedi.

"Paris sizin odalarınıza yerleşmenize yardım edecek. İkinizle de yemekte görüşürüz."

Sloan, Paris'in arkasından ilerlemeye başladı. Paul yanında yürüyor ve sevgili rolüne uygun olarak kızı, terbiyeli bir şekilde hafifçe şevkatle dirseğinden tutuyordu. Bu acayip insanlar genç kızı o kadar şaşırtmıştı ki, önünden geçtikleri odaları bile fark etmedi. Geniş bir alandan geçip kıvrıla kıvrıla yukarı çıkan dövme demir parmaklıklı bir merdiveni tırmanmaya başladılar.

Şu ana kadar, üçünün arasında en insancıl görüneni Carter Reynolds'dı. Oysa, Sloan en az ondan hoşlanacağını sanmıştı.

Merdivenin sonuna gelince, Paris sola döndü ve koridorun sonuna yaklaşana kadar yürümeye devam etti.

Buraya gelince, masif İtalyan mobilyalarıyla döşenmiş perde ve kumaşları zümrüt yeşili olan geniş bir odanın kapısını açtı. Paul'ün bavulları yatağın üzerinde açık olarak duruyordu.

"Sizin odanız burası, Bay Richardson," dedi. "Bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen telefondaki iç hat düğmesine basın."

Saygıda kusur etmeyerek söylediği bu sözlerden sonra yine saygılı bir şekilde gülümsedi ve tekrar aynı yönde yürümeye devam etti.

Paul, insanların onu soğuk ve mesafeli bulduğunu söylemişti, ama o daha da beterdi. Hiçbir hayatiyeti yoktu. Cansız gibiydi. Sloan'ı hayal kırıklığına uğratmıştı. Ve kardeşi hakkında böyle kesin bir yargıya varabilmesine kendi de şaşıyordu. Yürürken bile bir orkestraya uyarak dans eder gibi hareket ediyor, sandaletlerinin uzun topukları üzerinde, kalçalarını pek az oynatarak, kollarını sallamadan, omuzları geride, başı yukarıda ilerliyordu.

Paul, yumuşak bir sesle, "Yemekte görüşürüz, Sloan," diye seslendi.

Sloan, birden rolünü oynamayı unuttuğunu hatırladı ve aklına gelen ilk cevabı verdi.

"Görüşürüz."

Koridorun sonuna gelince, Paris başka bir kapının önünde durdu, açtı ve Paul'e söylediklerinin tıpatıp aynısını tekrarladı. Sesinin tonu ve konuşmasını tamamlayan gülümsemesi bile aynıydı. Ancak bu kez, bir şey bekler gibi, kapının önünde oyalandı. Sloan, açık pembe ve bej renklerin tonlarıyla döşenmiş, Fransız stilindeki mobilyaları yer yer altın yaldızlı olan şahane daireye bakıp, kız kardeşinin, büyük olasılıkla, kendisinden bir tepki beklediğini düşündü. Ayağının altındaki doğu halısı o kadar kalındı ki kız kendini kumda yürür gibi hissediyordu.

Kapının önünde duran kız kardeşine bakarak, beceriksizce, "Burası çok güzel," dedi.

Paris yine Fransız tarzı balkon kapılarını zarif bir hareketle göstererek, "Balkondan, özellikle gün batımında okyanus manzarası çok güzeldir," dedi.

Sloan, ne diyeceğini gittikçe daha çok şaşırarak, "Teşekkür ederim," dedi.

Paris, dairenin uzak bir köşesinde duran üstü kapalı yatağa bakıp, tatmin olmuş bir şekilde başını salladı.

"Nordstrom bavullarınızı getirmiş. Açıp eşyalarınızı yerleştirmenize yardım etmesi için birini göndereyim mi?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Sloan onun gitmesini bekliyor, hatta istiyordu. Ama o, eli kapının tokmağında, oyalanıp duruyordu.

Kız kardeşinin düşüncelerine, sözlerine ve hareketlerine egemen olan görgü kurallarına göre bir konu açma sırasının kendisine gelmiş olduğunu geç de olsa anladı.

Aklına gelen tek şeyi söyledi, "Ressam mısın?"

Paris, sanki yabancı bir dilde konuşmuş gibi baktı ona.

"Hayır. Niye sordun?"

Sloan, kızın elindeki büyük albümü işaret etti.

"Sanki resim defteriymiş gibi geldi de."

"Ah, bunun elimde olduğunu unutmuştum. Evet, resim defteri, ama ressam değilim."

Sloan, ona hiç yardımcı olmayan bu cevap karşısında afallamıştı. Kapıda Vogue dergisinden fırlamış gibi poz veren bu ince uzun esmer kadına baktı ve birden onun mesafeli değil de utangaç olabileceği aklına geldi. Şöyle ya da böyle, onunla konuşmaya çalışmak insanın kendi sırtını keselemeye uğraşması gibi bir şeydi. Sloan bir daha denedi.

"Ressam değilsen resim defterini neden taşıyorsun?"

Paris önce tereddüt etti, sonra, Sloan'a doğru birkaç adım atarak, asasını uzatan bir kraliçe edasıyla defteri ona verdi.

"Kadın giyimi üzerine çalışmalar yapıyorum."

Giyim! Sloan içinden homurdandı. Sara giyimden söz etmeye bayılırdı. Kim giyimden söz etmeye bayılırdı. Sloan ise bedeninde modaya ilgi duyan tek bir hücre taşımıyordu. Resim defterini aldı ve Paris'le birlikte yatağa doğru yürüdü. Oturup defteri açtı.

Sloan konunun uzmanı olmadığı halde, Paris'in çizdiği giysilerin sıradan kadınlara göre olmadığını anlamıştı. Son moda, çok şık kokteyl elbiseleri ve uzun tuvaletler çiziyordu. Bunların her biri, çok eski olmayan, iyi durumda, kullanılmış bir araba ile eş değerde olmalıydı. Sessizce sayfaları çevirirken, söyleyebilecek anlamlı ve uygun bir şey bulmak için ümitsizce çırpınıyordu. Birden, dar bir elbise gördü ve Sara'nın kırmızı elbisesi hakkında söylediklerini hatırladı.

Aşırıya kaçan bir heyecanla, "Ah işte bu çok güzel!" dedi. "Baştan çıkarıcı ama müstehcen değil."

Paris, uzanıp, onun beğendiği modeli görmek için deftere baktı. Hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Ben bunu biraz basit buluyorum," dedi.

Bunun belki de özellikle onun giyim zevkini aşağılamak için söylenmiş olabileceği aklına geldi, ama aldırmadı. Defteri kapattı ve dürüst davranmayı tercih etti.

"Bu konuda uzman değilim," diye açıkladı. "Annemle arkadaşım Sara giysilere bayılırlar. Ama benim alışveriş edecek vaktim bile yok. Değişik ve yeni bir şeyin bana yakışıp yakışmayacağı konusunda bir türlü karar veremem. Bu yüzden de sonuçta daima aynı tarz şeyler satın alırım. Tekrar alışverişe çıkmamak için de aldığım şeyleri daima eskitene kadar giyerim. Sara'nın söylediğine göre, benim yeni bir şey giydiğimi ancak rengi değişik olursa fark edebiliyormuş."

Sloan söylediği bir şeyin Paris'in ilgisini çektiğini hissetti. Ama sözünü bitirene kadar bunun ne olduğunu anlayamadı.

Genç kızın konuşması bitince, Paris, "Giyime meraklı mıdır? Yani annen demek istiyorum."

Annen. Annemiz.

İçinde bulundukları durumun yarattığı çarpık kara mizah Sloan'ı çarptı. Ama gerçek şuydu ki Paris çok sevdiği giysileri istediği gibi satın alabilecek paraya fazlasıyla sahip olduğu halde, annesi bunların satıldığı bir mağazada çalışarak o sevdiği şeyleri başkalarına satmak durumundaydı. Bu da Paris'e karşı o anda hissedebileceği merhamet ve şefkati engelliyordu.

Duygusuzca, "Evet," dedi. "Sever."

Birden kalkıp bavullarına doğru bir iki adım attı. Eşyalarını yerleştirmeye karar verdiği belliydi.

Paris gitmesi gerektiğini hissetmişti.

Ayağa kalktı ve Sloan'a, aynı derecede duygusuz bir sesle, "Saat yedide, aşağı katta buluşuruz," dedi.

Paris odadan çıkıp kapıyı kapattı. Sloan, konuşmayı böyle aniden kestiği için kendini suçlu hissederek onun arkasından baktı.

Bir yandan da Sara'nın büyük elbise valizinin fermuarını açıyordu. Valizin içinde ilk eline gelen şey, askısına takılı, siyah, yepyeni bir kokteyl elbisesi oldu. Bir iki adım atıp, onu asmak için gözleriyle bir yer ararken, birden, ortada uygunsuz bir şeyler olduğunu hissetti.

Bu elbise valizini Sara'dan istememişti, çünkü ona ihtiyacı yoktu.

Elinde duran şifon etekli, boncuklu, siyah kokteyl elbisesini de daha önce hiç görmemişti.

Tekrar yatağın yanına dönerek, valize bakmaya başladı. Başka bir askıda ağır ipekli kumaştan, mavi dar uzun bir etek vardı. Sloan, daha önce ne bu eteği, ne onun bluzunu ne de onların altındaki kırmızı elbiseyi görmüştü.

Yatağın üstünde duran valizin yanına çökerken, hırsla, "Ah, anne! Hayır!" diye söylendi.

Valizin içindeki her şeyin yeni olduğunu biliyordu. Bakmasına bile gerek yoktu. Annesinin bunları hangi şartlarla satın aldığını da biliyordu. Bir çift sarı sandaletin bağlarına, seloteyple beyaz bir zarf iliştirilmişti. Zarfı alırken, eve döndüğünde, annesinin satın aldığı her şeyi geri vermeye çoktan karar vermişti. Onları giymedikçe, mağaza sahipleri memnuniyetle geri alıp annesinin parasını iade ederlerdi. Sloan bundan emindi. Ancak annesinin kendisine yazmış olduğu notu okuyana kadar.

Annesi, yuvarlak, güzel yazısıyla:

"Sevgilim," diye yazmıştı. "Bu elbiseleri görünce sinirleneceğini biliyorum. Ama, emin ol ki taksitle almadım. Çünkü, o zaman faiz ödüyorsun ve borcun bitmek bilmiyor. Bunları tatil için biriktirdiğim parayla aldım."

Sloan homurdandı ve elbiselerin iade edilebileceğini hatırladı.

Kim'in mektubu şöyle devam ediyordu:

"Rüya gibi bir tatil geçirmemi istiyordun ama şu anda sen benim en büyük rüyamı gerçekleştiriyorsun. Bu kadar yıldan sonra, nihayet baban seninle tanışıyor ve ben senin dış görünüşünün de, için kadar güzel olmasını istiyorum.

Bu benim henüz gerçekleşmemiş olan tek rüyam. Diğerlerinin hepsi senin sayende gerçekleşti.
Şimdi, Palm Beach'de harika vakit geçirmeni dilerim! Sadece iyi şeyler düşün, neşeli ol ve sana aldığım güzel şeyleri giy.
Seni seviyorum.
Annen.
Not: Yeni giysilerinden yalnız birkaç tanesini giymeye karar verirsen, sana etiketleri kestiğimi, bu yüzden hiçbir şeyi geri veremeyeceğimizi hatırlatmak isterim. İyi eğlenceler!"

Sloan'ın gülüşü, gözyaşlarıyla karıştı. Mektubun harflerini bulanık görüyordu. Sonra valizin içindeki giysilerin ilkine baktı. Palm Beach'de neşeli olması ya da sadece iyi şeyler düşünmesi mümkün değildi. Ama babasını izlerken, bu 'güzel şeyleri' kesinlikle giyecekti. Annesi, tipik vericiliği ve kendisinden beklenmeyecek bir akıllılıkla ona bu konuda seçim hakkı vermemişti.

Gözyaşlarını sildi. Valizdeki güzel, yeni giysileri boşalttı. Ancak ondan sonra, yerde Sara'ya ait olan ve kendisinin yerleştirmediği bir valizin daha bulunduğunu gördü.

Onu güçlükle kaldırıp yatağın üstüne koydu, kilitlerini açtı ve kapağını kaldırdı.

İlk gördüğü Sara'nın kırmızı dar elbisesi oldu. İkincisi, başka bir beyaz zarftı. Zarfın içinde, Sara'dan kısa bir not vardı.

"Sen her zaman, herkese sahip çıkarsın. Bu kez, annenle ben sana yardım etmek istedik. Bu yüzden, valizin içinde benim eşyalarımı görünce sinirlenme. Kendi eşyalarını bulamayınca da sinirlenme, olur mu?
Sevgiler, Sara
Not: Bütün giysilerin fotoğraflarını çektik ve makyaj çantanın içine koyduk. Böylece hangi aksesuarların hangi giysilerle kullanılacağına kafa yormak zorunda kalmayacaksın."

Sloan öfkeyle nota bakıyordu. Neler tasarladıklarını kendisine hiçbir şekilde sezdirmeden ona bunu yaptıklarına inanamıyordu.

Öfkesi, yerini çaresiz bir gülümsemeye, sonra da kahkahaya bıraktı.

Valizlerini boşalttıktan hemen sonra, Fransız stili kapıları açtı ve balkona çıktı. Odası binanın kuzeydoğu tarafındaydı. Çimle kaplı geniş bir alana bakıyordu. Üç yüz metre kadar ileride, çim alan sona eriyor ve okyanus kıyısındaki kumsal başlıyordu. Binanın her iki yanında, yüksek demir parmaklıkları saklayan, tepeleri kırpılmış şimşirler vardı. Bu bitkiler neredeyse okyanus kıyısına kadar uzanıyordu. Demir parmaklıklar ise hiç görünmüyordu. Çok ileride, sol tarafta, tenis kortları, olimpik boyutlarda bir yüzme havuzu ve soyunmak, duş almak ve dinlenmek için kullanılan küçük bina vardı. Araziye, kümeler halinde, palmiye ve mersin ağaçları, amber çiçeği bitkileri serpiştirilmişti. Çimenliğin tam ortasında, minik bir direkte küçük bir bayrak uçuşuyordu. Bu kısımdaki çimler o kadar kısa ve muntazamdı ki insan onların bir manikür makasıyla kesildiğini düşünebilirdi. Besbelli, burası golf egzersizlerine ayrılmıştı.

Büyük zenginlerin inanılmaz harcamaları Sloan'a komik geliyordu. Balkon parmaklıklarına dayanarak sağ tarafa bakıp, Paul'ün odasının balkonu olup olmadığını, varsa, arkadaşının da dışarıda olabileceğini düşündü. Kendisininkine benzeyen parmaklıklar görüyordu, ama balkonlar binanın içine gömülü olduğundan, birisinin dışarıda olup olmadığını görmek mümkün değildi.

Suç ortağına elini bile sallayamadığı için hayal kırıklığına uğrayarak geri çekildi. Balkonunda, yumuşak yastıkları olan iki şezlong, yuvarlak bir demir masa ve bir çift sandalye vardı. Ama hava o kadar nemliydi ki içeri girmeyi tercih etti.

Keşke Paul'ün ailesiyle ilgili fikirlerinin kendisininkiyle aynı olup olmadığını öğrenmenin bir yolu olsaydı diye düşündü yatağa doğru yürürken.

Ev bir otel kadar büyüktü. Komodinin üstündeki telefonun altı hattı ve etiketi olmayan on iki düğmesi vardı. Paul'e ulaşmanın yolunu bulsa bile ev halkından birinin paraleli açıp konuştuklarını işitebileceği korkusuyla rahat konuşmaları mümkün olmazdı.

Sloan onun odasına gitmeyi düşündü, ama kurallara uygun olmayan her şeyi, Sloan'ın kendisine büyük büyükanne demesine

lütfen izin vermiş olan ihtiyar zorbaya bildirmeye hazır, gözü korkutulmuş hizmetkârlardan birine rastlamayı göze alamadı.

İstemeyerek, suç ortağıyla konuşmayı, akşam, uygun bir yer ve zaman bulana kadar erteledi.

Uyuyamayacak kadar heyecanlı olduğundan, Paul Richardson Bell Harbor'a gelip hayatını altüst etmeden önce başlamış olduğu polisiye romanını okumaya karar verdi. Yatak örtüsünü açtı, yatağın başucuna birkaç yastık koyup uzandı. Edith Reynolds'ın yemeğe geç kalmaması konusundaki sert uyarısını göz önüne alarak, uzanıp radyolu saati altıya kurdu. Uyuya kalması olasılığına karşı bir tedbirdi bu. O sırada telefonun üstündeki ışıklardan biri yandı. Bu, altı hattan birinin kullanılmakta olduğunu gösteriyordu.

Bell Harbor'a yeni yerleşen zengin aileler ev yaptırdıklarında ya da eski bir evi alıp onardıktan sonra, içine mutlaka birkaç hatlı iletişim sistemleri döşetiyorlardı. Bu sistemlere bağlı olan telefonlar, aynı zamanda, intercom denen iç iletişim sistemini ve ev sahibinin ışıklandırmadan güvenliğe, ısıtmadan soğutmaya kadar her şeyi telefonla denetlemesine olanak sağlayan bir teknolojiyi içeriyordu.

Ev sahibi şifreleri hatırladığı sürece telefon görevini yapıyordu. Ancak, ev sahibi şifreleri karıştırırsa, karmaşık durumlar ortaya çıkabiliyordu. Bu durumlara ilişkin olarak, Bell Harbor itfaiyesinde ve polisler arasında anlatılan hikâyeler çok eğlenceliydi.

Sloan, geçen ay, Karen Althorp'un ahizeyi eline alıp, Jakuzisini çalıştırmak için altı tuşuna basacağına, beş tuşuna basıp yangın alarmı verişini, içini sızlatan bir yuva özlemiyle hatırladı. İtfaiyeciler bir cam kırıp, arka bahçeden eve daldıklarında, güzel vücutlu dulu, sıcak suyla dolu banyonun içinde bahçıvanıyla oynaşırken yaklamışlardı.

Kadın çıplak olmasına rağmen öfkesini saklamak gereğini duymamış ve onları malına zarar verdikleri için mahkemeye vermekle tehdit edip, evini hemen terk etmelerini emretmişti.

Bir hafta sonra, aynı kadın, altı numaralı tuşa basacağına dokuza basmıştı. Bu gürültüsüz bir polis alarmıydı. Jess Jessup, karanlık eve vardığında, Karen Althorp'u yüzme havuzunun yanında çırıl çıplak dinlenirken bulmuştu.

Jess orada olduğunu belli edince kadın, önce şaşkınlığından bir çığlık atmış, sonra da yakışıklı polis memurunu kendisine eşlik etmeye çağırmıştı.

Doktor ve Bayan Pembroke da yeni evlerine bu tür bir sistem yaptırmışlar ve bu boşanmalarına neden olmuştu. Dr. Pembroke, daha sonra sisteminin imalatçısını yedi milyon dolar tazminat talebiyle mahkemeye vermeyi denemişti. Bu Bayan Pembroke'a boşanma tazminatı olarak ödediği mebla idi.

Zihninde bütün bunları bir kenara iterek kitabını açtı. 'Ölüm Burada Duraklar' insanın belkemiğini ürperten bir kitaptı. En çok satan kitaplar listesindeydi. Ve Sloan, birkaç dakika içinde kendini kitaba kaptırdı.

Saatin zil sesiyle sıçradı. Okuduğu bölümü bitirmeye kararlı olduğundan, bakmadan elini uzattı ve radyolu saatin zilini susturdu. Birkaç dakika sonra, elindeki kitabı açık olarak, isteksizce komodinin üzerine bırakıp yerinden kalktı.

ON BEŞ

Paul, yediye birkaç dakika kala genç kızın kapısını çaldı. Sloan içeri girmesi için seslendi.

Giyinme odasının köşesinden başını uzatarak, "Hazır gibiyim," dedi.

Paul, ince çizgili gri bir elbise ve beyaz gömlek giymiş, gri-kırmızı desenli bir kravat takmıştı. Sloan onun harika göründüğünü düşündü, ama içinde bulundukları şartlarda bunu söylemeyi uygun görmedi.

Bunun yerine onu uyardı.

"İstersen kapıyı açık bırak da kimse yanlış bir izlenim edinip majestelerine bildirmesin."

Boy aynasının önünde, Sara'nın makyaj çantasına koymuş olduğu poloroid fotoğrafa bakarak kıyafetini kontrol ediyordu. Mor-mavi dar uzun eteğinin dizine kadar gelen bir yırtmacı vardı.

Üzerine aynı kumaştan, kapşonlu bir yakası olan bir bluz giymişti. Fotoğrafa göre, geniş yakanın iki omzu açık bırakacak şekilde kullanılması gerekiyordu. Sloan, açık omuzlarla kendini pek iyi hissetmedi ama yakayı böyle kullanmazsa komik bir şekilde kollarının omuzla birleştiği yerde toplanıyordu. Bu yüzden Sara'nın önerisini tercih etti.

Tekrar fotoğrafa baktı. Oradaki kemeri seçerek beline taktı.

Sonra, yine Sara'nın seçimine uyarak, gümüş rengi sandaletleri, giydi. Aynı şekilde, gümüş küpeleri, bileziği ve kolyeyi taktı.

Ona kalsa, üzerindeki takılar komik derecede fazlaydı ama kendisi modadan hiç anlamazken, annesi ve Sara bu işin uzmanıydılar. Bu yüzden, onların resimli tavsiyelerine uymaya karar verdi.

Sloan'ın kıyafeti karşısında Paul'ün tepkisi o kadar olumlu oldu ki, genç kız fotoğraftaki her şeye sadık kalmakla doğru yaptığına karar verdi.

Paul, bir erkeğin bir kadına duyduğu hayranlığı açıkça belli eden bir gülümsemeyle,

"Çarpıcı görünüyorsun," dedi. "Bu rengin adı nedir?"

"Bilmiyorum. Niçin sordun?"

"Senin gözlerinin rengi de ondan."

Sloan bu konuşmadan hiç etkilenmemişti.

"O zaman mavi olmalı," diye cevap verdi.

Merdivenlerin altında, üniformalı bir kadın hizmetkâr, onlara oturma odasının yerini göstermek üzere bekliyordu. Burada, Carter, kızı, ihtiyar cadı ve ayakta arkası kapıya dönük olarak Paris'le konuşmakta olan yabancı bir erkek vardı. Bir uşak topluluğa yiyecek ve içecek aperatifler sunmaktaydı.

Paul ile Sloan odaya girer girmez, babası başını kaldırdı ve elindeki içki kadehini sehpanın üzerine bıraktı.

Sımsıcak bir gülümsemeyle, "Tam zamanında geldiniz," diyerek ayağa kalktı.

Yabancıyı Noah Maitland olarak tanıttı. Sloan'ın ilk tepkisi ailenin böyle bir gününde bir yabancının orada bulunmasına şaşırmak oldu. Ama Noah Maitland dönüp ona baktığında, yeni yetme bir genç kız gibi gözleri kamaştı.

Uzun boylu, yanık tenli, siyah saçlı adamın bir odayı ısıtabilecek bir gülümsemesi, soğuk çelik rengi gözleri ve insanı güzel bir müzik gibi etkileyen terbiyeli bir bariton sesi vardı. Noah öylesine değişik şeyleri kendinde toplamış, cinsel cazibesi öylesine fazlaydı; koyu renk kusursuz elbisesi ve çizgili kravatıyla o kadar muhteşem görünüyordu ki, Sloan'la tokalaşmak için elini uzattığında, genç kızın elinde olmadan bütün dikkati dağıldı.

Hayranlıkla kızın gözlerinin içine bakarken, gri gözlerinde sıcak bir gülümseme vardı.

"Bu ailedeki kadınların hepsi kesinlikle çok güzel," dedi.

Sloan, "Tanıştığımıza memnun oldum," diyebildi. Sonra, "Teşekkür ederim," diye ekledi.

Bu arada elini onun avucundan kurtarmış, gözlerini de onun gözlerinden ayırmayı başarmıştı. İşte Sara'nın sözünü ettiği 'Beyaz Atlı Prens' göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir zaman içinde karşısındaydı.

Yemeğe giderken, babası alçak sesle, "Paris ile Noah nişanlı gibiler," dedi.

Sloan, Noah'ın yanında yemek salonuna girmekte olan kız kardeşine bakarak, samimiyetle, "Mükemmel bir çift," diye karşılık verdi..

Sara'nın 'Beyaz Atlı Prensi'nin kayıp bir vaka olduğunu öğrenmiş olmak hafifçe canını sıkmıştı, ama bunu çabuk unuttu çünkü, sofrada Paul ve kendisi başlıca ilgi merkezi olmanın yanında konuşmaların temel konusunu oluşturmaktaydılar.

Babası, özellikle, Sloan'ın tam karşısında oturan Noah Maitland'a bakarak, "Bu akşam bütün ailemiz için çok önemli," dedi. "Sloan, bize kendinden söz et."

Durdu, masadakilere tek tek baktı.

Sloan, Noah Maitland'ın bütün dikkatini kendisine vermiş olduğunu fark etmemiş görünmeye çalışarak, "Söyleyecek fazla bir şey yok," dedi. "Nereden başlamamı istersiniz?"

Carter, karşılık verdi, "Mesleğinle başla. Ne iş yapıyorsun?"

"İç mimarım."

Baba, Paris'e bakıp gülümseyerek, "Görüyorum ki bu ailenin bütün kadınları, sanatkâr," dedi.

Edith masanın başında oturuyordu. Söze karıştı.

"Ben sanatkâr değilim," dedi. "Üniversiteye gittin mi?"

"Evet."

"Ne okudun?"

Kendisini, Paul Richardson'ın istediği gibi, çok akıllı olmayan, boş bir kadın olarak tanıtma zamanı gelmişti.

Sloan, kendi kendisiyle çelişkiye düşme olanağını azaltmak için mümkün olduğu kadar gerçeğe bağlı kalmaya çalıştı.

"Ah, çeşitli şeyler okudum," dedi. "Hayatta ne yapmak istedi-

ğime bir türlü karar verememiştim. Ana bilimdalımı sürekli değiştirdim."

Önüne konan çorbadan bir kaşık almak için durdu.

Büyük büyükannesi yemek yemek gereğini duymuyordu.

"Notların nasıldı?"

"Orta."

"İyi bir iç dekoratör müsün?"

Sloan, büyük bir keyifle, onun yanlışını düzeltti.

"İç mimar," dedi.

Burada Paul Richardson lafa karıştı. Sevecen bir bakışla Sloan'a bakarak, "Bana kalırsa çok iyi," dedi.

Edith Reynolds ikna olmayı reddediyordu.

"Adını işittiğim bütün iç mimarlar homoseksüel," dedi. "Bu günde ve bu çağda Paris ve senin gibi genç kadınların daha yararlı işler yapmasını isterdim."

Sloan, kimseye belli etmeden suskun kız kardeşine baktı. Onun, her ikisini de içeren bu açık eleştiriye nasıl tepki verdiğini görmek istemişti. Ama Paris herhangi bir şey düşündü ya da hissettiyse bile bunu belli etmedi. Malaya stili, mandalina dilimi biçiminde yakası olan kırmızı bir elbise giymiş, siyah saçlarını tepesine toplamıştı. Egzotik, son derece güzel ve kendinden emin görünüyordu.

Sloan, beyaz saçlı kadına, "Siz nasıl bir meslek seçerdiniz?" diye sordu.

Edith, "Ben vergi uzmanı olurdum," dedi. "Eminim ki kendi muhasebecilerimden daha başarılı olurdum."

Paul, "Sloan'ın sayılara pek aklı ermez," dedi.

Carter, "Spordan ne haber?" diye sordu. "Golf oynuyor musun?"

"Hayır."

"Tenis?"

Sloan tenis oynuyordu ama onlarla boy ölçüşemeyeceğini biliyordu.

"Fazla değil," dedi.

Carter, bakışlarını Paul'e çevirdi.

"Sen oynuyor musun, Paul?"

"Biraz."

"Yarın sabah dokuzda buluşalım. Paris'le birlikte tenisi biraz ilerletmenize yardımcı oluruz. Buradayken golf dersleri de almalısın. Paris çok iyi golf oynar."

Paris'e baktı:

"Yarın öğlenden sonra Sloan'ı kulübe götürür müsün? Gerekli şeyleri alırsınız."

Paris, Sloan'a doğru terbiyeli bir gülücük vererek hemen cevap verdi, "Evet, tabii." Sloan, "Ben golfü pek sevmiyorum," diyecek oldu. Babası, "Oynamadığın için," diye itiraz etti. "Hobilerin neler? Boş zamanlarında neler yapıyorsun?"

Sloan'a başının etini fazla yemişler gibi geldi.

"Hımm, şey...okurum."

Carter, biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Ne okursun?" diye sordu.

"Dergi," diye karşılık verdi, Sloan. Sonra onun hayal kırıklığını iyice arttırmak için ekledi: "En çok da Ev ve Bahçe dergisini severim. Sen sevmez misin, Paris?"

Kız kardeşi konuşmaya dahil edilmesine şaşırmış gibiydi.

"Evet, bayılırım," dedi.

Ama Sloan onun yalan söylediğinden emindi.

"Başka nelerle ilgilenirsin?"

Bu sorgulama çok uzun sürmüştü. Sloan birden acıktığını hissetti ve ekmeğinden bir parça kopardı.

"Nasıl yani?"

"Dünyada olup bitenlerle ilgileniyor musun?"

Sloan, gülmemek için başını önüne eğerek ekmeğine tereyağı sürdü.

"Olayları izlemeye bayılırım. Her zaman kablolu yayında eğlence kanalını izlerim. Kim kiminle nerede ne yapmış öğrenmeye çok meraklıyım. Yoksa, kim kiminle neyi yapmış mı deniyordu?"

Masumane bir biçimde, sözleri karıştırmış gibi yapmıştı. Başını kaldırınca, Noah Maitland'ın saklamaya fırsat bulamadığı tiksinti dolu, bakışıyla karşılaştı. Adam, çoktan onu salaklar listesine yazmıştı. Sloan bu yüzden hissettiği üzüntüye şaşırdı.

Babası, ya kızının kendisini daha fazla gülünç duruma düşürmesini önlemek ya da misafiri daha fazla sıkmamak için, konuyu değiştirdi.

Noah'a bakarak, "Piyasada neler olacak dersin?" diye sordu.

Sara 'piyasa' dendiğinde, sezonda Dallas ve New York moda merkezlerinde satışa çıkarılan yeni ürünleri anlardı.

Sloan, büyük bir keyifle, "Dallas piyasasında bu yıl kırmızı ve altın tonları hâkimdi," dedi. "New York piyasasında ise, harika leopar desenleri gördüm."

Oysa Carter'ın borsayı kastettiğini çok iyi anlamıştı.

Carter Reynolds, "Daha sonra Paris'le aranızda konuşacak birçok şeyiniz olacak," diye karşılık verdi.

Sloan, hem rahatlamış, hem eğlenmiş, hem de üzülmüştü. Ama, Carter'ın susması için yaptığı dolaylı uyarıya uydu. İşi biraz ileri götürdüğünü düşünerek huzursuz olmuştu. Paul'e baktığında onun neşeyle gülümsediğini gördü ve rolünü arkadaşının beklediğinden daha iyi oynadığını anladı.

Bu konuda endişe etmesinin gereksiz olduğunu anlayarak tatmin olmuştu. Sekiz çeşitten oluşan yemeğini yemeye başladı. Bir yandan da babası ile Noah Maitland'ın dünya ekonomisi konusundaki hararetli konuşmalarını dinliyordu. İki erkek birçok noktada farklı görüşteydiler. Ama ikisi de o kadar bilgiliydi ki Sloan büyük bir hayranlık duyarak dinledi.

Polis kuvvetlerinin Emekli Sandığı'na yaptığı mecburi ödemelere ek olarak, Sloan, her ay maaşının bir kısmını ayrı bir emeklilik hesabına yatırıyor, annesine de aynı şeyi yapması konusunda ısrar ediyordu. Ancak, yemek sona erip, tatlı tabakları da önlerinden alındığı anda, Sloan, tüm yatırım stratejisini değiştirmeye karar vermiş bulunuyordu. Noah Maitland'ın mantığı öylesine etkilemişti ki onu.

Keten masa örtüsüyle örtülmüş masadan son tatlı tabağı da alındığında Edith Reynolds, bastonuna uzandı ve güçlükle yerinden kalktı.

"Benim odama çekilmemin zamanı geldi," dedi.

Paul ve Noah, ona yardım etmek için ayağa kalktılar. Ama yaşlı kadın, bir el hareketiyle bunun gerekli olmadığını belirtti.

Sert bir sesle, "Sakat muamelesi yapmanıza gerek yok," dedi. "Her ikiniz kadar sağlıklıyım."

Böyle demesine rağmen, Sloan, onun bastonuna dayanırken

ne kadar güçlükle hareket ettiğini gördü ve yaşlı kadının büyük salonun öteki ucuna doğru, beden gücünden çok irade gücüyle ilerlemekte olduğunu hissetti.

Edith Reynolds, kapıya gelince, dönüp, muhteşem bir avizenin altında, dev boyuttaki barok masanın çevresinde oturmakta olan topluluğa baktı. Sloan, beyaz saçlı yaşlı kadının resmi bir veda sözü söyleyeceğini sandı.

Oysa o, havlar gibi bir sesle, "Işıkları kapatmayı unutmayın," dedi.

Sloan, kahkaha atmamak için önüne baktı.

Edith'in masadan kalkmasının yemeğin sona ermiş olduğunu gösteren en belirgin işaret olduğu belliydi.

Carter, yerinden kalktı, "Gençler, beni mazur görün," dedi. "Biraz çalışmak istiyorum."

Paul, Sloan'ın ağır iskemlesini çekmeye yeltenerek, "Yürüyüşe çıkmak istiyorum," dedi. "Benimle gelmek ister misin, Sloan?"

Sloan oradan kurtulmaya can atıyordu.

"Evet, çok isterim," dedi.

Paul, mecburen diğer çifti de davet etti. Ancak, bu daveti reddettiklerinde, Sloan, derin bir nefes aldı.

Dışarı çıkınca Sloan, evden iyice uzaklaşıp, kimsenin onları duymayacağından emin olana kadar konuşmadı. Sonra, Paul'e dönüp, kahkahalarla gülerek, "Bu insanlarla akraba olduğuma inanamıyorum," dedi.

Paul, "Ben de onların senin akraban olabileceğine inanamıyorum," diye homurdandı.

Sloan, "Büyük büyükannem Cengiz Han'ın torunu olmalı," diye devam etti.

Genç adam, "Birisinin seyretmesi ihtimaline karşı, ya elini tutmak ya da kolumu omzuna atmak durumundayım," dedi. "Hangisini tercih ederdin?"

Sloan'ın kafası o kadar meşguldü ki düşünmeden, "Nasıl istersen! İkisi de olur," diye mırıldandı.

Paul elini tuttuğunda, farkına bile varmadı.

"Bir de kız kardeşim var. O kadar cansız ki! İnsanların onu soğuk ve mesafeli bulmalarına şaşmamak gerek."

"Sen de öyle mi buluyorsun?"

"Henüz bilmiyorum."

"Babanı nasıl buldun?"

"Bazı görüşlerim var, ama henüz tam bir fikir sahibi değilim. Ama, hiç değilse, annemin onda ne bulduğunu anlamış gibiyim. Kim, o zaman on sekiz yaşındaydı. Babam da çok çekici, görgülü ve son derece yakışıklı. Bütün bunların onun başını nasıl döndürdüğünü anlamak zor değil."

"Maitland hakkında ne düşünüyorsun?"

Bu soru Sloan'ı şaşırttı. Çünkü o aileden biri değildi. Üstelik profesyonel açıdan da onları ilgi alanına girmiyordu.

İsteksizce, "Yakışıklı," dedi.

"O da seni kesinlikle çok çekici buldu. Başlangıçta gözlerini senden ayıramadı."

Sloan, sıkıntıyla, "Yemek sırasında iflah olmaz bir budala olduğumu anlayana kadar demek istiyorsun," dedi.

Paul, içgüdüsel bir hareketle onun elini bıraktı ve kolunu omzuna atıp, hafifçe sıktı.

"Tek kelimeyle mükemmeldin."

Sloan, onun sesindeki katıksız samimiyete şaşırarak ay ışığında genç adamın profiline baktı. İlk kez, Paul'ün, iş ortağı olarak kendisine değer verdiğini hissetmişti.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Polis rozetinle silahını ortada bırakmadın değil mi?"

"Hayır, onları odanın güvenli bir yerine sakladım."

"Eh, vaktin ilerlediğini söyleyebiliriz. Bahse girerim ki kitabına kavuşmak için can atıyorsundur."

Sloan eve doğru döndü. Paul ondan daha rahat görünüyordu. Kız biraz daha bilgi alabilmek için onu sıkıştırmaya karar verdi.

"Burada özellikle ne aradığını merak ediyorum," diye söze başladı.

Paul, "Bunu bilseydim, bir yargıca arama kararı çıkarttırırdım," dedi. "O zaman zaten buraya girebilmek için sana ihtiyacım olmazdı."

Sonra daha yumuşak bir sesle, "Ne olursa olsun, buradaki zamanım boşa geçmiş sayılmayacak," dedi. "Yemek masasında bana Maitland dünya ekonomisinden söz ederken, çok ilginç şeyler işittim."

"Ne gibi?"

Genç adam, Sloan'ın ısrarcılığı karşısında güldü.

"Örneğin borsaya yatırım yapma stratejimi değiştirmem gerektiğini anladım. İkisi arasındaki fikir ayrılığı da çok ilginç doğrusu. Baban bütün dünyada şubeleri olan bir bankayı yönetiyor; Maitland'ın da dünyanın her tarafında yatırımları var. Ortak çıkarları var, global bir görüş açısına sahipler. Bir noktaya kadar da olsa, görüş birliği içinde olmalarını beklerdim."

Sloan, "Ben de aynı şeyi düşündüm," dedi. "Temelde ikisi de aynı beklentiler içindeymiş gibi geldi bana. Ama etki ve zamanlama konusunda farklı düşünüyorlar. İkisinin de hatırı sayılır ölçüde deniz aşırı yatırımları olduğuna dikkat ettim."

Paul, ağzını çarpıtarak gülümsedi.

"Bunu ben de fark ettim."

Genç kızı odasının kapısına kadar götürdü. Ancak, koridorda iyi geceler dileyeceğine içeri girip kapıyı kapattı. Sonra bekledi.

Odanın ortasına kadar ilerlemiş olan Sloan, küpelerini çıkartırken, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Paul, "Senden iyi geceler öpücüğü alıyorum," dedi gülerek.

Paul gittikten sonra, Sloan, bütün olaylar hafızasında tazeyken, Sara'ya mektup yazmaya karar verdi. Karyolanın karşısındaki antika dolaba bir televizyon yerleştirilmişti. Kapaklar kapanınca görünmüyordu. Genç kız, CNN'i açtı ve mektubunu yazmaya başladı.

ON ALTI

Güneş doğduktan sonraki ilk saat Sloan'ın, kumsalda koşmayı en sevdiği saatti. Ama uyandığında saat neredeyse yedi olmuştu. Aceleyle yataktan kalktı. Bir an önce dışarı çıkmak istiyordu. Saçlarını at kuyruğu yaptı. Sara'nın, her nasılsa bavuldan çıkarmayı unuttuğu bir şortla gömleği sırtına geçirdi.

Koridordan sessizce geçip merdivenlerden inerken, evin içinde en küçük bir ses olmadığını fark etti. Sanki bina terk edilmişti. Ama, dışarıda, iki adam evin yanındaki bir çiti tamir ediyordu. Sloan çimlerin üstünde koşmaya başlarken onlara el salladı. Tuzlu havayı içine çekip de denizin tanıdık kokusunu duyunca keyfi gelmişti. Okyanus kıyısı boyunca koşarken tembel dalgalar ayaklarının yanı başında kumları yalıyordu; çevresinde martılar daireler çiziyor, onların çığlıkları müzik gibi, dinlendirici ve eğlenceli geliyordu.

Tepede, gökyüzü kristal mavisiydi. Tombul beyaz bulutlar yumuşak serinletici bir esintiyle oradan oraya savruluyorlardı. Solda, okyanus, ihtişamlı, güzel ve vahşi haliyle ufku kaplıyordu. Sağda ise binaların resmi geçidi vardı. Bu binalardan bazıları babasının evinden bile büyüktü. Hepsinde de bir hareketlilik vardı. Bahçıvanlar çiçek tarhlarıyla uğraşıyor, uşaklar açık havadaki masa ve sandalyeleri düzenleyip yüzme havuzlarını temizliyorlardı. Çimleri oldukları yerde dönerek sulayan makineler ise sabah güneşinde zümrüt gibi parlayan tanecikleri sağa sola sıçratıyordu.

Sloan gözünü okyanustan ayırmadan, sahil boyunca bir buçuk kilometre koştuktan sonra geri döndü. Babasının golf sahasının ortasındaki küçük bayrak görünene kadar, hızını kesmedi. Sonra daha yavaş koşmaya başladı. Palm Beach halkının Bell Harbor halkına nazaran daha geç saatlere kadar uyuduğuna karar verdi. Dışarı çıktıktan sonraki ilk yarım saat boyunca ortalıkta kimseler yoktu. Sahilde hemen hemen yalnızdı. Ancak şimdi, sahilde koşan birkaç kişi vardı. Buradaki insanlar kendi kasabasının insanları kadar arkadaş canlısı değildiler. Birbirlerinin yanından geçerken selamlaştıklarında ya da gülümsediklerinde göz göze gelmekten kaçınıyorlardı.

Sloan bunları düşünürken, bir çiçek tarhında çalışmakta olan, uzun kollu bir gömlek giymiş, ihtiyar bir bahçıvan dikkatini çekti. Adam ayağa kalktı. Kolunu göğsüne doğru çekip kıvırarak iki büklüm oldu. Sloan ona doğru koştu. Bir yandan da gözleriyle çevreyi tarıyor, yardıma ihtiyacı olursa çağırabileceği birini arıyordu. Ne yazık ki görünürde başkası yoktu.

Şefkatli bir sesle, "Telaşlanmayın," dedi. "Size yardım edeceğim. Dayanın bana."

Kolunu adamın beline doladı. Onun, ilerideki bir ağacın gövdesini çevreleyen demir sıraya kadar gidip gidemeyeceğinden emin değildi.

"Neyiniz var, söyleyin bana."

Adamın yüzü çektiği acıdan bembeyaz olmuştu.

"Kolum," diyebildi.

"Göğsünüzde ağrı var mı?"

"Hayır. Ameliyat oldum... şey... omzumdan."

İhtiyarın kalp krizi geçirmediğini anlayınca, Sloan, derin bir nefes aldı. Yaşlı adamı ağacın yanına götürüp, beyaz demir sıraya oturttu.

"Derin bir nefes alın ve yavaşça dışarı verin," dedi. "Ağrı kesici ilacınız var mı?"

Adam, Sloan'ın talimatına uyarak birkaç defa derin nefes aldı.

"Şimdi iyileşirim... birkaç dakikaya kadar."

"Rahatınıza bakın, acelem yok."

Birkaç defa derin nefes daha aldıktan sonra, bahçıvan başını kaldırıp kıza baktı. Sloan onun renginin düzelmekte olduğunu fark

etti. Başlangıçta düşündüğünden biraz daha gençti -büyük bir olasılıkla altmışlı yaşlarının sonlarındaydı ve üzgün görünüyordu.

"Ayağa kalktığımda, unutup sol koluma dayandım," diye açıkladı. "Omzum bedenimden kopuyor sandım."

"Ne zaman ameliyat oldunuz?"

"Geçen hafta."

"Geçen hafta mı? Askı kullanmanız gerekmiyor mu?"

Adam başını salladı.

"Evet, ama o zaman kolumu kullanamıyorum."

"Omzunuz iyileşene kadar sizin işinizi üstlenebilecek biri yok mu? Siz de onun işini yapardınız."

Adam, Sloan'a bu harika fikir daha önce hiç aklına gelmemiş gibi baktı.

"Başka ne iş yapabilirim dersiniz?"

"Burası Palm Beach'in en büyük malikânelerinden biri olmalı. Herhalde burada sizin yapabileceğiniz hafif bir iş vardır. Ev sahibiyle konuşup durumunuzu anlatın."

"Omzumun durumunu biliyor. İyileşene kadar çalışmamam gerektiğini söylüyor."

Sloan, zenginlerin, kendileri kadar şanslı olmayan kimselerin maddi gereksinimleri karşısındaki ilgisizliklerine öfkelenerek, "Yani size başka bir iş vermiyor mu?" diye sordu.

Kızın kendisi adına duyduğu isyan adama dokunmuştu. Onun elini okşadı.

"Burada biraz oturup benimle konuşursanız kendimi daha iyi hissedeceğim," dedi. "Sizin gibi güzel bir küçük hanımla sohbet etmek, alacağım herhangi bir ağrı kesiciden daha iyi gelir."

"Burada benimle oturduğunuz için başınız derde girer mi?"

Adam düşünceli bir şekilde gülümsedi.

"Nasıl olur bilmiyorum ama düşüncesi bile büyük bir zevk veriyor."

Aniden, birçok şey Sloan'ın dikkatini çekti. İhtiyarın elleri yumuşak konuşması son derece düzgündü. Adeta kendisiyle flört eder gibiydi. Kız, mahcup olarak ayağa kalkmaya yeltendi.

"Siz bahçıvan değilsiniz. Aptalca bir hata yaptım. Özür dilerim."

İhtiyar onun ayağa kalkmasına engel olmak için elini sıkı sıkı tuttu. Ama Sloan yeniden oturunca bıraktı.

"Kaçma ve utanma. Gösterdiğin ilgi bana çok dokundu. Yardımına müteşekkirim. Buralarda çok az insan acı çeken ihtiyar bir bahçıvana yardım etmek için durur."

Sloan, adamın açık yürekliliğinden hoşlanmıştı.

"Siz ihtiyar bir bahçıvan değilsiniz," diye ısrar etti.

"Yeni bir bahçıvanım. Omzum iyileşene kadar geçici bir hobiye ihtiyacım vardı. Golf oynamama engel olmaya başlayan eski bir rahatsızlık yüzünden ameliyat oldum."

Anlattıkça ciddileşiyordu.

"Çiçek tarhlarımda istemediğim bir şey oldu ve kısa oyunum felaketle sonuçlandı."

Sloan, gülmemeye çalışarak, "Çok yazık!" dedi.

"Evet öyle. Burası oğlumun evi. O kadar kalpsizdir ki dün bensiz golf oynamakla kalmadı, yetmiş iki yapacak kadar duygusuz davrandı."

Sloan, onunla şakalaştı, "O bir canavar desenize. Yaşamaya hakkı yok."

Yaşlı adam kıkırdadı.

"Mizah duygusu olan kadınlara bayılırım. Seninki açıkça ortada. Hayran oldum. Kimsin sen?"

Sloan'ın babasının evi, bu evden bir iki ev ötedeydi. İki adamın birbirini tanımamasına imkân yoktu. Carter Reynolds'ın kızı olduğunu söylemek istemiyordu. Fakat buradan ayrıldığında gideceği yeri saklaması mümkün değildi.

"Adım Sloan," dedi.

"Bu ilk ismin mi?"

Genç kız:

"Evet," dedi ve adamın soyadını sormasına fırsat vermeden ekledi: "Sizin adınız ne?"

"Douglas. Seni buralarda daha önce hiç görmedim."

"Bell Harbor'da oturuyorum. Buraya birkaç günlüğüne misafir geldim."

"Öyle mi? Kime geldin? Bu kumsalda oturan ailelerin çoğunu tanırım."

Sloan tuzağa düşmüştü.

"Carter Reynolds'ın ailesine."

"Tanrım! Reynolds'ları kendimi bildim bileli tanırım. Sen Paris'in arkadaşı olmalısın."

Sloan başını salladı ve saatine baktı.

"Artık gitmem gerekiyor."

Öyle hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki Sloan suçluluk duydu.

"Yalnız bir ihtiyarın gününü aydınlatmak için, birkaç dakika daha kalamaz mısın? Doktor araba kullanmama izin vermiyor. Oğlum da ya çalışıyor ya da bir yerlerde. Seni temin ederim ki tamamiyle zararsızım."

Yaşlılar daima Sloan'a sığınırlardı. Zengin yaşlılar da buna dahildi. Üstelik şimdi, zengin yaşlıların da yalnızlık çekebileceğini görüyordu.

"Sanırım tenisten önce biraz vaktim var," dedi. "Ne konuşmak istersiniz?"

Adam büyük bir zevkle, "Müşterek tanıdıklarımızdan söz edebiliriz," dedi. "Sıkı bir dedikodu yapalım seninle. Herkesin kirli çamaşırlarını ortaya dökelim. Bu her zaman eğlencelidir."

Sloan, ihtiyarın ses tonu ve teklifi karşısında kahkahalarla güldü.

"Bu pek olmaz," dedi. "Palm Beach'de tek tanıdığım Reynolds ailesi."

İhtiyar, "Onların dedikodusunu yapmak pek zevkli olmaz," dedi. "Son derece sıkıcı insanlardır. Ağaç gibi dimdiktirler. Gel, senden söz edelim."

"Ben de çok sıkıcıyım."

Ama yaşlı adamın pes etmeye niyeti yoktu.

"Nişan yüzüğün yok. Bu evli olmadığını gösteriyor. Demek ki vaktini başka bir şeyle geçiriyorsun. Mesleğin var mı?"

Sloan, "İç mimarım," diye cevap verdi. "Ama bu da ilgi çekici bir konu değil. Sizi de ilgilendirecek bir şeyden konuşalım."

Adam birden Sloan'ı şaşırtan ve korkutan bir gözlemcilikle:

"Örneğin kendinden söz etmek istemeyen güzel kadınlarla ilgilenirim," dedi. "Ama, yine de sırlarına burnumu sokmayacağım. Dur bakalım. İkimizi de ilgilendiren bir konu bulalım. Şirket evlilikleri, yüksek düzeyde finans ve dünya politikası gibi şeylerle ilgilenmezsin herhalde, değil mi?"

Adam daha önce havadan, sudan zararsız şakalar yapan biri gibi görünmüştü. Kendisi hakkında söyledikleri ise ürkütücü gelmişti kıza.

Bu yüzden, heyecanla başını salladı.

"Dün gece yemekte dünya piyasalarının geleceğiyle ilgili ilginç teoriler duydum," dedi.

Adam şaşırmış, sevinmiş ve etkilenmiş görünüyordu.

"Yufka yürekli, güzel bir kadın. Güçlü bir mizah duygusuna sahip ve zeki. Evli olmamana şaşırmamak gerek. Kendi yaşındaki erkeklerin korkudan ödünü patlatıyorsundur."

Sloan'a bakıp öyle bir gülümsedi ki kız onun söylediği kadar zararsız olup olmadığını merak etti.

Sonra genç kızın dizine vurarak, "Rus ekonomisinden söz edelim," dedi. "Bu konuda konuşmaktan ve kendi söylediklerimi dinlemekten çok hoşlanırım. Kendi bilgeliğim ve sezgilerim bana daima zevk vermiştir."

Sloan adamın şakacılığı karşısında, elinde olmadan hayranlık duyarak güldü.

Genç kız giderken, Douglas Maitland, yeşil alanın kenarında durmuş onu seyrediyordu. Sonra eve döndü ve mutfağa girdi.

Kahve alırken, kızıyla oğluna, "Günaydın," dedi. "Bugün güneşin doğuşunu görmeliydiniz. Çok güzeldi."

Oğlu, mutfak masasının başına oturmuş, Wall Street Journal okuyordu. Kızı ekmek kızartma makinesinden kızarmış bir ekmek alıyordu. Onun hayat dolu konuşması karşısında her ikisi de hayretle ona baktılar.

Noah, "Bu sabah keyfin yerinde görünüyor," dedi.

"Harika bir sabah geçirdim."

Kızı Courtney kuşkuyla sordu, "Ne yaptın ki? Bir kere, hiçbir yere gitmedin. İkincisi, gidecek bir yer yok. Palm Beach cehennem gibi bir yer. Benim sürekli burada kalmamı istediğine inanamıyorum. Kaliforniya'da kalıp yatılı okula gidebilirim."

Douglas, neşeli bir sesle, "Ben mazoşist olmalıyım," dedi.

"Bununla beraber, ilk soruna cevap vereyim: Sabahım çok güzel geçti çünkü, büyüleyici bir genç kadın omzumun ağrıdığını fark edip bana yardım etti; sonra da oturup benimle konuştu."

Courtney gözlerini kıstı.

"Ne kadar genç bir kadın?"

"Otuzun altında sanırım."

"Harika! Son iki kez tanıştığın otuzun altındaki iki büyüleyici kadının, ikisiyle de evlenmiştin."

"Alay etme, Courtney. O iki kadından biri senin annendi."

Courtney yalan söyledi, "İkincisi çocuk doğuramayacak kadar gençti."

Douglas, onun söylediklerini duymazlıktan gelerek, Sloan'dan oğluna söz etmeye başladı.

"Beni bahçıvan zannetti. Bunda haklı, çünkü o anda gübre karıyordum. Çok zevkli bir konuşma yaptık. Kim olduğunu asla tahmin edemezsin."

Courtney, onun sözünü keserek, "Ben bulmaya çalışayım," dedi.

İki erkek de onu duymazlıktan geldiler.

Noah, "Kimmiş?" diye sordu.

"Dün akşam Carter'la yemek yedinse belki onunla tanışmışsındır. Ona bundan söz etmek istedim, ama itiraf edeyim ki senin yaşında bir oğlum olduğunu söylemek işime gelmedi. Beni bahçıvan zannetmesi zaten gururuma dokunmuştu. Adı Sloan."

Noah, büyük bir kahkaha kopardı.

"Şaka ediyorsun! Onunla konuşacak ne buldun?"

"Birçok şey. Dünya olaylarından, ekonomiden söz ettik..."

Oğlu, alaycı bir ifadeyle, "Sadece sen konuşmuş olmalısın," dedi. "O konuşmasını bilmiyor ki."

"Bu sabah çok güzel konuştu. Dün gece buna benzer bir konuşmaya şahit olduğunu söyledi. İşittiklerini anlattığı zaman, bunları senden duymuş gibi, geldi bana."

"Tekrarlayabilmesine şaşırdım. Ama inan bana anlamamıştır."

"Ondan sanki papağanmış gibi söz ediyorsun. Bana bak, Noah, bu konuda oldukça iyi bir uzman sayılırım. Sana kızın, güzel olmakla kalmayıp çok da zeki olduğunu garanti ederim. Üstelik espirili de."

"İkimiz de Carter Reynolds'ın kızından mı söz ediyoruz?"

Şaşırma sırası Douglas'a gelmişti.

"Kimden?"

"Carter'ın iki kızı var. Paris bir yaş büyük."

"Carter'ı yıllardır tanırım. Bir kızı daha olduğundan hiç söz etmemişti."

"Dün gece bana söylediğine göre, kızlar daha bebekken, annelerinden boşanmış. Sloan annesiyle kalmış. Paris'i de babası almış. Carter, kalp krizi geçirdikten sonra aile içindeki bu ayrılığa bir son vermeye karar verip kızını Palm Beach'e davet etmiş. Düne kadar ailenin iki kanadı arasında hiçbir ilişki yokmuş."

"Niçin?"

Noah, gazeteyi kenara itip ayağa kalktı.

"Hiçbir fikrim yok. Carter daha fazla bir şey anlatmadı. Ben de sormayı uygun görmedim."

Douglas kendi uyanıklığına için için gülerek, "Onun bir sırrı olduğunu anlamıştım," dedi. "Başlangıçta beni bahçıvan zannetmesine sesimi çıkarmayarak, onu aldattığım için o da bana kim olduğunu söylemedi ve intikam aldı. Kim olduğunu er geç öğreneceğimi mutlaka biliyordu. Göze göz, dişe diş. Harika! Ona haksızlık ettiğini sana söylemiştim."

Noah tatmin olmamıştı, ama merakı uyanmıştı.

"Belki," dedi.

Courtney, ekmeğine krem peynir sürmüş, masaya dönüyordu. Noah'a çarptı.

"Sonucu görebiliyorum," dedi. "Ağabeyim Paris'le evlenecek, babam onun kız kardeşiyle evlenecek, ben de Sally Jessy Raphael'in televizyon programına çıkıp ailedeki üveylikler ve aile içi seksten söz edeceğim. Çok heyecan verici olacak."

Noah hemen itiraz etti, "Paris'le evlenmeyeceğimi sana daha önce söyledim."

"Eh, Sloan'la da evlenemezsin, çünkü buna babamızın niyeti var. Babamla evlenip boşansa bile bir daha seninle evlenemez. Çünkü bu modası geçmiş bir şey ve beni Sally'nin televizyon prog-

ramına çıkarmaz. 'Yengem eskiden üvey annemdi' programını daha önce yaptılar."

"Kes şunu!"

Courtney, Noah'ın onun söylediklerini işitemeyecek kadar uzaklaşmasını bekledi. Sonra, Noah'ın gazetesini açmakta olan babasına baktı.

"Benimle böyle konuşmasına neden izin veriyorsun?"

Douglas, kızının kavga çıkarma girişimini duymazlıktan gelerek gazeteye baktı.

Courtney tekrar, "Benimle böyle konuşmasına nasıl izin veriyorsun?" dedi.

"Çünkü ben seni dövemeyecek kadar yaşlıyım; Noah da dayaktan yana değil."

"Belki de hoşuna giderdi. Şiddetten hoşlanır."

Douglas, ılımlı bir sesle sordu, "Bunu nereden çıkarıyorsun?"

Courtney altında kalmadı.

"Nereden çıkardığımı biliyorsun," dedi. "Bilmezlikten geliyorsun çünkü, kendine ait olan paranın büyük bir kısmını kaybettin. Şu anda Noah'ın kazandığı büyük paralar sayesinde alışık olduğumuz hayatı sürdürebiliyoruz. Yakalandığı zaman hiçbir şey bilmediğini mi iddia edeceksin? Ziyaret günlerinde görüşmeyecek misin onunla?"

ON YEDİ

Tenis kortunda, Sloan'ın babasıyla kız kardeşi, yanık tenleri, beyaz giysileriyle harika görünüyorlardı. Bununla da kalmayıp, mükemmel bir uyum içindeki iki safkanın gücüne ve zarafetine sahiptiler. Sloan, birinci set başlar başlamaz bütün bunlardan elinde olmadan etkilenmişti.

Oyun bittiğinde, Sloan bir şeyin daha farkına varmıştı. Babası kortta bir savaş alanındaymış gibi, tenis oynuyordu. Karşısındakilere hiç acımıyor, sayı kazanmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Paul ile Sloan'ın onlara rakip olamayacaklarını bildiği halde son derece sert oynuyordu. Üstelik, kendi eşine de hiç acımıyordu. Paris'in en küçük bir hatasını affetmiyor, beğenmediği bir hareketi, ne kadar önemsiz olursa olsun, hemen eleştiriyor ve kıza konferans çekiyordu.

Bu Sloan'ı o kadar rahatsız etti ki, oyunun sonu yaklaşıp sadece bir set kaldığı zaman, sevinç gösterisinde bulunmak geldi içinden. Ama bunun yerine, filenin öteki yanında kalıp, babasının Paris'i azarlayışını işitmemiş gibi yaparak, Paul'ün yanında durmayı tercih etti.

Carter kızının kazandığı son sayıyla ilgili oyununu eleştiriyordu.

"Sürekli olarak fileye fazla yakın durdun! Şanslı olduğun için, Paul son attığın topu karşılayamadı. Ancak kaybetmeye razı olan insanlar, işi şansa bırakır. Kazanma hırsı olan kişiler ise kendi becerilerine güvenir. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Paris her zamanki terbiyeli ve kendine hâkim tavrıyla, "Evet," dedi.

Ama Sloan onun çok utandığını anlamıştı. Babasının başka yerlerde birlikte oynarken de kız kardeşine böyle davranıp davranmadığını merak etti.

Paul'e, "İnanılmaz bir şey!" diye fısıldadı. "Paris ne diye ona karşı çıkıp, elinden geleni yaptığını söylemiyor?"

Paul, "Elinden geleni yapmıyor," diye cevap verdi. "Babasına uyum sağlayacak şekilde oynuyor, ama bizim hiçbir şekilde ayak uyduramayacağımız bir düzeyde oynamamaya da özen gösteriyor."

Sloan buna çok üzüldü. Kendisi de aynı şeyi hissetmişti, ama Paul'ün bunu dile getirmesi kız kardeşine karşı hissettiği öfkeyle karışık sempatiyi iyice ortaya çıkarmıştı.

Maç biter bitmez, Carter'ın kişiliği olumlu yönde değişim gösterdi. Dünkü çekiciliğini tekrar kazanarak fileye doğru yürüdü. Sloan'a onaylayıcı bir tebessümle bakıyordu.

"Müthiş bir doğal yeteneğin var, Sloan," dedi. "İyi bir hocanın denetiminde gerçek bir tenisçi olabilirsin. Burada olduğun sürece seni çalıştıracağım. Hemen şimdi derse başlıyoruz."

Bu sözler karşısında Sloan'ın ödü patladı. Gülerek, "Çok teşekkür ederim ama, 'olmaz' diyorum," cevabını verdi.

"Niçin?"

"Çünkü tenis oynamaktan fazla hoşlanmıyorum."

"Oyunda bütün yeteneklerini kullanmıyorsun da ondan."

"Haklı olabilirsiniz, ama denemesem daha iyi."

"Peki. Kondisyonun çok iyi. Koşuyorsun. Başka ne yapıyorsun?"

"Fazla bir şey yapmıyorum."

"Ya şu savunma dersleri? Biraz tek-van-do veya ju-jit-su öğrenmiş olmalısın."

"Biraz."

"Harika. Ben de bu sporlarla birkaç yıl ilgilendim. Haydi gel ve bana neler yapabileceğini göster."

Adamın sadece sporcu değil, aynı zamanda iğrenç bir yarışmacı olduğunu Sloan hayretle fark etti. Vazgeçeceği yoktu. Onu

bir karşılaşmadan bir diğerine sürüklüyordu. Aynı zamanda, Carter Reynolds'ın kaybetmeyi sevmediğini de anlamıştı. Onun gözüne girmesi gerekirken adamı hoşlanmadığı durumlara düşürmek iyi bir fikir olmasa gerekti.

"Bunu yapmak istemiyorum," dedi.

Carter ısrar etti.

"Yumuşak davranacağım."

Sloan'ın itirazına aldırmayarak tenis raketini çimlerin üstüne bıraktı ve birkaç adım ilerledi.

"Haydi gel."

Sloan, çaresizlik içinde Paul'e baktı ve Noah Maitland'ın, elinde büyük, kahverengi bir zarfla kendilerine doğru gelmekte olduğunu gördü.

Carter da onu gördü ve el salladı.

"Bu sabah geleceğini bilmiyordum, Noah."

Noah, "Edith'le senin imzalamanız için bazı kâğıtlar getirdim," karşılığını verdi.

"Birkaç dakika içinde seninle ilgileneceğim. Sloan savunma dersleri aldı da bana öğrendiklerini gösterecek."

Noah, "Keyfine bak," dedi.

Sloan, büyük bir isteksizlik içinde, tenis raketini çimlerin üzerine, babasınınkinin yanına bıraktı. Paris huzursuz görünüyor, ama bir şey söylemiyordu. Paul de huzursuz görünüyordu, ama Sloan onun kendi adına mı ev sahibi adına mı korktuğunu anlayamadı. Noah Maitland, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, şüpheci bakışlarla onları süzüyordu. Bu Sloan'ın sinirlerinin daha fazla gerilmesine sebep oldu.

Son anda kaçabilmek ümidiyle, Noah'a bakarak, "Toplantınızı engellemek istemem," dedi. "O kâğıtların bu işten çok daha önemli olduğuna eminim."

Noah, "Benim için değil," cevabını verdi. Sonra başını Carter'a çevirerek, "İşine bak." dedi.

Sloan onun garip davrandığını düşündü. Carter'ın dediğini yapmaktan başka çaresi kalmamıştı. Babasına doğru yürüdü. Bir yandan da, o nasıl davranırsa davransın, Carter'ı sırt üstü yere yatırmanın yanlış olacağını düşünüyordu.

Carter, onu başıyla kısaca selamlayarak, "Hazır mısın?" diye sordu.

Sloan başını salladı ve onun selamına karşılık verdi.

Carter o kadar ani hareket etti ki Sloan karşılık veremedi ve genç kızı küçük düşüren bir kolaylıkla ilk puanını kazandı.

Tenis maçı sırasında Paris'e karşı kullandığı ses tonunun tıpatıp aynısıyla kızına çıkıştı, "Uyanık davranmadın."

Sloan'ın toparlanmasını bekleyeceğine, onu dengesini bulmadan yakaladı ve tekrar yere vurdu.

"Sloan, dikkatini vermiyorsun."

Genç kız onu sırt üstü yere çakmanın iyi olacağını düşündü. Carter harekete geçti. Bir açıklık yakalandığını sandı ve daldı. Sloan kendi etrafında bir daire çizerek, ani, yüksek ve sert bir tekmeyle onu iki büklüm çimlerin üstüne yıktı.

Tatlı bir sesle, "Bu kez daha dikkatli davrandım," dedi.

Carter daha tedbirli davranarak doğruldu, yeni bir hedef ararken kendi çevresinde döndü. Sloan içinden, onun bu sporu çok iyi yaptığını itiraf etti. Ama aşırı derecede kendine güveniyordu. Sloan'a daldı. Kızı onun önünü kesti ve midesine dalarak nefessiz bıraktı.

Genç kız,

"Bu kez daha uyanık davrandım," diye söylendi.

Öfkeli rakipler, Sloan'ın yabancısı değildi. Bu kez de aldığı sayılar sonucunda babasının öfkelendiğini fark etti. Carter iki büklüm olmuştu. Yüzü öfke ve utançtan kıpkırmızıydı. Hareketleri bütün zarafet ve stilini kaybetmişti. Bir açık bekledi. Kendi çevresinde daire çizdi ve bir tekme savurdu ama tutturamadı. Carter toparlandığı anda, Sloan bir sayı daha kazandı. Artık bu gösteriye son verme zamanı gelmişti. Şu andan itibaren, ya babasının canını yakmak zorunda kalacak, ya da bunu yapmazsa o aynı şeyi kendisine yapacaktı.

Ellerini kalçalarına dayayarak geri çekildi. Gerilimi dağıtmak için güldü.

"Benden bu kadar," dedi. "Çok sert dövüşüyorsunuz."

Carter, şortuna yapışan çimleri silkeleyerek, "Daha bitirmedik," dedi.

"Evet bitirdik. Çok yoruldum."

Noah Maitland, Sloan'ı destekleyerek kızı şaşırttı.

"Carter, ziyaretlerinin ikinci gününde konuklarına saldırmak terbiyeli bir davranış değil."

Sloan, şakacı bir tavırla, "Doğru," dedi. "Üçüncü güne kadar beklemeniz gerekirdi."

Noah Maitland'ın, ayaklarının dibinde duran raketini almak için eğildi, ama Noah onu yerden alarak kıza uzattı.

"Babamın size selamları var."

Noah'ın rahat, bembeyaz tebessümü o kadar baş döndürücüydü ki Sloan, raketini ondan almak üzere uzanırken, söylediklerini anlayamadı.

"Affedersiniz, anlayamadım."

"Babam bu sabah sizinle çok zevkli bir konuşma yaptığını söyledi. Çok etkilenmiş."

Sloan, dehşet içinde, "Onun sizin babanız olduğundan haberim yoktu," dedi.

"Tahmin ettim."

Noah, Carter'a baktı ve Sloan bunu kaçmak için fırsat bildi.

Maitland, "Carter," dedi, "sen bu akşam, her salı yaptığın gibi, kulüpte poker oynamaya gideceksen, ben de Sloan, Paul ve Paris'i yemeğe götürmek istiyorum."

Sloan, Paul'le birlikte eve doğru yürümeye başlamıştı. Ama babasının söylediklerini duydu.

"Çok iyi bir fikir! Sloan, bu Paul'le senin için uygun mu?" diye seslendi.

Bu ne, 'çok iyi bir fikir'di ne de 'uygun'du. Sloan geri dönüp onlara doğru yürümeye başladı ama, saçma bir tiksinti duygusuyla Noah Maitland'a fazla yaklaşmamaya dikkat ediyordu.

"Fena görünmüyor," diye cevap verdi.

Sonra, Paul'e dönüp, alçak sesle, "Bundan kurtulmanın bir yolunu bulsam," diye söylendi.

Paul ona yan yan baktı.

"Maitland'ın imzalatmak istediği belgelerin ne olduğunu bilmek isterdim."

"Noah Maitland'da zanlı mı?"

"Senden ve benden başka herkes zanlı." Sonra kıza takıldı. "Hatta senden de tamamıyla emin değilim."

Gülerek Sloan'a bakıyordu. Birden ciddileşerek, "Ne tür belgelerin, Edith Reynolds'ın imzasını gerektirdiğini merak ediyorum," dedi. "Bunu bilseydik, dikkatimizi şimdiye kadar bakmayı akıl etmediğimiz bir yöne çevirebilirdik."

Sloan, onun kendisine söylemediği bir şeyler olduğunu hissetti. Daha fazla ısrar etmenin bir işe yaramayacağını biliyordu.

"Bu sabah Maitland'ın babasıyla nasıl tanıştın?"

"Koşudan dönerken, bir evin bahçesinde toprağı kazmakta olan bir adamla karşılaştım. Ayağa kalktığı zaman acı çektiği açıkça belli oluyordu. Yardım etmek için durdum ve onunla birkaç dakika konuştum. Önce bahçıvan olduğunu sanmıştım."

"Ona bir şey söylemedin, değil mi?"

"Ne bize zarar verecek bir şey söyledim, ne de gerektiğinden fazla konuştum. Aslına bakarsan, ona sadece adımı söyledim ama nerede kaldığımı saklayamadım. Sence bu bir sorun yaratır mı?"

Paul bir an düşündü.

"İlgisi yok," dedi. Sonra, Sloan'ın anlam veremediği bir gülümseme belirdi yüzünde. "Bugün etkilediğin tek kişi Maitland'ın babası değil," diye devam etti. "Oğlumu da etkiledin. Sanırım Noah sana hayran oldu."

"Bana mı? Yok canım!"

"Sana bakışını gördüm. Bunu sen de fark ettin ve sarsıldın."

Bu sözlerin saçmalığı Sloan'ı güldürdü.

"Noah Maitland gibileri, New York şehrini aydınlatmaya yetecek kadar cinsel elektrik üretirler ve bunun böyle olduğunu da gayet iyi bilirler. Bu onların sahip oldukları bir güçtür ve çevrelerindeki herkese karşı kullanırlar. O sırada, tesadüfen, ben yanındaydım. Bana gelince, biraz şaşaladım ve bu yüzden sarsıldım."

"Ya! Böyle mi oluyor? Noah Maitland gibi kaç kişi tanıdın?"

Sloan büyük bir ciddiyetle, "Onun tipindeki insanları anlamak konusunda doğuştan kabiliyetliyim," dedi. "Bu yüzden de onlara karşı genetik bir bağışıklığım var."

"Neden söz ettiğini anlayamadım."

"Annemden söz ediyorum. Onun bana anlattıklarına bakılırsa

babam da tıpkı Noah Maitland gibiymiş. Üstelik bunu ben de görebiliyorum. Paris'in âşık olduğundan haberin var mı? Nişanlı gibiler."

İç avlunun merdivenlerine gelmişlerdi.

Paul, alçak sesle, "Paris ona âşık değil," dedi. "Maitland'la evlenmesi konusunda, onu, baban zorluyor. Kız bunu istemiyor. Yazık ki yeterince direneceğinden ve istemediği şeyi yapmayacağından emin değilim. İki adam da onu korkutuyor ve ona hükmediyor."

Son cümleyi bir filozof edasıyla söylemişti.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Birinci kısmını bu sabah kahvaltıda kendisi itiraf etti. İkinci kısmını ise kendim hissettim."

Sloan, büyük bir hayretle tekrarladı, "Sana kendisi mi itiraf etti? Onu birisine bu kadar açılabileceğini düşünemiyorum. Ve niye sana?"

"Çünkü ben onun üzerinde hakimiyet kurmaya çalışmıyorum. Öte yandan erkeğim ve o erkeklerden çekiniyor. Bu yüzden ona açıkça bir soru sorduğumda, cevap vermek zorunda hissetti kendisini."

Sloan evin arka kapısının önünde durdu.

"Bu çok acıklı," dedi, yumuşak bir sesle. "Onun böyle biri olacağı hiç aklıma gelmemişti. Onu sevmek istemem."

Paul güldü.

"Ama seviyorsun ve seveceksin. Üstelik burada olduğun sürece onu bu iki erkekten de korumaya çalışacaksın."

Zaman zaman, Paul Richardson'ın bu çok bilmiş tavrı Sloan'ın son derece sinirine gidiyordu.

"Nasıl kendinden bu kadar emin olabiliyorsun? Böyle bir şey yapacağımı nereden biliyorsun?"

Kızın öfkesi Paul'ü hiç telaşlandırmamıştı. Ciddi, ama sevecen bir tavırla, "Çünkü elinde değil," dedi. "Kendini sana ihtiyacı olanlara yardım etmek zorunda hissediyorsun."

"Sen psikolog değilsin."

Paul, kapıyı açmak için uzanırken gülümsedi.

"Doğru, ama yumuşak kalpli birini hemen tanırım. Senin kalbin de eritilmiş şeker gibi."

"İğrenç bir şeye benziyor."

Paul, "Aslında bu bir iltifattı," dedi. "Eritilmiş şekere bayılırım. Senden ricam, yumuşak kalbin, mantığının yolunu kesmesin ve buradaki görevini etkilemesin."

Mutfakta onları Gary Dishler karşıladı ve Sloan bu alaylı sözlere cevap vermek fırsatını kaçırmış oldu.

"Güzel bir sabahtı," diye yalan söyledi. "Şimdi yukarıya çıkıp duş almak istiyorum."

Gary Dishler, "Özür dilerim, Bayan Reynolds," dedi. "Büyük Bayan Reynolds solaryumda sizi görmek istiyor."

"Ah, öyle mi?" Üzerine çimlerin yapışmış olduğu şortuna ve kirli kollarına baktı. "Önce duş yapıp üstümü değiştirmem gerek. En kısa zamanda yanında olacağımı kendisine söyler misiniz?"

Gary, açıkladı, "Bayan Reynolds sizi hemen görmek istiyor."

Davet ciddi görünüyordu. Bunu Paul'de fark etmişti.

"Ben de gelirim seninle," dedi.

Adam, başını salladı ve büyük bir ciddiyetle Sloan'a bakarak,

"Bayan Reynolds sizi yalnız görmek istiyor," diye ısrar etti.

Solaryum arka bahçeye bakıyordu. Sloan ihtiyar kadının yüzündeki ekşi ifadeyi görünce, onun biraz önceki kısa savunma karşılaşmasını görmüş ve tasvip etmemiş olduğunu anladı.

"Dışarıda yaptığın gösteriyi gördüm!"

Sloan'ın lekeli şortuna ve dağınık saçlarına tenkit edici bir bakış atmak için durdu.

"Soylu genç kadınlar çimlerin üstünde yuvarlanmazlar ve kirli giysilerle ortalıkta dolaşmazlar."

Sloan, bu suçlamaların haksızlığı karşısında isyan etti, "Bu gösteriyi yapmayı isteyen ben değildim. Aslına bakarsanız, engel olmak için elimden geleni de yaptım. Ama torununuz ısrar etti. Üstelik, buraya gelmeden üstümü değiştirmek istediğimde, Bay Dishler, beni hemen görmek istediğinizi söyleyerek engel oldu."

Sloan'ın isyanı karşısında yaşlı kadının yüz ifadesi dondu.

"Söyleyeceklerin bitti mi?"

Kız başını salladı.

"Müthiş bir öfken var!"

"Yoğun bir sabah geçirdim."

"Farkındayım. Önce kumsalda koştun. Noah'dan öğrendiğime göre, bu arada, Douglas Maitland'a yardım etmek istemişsin. Tenis maçı için tam vaktinde geldin, ama pek iyi oynamadın. Sonra, yoğun sabahını, babanı hem de iki kez, sırt üstü yere yıkarak tamamladın. Yemekten sonra kuvvetin kalırsa, teniste ters vuruşlar için çalışsan iyi edersin."

"Anlayamadım."

"Tenisi ilerletmen için çok çalışman gerekiyor."

"Bayan Reynolds, aylak zenginlerden değilim. Hayatımı kazanmak için çalışıyorum. Zamanım çok değerli. Hoşlandığım şeyleri yapmak isterim. Tenisi sevmiyorum."

"Ben zamanında kupalar kazanmıştım. Reynolds ailesi teniste her zaman önde gelir. Ailemizin çeşitli fertleri, ülkenin dört bir yanındaki kulüplerde şampiyonluklar kazanmışlardır. Şu anda senin oynadığın oyun ailemiz için bir yüzkarası. Buna rağmen, ciddi olarak çalışırsan, bizim düzeyimize geleceğine eminim."

Sloan, azarlar gibi açıkladı. "Böyle bir şey yapmaya ne niyetim var ne de vaktim. Ben Reynolds ailesinin bir ferdi değilim."

"Aptal kız! Bize benzemiyorsun, ama karakterin Paris'den daha fazla Reynolds. Şu anda karşımda sergilediğin o mağrur ve cesur tavrı nereden bulduğunu sanıyorsun? Carter'ın, bahçede seni yenmesine niçin izin vermediğini sanıyorsun? Şu haline bak! Üstün başın pislik içinde olduğu halde başın dik. Senin haklı, benim haksız olduğuma inandığın için, kendi evimde bana tepeden bakıp kafa tutabilecek kadar kendinden eminsin. Tıpkı bir kral gibi. İşte bu, Reynolds'ların kendilerini üstün görme huylarıdır. Başka bir yorum yapamıyorum."

"Bu söylediklerinizin hoşuma gittiğini sanıyorsanız, yanılıyorsunuz."

İhtiyar kadın, muzaffer bir edayla elini koltuğun kenarına vurarak, "İşte!" dedi. "Gerçek bir Reynolds gibi konuştun! Senin yaşadığın kasabayı satın alabilecek güçte olmamıza rağmen, bizden üstün olduğunu düşünüyorsun. Carter'ın annesinin hayatta olup bunu görebilmesini ne kadar isterdim. Florida'ya Carter'ı

almaya gittiği zaman bize benzeyen çocuğu da birlikte getirmeyi istemişti. Yaptığı planlara rağmen, o kötü ruhlu, aptal kadın yanlış çocuğu almış."

"Bu benim için bir şans oldu!"

"Bu kadar boş konuşma yeter. Birbirimizi gayet iyi anladığımızı sanıyorum. Daha derin bir anlaşmaya ulaşmamız yakındır. Otur, lütfen."

Sloan öfkeyle eğlenme arasında bocalıyordu. Yaşlı kadının o ana kadarki konuşmalarını 'boş' olarak nitelemesi tuhafına gitmişti.

İhtiyarın yanındaki hasır koltuğa çöktü.

Edith Reynolds, "Laf oyunları yapmayı kesiyorum," dedi. "Senin buraya davet edilmeni ben istedim. Bunu birçok nedenle yaptım. Niçin o kadar şaşırmış görünüyorsun?"

Sloan, hem şaşırmış, hem de ürkmüştü.

"Bunun babamın fikri olduğunu sanıyordum. Kalp krizi geçirdiği ve çok geç olmadan beni tanımak istediğini söylemişti."

Yaşlı kadın durakladı. Boynundan hiç çıkarmadığı incileriyle oynuyordu.

Nihayet isteksizce, "Yanlış biliyorsun," dedi. "İlk başta o Paris'den daha şiddetle itiraz etti."

"Paris itiraz mı etti?"

"Tabii. Senin daveti kabul ettiğini duyunca büyük bir üzüntüye kapıldı."

Sloan, bütün bunları hiçbir şey hissetmeden hazmetmeye çalışırken, bakışlarını koltuğunun yanında duran, tomurcukları yeni açılmaya başlamış pembe açelyalara çevirdi.

"Anlıyorum."

"Anladığını sanmıyorum. Paris küçük bir çocukken, Carter'ın annesi, ona, annenin küçük çocukların çevresinde bulunmasının uygun olmadığını telkin etmiş, bir yargıcın annesini ondan uzak tutmak için özel bir yasa çıkardığını söylemiş, kızı da bunlara inandırmıştı. Daha sonra ona, senin de doğal olarak tıpkı annen gibi olduğun anlatıldı."

Yaşlı kadın, Sloan'ın duyduklarını içine sindirebilmesi için durdu ve biraz bekledi.

"Carter'a gelince, bu kadar zaman sonra seni ailenin içine sokmak istememesinin nedenleri vardı. Bir kere sana hiç yaşamadığın bir hayatı göstermenin haksızlık olacağını düşünüyordu. Üstelik, bence seni terk ettiği için suçluluk duyuyordu. Bu durumda,büyük bir haksızlık yaptığı kişiyle yüz yüze gelmeyi arzu etmemesini anlayışla karşılamak gerekir. Bu buluşmanın gerçekleşmesi için çok daha önce ısrar etmek isterdim. Ama, Carter'ın annesi, yani gelinim, bana güzel bir sürpriz yapıp benden önce ölmeseydi, bunu yapamazdım."

"Neden?"

"Çünkü on dakika içinde seni geri gönderirdi. Onun sana yapacağı muameleye dayanamazdın. Tabii, ben seni görmeye gelebilirdim. Ama bunun Sen, Carter ve Paris arasında köprü kurmaya faydası olmazdı. Oysa, ben bunu istiyorum."

Sloan, kadının tek amacının işleri düzeltmek olduğunu anlayınca şaşırmıştı. Oysa, şimdiye kadar bütün yaptığı onu küçük düşürmek, tenkit etmek ve öfkelendirmek olmuştu.

"Carter'ın annesi ölünce, seni aramıza alabileceğimizi düşündüm ve Carter'ı, planı uygulamaya mecbur ettim. Yapabileceği bir şey yoktu."

"Yok muydu?"

İhtiyar, hırçın bir gülümsemeyle, "Tabii ki yoktu," diye karşılık verdi. "Çünkü kesenin ipleri benim elimde."

Sloan gözlerini kırpıştırdı ve boğazını temizledi.

"Sizin elinizde olan ne?"

Verdiği bilginin her şeyi açıklığa kavuşturacağından emin olarak, "Reynolds'ların servetinin en büyük bölümünü elinde tutan Hanover Trust benim denetimimde."

Sloan, "Anlayamadım," dedi.

"Oldukça basit. Babam James Hunsley, iyi bir aileden gelen, yakışıklı, beş parasız bir serseriydi. Yirmi beş yaşına geldiğinde ailesinden miras kalan bütün parayı kumarda kaybetmişti. Yaşam tarzını devam ettirebilmek için zengin bir kızla evlenmek zorundaydı. Hanover servetine sahip olan annemi seçti. Dedem onun nasıl bir insan olduğunu hemen anladı ve bu evliliğe karşı çıktı ama şımarık ve inatçı bir kız olan annem ona âşıktı. Onu, babama

kaçmakla tehdit etti ve dedem sonunda razı oldu. Ancak, babamın, annemin servetinin kontrolünü ele geçirmesini engelleyecek bir düzen kurmakta direndi. Dedem Hanover, bir fon kurdu; bu fonun kontrolü onun ölümünden sonra annemin eline geçecekti, ama dedemin seçtiği mütevelli heyeti üyelerinin fikri ve rızası alınmadan hiçbir şey yapılamayacaktı. Bu fonun hükümlerine göre, fonun kontrolü daima Hanover kanını taşıyan en yaşlı kişinin elinde olacak ve asla bunlardan birinin, eşinin eline geçmeyecektir. Şu anda bu kişi benim."

Sloan, bu son açıklamaya cevap vermemeyi seçti.

"Babanız fonu öğrenince hayal kırıklığına uğramıştır."

"Çok kızmış, ama kendisi para kazanmazsa hayatının düzelmeyeceğini de anlamış ve bunu yapmış. Mütevazı bir servet sahibi olmuş. Hanover'ların servetiyle mukayese edilebilecek bir şey değil. Zaten, yarısı da annemin olduğu için o da Hanover Trust'a eklenmiş. Carter benim ailemin özel girişim konusundaki yeteneğine sahiptir." Gururla ekledi: "Reynolds servetini birkaç kez katladı. Ancak, seni Carter'dan söz etmek için çağırmadım. Paris'den söz etmek istiyorum. Sen ve annen hakkında ona bütün söylenenlere rağmen, dün gece bana, seni çok sevimli bulduğunu söyledi."

Yaşlı kadının o ana kadar söylediği her şey o kadar olumsuzdu ki Sloan bu ani övgüyü beklemiyordu.

"Cesaret ve kişilik sahibi olduğunu görüyorum." Paris'in ayak seslerini duyunca konuşmasını yarıda kesti ve genç kız gelip onun yanağına bir öpücük kondurana kadar bekledi.

Sonra kızı azarlar gibi, "Bu sabahki oyunun iyi değildi," dedi. "Fileye çok yakın durdun. Neyin vardı?"

"Kendimi izinli hissediyordum, herhalde."

"Saçma! Sloan çok kötü oynadığı için, onu incitmemeye çalışıyordun."

Paris cevap vermek için ağzını açtığında Edith onu susturdu.

"Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum. Sanırım öğleden sonra Sloan'la golf oynayacaksınız, değil mi?"

"Evet biraz çalışacağız."

"İyi. İkinizin birlikte mümkün olduğu kadar fazla vakit geçirmenizi istiyorum. Akşam ne yapacaksınız?"

"Noah, Paul, Sloan ve beni yemeğe götürmek istiyor."

İhtiyar kadın memnun olarak başını salladı.

"Mükemmel. Baban Noel'de düğününüzü yapmayı düşünüyor. Noah'a da zaman ayırmalısın."

Sloan'ın golf oynamayı istemediğini, Paris'in de Noah'la evlenmek istemediğini biliyordu. Carter'la, Edith Reynolds kontrolleri altındaki kişilerin arzularını umursamıyorlardı. Sloan, ne istediğini bilmiyordu. Edith'in söylediklerinin şokundan henüz kurtulamamıştı. Bunlardan bazılarını Paul'e anlatmak için sabırsızlanıyordu. Bunun dışında, tek bildiği Paris'i daha iyi tanımak istediğiydi.

İkisine birden, "Duş almam gerek," dedi.

Ayağa kalkarken, özellikle Paris'e bakarak gülümsedi.

"Tenis kortunda düşünceli davranarak, Paul'le beni fazla zorlamadığın için çok teşekkür ederim. Çok büyük bir incelik gösterdin."

Edith söze karıştı.

"Saçma. Vaktini yeteneklerini bilemeye harcamalı, paslandırmaya değil."

Sloan, bu ihtiyarın, Carter'ın veya kendisinin ezebileceği kimseye saygı duymayacağını anlamıştı. Üstelik, insanları torunundan önce kendisi ezmeyi tercih ediyordu.

Masum görünmeye çalışarak, "Paris, Paul ile benim misafir olduğumuzun bilincindeydi. Bu nedenle, bize nazik davrandı. Görgü kurallarıyla ilgili bir makale okumuştum. Hatırladığıma göre, bunun ev sahibesinin ilk ve en önemli görevi olduğu anlatılıyordu. Öyle değil mi?"

Edith Reynolds'ı aldatamamıştı.

"Küçük hanım, bana görgü kurallarını öğretmek mi istiyorsun?"

İhtiyarın ses tonunda anlaşılmaz bir şey vardı. Karşı çıkıyordu ama kızgın olduğu söylenemezdi.

Sloan tebessümünü göstermemek için dudağını ısırdı.

"Evet, efendim. Biraz öyle oldu."

İhtiyar kadın, hırçın bir tavırla, "Saldırgan kız!" dedi ama sesinde gerçek bir öfkenin izleri yoktu. "Seni bu pis giysilerle bir

dakika daha karşımda görmeye tahammülüm yok. Koş, duşunu al."

Dışarı çıkmasına izin verilince, Sloan, hemen kapıya yöneldi.

Edith, tedirgin olmuş gibiydi.

"Gereksiz su harcama," diye seslendi.

Sloan dışarı çıkınca, Edith soluk mavi gözlerini, Paris'e dikti.

"Kız kardeşin saygısız bir kadın," dedi. "Otoriteye hürmeti yok. Parayı da pek az önemsiyor. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Paris, çok önceleri, henüz küçük bir çocukken, ailenin herhangi bir ferdine itiraz etmenin; akıllıca bir davranış olmadığını ve hiçbir işe yaramayacağını öğrenmişti. Onlar asla ödün vermez ve bağışlamazlardı. Oysa, kendisi korkak ve zayıftı. Ancak biraz önce, kendisinden küçük olan kardeşinin kendisi ve Paris adına direndiğini görmüştü. Bu durumda, kendini aynı şeyi yapmaya mecbur hissetti. Sinirden elleri terlemişti. Avuçlarının içini şortuna sildi.

Paris, şimdiye kadar hiç yapmadığı bir şeyi yapıyor, ailedenbirinin fikrine karşı çıkıyordu. Buna alışık olmadığı için, sesi titreyerek,

"Ben... ben... özür dilerim, büyük büyükanne, ama bence..."

"Kekelemeyi bırak, çocuk! Bu özründen yıllarca önce kurtulmuştun."

Paris sarsılmıştı, ama hâlâ kararlıydı. Çenesini havaya kaldırdı ve tıpkı Sloan gibi ninesinin gözlerinin içine bakarak, "Onu harika buluyorum!" dedi.

"Peki, niye bunu ilk başta söylemedin?"

Paris ya verecek cevap bulamadığından, ya da konferans dinlemeye tahammülü olmadığından, saatine baktı.

"Eğer duşumu almakta acele etmezsem kulüpteki randevumuzu kaçıracağım."

Edith arkasından seslendi, "Sloan'ın giyeceklerine bir göz at. Dikkat et, burada olduğu süre içinde kendisini veya bizi küçük düşürmesin. Kulüpte ve şehirde dostlarımızla tanışacak. Giysiye ihtiyacı varsa almasına yardımcı ol."

Paris sıkıntı içinde ona döndü.

"Dolabındaki eşyalara bakıp, onların bizim yaşamımıza uygun olmadığını söyleyemem."

"Tabii ki söyleyebilirsin. Senin giyim zevkin mükemmeldir. Giysi modelleri çiziyorsun."

"Evet, ama..."

"Paris! Bu işle ilgilen."

Kız uzaklaşırken, arkasından seslendi, "Parayı sokağa atmayın. Senin ona verebileceğin şeyleri satın almayın."

ON SEKİZ

Sloan, FBI'ın babasının mali durumu ile ilgili olarak ne kadar bilgi sahibi olduğunu, hatta onunla ilgili kuşkularını bilmiyordu. Ama, ne olursa olsun, ihtiyar kadından öğrendiklerini Paul'e aktarmasının önemli olduğunu düşünüyordu. Bilgi alışverişinin kesinlikle tek yönlü işlemesi sinirine dokunuyordu. Paul'ün odasının kapısını tıklattı. Cevap alamayınca kendi odasına doğru yürüdü ve kapıya gelince kilitli olduğunu gördü.

Kapıyı vurarak, "İçeride kimse var mı? diye seslendi.

Kapı o kadar ani olarak açıldı ki Sloan geriye doğru birkaç adım attı ve hayretle karşısında duran Paul'e baktı. Genç adam şort giymişti ve elinde Sloan'ın okumakta olduğu romanı tutuyordu. Sanki kaldığı yeri kaybetmemek için, parmağı kitabın arasındaydı.

"Benim odamın balkonu yok. Bu yüzden, yokluğundan istifade ederek seninkini kullandım. Kitap okuyordum," diye açıkladı.

Sloan, onun, koridorda onları işitebilecek birilerinin olabileceğini hesaba katarak yalan söylediğini anlamıştı. İçeri girip kapıyı kapattı.

"Gerçekte ne yapıyordun?"

"Dinleme cihazı arıyordum. Bulamadım."

Bir ev sahibi tarafından dinleme sistemi döşenmesi Sloan'a akıl almaz bir şey gibi geliyordu.

"Bunu tedbiri elden bırakmamak için yaptım. Baban son derece tedbirli bir adam."

"Bence değil. Öyle olsaydı şu anda burada olmazdık."

Sloan ona takılıyordu. Neşeli bir gülümsemeyle sözüne devam etti.

"Burada oluşumuzun nedeninden söz edecek olursak, biraz önce, büyük büyükannemle aydınlatıcı bir konuşma yaptım. Ailenin parasının büyük bölümünün onun kontrolü altında olduğunu biliyor muydun?"

"Hanover Trust'dan mı bahsediyorsun?"

Sloan biraz bozum olmuştu. Başını salladı.

"Sana ne anlattı?"

Sloan büyük büyükannesiyle yaptığı konuşmaların uygun bulduğu kısımlarını harfi harfine nakletti.

Paul, "Bunlar arasında yeni bir şey yok," dedi. "En azından önemli bir şey yok. İhtiyarın yanında oldukça uzun bir süre kaldın. Başka neler konuştunuz?"

Sloan ona her şeyi anlattı. Paul, bunlara kızın, Reynolds'ların mali durumu hakkında verdiği bilgilerden daha fazla memnun olmuş göründü.

"Eğer senin Paris'le birlikte vakit geçirmeni istiyorsa bunu yap. Ben evde kalıp bir şeyler öğrenmeye çalışırım."

Sloan, sinirlenerek elini havaya savurdu.

"Ne hakkında? Hangi nedenle kuşkulanıyorsunuz? Sanırım ayrıntılı olmasa da bunu bilmek hakkım."

"Sana şu anda ancak gerektiğinde bilgi verebilirim. Bilmen gereken bir şey olursa söyleyeceğim."

Sloan, onun aynı şeyleri konuşmaktan bıkmış ifadesini taklit etmeye çalışarak, "Senin bilmen gereken bir şey öğrendiğim zaman pazarlık ederiz," dedi.

Genç kız, onun bu tehdit karşısında kendisiyle alay edeceğini ya da huzursuz olacağını düşünmüştü. Ama Paul ne onunla alay etti ne de huzursuz oldu.

"Palm Beach'de kendileriyle asla pazarlık etmemen gereken iki erkek var, Sloan," diyerek karşılık verdi. "Bunlardan biri benim."

Adamın sesindeki gizli tehdit karşısında gerileyen Sloan, "Diğeri kim?" diye sordu.

"Noah Maitland. Balkonunu kullanmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Kapıdan çıkıp odasına doğru yürümeye başlamıştı bile.

Sloan onun arkasından kapıyı kapattı ve duşunu almak üzere banyoya geçti.

Paul Richardson'ın ne düşündüğünü anlamak, ne yapacağını kestirmek mümkün değildi. Üstelik inatçıydı da. Ama kimi zaman da sevimli, hatta iyi kalpli oluyordu.

Ama şimdi, bu sonuncusunun göstermelik olabileceği konusunda Sloan'ın içine bir kurt düşmüştü.

ON DOKUZ

Sloan alt kata indiğinde Paris bekleme salonundaydı.

"Arabayı ön kapıya getirdim," dedi.

Paris önde, Sloan arkada dışarı çıktılar. Kapının önünde altın renginde, üstü açık bir Jaguar duruyordu. Arabaya bindiler. Ana giriş kapısından çıkarken, Sloan kız kardeşinin güneşte parlayan fındık kabuğu rengi saçlarını seyrediyordu. Paris başını çevirip onun kendisine baktığını gördüğünde, o, bu güzel arabanın her zaman pırıl pırıl olan kız kardeşine ne kadar yakıştığını düşünüyordu.

Paris, "Bir şey mi unuttun?" diye sordu.

"Hayır, neden?"

"Yüzünde tuhaf bir ifade vardı."

Sloan, bugün Paris hakkında yaşlı kadından duydukları ve kendi edindiği izlenimlerden sonra, kız kardeşinin aralarına koyduğu resmiyet duvarını yıkmak ve onu tanımak istiyordu. Paris'in kendisine sorduğu soruyu bir fırsat olarak değerlendirdi.

"Arabanın çok güzel olduğunu ve sana çok yakıştığını düşünüyordum."

Paris, dönüp ona bakarken, az kalsın direksiyon hakimiyetini kaybediyordu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum,"

"Aklına geleni söylemelisin."

"Eh, o zaman söyleyeyim, bu senden duymayı beklediğim en son şeydi."

Sloan o anda daha fazla konuşmak istemediği için sustu. Ama Paris, kendini tutamayarak:

"Böyle söylemenin çok güzel bir şey olduğunu da düşünüyordum," diye devam etti.

'Güzel' kelimesini öyle sıcak bir şekilde telaffuz etmişti ki, Sloan onun, bunu büyük bir iltifat olarak kabul ettiğini anladı.

Sola sapıp, büyük bir bulvara girdiler.

Paris, kararsız bir sesle, "Arabanın içinde yan yana otururken kardeş olduğumuzu bilmek sana... garip gelmiyor mu?" diye sordu.

Sloan başını salladı.

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

"Hiç umduğum gibi çıkmadın."

"Biliyorum."

"Biliyor musun?"

"Evet. Daha önce sana anlatılanları büyük büyükannenden öğrendim."

Paris ona utangaç bir bakışla baktı.

"O senin de büyük büyükannen."

Sloan, içindeki şeytanın dürtüklemesiyle, "Senin kız kardeşim olduğuna inanmak, onun ninem olduğuna inanmaktan çok daha kolay," dedi.

"Onu tanımak kolay değildir. İnsanları kızdırır ve isyana teşvik eder."

Sloan, 'Seni de,' diye düşündü.

"Seni de öfkelendiriyor mu?" diye sordu Paris.

Sloan itiraf ederek, "Tam olarak değil. Belki biraz," dedi.

"İnsanların çoğu, ondan korkar."

"Tipik bir nine değil. Hiç değilse benim alışık olduğum büyükanne tipine uygun değil."

"Seninki nasıl?"

Sloan, tatlı bir sesle, "Annemizin annesini mi kastediyorsun?" diye sordu.

"Evet."

"Ben yedi yaşındayken öldü. Ama hatırladığım kadarıyla beni

kucaklayıp bağrına basan, çok şefkatli biriydi. Çok çok... şey... kurabiye gibi kokardı."

"Kurabiye gibi mi?"

Sloan başını salladı.

"Kurabiye ve pasta yapmayı çok severdi. Tombuldu. Belki de bu yüzden onu hep şefkatli, insanı sarıp sarmalayan biri olarak hatırlıyorum. Sara ile bana her zaman kurabiye yapardı."

"Sara kim?"

"Bir çocukluk arkadaşım. Hâlâ en yakın arkadaşımdır."

Bu konuşmayı belirsizliklerle dolu bir sessizlik izledi. Bu, bulundukları yerden pek hoşnut olmayan ve yeni bir adım atmaktan çekinen insanların sessizliğiydi. Sloan, derin bir nefes aldı ve yanlış bir şey söylememek için dua etti.

"Annemizin nasıl biri olduğunu bilmek ister miydin?"

"Eğer anlatmak istersen. Sen bilirsin."

Sloan, yüzünü rüzgâra verip, başını arkaya attı. Paris'in kaçamak cevabını düşünüyordu.

Sakin ve samimi bir sesle, "Eğer açık ve dürüst olmazsak birbirimizi tanıma şansımız olmaz," dedi. "Bu fırsatı kaçırmak istemiyorum. Birbirimize gerçekleri ve samimi duygularımızı söylemek konusunda bir anlaşma yapmaya ne dersin? Bu gözü kapalı olarak karşımızdakine güvenmek anlamına geliyor, ama ben buna razıyım. Ne dersin?"

Paris, Sloan'ın söylediklerini düşünürken direksiyonu tutan elleri kasıldı.

Nihayet, "Evet," diye fısıldadı. Sonra, kararlı bir şekilde başını salladı. Utangaç bir gülümsemeyle: "Evet" diye tekrarladı.

Sloan, yeni anlaşmayla ilgili ilk denemeyi yaptı.

"Bu durumda, gerçekte annemizin nasıl bir insan olduğunu öğrenmek istiyor musun?"

"Evet, istiyorum."

Sloan keyifli keyifli, "Bu kolay," dedi. "Şu ana kadar edindiğim izlenime göre, sana çok benziyor. İyi kalplidir. Kimseyi incitmek istemez. Güzel elbiselere bayılır. Bell Harbor'un en lüks mağazasında çalışıyor. Mağazanın sahibi olan Lydia'nın dışında, onu tanıyan herkes kendisini sever. Lydia onu korkutup yıldıra-

rak her dediğini yaptırır ve sömürür. Annem, Lydia'nın bu kötü huylarına bile mazeret bulmaya çalışır."

Sosyal kulüp görününce, Sloan dayanamadı, "Paris, bugün golf oynamayalım. Onun yerine başka bir şey yapalım."

"Ama babam senin ders almanı istedi."

"Biliyorum, ama ben sana bunu hiçbir şekilde yapmak istemediğimi söylersem o zaman ne yapar?"

Sloan onun ne yapacağını gerçekten merak ediyordu. Bağırıp çağırır mıydı, küplere mi biner ya da daha kötü bir şey mi yapardı? Bir boğa kadar saldırgan olabileceğini tahmin etmek güç değildi.

"Vurur mu seni?"

Paris bu sözlere son derece şaşırmıştı.

"Hayır, ama son derece bozulur."

"Anlıyorum. Yani bu sabah senin oynadığın tenise bozulduğu gibi mi demek istiyorsun?"

"Evet, ama bu kez, ikimiz birden istediğini yapmamış olacağız. Bu sabah sadece bana bozulmuştu. Babam bir şeye bozulunca bazı insanlar gibi çabuk unutmaz. Onun kırgınlığı günlerce sürer."

Paris, bundan sanki babasının değil de, kendisinin sorunuymuş gibi söz ediyor, sanki Sloan'ın da durumu kendisi gibi algılaması ve kabul etmesi için mazeretler buluyordu.

Sloan gayet iyi anlıyordu: Babası asla kaba kuvvete baş vurmuyordu. Bunun yerine duygusal zorbalığı seçiyordu. Gaddarlıkla hakimiyet kurmanın daha kurnaz, ama aynı derecede etkili bir yoluydu bu.

"Ben kesinlikle reddedersem sana bozulamaz, değil mi?"

"Hayır, sanırım o zaman bana kızmaz."

"Sen golf oynamak istiyor musun?"

Paris o kadar büyük bir tereddüt geçirdi ki, Sloan onun ya cevap vermek istemediğini ya da ne istediğini bilmediğini düşündü.

Sonunda, "Aslına bakarsan istemiyorum," dedi. "Golf oynamayı babamın hoşuna gidecek kadar fazla sevmiyorum."

"Şimdi başka bir şey yapabilecek olsaydık, ne yapmamızı isterdin?"

"Bir yerde yemek yemek ve sadece konuşmak isterdim."

"Bu benim de hoşuma gider. Golf oynamayı kesinlikle reddettiğime göre, babamız sana kızamaz. Haydi gidip yemek yiyelim ve konuşalım."

Paris dudağını ısırarak durakladı. Sonra, aniden sağa döndü.

"Nereye gideceğimizi biliyorum," dedi. "Küçük bir kafe. Dışarıda yemek yiyebiliriz. Orada bizi kimse rahatsız etmez; acele etmemiz de gerekmez."

Bell Harbour'da 'kafe' deyince çok sıradan bir yer akla gelirdi. Böyle yerlerde yemeğe benzer şeyler yiyebilirdiniz. Paris'in 'kafe'si ise girişte tentesi, ortasında fıskiyeli bir havuzu bulunan etrafı kapalı bir avlusu, otoparkında arabaları park eden bir elemanı olan, gösterişli bir Fransız lokantasıydı. Otoparktaki adamla ve şef garson Paris'in adını biliyorlardı.

Paris, şef garsona kibarca gülümsedi. Sloan, samimi olduğundan şüphe etmediği bir gülümseyişle hayran kaldı.

"Dışarıda yemek istiyoruz, Jean."

Havuzun yanında yolun öteki tarafındaki mağazalara bakan bir masaya oturdukları zaman, Jean, "İçecek bir şeyler getireyim mi?" diye sordu.

Paris, cevap vermesi için Sloan'a baktı. Sonra, kendisi karar verdi.

"Bence şampanya içmeliyiz. Çok önemli bir olayı kutlamak için, iyi bir şampanya..."

Şef garson, "Doğum günü mü?" diye sordu.

Paris, hayır anlamında başını salladı ve utanarak Sloan'a baktı.

"Daha çok yeniden doğuş diyebiliriz."

Garson yanlarından ayrılınca bir sessizlik oldu. İkisi de birbirlerini tanımaya nereden başlayacaklarını düşünüyorlardı. Önlerindeki kaldırımdan şık bir bebek arabasıyla bir anne geçiyor, hemen arkasından, iki tekerlekli bir bisikletle, on yaşından biraz büyükçe bir çocuk geliyordu.

Sloan, sessizliği bozmak için, "İlk iki tekerlekli bisikletim alındığında beş yaşındaydım," dedi. "Bana göre fazla büyüktü ve önüme gelene çarpıyordum. Dengede durmayı öğrenmem epey za-

man almıştı. Bir polis benim güvenliği tehdit ettiğimi söylemişti."

"İç mimar olmaya çok erken mi karar verdin?"

Sloan, şu andaki hayatıyla ilgili bazı şeyleri saklamak zorunda olmasına rağmen, bunların dışındaki her konuda Paris'e dürüst davranmaya karar vermişti.

"Aslına bakarsan, ben hep Süperman'in ya da Batman'in kadını olmak isterdim. Ya sen?"

Paris, itiraf etti, "İlk bebeğime sahip olur olmaz, ona uygun bir kıyafet düşünmeye başlamıştım. Sanırım daima modaya ilgi duydum."

Bir garson gümüş bir kovada şampanya şişesiyle gelince, Sloan onun içki servisini bitirmesini beklemeyi uygun buldu. O sırada yanlarından el ele tutuşmuş genç bir çift geçiyordu.

Sloan, "Buluşmak ve el ele tutuşmak için fazla genç görünmüyorlar mı?" dedi.

Paris başını sallayınca, Sloan bu konuda konuşabileceğini anladı.

"Bir erkekle ilk çıktığında kaç yaşındaydın?"

Paris, "On altı," diye karşılık verdi. "Adı David'di. Lise ikide yıl sonu balosuna götürmüştü beni. Richard adında bir çocukla gitmek istiyordum ama babam David'in babasını tanıyordu ve onun benim için daha uygun bir arkadaş olacağını düşünüyordu."

Sloan, hikâyeye kendini kaptırmıştı.

"Nasıl geçmişti?"

Paris gülümsedi ve ürpererek itiraf etti, "Berbat. Balo bitip de, eve giderken bir matara çıkarıp içki içti. Sonra arabayı kenara çekti ve beni öpmeye başladı. Beni ağlatana kadar devam etti. Senin ilk buluşman nasıl geçmişti."

Sloan gülerek, "Seninki gibi," diye cevap verdi. "Benden otuz üç santim daha uzun olan ve dans etmesini bilmeyen Butch Bellamy'le baloya gitmiştim. Vaktinin büyük bir kısmını lise bir futbol takımındaki arkadaşlarıyla giyinme odasında bira içerek geçirdi. Eve giderken de arabayı kenara çekti, beni öpmeye ve mırıldanmaya başladı."

Paris, gülerek, hikâyenin sonunu tahmin etti.

"Ve seni eve götürmesi için, ağlamaya başlaman gerekti, değil mi?"

"Hayır, eğer beni bırakmazsa futbol takımındaki arkadaşlarına onun homoseksüel olduğunu söyleyeceğimi bildirdim kendisine. Sonra, ilk topuklu ayakkabılarımı ayağımdan çıkardım ve ilk defa giydiğim naylon çoraplarımla üç kilometre yürüyerek eve gittim."

Paris güldü ve Sloan kadehini kaldırdı. Gülümseyerek, "Bize...ve ilk çıktığımız erkeklerin elinden kurtulmuş olmamızın şerefine."

Garson geldi ve menü listesini ellerine verdi. Sloan, aralarında kurulmuş olan neşeli yakınlığı devam ettirmeyi çok istiyordu. Menü listesinin üstünden kardeşine baktı.

"En az sevdiğin yemek nedir?"

"Brüksel lahanası. Seninki?"

"Ciğer."

"Dediklerine göre, ciğer değişik soslarla pişirilirse..."

Sloan başını iki yana salladı.

"Ciğeri nasıl pişirirsen pişir bana yediremezsin. Belki de gerçek kardeş değiliz. Belki de beni evlat edinmişlerdir. Niye gülüyorsun?"

"Çünkü ben sadece başkalarının dediğini söylüyordum. Ciğerden nefret ederim. Midemi bulandırır."

Sloan neşeyle, "Mide bulantısı kesin bir delil," dedi. "Kesinlikle aynı kandan geliyoruz."

Paris, ciddi bir ifadeyle, "Pek sayılmaz," diye cevap verdi. "Şimdi sana en önemli soruyu soruyorum. Cevap vermeden önce iyice düşün. Domates çorbası hakkında ne düşünüyorsun?"

Sloan ürperdi. İkisi birden gülmeye başladılar.

Garson, masaya taze, uzun ekmekler getirmişti. Paris uzanıp bir tane aldı.

"Hiç evlendin mi?" diye sordu.

"Hayır. Ya sen?"

"Neredeyse evleniyordum. Yirmi beş yaşındayken nişanlandım. O otuz iki yaşındaydı. Santa Barbara'da bir tiyatro partisinde tanışmıştık. İki ay sonra nişanlandık."

Sloan, bir an durdu. Kendisine bir uzun ekmek seçti.

"Peki ne oldu?"

"Nişanlandığımızın ertesi günü, babam Henry'nin daha önceden evli olduğunu ve eski eşiyle iki çocuğunun Paris'te yaşadıklarını öğrendi. Daha önce hiç evlenmediğini söyleyerek beni kandırmasaydı buna önem vermezdim."

"Bu senin için çok kötü olmuştur."

"Başlangıçta çok üzüldüm. Zaten babam ona hiç güvenmemişti."

Sloan, babasının, Paris'in üzüntüsüne hiç anlayış göstermemiş olduğunu tahmin ediyordu. Kendisi veya annesi bu güç günlerinde yanında olup ona destek olamadıkları için içi sızladı.

"Baban nasıl öğrenmiş?"

Paris, hafif bir tebessümle, "O senin de baban," dedi. Sonra Sloan'ın sorusuna cevap verdi.

"Henry ile ben sık sık görüşmeye başlayınca babam onun hakkında soruşturma yapmış. Ama biz nişanlandığımızı ilan edene kadar, Avrupa'dan cevap gelmemiş."

Sloan, Carter Reynolds'un iyi niyetli ve dürüst davranmış olduğundan kuşku duymaya başlamıştı. Bunu belli etmemeye çalıştı.

"Arkadaşların hakkında her zaman soruşturma yapar mı?"

Paris, bu sanki bir ebeveynin yapması çok normal olan bir şeymiş gibi başını sallayınca Sloan çok şaşırdı.

"Yalnız benim arkadaşlarım hakkında değil, bizim çevremizde fazla görünmeye başlayan herkes hakkında soruşturma yapar. Babam görüştüğümüz insanlar hakkında dikkatli olmamız gerektiğine inanır. Kolay kolay kimseye güvenmez."

Elinde tuttuğu ekmeğe baktı. Sonra gözlerini Sloan'a çevirdi.

"Başka bir şeyden konuşalım," dedi. "Benim bozulmuş nişanımdan söz etmeye değmez. Değerli vaktimize yazık."

O andan sonra, saatler,karşılıklı sorularla, dürüst cevaplar ve sıcak tebessümlerle dolu olarak uçup gitti. Yakınlaşmaya çalışan iki yabancı olarak oturdukları masada, bu yakınlığın zaten var olduğunu keşfettiler. Bu güzel esmerle şahane sarışın, bir kaldırım kenarında, çizgili bir şemsiyenin altındaki masada, garsonu, önlerindeki yemeği ve erkeklerin hayran bakışlarını yok sayarak, büyük bir dikkatle aralarında otuz yıllık boşluğu kapatacak bir köprü kurdular.

YİRMİ

Sloan, yemek dönüşü, arabada Paris'in yanında otururken, son birkaç saatin büyüsünün bütün Palm Beach'in üstüne serpildiğini hissetti. Okyanus daha ihtişamlı, kumsal daha dinlendiriciydi. Deniz havası bir esintiden çok, bir kutsama gibi yalıyordu yüzünü.

Dün Paris'le o, birbirlerine uzak iki yabancıyken, şimdi, birbirlerine destek olan iki kardeştiler. Sonra Paris'e baktı. Onun gülümseyişi de aynı Sloan'ınki gibi, sevinç ve heyecan doluydu.

Eve yaklaşırken, Paris, "Paul'le senden söz edecek zamanımız olmadı," dedi. "İlişkiniz ciddi mi?"

Sloan durakladı. Birden, Paul'le kendisinin Paris'e söyledikleri yalanlar yüzünden, kız kardeşiyle arasında kurulmuş olan, bu harika olduğu kadar da hassas yeni ilişkinin tehlikeye girebileceğini hatırlayarak irkildi. Eğer Paul, Carter'ı suçlayacak bir şey bulamazsa, Paris hiç olmazsa Palm Beach'e gelişlerinin gerçek sebebini öğrenmeyecekti. Bu durumda, Sloan gerçek mesleğini saklamasına bir neden bulmak zorunda kalacaktı. Ama, Carter'ın suçlu olduğuna dair belgeler bulunursa Paris bu aldatmacanın bütün boyutlarını öğrenecekti. Sloan, genç kızın vereceği tepkiden korkuyordu.

Her iki durumda da Sloan kapana sıkışmıştı. Paul'ün tahkikatını tehlikeye atacak bir şey söyleyemezdi. Bu yüzden, gerçeğe mümkün olduğu kadar sadık kalmaya karar verdi. Böylece, her iki durumda da, Paris, kendisini daha az aldatılmış hissedecekti.

"Gerçek şu ki... İkimiz sadece arkadaşız. Ben... ben buraya gelmeye pek istekli değildim. Paul beni ikna etti ve... benimle birlikte gelmeyi teklif etti."

Paris onun sözünü tamamladı, "Manevi destek olmak için. Ne kadar iyi bir insan. İnsan ona güvenebileceğini hissediyor."

Sloan, aklından, Paris'in erkekler hakkındaki yargılarına asla güvenmemek gerektiğini geçirdi.

Dikkati kendisinden başka tarafa çekmek için, "Ya Noah'la sen?" diye sordu. "Carter bana ikinizin nişanlı sayılabileceğinizi söyledi."

"Babam bu konuda kararlı. Ona Noah'la evlenmek istemediğimi söyledim. Ama bir türlü anlamıyor."

"Neden?"

Paris sevimli bir şekilde gülümsedi.

"Büyük bir ihtimalle, Noah, çok yakışıklı, parlak zekâlı ve çok zengin olduğu için. Ancak, Noah da benimle evlenmek istemiyor. Aramızda, bu sorunu halletmek için gizli bir anlaşma yaptık."

"Nasıl bir anlaşma?"

Paris, evin girişine saparken, "Noah bana evlenme teklif etmeyecek," dedi.

Genç kız, düğmeye basmak için durmadığı ve elektronik kumanda aleti kullanmadığı halde kapılar kendiliğinden açıldı. Sloan, önce Paris'in güvenliği açısından, sonra da bunun Paul'ü ve kendisini ilgilendirebileceğini düşündüğü için, evin güvenlik sistemini merak etti.

"Burada hiç korkmaz mısın?"

"Neden?"

"Hırsızlardan. Geceleri kötü niyetli kişilerden. Bu bina bir müze kadar büyük. Ben hırsız olsam, içeride çalınacak bir yığın şey olduğunu düşünürdüm."

Paris ona güvence verdi.

"Burada güvenlikteyiz. Demir parmaklıklardan başka, arazinin ve evin her yanı kızıl ötesi ışınlarla taranıyor. Geceleri alarm sistemiyle birlikte o da devreye girer. Buna ek olarak, evin çevresine yerleştirilmiş on kamera var. Sen burada korkuyor musun?"

Sloan, Paris'le ilişkilerinin geleceği açısından, gerçeğe sadık kalmaya çalışarak:

"Ben... sanırım ben her zaman güvenlikle ilgilenirim," dedi.

Paris, "Demek bu yüzden savunma dersleri aldın," diye karşılık verdi.

Sonra, onu tatmin etmek için ayrıntılı bilgi vermeye başladı.

"Eğer tedirgin olursan, evin içindeki herhangi bir televizyon cihazını açıp kameraların algıladıklarını izleyebilirsin. Doksanıncı kanala gel ve yüze kadar dolaş. Bunlar sana çevredeki bütün kameraların gördüklerini yansıtacaktır. En azından bu kanallar olduğunu sanıyorum, ama Gary doğrusunu bilir. Ona sorarım. Babam, yeni güvenlik sisteminin döşenmesiyle Gary'i görevlendirdi."

Sloan, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Ayrıca, seni rahatsız eden bir şey işitir veya görürsen, herhangi bir telefonu aç, kare tuşuna bas ve telefonu kapat. Ama, bir sorun olduğundan emin olmadan bunu yapma. Sistem ilk kurulduğunda ben bir kez yanlışlıkla yaptım bunu. Dış kapıları evden açmak istiyordum. Ama kare tuşuna basmadan interkom tuşuna basmayı unutmuştum."

"Böyle yapınca ne oluyor?"

Paris, gülerek, "Her şey," dedi. "Bir kere karakolda alarm çalıyor. Evin bütün sirenleri bağırmaya içeride ve dışarıda bütün ışıklar yanıp sönmeye başlıyor."

Sloan, bunun Bell Harbor'da Karen Althorp'la Dr. Pembroke'u güç duruma sokan sistemin benzeri olduğunu tahmin etti.

Paris, evin etrafında dolaşarak yan taraftaki altı arabalık bir garaja yöneldi. Garajın kapıları kendiliğinden açıldı.

Sloan, "Dış kapıyı ve garaj kapısını açmak için kumanda kullandığını görmedim," dedi.

"Arabalarımıza küçük bir alet monte ediliyor. Garajın önüne geldiğimizde, bu küçük alet garaj kapısındaki aletle konuşuyor ve kapı kendiliğinden açılıyor. Dış kapıları da bize aynı alet açtı."

Paris, arabasını, garajda kendisine ayrılmış olan yere park ederken, Sloan, "Anlaşılan, burada olmaması gereken hiç kimse içeri giremez, ya da girmişse dışarı çıkamaz," dedi.

"Nordstrom'un içeri aldığı herkes dışarı çıkabilir. Kaldırım taşlarının altında, üzerlerinde bir taşıtın ağırlığını hissedince kapıları açan sensorlar var. Aksi halde, Nordstrom, dışarı çıkmak isteyen hizmetkârlara ve mal getirip geri dönen kamyonlara kapıyı açmak için sürekli hazır beklemek zorunda kalırdı."

Sloan gülümsedi.

"Gerçekten elektronik çağda yaşıyorsunuz," dedi.

"Babam güvenliğe çok önem verir."

Sloan, babasının bunun için birden fazla sebebi olabileceğini düşünerek korktu.

YİRMİ BİR

Paris'le Sloan içeri girdiklerinde, merdivenin yanındaki bir odanın önünden geçerken Gary Dishler aniden karşılarına çıktı.

Paris'e, "Bayan Reynolds sizi soruyordu," dedi. "Yukarıda, odasında."

Paris, endişeli bir sesle, "Rahatsız değil ya?" diye sordu.

Gary, onun merakını giderdi.

"Canı sıkılmış olabilir."

Paris ona, doksandan yüze kadarki televizyon kanallarının dışarıdaki kameralara bağlı olup olmadığını sorarken, Sloan, yanı başlarında duran uşağı inceliyordu. Nordstrom, boyu bir metre doksan beş santim dolaylarında, mavi gözlü, sarı saçlı, kızıl tenli, adaleli bir vücut yapısı olan biriydi.

Merdivenlerden çıkarken, düşüncesini dile getirdi.

"Uşaktan çok korumaya benziyor."

Paris, gülerek, "Evet, gerçekten çok iri yapılı," dedi.

Edith Reynolds'ın yatak odasına girdiklerinde hâlâ gülümsüyorlardı. Yaşlı kadın, odanın ötcki ucunda, bordo kadife kaplı, süslü bir kanepede oturuyordu. Odası Sloan'ın bütün evini içine alacak kadar büyüktü. İçindeki eşyalar ise, o kadar koyu renkli ve ağırdı ki Sloan hafif bir klostrofobi duydu.

Bayan Reynolds, gözlüklerini çıkarıp, kitabını yanına koyarken kaşlarını çattı.

"Bütün gün yoktunuz," diye suçladı kızları.

Sonra, Paris'e bakarak, "Eee.. Sloan'ın ilk dersi nasıldı?" diye sordu.

Paris:

"Kulübe gitmedik," diye cevap verdi.

Edith'in beyaz kaşları iyice çatıldı. Ama Sloan onun bir şey söylemesine fırsat vermeden, söze karıştı. Hem Paris'i azar işitmekten kurtarmak hem de ihtiyarı neşelendirmek istiyordu.

Golf oynamak istememesiyle ilgili bir şaka yaptı. "Paris bana golf oynatmak istiyordu, ama onun merhametine sığındım; önce yalvardım, sonra da arabadan inmeyi reddettim. Beni sürükleyerek çıkarmaya çalıştı, ama ben daha kuvvetliyim. Beni golf sopasıyla dövmeye kalkıştığı zaman da ona sizin bu gibi gösterilerden hoşlanmadığınızı hatırlattım. Nihayet boyun eğmeye mecbur oldu."

Edith, "Saygısızlık ediyorsun," dedi.

Ama, kaşlarını çatmaya devam etmekte zorluk çekiyordu.

Sloan, bundan çok hoşlanmıştı. Neşesini saklamaya gerek duymadı.

"Evet, efendim, biliyorum, ama elimde değil."

"Sana bana büyük büyükanne diye hitap etmeni söyledim."

Sloan, yaşlı kadının bu isteğini yerine getirmenin, ona amacına ulaşmakta yardımcı olacağını hissederek, "Peki, büyükanne," dedi.

Yanılmamıştı. Edith Reynolds'ın dudakları isteksizce kıvrıldı, gülümsedi.

"İnanılmaz derecede inatçısın."

Sloan, utangaç bir ifadeyle başını salladı.

"Annem de öyle diyor."

Edith, tartışmada yenik düşeceğini anlayınca, bir el hareketiyle Sloan'a dışarı çıkmasını işaret ederek kendini kurtardı.

"Git artık. Bu kadar yeter. Paris'le yalnız konuşmak istiyorum."

Sloan, Paris'in azar işitmeyeceğinden emin olarak dışarı çıktı ama çıkarken, Paris'in yüzündeki sersemlemiş ifadeyi görmüştü.

Sloan dışarı çıkınca, Edith Paris'e önündeki iskemleyi işaret etti.

"Otur. Bugün ne yaptığınızı, ne konuştuğunuzu öğrenmek istiyorum."

"Le Gamin'de yemek yedik ve her şeyden konuştuk."

Paris, bir saatten fazla süreyle Sloan'ın söylediklerini tekrarlamaya çalıştı ama sözleri sürekli olarak ninesinin sorularıyla kesiliyordu.

Sorgulama bittiği zaman, genç kız, "Harikaydı," dedi. "Bütün gün ve bütün gece orada kalmak isterdim. Sloan da aynı şeyi hissetti. Bundan eminim."

Edith, soğukkanlılıkla, "Ve şimdi," dedi, "eminim ki Bel Harbor'a gidip annenle tanışmak istersin."

Paris, şiddetli bir itirazla karşılaşmayı bekliyordu. Ama her zamanki gibi yılmadı.

"Evet, istiyorum," dedi. "Sloan bana ondan söz etti. Babaannemle, babamın söylediklerine hiç benzemiyor."

"Sloan'ı iki günden az bir zamandır tanıyorsun ama onun sözüne babanla babaannenin sözlerinden daha fazla güveniyorsun, öyle mi?"

Paris kekelemeye özen göstererek, "Hiç kimsenin sözüne bakmıyorum. Kendi kararımı kendim vermek istiyorum," dedi.

Ninesi, Paris'in beklediği gibi onu azarlamadı. Arkasına dayanıp ona dikkatle baktı.

"Sloan'ın gözü pekliğinin ve inatçılığının bulaşıcı olduğunu görüyorum," dedi.

Paris çenesini yukarı kaldırarak, "Öyle olmasını dilerim," diye cevap verdi.

"Eğer birisinin sana akıl vermesini hâlâ kabul edebilirsen, annen hakkındaki yeni fikirlerinden babana söz etmemeni tavsiye ederim."

Paris, başını salladı ve ayağa kalktı.

"Gidebilir miyim?"

Edith, "Tabii ki," diye karşılık verdi.

Paris odadan çıkarken, Edith Reynolds arkasından baktı. Birkaç dakika, öylece hareketsiz kaldı. Düşüncelere dalmıştı. Sonra, koltuğunun yanındaki masanın üstünde duran telefonu aldı; hiç kimsenin bilmediği bir numara çevirdi.

Telefonu açan adama, "Benim için bir şey yapmanı istiyorum, Wilson," dedi. "Çok gizli ve çok çabuk olması gerek."

Sonra ona istediği şeyi söyledi.

YİRMİ İKİ

Noah, oturma odasına girdiğinde babası eski bir John Wayne filmi seyrediyor, Courtney, bir koltuğa gömülmüş kulağında kulaklık, bir derginin sayfalarını çeviriyordu.

"Gününüz nasıl geçti?" diye sordu.

Douglas başını kaldırdı, Courtney kulaklıklarını çıkardı.

Douglas, herkesin kaderini paylaşması gerektiğini düşünen bir hastanın sinirli sesiyle:

"Benimki sıkıcı geçti," dedi. "Kitap okudum ve biraz istirahat ettim. Bütün öğleden sonra neredeydin?"

"Sabahleyin Carter'ın evine bazı kâğıtlar götürdüm. Sonra birkaç iş yaptım ve Gordon Sanders'le buluştum."

Douglas, "Sanders'e güvenmiyorum," dedi. Sonra, merakla sordu: "Carter'ın evinde Sloan'ı gördün mü?"

Noah, alayla karışık cevap verdi, "Doğrusunu istersen gördüm. Carter onu daha önce katılmış olduğu savunma dersinde öğrendiklerini kendisine göstermeye zorluyordu."

"Kadınların sokaklarda kendilerini güvende hissedemedikleri için savunma gitmek zorunda kalmaları çok acı. Zavallı küçük Sloan. O bir güvercin kadar tatlı ve yumuşak."

"Senin küçük tatlı güvercinin Carter'ı poposunun üstüne yıktı. İki kere."

Douglas, bir an çok şaşırdı.

"Gerçekten mi? Yine de bugünkü kadınlara acıyorum. Saldırıya uğramak korkusuyla yaşamayı düşünsene."

Noah güldü.

"Ona saldırana acısan daha iyi olur. Carter'a uyguladıklarına bakılacak olursa, eğer Sloan kara kuşaklı bir karateci değilse, buna yakın bir şeydir."

Saatine baktı.

"Telefon etmem gerek."

Douglas, Noah'ın takım elbise giymiş ve kravat takmış olduğunu fark etti.

"Akşam dışarı mı çıkıyorsun?"

Noah olumlu cevap verince, baba kız, ikisi de onları baş başa bırakarak korkunç bir kadere terk ediyormuşçasına ona baktılar.

Courtney daha ileri gitti.

"Bu geceki şanslı hanım kim?"

"Paris ve Sloan'la yemeğe çıkıyorum."

Courtney bir çığlık attı.

"Bu adamın hiç utanması yok! İki kız kardeşe birden göz dikti. Buna aile içi seks denir."

Noah, onun söylediklerini duymazlıktan gelerek, babasına, "Ve Paul Richardson'la," dedi.

"O kim?"

"Sloan'ın arkadaşı."

Courtney, kulaklıklarını tekrar takarken, alay etti. "Zavallı adam! Kız arkadaşını Palm Beach'in en gözde ve inanılmaz ölçüde yakışıklı bekârına kaptırmak üzere."

Courtney'in tahmini doğru olmaktan çok uzaktı. Noah'a kalırsa, o akşam Ocean Club'da yemek yemekte olan dört kişiden birinin Maitland olduğunun, Sloan farkında bile değildi.

Şu karşısında kadınlığını öne çıkaran siyah kokteyl elbisesiyle oturan, altın sarısı saçlı, narin güzel kadının o sabah Carter'ı kıçının üstüne yere yıkan sporcu olduğuna inanmak güçtü. Noah onun Paul Richardson ve Paris'le konuşmasını dinlerken nasıl olup da bir gece önce bu kızı sıkıcı ya da aptal bulduğuna şaşıyordu. Ama ne zaman kendisi ona bir soru soracak olsa, kız iki kelimeyi bir araya getirip uzunca bir cümle yaparak cevap vermekten aciz görünüyordu. Ya da isteksiz olduğu söylenebilirdi. Noah ona yönelik bir şey söylemedikçe, yüzüne bakmıyordu bile.

Richardson başka bir bilmeceydi. Sloan'la birlikte gelmiş olmasına rağmen, Paris'e de aynı derecede ilgi gösteriyor, Sloan da bundan zerre kadar rahatsız olmuşa benzemiyordu. Paris de sürprizlerle doluydu. Noah onu yıllardır tanırdı, ama bu gece, genç kız Noah'la ya başkalarıyla beraberken olduğundan çok daha canlı ve hareketliydi. Üstelik Noah'a kalırsa, her ne kadar inanılmaz gibi görünse de, Paris, kız kardeşinin erkek arkadaşına büyük bir yakınlık duymaya başlıyordu.

Noah, kendisini dışlanmış hissetmeseydi, bu akşamı ve çevresindeki her şeyi büyüleyici bulabilirdi. Ocean Club'daki dans pisti, yemek masalarının bulunduğu bölümden tropikal çiçeklerle kaplı bir kafesle ayrılmıştı. Yemek bitip tatlı servisi beklenirken, Noah Sloan'ı dansa davet etmeye karar verdi. Orada kendisini yok saması kolay olmayacaktı. Hatta, fırsat verirse kendisini reddedeceğini de tahmin etti. Bu yüzden, kızı dansa davet etmeden önce yerinden kalkıp yanına gitti.

Sloan başını kaldırdı ve şaşırarak isyan etti. "Ah! Hayır, sanmıyorum. Teşekkür ederim."

Noah, hem tedirgin olmuş, hem de kızın bu hali hoşuna gitmişti.

Paul'e baktı.

"Siz de onu dansa kaldırmakta zorlanıyor musunuz, yoksa bu bana mı özel?"

Paul, rahat bir gülümsemeyle, "Bazen," diye karşılık verdi.

Sonra Sloan'a baktı ve şakayla karışık, "Noah'la dans etmezsen orada ağaç olacak," dedi. "Erkeklerin de duyguları vardır. Cesaretini topla ve onunla dans et."

Noah, kızın ne kadar yavaş ve isteksizce yerinden kalktığını fark etti. Masadan dans pistine yürürken, çevredeki bütün erkeklerin hayranlıkla kendisini izlemelerine zerre kadar aldırmadığını da gördü. Noah, tecrübelerine dayanarak, güzel kadınların her zaman çekiciliklerinin bilincinde olduklarını düşünürdü. Sloan'ın bunu bilmemesi, ya da buna aldırmaması, onun cazibesini arttırıyordu.

Dans pistinde Noah onu kollarının arasına aldığında genç kız mümkün olduğu kadar ondan uzak durmaya çalıştı ve gözlerini gömleğinin üçüncü düğmesine dikti.

Sloan o kadar gergindi ki vücudu adeta taş kesilmişti. Bütün yemek boyunca, Noah Maitland onu bir kartal gibi seyretmiş, şimdi de kız onunla dans etmeye mecbur bırakılmıştı. Sloan onun karşısında o kadar sinirli oluyordu ki, kendisine bir soru sorduğunda uygun bir cevap bulup karşılık vermekta zorlanıyordu. Adam o kadar yakışıklıydı ki, Sloan, onun yanında dans pistine doğru yürürken kadınların kıskanç bakışlarla kendisini süzdüklerini hissetmişti.

Erkekler de bakmışlardı ona. Besbelli böyle bir adamın kendisi gibi bir kadında ne bulduğunu merak ediyorlardı. O, Sara'nın rüyası, Sloan'ın ise kâbusuydu.

Sloan, Noah'la ne kadar az ilgilenirse adamın o kadar yakınlaşmaya çalıştığını fark etmişti. Bu yüzden mantığı ona, bu adamı kendisinden uzaklaştırmanın tek yolunun onunla ilgileniyormuş gibi yapmak olduğunu söylüyordu. Ancak, Sloan bunları yapamazdı, çünkü onunla ilgileniyormuş gibi görünmek için, genç adamla flört etmek en azından, insanı derinden etkileyen eden gümüş rengi gözlerinin içine bakmak demekti ki, genç kadın ikisine de cesaret edemiyordu.

Noah, müziğe uyup otomatik olarak hareket ediyor ve en son ne zaman kendisine bu kadar uzak davranan bir kadınla dans ettiğini hatırlamaya çalışıyordu. Hafızasında ortaokul yıllarına kadar geri gittikten sonra hatırlamaya çalışmaktan vazgeçti. Biraz daha yakınlaşarak onu rahatlatmayı denedi.

"Bell Harbor'daki erkekler sizi etkilemek için neler yapıyorlar?"

Onun bariton sesindeki yeni ve samimi ton Sloan'ı şaşırtmıştı. İlk aklına geleni söyledi.

"Böyle bir şey yok."

"Bunu duyunca rahatladım."

"Neyi duyunca?"

"Onların da sizi etkilemeleri gibi bir şeyin söz konusu olmadığını düşünerek yaralı gururumu tedavi edebilirim. Hiç değilse benim gibi başkalarının da olduğunu düşünerek rahatladım."

Bir an, kızın, cevap vermeye tenezzül etmeyeceğini sandı.

Ama kız, menekşe rengi gözlerini ona dikerek, çok saçma bir

şey söylemiş gibi, "Yani, beni etkilemeye çalışmıyorlar demek istedim," dedi.

Noah, birdenbire, normalde hayatına egemen olan görgü kurallarını bir yana bırakarak doğrudan bir yaklaşımı seçti.

"Size bir şey sormak istiyorum. Cevap verir misiniz?"

"Denerim."

"Neden benden başka herkesle gayet güzel konuşuyorsunuz?"

Sloan, kendisini söylediği sözler kadar saçma hissetti.

"Bunu açıklayamam."

"Ama, bunun farkındasınız, değil mi?"

Kız başını salladı.

Noah, kızın nihayet kendisine çevirdiği uzun kirpikli gözlerinin içine baktı ve ne kadar sinirli olduğunu unutarak gülümsedi.

"Rahatlamanız için ne yapabilirim?"

Sloan bu sözlerde açıkça belli bir cinsellik sezdi ve hemen kendini topladı.

Açıkça sordu.

"Benimle flört etmeye mi çalışıyorsunuz?"

O da aynı açıklıkla, "Pek başarılı olduğum söylenemez," diye cevap verdi.

"Denemeseniz daha memnun olurum."

Sonra, Sloan, ses tonunu yumuşatarak ekledi.

"Ama bir gün Bell Harbor'a gelirseniz, sizi bir arkadaşımla tanıştırabilirim. Sara size çok uygun."

Noah kulaklarına inanamadı. Bu kız onu bir arkadaşıyla tanıştırmayı teklif ediyordu. Bu en son bekleyeceği şeydi ve açık bir hakaretti.

"Susalım lütfen," dedi. "Daha fazlasına dayanamayacağım."

"Üzgünüm."

Noah, kısaca, "Ben de," dedi.

Dans bittiği anda kızı masaya götürdü. Sloan, onun bir daha asla kendisiyle ilgilenmemeye karar verdiğini hissetmiş, rahatlamıştı. Ama üzgündü. Sanki terk edilmişti. Noah, Paris'i dansa kaldırdı. Onlar uzaklaşır uzaklaşmaz, Paul, kaşlarını çatarak ona döndü.

"Senin Maitland'la ne sorunun var?"

"Bir sorunum olduğu söylenemez. Sadece ona nasıl davranmam gerektiğine karar veremiyorum. Benimle flört etmeye çalıştı."

"Etseydin."

Sloan, şarap kadehini avucunda çevirdi.

"Ben bu konuda pek tecrübeli değilim. O ise çok tecrübeli."

"İyi ya tecrübe edinmek için Maitland'ı kullan. Onun hakkında tahkikat yaptığını düşün. Sadece kendisine soru sorarken gülümse. O cevap verirken de gülümsemeyi unutma. Onun gözlerinin içine bak. Hayır, öyle değil!"

Son cümleyi söylerken kahkahayla gülüyordu.

"Bu bakışı gören seni sinir hastası sanır."

Sloan onun gülmesine şaşırmıştı.

"Ona ne konuda sorular sormalıyım sence?" diye sordu.

"Bu akşam Noah bizi evden aldıktan sonra ilk merak ettiğin şey ne oldu?"

"Rolls-Royce arabasının bakım masrafının ne kadar olduğunu merak ettim."

Paul tekrar kahkahalarla gülerek onu uyardı.

"Eh, bunu sorma ona."

Sloan, onun alay etmesinden rahatsız olmuştu.

"Noah'la ortak noktalarımız çok az," dedi. "O başka bir dünyaya ait, şımarık, zengin bir aristokrat. Üzerindeki elbiseye bak. Sence fiyatı ne kadardır?"

Paul, "Bunu da sorma," diye cevap verdi.

"O kadar aptal değilim. Yine de olayları bu kadar komik bulduğuna memnunum."

Samimi olarak incinmiş görünüyordu. Paul ciddileşti.

"Sloan, senin bir görevin var. Onun bu sabah eve getirdiği kâğıtların neyle ilgili olduğunu öğrenmek istiyorum. Onunla barış yap. Hatta, daha iyisi, arkadaş ol. Arkadaşlar birbirlerine birçok şeyler anlatırlar. Baban Maitland'ı arkadaş olarak görüyor. Laf arasında ona mutlaka bir şeyler anlatıyordur. Bunlar Maitland'a ilginç gelmese bile bizim için önemli olabilir. Anlıyor musun?"

Sloan ikisinin baş başa oldukları son anlarda başka bir şey konuşmak istedi.

"Eğer ilgileniyorsan, evin güvenlik planını öğrendim."

"İlgilenirim."

Müzik yavaşlıyordu. Sloan, ona aktarmak istediği bilgileri sıraladıktan sonra, aceleyle ekledi.

"Bir şey daha var- Paris bugün bana seninle olan ilişkimi sordu. Ona aramızda romantik bir ilişki bulunmadığını söyledim."

Kız kardeşine söylediklerini ilettikten sonra, neden böyle söylediğini anlattı.

Paul başını salladı.

"Tamam. İyi olmuş. Zaten olayların gelişmesine bakılırsa, onun da Maitland'ın da bu gerçeği bilmelerinde fayda var."

Sloan onu uyardı.

"Paris senden hoşlanıyor. Senin güvenilir biri olduğunu düşünüyor."

"Ben ondan hoşlanmıyorum."

"Ne söylemek istediğimi biliyorsun."

"Anlıyorum. Kaşlarını çatma bana. Tuhaf görünüyor."

Sloan kaşlarını çatmaktan vazgeçerek gülümsedi.

"Böyle daha iyi. Sen Maitland üzerinde yoğunlaş. Ben Paris'le ilgilenirim."

Sloan'ın, Paul'ün talimatına uymaya niyeti olmadığı gibi buna fırsat da bulamadı. Çünkü, Noah Maitland, gecenin geri kalan kısmında ona buz gibi soğuk bir saygıyla davrandı.

YİRMİ ÜÇ

Courtney başını mutfak kapısından içeri uzattı. İçeride altmışlı yaşlarının başlarında, iri yarı bir kadın, gözleme hamuruna dövülmüş ceviz karıştırıyordu.

"Günaydın, Claudine. Herkes nerede?"

Kadın, ona bakmadan, "Ağabeyin terasta kahvaltı yapmayı tercih etti. Baban da dışarıda," dedi.

"Ben gözleme yiyeceğim. İyi ki sık sık hasta olmuyorsun. Dün sabah kendi kendimizi doyurmak zorunda kaldık. Tostumu yaktım."

Claudine, duyduklarından hoşlanmayarak,

"Kendini yakmaman bir mucize," dedi.

"Kendi aşçım olduğu zaman, Fransız bir şef alacağım!"

"Mükemmel. O yağlı şeyleri yiyerek şişmanlar böylece hak ettiğine kavuşmuş olursun."

Her sabah bir şölen gibi tekrarlanan atışma bitince Courtney, tatmin olmuş bir şekilde sırıttı ve geri çekilirken, "Gözleme yerine yumurtaya batırılmış kızarmış ekmek yiyeceğim," dedi.

Dışarıda servis masasının önünde durdu. Claudine, masanın üzerine, bir sürahi taze portakal suyu koymuştu. Bir bardak doldurdu. Sonra, elinde bardağıyla teras merdivenlerinden ikinci kata indi. Burada, Noah'ı, parlak sarı bir şemsiyenin altındaki bir masanın başına oturmuş, dirseğinin dibinde duran bir yığın gazeteden birini okurken buldu.

"Dün gece Sloan Reynolds'la neler oldu?"

"Hiçbir şey!"

Courtney açıkça belli olan bir memnuniyetle onun yanındaki iskemleye oturdu.

"Şaka ediyorsun! Açığa mı vurdun?"

Noah, cevap vermeden önce, gazetenin finans sayfasını çevirdi.

Sonra, kardeşine bakmadan, "Çarptım ve yandım," diye mırıldandı.

"Bu kadın kör olmalı!"

Noah, bunun sevgi ve bağlılıkla söylenmiş olduğu gibi bir yanılgıya kapılarak kıza gülümsedi.

Noah, hemen onun yanlışını düzeltti.

"Yani, demek istediğim şu ki, ya kör ya da okumasını bilmiyor. Çünkü besbelli senin bilançonu görmemiş. Görmüş olsaydı, şu anda kucağında oturuyor olurdu."

Courtney, ağabeyinden tepki alamayınca, kumsala doğru baktı.

"Babamız nerede?"

"Son gördüğümde, bahçenin kenarına yakın bir yerde, bir çiçek tarhını kazıyordu."

Courtney, geriye doğru kaykıldı ve ağaçların arasında, gözleriyle babasını aradı.

"Şu anda yaptığı bu değil. Birini gözlüyormuş gibi, orada öylece duruyor. Bahse girerim ki Sloan'ı gözlüyor. Dün bu saatlerde onu görmüştü."

Courtney, bunun Noah'ın ilgisini çektiğini fark etti. Genç adam iskemlesini çevirip güneşe doğru döndü.

"Senin başarısızlığa uğramış olman onun da başarısızlığa uğrayacağı anlamına gelmez. Belki kız yaşlı erkekleri tercih ediyordur. Şu kadını görmeyi çok isterdim. Babamın yanına gidip orada bekleyeceğim."

"Hayır, bunu yapmayacaksın. Bizi utandırma."

"Ben bizi utandırmaktan hoşlanıyorum."

Noah, babasının çimenliğin kenarındaki ağaçların arasında

dolaşıp durmasının sebebinin Courtney'in anladığı gibi olduğunu hissetti.

Tiksinerek içini çekti.

"Biraz önce onu Roger Kilman aradı. Koş, kendisine telefonla arandığını söyle. Böyle dikilip durması çok saçma."

"Kıskandın mı?"

Sert bir sesle kızı uyardı.

"Yeter!" Sonra, ona sert davrandığı için pişman oldu. Sesini yumuşatarak, "Bir kere olsun, tartışmadan dediğimi yapacak mısın?" diye sordu.

Courtney, o sırada babasının birine el salladığını ve ilerlemeye başladığını görmüştü. Aniden gülümsedi.

"Büyük bir olasılıkla," dedi.

Hemen sonra, kumsalda koşmakta olan şortlu bir sarışın göründü. Sarışın kadın yaşlı adamla konuşmak için durdu. Courtney, birkaç dakika seyretti.

Sonra, iskemlesini geri iterek, kararlı bir sesle, "Onu ne pahasına olursa olsun buraya getireceğim," dedi.

Sloan, Douglas Maitland'ın kendileriyle birlikte terasta kahvaltı etme teklifini çeşitli nedenler sıralayarak reddetmişti. Ama, Douglas, sevimli ısrarcılığıyla bu nedenlerin hepsini çürütmüş, aile fertlerinin geç kalktıklarına onu inandırmış ve sonunda eliyle sırtından hafifçe ittirerek onu terasa yöneltmişti.

Malikâne ile okyanus arasında, son derece iyi düzenlenmiş, üzerine ağaç ve çiçek grupları serpiştirilmiş, meyilli bir çimenlik ve kumsal uzanıyordu. Evin önünde, kireç taşından yapılmış üç katlı büyük bir teras vardı. Her katta, şemsiyeli masalar, şezlonglar, parlak sarı yastıklı, beyaz dökme demirden iskemleler, insanları davet edercesine düzenlenmişti. Terasa yaklaştıklarında Sloan masalardan birinde bir genç kızla bir erkeğin oturmakta olduğunu gördü, ama çok geç kalmıştı.

Sloan'ın bu erkeğin Noah Maitland olduğunu anlaması için yüzünü görmesi gerekmiyordu. Onu sadece üç kere görmüştü, ama keskin profili, gür saçları, geniş omuzları beynine kazınmıştı. Sinir sistemi de onun varlığına rahatsız edici bir adrenalin patlamasıyla tepki veriyordu.

Sloan, oradan hemen kaçmak için yeni bir mazeret bulmaya çalışırken masadaki kız yerinden fırladı ve hızla merdivenlerden inerek onlara doğru yürüdü.

Douglas, her nasılsa, kızın kaçmak istediğini hissederek dirseğinden sıkıca tuttu. Otomatik olarak, Sloan'ın huzursuzluğu ile yaklaşmakta olan Courtney arasında bağlantı kurmuştu.

Neşeli bir sesle, Sloan'ı uyardı.

"Kızım Courtney ile tanışmak üzeresin. Bu çoğu kimsenin kolay kolay unutamayacağı bir deneyimdir. Annesi dördüncü eşimdi. Çok güzel bir kadındı ama Courtney doğduktan sonra çocuk istemediğini anladı. Courtney onu ancak birkaç kez gördüğü için anne şefkatini tanıyamadı. Bu yüzden ona anlayış gösteriyoruz."

Uzun boylu, ince vücutlu genç kız, permalı koyu renk saçlarını sol kulağının üstünde, at kuyruğu biçiminde toplamıştı. Yürüyüşünde bir tayın coşkusu vardı. Douglas'ın ona sözünü ettiği şımarık, kibirli, çılgın kıza pek benzemiyordu.

"Sen Sloan'sın, değil mi?"

Sloan başıyla selam vermeye hazırlanırken, Courtney elini uzattı.

"Seninle tanışmaya can atıyordum. Ben Courtney."

Sloan, bu çocuk yaştaki kızın heyecanı, muzip gülümsemesi şaşırmakla kalmamış, ağabeyine benzeyen gri gözlerine hayran olmuştu.

Kızın elini sıkarak, "Tanıştığımıza çok sevindim," dedi.

"İnsanlar bazen başlangıçta böyle düşünüyor ama, sonra çoğu kez, fikirlerini değiştiriyorlar."

Sloan, Bell Hourbor'da çeşitli nedenlerle bu yaştaki çocuklarla ilgilenmişti. Courtney'in söylediklerini dikkatle dinleyip anlamaya çalışmazsa, kızın bunu onunla ilgilenmediği anlamında yorumlayacağını hissetti.

"Nedenmiş o?" diye sordu.

"Çünkü ben düşündüklerimi açıkça söylerim."

Douglas, belli belirsiz itiraz etti.

"Hayır, şekerim. Sen düşünmekten kaçınıyorsun."

Courtney onu duymazdan geldi. Hızlı hızlı terasın merdivenlerine doğru yürüdü. Babasıyla Sloan da ona ayak uydurmak zorunda kaldılar.

Kenardan ilerleyerek arkadan Noah'a yaklaşırken, "Noah seni gördüğüne memnun olmadığını sezdi." Genç adam başını çevirip baktı ve gazetesini bırakıp terbiyeli bir şekilde ayağa kalktı. Sloan, onun yüz ifadesinden, rahatsız olduğunu anlamıştı.

Buz gibi, bir sesle,

"Günaydın, Sloan," dedi.

Douglas, Sloan'ın oturması için Noah'ın karşısındaki sandalyeyi çekerken, "Onu kumsalda yakaladım," diye itiraf etti.

Kendisi de Sloan'ın sağ tarafına oturdu. Courtney ise Sloan'ın soluna oturmuştu.

O sırada elinde kahve kabı ve fincanlar bulunan tepsiyle bir kadın belirdi.

Douglas, "Kahvaltıda dört kişi olacağız Claudine," dedi. "Ne yersin, Sloan?"

"Siz ne yerseniz, ben de onu yerim."

Sloan bu sırada Noah'ın hiç de dostça davranmadığını düşünüyordu. Bu durum kahvaltıyı onun için çekilmez hale getirecekti. Ama endişesi yersizdi. Claudine kahve fincanlarını doldururken, Courtney fişek gibi konuşmaya başladı. Dirseklerini masaya dayayarak, önce Noah ile Douglas'a, sonra Sloan'a baktı.

"Palm Beach'de Maitland erkeklerinin peşinden koştuğu tek kadın olmak nasıl bir duygu?"

Sloan onu yanlış anladığını sandı. Gözlerini kırpıştırdı.

"Anlayamadım."

Douglas araya girmeye çalıştı.

"Courtney, lütfen."

Kız açıklamaya kalkışınca araya girmekten vazgeçti.

"Noah, dün gece Sloan'ın onu yaktığını söyledi."

Douglas anlamlı bir gülümsemeyle Sloan'a baktı.

"Gerçekten yaptın mı bunu?"

"Hayır, ben..."

Kaşlarını çatmış Courtney'i süzmekte olan, Noah'a baktı. Kız zerre kadar korkmuşa benzemiyordu.

Courtney, babasına, "Evet, yapmış," dedi. "Noah sabahleyin öyle söyledi."

Sonra, Sloan'a döndü.

"Ona dün gece seninle işlerin nasıl gittiğini sordum. 'Çarptım ve yandım' dedi."

Sloan ümitsizlik içinde, "Yanlış anlamışsın," dedi. "O... O... harekete bile geçmedi."

Douglas bir kahkaha atıp eliyle onun dizine vurana kadar ne söylediğinin kendi de farkında değildi. Sloan, eğer durumu kontrol altına almazsa, az sonra, Alis Harikalar Diyarında'ki kedinin canlanıp karşılarına dikileceğini hissetti. Noah masadaki nispeten normal tek insan olduğu için doğrudan ona baktı.

Gayet bilinçli bir şekilde açıklamaya çalıştı.

"Demek istediğim şu ki, 'çarpıp yanmış' olamazdın, çünkü sen..."

Adamın gri gözlerinde muzip bir ışık parladı.

"...harekete bile geçmedim."

Sloan, anlayış ve şefkatle, "Çok doğru," dedi.

Genç kadın masaya oturalı iki dakika olmuştu ve kendisini tehlikeli bir mayın tarlasından geçmiş gibi hissediyordu.

Samimiyetle, "Teşekkür ederim," dedi.

Noah özür dileyip masadan kalkmak üzereydi, ama Sloan'ın yüzündeki baştan çıkarıcı minnet duygusu karşısında fikrini değiştirdi.

"Henüz teşekkür etme. Daha kötü şeyler olabilir."

Courtney, incitmesi daha kolay bir hedef seçmeye karar verip, Sloan'a döndü.

"Noah senin kara kuşak karateci olduğunu ve Carter'i kıçının üstüne yıktığını söyledi..."

"Bu karate değildi."

Sloan, şaşırdığını belli etmemeye çalışıyordu.

"Ya neydi?"

"Savunma kursunda öğrendiğim bazı hareketleri uyguladım. Sanırım bunlar tekvando ya jujitsu alanına giriyor."

"Karate biliyor musun?"

"Evet."

"Kara kuşağın var mı?"

Sloan, "Gönüllü olarak kadınlara savunma kursları veriyorum," dedi.

"Kendimi koruyabilmem için bana bazı hareketler gösterir misin?"

Douglas, acı bir sesle, "Kendini senden koruması gereken bizleriz," diye cevap verdi.

Sloan onunla aynı fikirdeydi, ama küçük kızın etkisinden kurtulup ona karşı koyamadı.

"İstersen gösteririm."

"Söz mü?"

"Söz veriyorum."

Sloan zaman kazanmak için bir yudum su içti. Courtney'in dikkatini başka konulara çekmenin çarelerini arıyordu. Küçük kızın insanları sorguya çekmekten sonsuz bir zevk aldığı açıkça belliydi.

Courtney, ona yardım etmek istercesine, "Bu noktada, insanlar bana genellikle, okulda hangi dersleri gördüğümü ve üniversite için ne gibi planlarım olduğunu sorarlar," dedi.

Sloan boğulacak gibi oldu. Kahkahasıyla birlikte ağzındaki suyu da yuttu ve başka bir tarafa baktı. O anda, Noah'ın onu anlayan bakışları ve sevimli gülümsemesiyle karşılaştı. Genç kız onun, normal insanların sıkıntı ve streslerinden uzak, mükemmel bir hayat yaşadığını düşünmüştü. Şimdi, onun büyümüş de küçülmüş bir kızın kaprislerine katlanmak zorunda olduğunu görmek onu insancıl ve sevilesi kılıyordu. Sloan ona karşı hareketlerinin ve yüz ifadesinin yumuşadığını fark etmeden, genç adama gülümsedi ve Courtney'e döndü. Ona içten bir şeyler söylemek istiyordu.

Büyük bir samimiyetle, "Eminim senin zekân normal ölçülerin üstündedir," dedi.

"Haklısın. Noah'ınki de öyledir. Söyle bakalım, dün gece nereye gittiniz? Noah sana çarptığı ve yandığı zaman neredeydiniz?"

Sloan, ümitsizlik içinde, "Ocean Club'daydık ama ben..." diyebildi.

Noah, ona acıyarak söze karıştı.

"Dans ediyorduk. Ben Sloan'la flört edebilmek için elimden geleni yaptım. O da beni bir arkadaşıyla tanıştırmayı teklif etti."

Douglas, yüksek sesle güldü. Courtney, genç kadını hayretle karışık bir saygıyla seyrediyordu.

"Onun yakışıklılığına ve efsanevi servetine karşı bağışıklığın mı var, yoksa 'zor elde edilen kadın'ı mı oynuyorsun?"

Sloan, kendisini son derece aşağılanmış hissetti. Onun cevabını duymak için sabırsızlanan Noah'a baktı.

Douglas, sıritarak onu kışkırttı, "Bizi daha fazla merakta bırakma, şekerim."

Konuşmalar tam anlamıyla bir rezaletti. Sloan iki eliyle yüzünü kapattı ve arkasına yaslanarak kahkahalarla gülmeye başladı. O kadar çok güldü ki diğerlerini de güldürdü. Tam açıklama yapmaya başlayacaktı ki, diğerlerinin yüz ifadeleri onu yeniden güldürdü. Kendini tutamıyordu.

Courtney'e, "Ben flört etmeyi bilmiyorum," dedi. "Eğer... eğer yanımda bir telefon olsaydı, dans pistindeyken arkadaşım Sara'yı arayıp ona sorardım."

Courtney, sabırsızlık içinde, "Ne sorardın?" diye sordu.

"Ona... ona, beni... etkilemek için ne yapması gerektiğini soran bir adama ne cevap vereceğimi sorardım."

Douglas hemen, "Mücevherden söz edersin," diye tavsiye etti. "Pırlanta bir bilezik konusunu açarsın."

Bu inanılmaz tavsiye karşısında Sloan yeniden kahkahalara boğuldu.

Gülerek, "Palm Beach'li zengin kadınlar böyle mi yapar?" diye sordu. Artık kendine güveniyordu. Başını kaldırıp Noah'a baktı.

"Pırlanta bir bilezikten söz etseydim... ne yapardın?"

Noah, onun yumuşak, baştan çıkarıcı dudaklarına, sonra yüzüne baktı. Gür, koyu renk kirpiklerinin çerçevelediği parlak gözleri, açık havada, lavanta rengindeydi. Bu gözlerde sahtekârlıktan eser yoktu. Çıkık elmacık kemiklerinin üstü kızarmıştı. Örüp arkasına topladığı saçlarından kurtulan birkaç tutam, sırma teller gibi şakaklarında parlıyordu. Yürekli, gösterişten uzak ve bozulmamıştı. İçinden fışkıran aydınlık, dışa vuruyordu. Noah, onun hayatında gördüğü en sağlıklı ve en güzel kadın olduğuna karar

verdi. Sloan, onun kendisini incelemesinden sıkılmaya başlıyordu. Gülüşü titreyen dudaklarında soldu, gözlerini saklamak için kirpiklerini kırpıştırdı.

Douglas, Noah'ın düşüncelerine tercüman olarak, şakayla karışık:

"Bak, aklıma ne geldi!" dedi. "Bileziğin sözünü etmeye değmez. Sloan, doğrudan doğruya bir pırlanta kolye iste."

O andan sonra, zaman çok çabuk geçti. Claudine kahvaltı tabaklarını toplamaya başladığında, Sloan artık kendini bir aile dostu gibi hissediyordu. Bunu, büyük ölçüde Courtney'e borçluydu. Küçük kız, gerçek bir demokratın tarafsızlığıyla, Sloan'dan sonra, aynı derecede saygısız ve çoğu kez haince bir yığın soruyu, önce babasına, sonra ağabeyine yöneltmişti. Herkes bu sorulardan nasibini almış ve kahvaltı sonunda Courtney'in kurbanları, çaresizlik, anlayış ve kahkahalarla birbirlerine bağlanmışlardı.

Bu kısa zaman içinde, Sloan, Courtney'den iki erkek hakkında da birçok şey öğrenmişti. Bunlar arasında Noah'ın üç yıl Jordanna adında bir kadınla evli kaldığı ve bu yüzden evlilikten soğuduğu ve de Douglas'ın son iki eşinin Sloan'ın yaşında olduğu vardı.

Courney babasına hiç insaf etmiyor, Douglas da buna alışmış görünüyordu. Ama, Sloan, Noah'ın kıza karşı bir sınır çizmiş olduğunu fark etti. Bu sınırlar kesinlikle işiyle ilgili konuları içeriyordu. Courtney'ın onun özel yaşamını hicvetmesi, hatta ilişkisi olan bazı kadınlarla ilgili olarak ulu orta konuşması umurunda bile değildi. Ama genç kız, onun 'iş yaptığı kişiler'le ilgili bir şeyler söylemeye kalkışınca, Noah'ın çenesi kasıldı.

Sert bir sesle,

"Yerinde olsam bu konulara girmezdim," diye uyardı.

Hiçbir şeyden çekinmeyen on beş yaşındaki kız, lafını yarıda kesip, 'bu konulara' girmekten vazgeçerek Sloan'ı şaşırttı.

Claudine, yeniden elinde kahveyle geldi ve Sloan'ın fincanını doldurmak istedi. Ama Sloan, saatine baktı ve olumsuz anlamda başını salladı.

Aşçıya, "Bunlar hayatımda yediğim en güzel gözlemelerdi," dedi.

Claudine ona sevinçle gülümsedi.

Sloan, diğerlerine bakarak, "Gitmek zorundayım," diye açıkladı. "Beni aramaya çıkmışlardır."

Courtney, onun gitmesini biraz geciktirebilmek amacıyla, "Peki," dedi. "Dövüş sanatını neden öğrendin?"

"Kısa boylu bir insan oluşumu telafi etmek için."

Sloan bunu söyledikten sonra iskemlesini geri iterek ayağa kalktı.

Genç ev sahibesine gülümsedi.

"Hayatımda yediğim en güzel kahvaltı için teşekkür ederim. Kendimi ailenizin bir ferdi gibi hissetmeme yardımcı olduğun için de teşekkür ederim."

Sloan, Courtney'in karşılaştıklarından beri ilk olarak söyleyecek bir şey bulamadığını hissetti. O sırada Noah'ın ayağa kalkmasıyla durum normale döndü.

Noah, "Seni eve kadar götüreyim," dedi.

Genç çift, çimlerin üstünde yan yana yürüyerek uzaklaşırken, Courtney onları seyrediyordu.

Çıplak ayağını Noah'ın sandalyesine uzattı, ötekini de onu üzerine çapraz olarak koydu ve ayak tırnaklarına sürmüş olduğu, kahverengine dönük kırmızı ojeyi incelemeye başladı.

Nihayet, "Eee?" dedi. "Sloan hakkında şimdi ne düşünüyorsun?"

Douglas, "Harika bir kız. Çok sevimli," diye karşılık verdi.

Kahvesine koyduğu şekeri karıştırıyordu. Ağır ağır ve yumuşak bir sesle konuşmuştu.

Devam etti, "Bana kalırsa, sen de bazı sözlerinle mantık sınırlarını aştın. Eskiden yabancıların yanında biraz da olsa dikkatli davranırdın. Bu sabah farklı davrandın."

Courtney, neşeli bir biçimde onayladı.

"Biliyorum. Harikaydı! Bu sabah becerdiklerim için, Noah'ın harçlığını iki misline çıkarması gerek."

"Ne becerdiğini düşünüyorsun?"

"Şöyle... yani, o kadar açık ki! Sloan'ı rahatlattım. Başta çok gergindi, ama onu kim suçlayabilir? Yani, demek istiyorum ki Palm Beach'de kimseyi tanımıyor; kendi ailesini bile. Hayatı küçük bir kasabada geçmiş, flört etmeyi bilmiyor ve bahse girerim ki hiçbir zaman parası olmamış."

"Eminim ki Carter ona ve annesine iyi bir hayat yaşatmıştır."

"Onun kocaman, güzel..."

"Courtney!"

Kız, içtenlikle, "Gözlerine diyecektim," dedi. "Evet, gözlerine bakacağına, sorduğum sorulara verdiği cevapları dinleseydin, annesinin bir butikte tezgâhtar olarak çalıştığını, Sloan'ın da devlet okulunda okurken kendisine part-time bir iş bulduğunu öğrenir, böyle düşünmezdin. Buraya kadar söylediklerimi dinledin mi? Nereye varmak istediğimi anlıyor musun?"

"Henüz değil, ama var gücümle takip etmeye çalışıyorum."

Courtney, onun kalın kafalılığı karşısında gözlerini devirdi.

"Kendisi hakkında söylediklerini göz önüne alacak olursak, onun Noah'dan ne kadar etkilenmiş olacağını düşünebiliyor musun? Demek istiyorum ki, o uzun boylu, esmer, yakışıklı ve çekici olmasının yanı sıra zengin ve görgülü. Onu, olduğundan daha normal ve sevimli göstermek için büyük bir gayret harcadım."

Douglas, acı bir sesle, "Anlıyorum," dedi. "Sanırım bu yüzden, Noah'ın eski karısından, 'Batıdan gelen kötü kalpli cadı' diye söz ettin, metresinin de dişlek olduğunu söyledin."

Courtney, şiddetle itiraz etti.

"Nicole'den asla metres diye söz etmedim! Metres kelimesi üst seviyede bir terim sayılabileceğinden Sloan'ı korkutabilirdi. Ondan Nicole diye söz ettim."

Ayak parmaklarının tırnaklarındaki ojelerde bir çizik görür gibi oldu ve eğilip dikkatle baktı. Sonra, acı acı içini çekti.

"Zavallı Sloan. Noah şimdi bütün cazibesini kullanacak. Onu yatlara bindirecek, ilgiye boğacak, pahalı hediyelerle başını döndürecek ve yatağa atacak. Bütün kadınlar gibi, Sloan da ona âşık olacak. Ama sonunda onun kaya gibi sert olduğunu ve sadece para kazanmaya önem verdiğini öğrenecek. Noah işlerine dalacak ve onunla ilgilenmemeye başlayacak. Kız surat asacak; Noah bundan sıkılacak. Onu başından atacak ve kızın kalbi kırılacak. Biliyor musun, onun sadık, sevgi dolu kız kardeşi olmasaydım, Sloan'a onun tam bir sahtekâr olduğunu söylerdim."

Sloan, kahvaltı sofrasında yendiğini zannettiği, güvensizlik ve utangaçlığı, Noah'ın yanında yürürken yeniden hissetmeye başladı. Noah, onu sakinleştirmek için yelken sporundan hoşlanıp hoşlanmadığını sordu ve bir zamanlar Nassau açıklarında, Douglas ile Courtney'in içinde bulundukları teknenin fırtınada neredeyse alabora olduğunu anlattı.

Carter'ın evine iki ev kala, bir grup çocuk, kumsalda kumdan bir kale yapmaktaydılar. Çocukların en küçüğü, bir buçuk yaşlarında, tombul bir bebekti. Yeni yürümeye başlamış olmalıydı. Henüz pek denge sağlayamadığı halde, kendisinden büyük olan diğer iki çocuğa cesaretle ayak uydurmaya çalışıyordu. Elinde kovasıyla, onlarla birlikte kıyıya doğru koşuyordu. Dönüşte, Sloan'ın yanından geçerken sallandı, ayağı takıldı ve düştü. Kovanın içindeki su kumların üstüne döküldü.

Sloan, onun yanına diz çökerek,

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Küçük çocuk kovasını elinde sımsıkı tutuyordu. Dönüp poposunun üstüne oturdu, kıza baktı ve ümitsizlik içinde hıçkırıklara boğuldu. Sloan ona doğru atıldı bebeği kovayı ve kumları hep birlikte kucakladı.

Gülerek onun sırtını okşuyordu.

"Ağlama küçüğüm. Ağlama, canım... şimdi hallederiz."

O sırada çocuğun dadısı onlara doğru gelmekteydi. Sloan bu kadınla sabahleyin konuşmuştu. Kadın onu görünce durdu.

Çocuk sakinleşti. Kumlara bulanmış yumruğuyla gözlerini ovuşturdu. Sloan onu kucağından yere bıraktı ve boş olan elini tuttu.

Tekrarladı, "Hemen hallederiz. Değil mi?"

Son cümleyi Noah'a bakarak söylemişti.

Noah önce, kızın hercai menekşe rengindeki yalvaran gözlerini, sonra çocuğun kahverengi ümit veren bakışlarını gördü. Sessizce kovaya uzandı. Sloan ona gülümsedi. Bebek de gülümsedi. Beyni bu anı bir fotoğraf karesi gibi yakaladı.

Bu kızı istiyordu.

YİRMİ DÖRT

Kumdan yapılmış kalenin yanından uzaklaşırken, Sloan, "Çocuklarla birlikte olmak ne kadar eğlenceli," dedi.

Noah omuzlarını silkerek, "Seninle birlikte olmak eğlenceli," diye düzeltti.

Onun omuz silkmesinin özel bir anlamı varmış gibi geldi Sloan'a

"Teşekkür ederim. Çocukları sever misin?"

"Bir şey değil ve hayır, sevmem."

"Gerçekten mi? Bu yüzden mi çocuk sahibi olmadın?"

Sabah kahvaltısındaki samimiyetleri Sloan'a bu soruyu sormak cesaretini vermişti. Ama sorar sormaz, ayıp ettiğini hissetti.

"Courtney doğduğunda yirmi beş yaşındaydım. Böylece, çocuk istemek veya baba olmak hayallerim doğmadan gömülmüş oldu."

Sloan. Samimiyetle, "Özel hayatına burnumu sokmak istemem," dedi. "Bunu sormamalıydım."

"Bana istediğin her şeyi sorabilirsin. Ben de sana mümkün olduğu kadar açık ve dürüst bir şekilde cevap vermeye çalışacağım. Böylesini tercih ederim."

Sloan, kahvaltıdan beri, var gücüyle onunla yakınlaşmaya çalışıyordu. Ama, adam şimdi dürüstlükten ve açıklıktan söz ediyordu. Bu imkânsız olduğu kadar korkutucuydu da.

Kendini zorlayarak, "Tamam," dedi.

"Bu sözlerim, benim de sana istediğimi sorabileceğimi ve sorduklarıma açık ve dürüst olarak cevaplandıracağını söylemen için bir fırsattı."

Sloan, bir kahkaha atarak, ihtiyatlı bir tavırla, "Bunun parlak bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi.

Noah, kızı durdurmak için kolundan tuttu. Önlerindeki tümseğin hemen arkasında Sloan'ın babasının evinin parmaklıkları başlıyordu.

"Bir deneyelim, bakalım. Olur mu?"

"Şimdi mi demek istiyorsun?"

"Evet şimdi."

Bir an durakladı. Sonra, ürkütücü bir açıklıkla, "Burada olduğun sürece seninle mümkün olduğu kadar çok beraber olmak istiyorum," dedi. "Bu akşamdan başlayarak."

Sloan, "Yapamam," diye cevap verdi.

Kulaklarına gelen sesindeki panik kendisine bile saçma geldi.

"Neden?"

Sesini kontrol altına alarak, "Üç önemli sebep var," diye karşılık verdi. "Paris, Paul ve Carter."

"Paris dün gece bana Paul'le aranda duygusal bir ilişki olmadığını söyledi. Benim de Paris'le adamda duygusal bir ilişki yok. Hiçbirimizin de Carter'la duygusal bir ilişkisi olmadığına göre, onları engel olarak görmüyorum."

"Onlarla da birlikte vakit geçirmem gerektiğini söylemek istedim."

"Bunu halledebiliriz. Birbirimizi tanıyabilmek için birlikte vakit geçirmemize engel olacak başka bir şey var mı?"

Sloan, kaçamak bir soru sordu.

"Ne gibi?"

Noah, onun numara yaptığını hemen anladı.

"Birbirimizle oyun oynamayalım. Ben oynayıp bitirdim oyunlarımı. Sana gelince, oynamasını bilsen de bundan hoşlanmayacağımı söylemeliyim."

Sloan, zaman kazanmak için, biraz önce kumların arasından aldığı deniz kabuğuna baktı ve onu inceler gibi yaptı. Noah, kız onun gözlerine bakmaya mecbur olana dek bekledi.

Sonra, "Sende, sevdiğim şeylerden biri, insanın içini ferahlatacak kadar açık ve dürüst olman," dedi. "Buna rağmen, benimle yalnız kaldığın zaman seni rahatsız eden bir şey var. Nedir bu?"

Sloan, ona doğruyu söyleyecek olsa, kendisini ne kadar dürüst ve ferahlatıcı bulurdu acaba diye düşündü.

Seninle yalnız kaldığım zaman, beni rahatsız eden şu ki; ben iç mimar değilim. Hüviyetini gizleyen bir polisim. Buraya babamla barışmak için gelmedim. Onunla ilgili bir tahkikata yardımcı olmak için geldim. Paul arkadaşım değil. Aynı sebeple burada bulunan bir FBI ajanı. Ah, üstelik Paul benden senin hakkında mümkün olduğu kadar çok bilgi edinmemi istedi.

Masum ve dürüst değildi. Hatta, belki de Noah'ın tanıdığı en sahtekâr insandı. Aynı zamanda ona öylesine tutulmuştu ki gerçekleri öğrenecek olursa, nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordu ve bunu düşündükçe midesine sancılar saplanıyordu.

Noah, sıradan bir şey sorar gibi?

"Bana tutuldun mu?" diye sordu.

Sloan, onun, bu sorunun cevabını bildiğinden emindi. Titrek bir sesle, "Sana bir şey söyleyeyim mi?" dedi. "Gel birbirimize karşı dürüst olmaktan vazgeçelim."

Noah, eğilip onu dudaklarından hafifçe öperken gülüyordu.

"Bak bu aradan çıktı. İlki en zordur. Şimdi her şey daha kolay olacak."

Sloan ona bakakaldı. İnanamıyordu. Aynı zamanda istek ve korku duyuyordu. Zihninde bütün bunlar birbirine karışmıştı.

Sloan, yüzde elli olasılıkla Noah'ın kendisini arka kapıda bırakacağını tahmin ediyordu. Ama o, genç kızla birlikte içeri girdi. Sloan Paul'ün sesini ve kahkahasını duydu. Bu kahkaha evin insanları budala haline getiren asaleti ve koyu renk tahtalarına hiç uymuyordu.

Sahanlıkta seslerin geldiği tarafa doğru yönelirken, Noah'a:

"Seslere bakılırsa hepsi yemek salonundalar," dedi. Aile kahvaltıyı henüz bitirmişti. Paris, yanında duran Paul'le birlikte, fotoğraf albümüne bakıyordu.

Paul gülerek, "Şu tenis raketi neredeyse senin boyunda," dedi.

Edith lafa karıştı, "O resimde üç yaşındaydı. Ben de ilk tenis derslerime bu yaşta başlamıştım."

Noah'la Sloan, içeri girince başlarını kaldırdılar. Carter'ın yüzündeki gülümseme dondu.

"Siz ikiniz bu saate kadar beraber miydiniz?"

Noah, sakin bir sesle,

"Babamla Courtney, kumsalda Sloan'ın yolunu kesip zorla kahvaltıya getirdiler," dedi.

Carter rahatladı ve neşesi yerine geldi.

"Douglas'dan kendini korusan iyi olur, Sloan. Kadınlara oldukça düşkündür," dedi.

Edith, Noah'a keyifsiz bir bakışla baktı. Sloan, onun neşesinin hiçbir zaman tam anlamıyla yerinde olmadığını düşündü.

İhtiyar kadın, "O çocuğun ağzına bir gem takmanız gerek," dedi. "Son derece terbiyesiz."

Sloan, yumuşak bir sesle karşı çıktı.

"Yalnız ve canı sıkılıyor. Üstün zekâlı bir kız. Burada kimseyi tanımıyor, çevresinde hep büyükler var. Onun tek eğlencesi insanları şaşırtıp tedirgin etmek. Çocuklar bunu yaparlar."

Sloan, Edith'le aynı fikirde olmadığını açıkça belirttiği için özür diler gibi omzunu okşadı onun.

"Günaydın, büyük büyükanne," dedi.

Yaşlı kadının çatılmış kaşları gevşedi. Her zamanki asık suratı yerine geldi.

Sert sert, "Günaydın," diye karşılık verdi.

Noah yan taraftaki servis masasının üstünde duran gümüş demlikten bir fincana kahve koyarken, "Sloan çocukları çok seviyor," dedi. "Courtney'i bile."

Edith açıkça, "Ben çocukları sevmem," diye itiraf etti. "Hatırladığıma göre bu seninle müşterek bir yanımız."

Noah, "Evet öyle," diye onayladı.

"Senin Paris'le evlenmen konusundaki tek itirazım buydu."

Servis masasının başındaki uşak bu çok özel konuşmayı duyunca gerileyerek yan kapılardan birinden dışarı çıktı. Sloan da aynı şeyi yapmaya karar verdi.

Kemerli geçitten dışarı çıkarken, aklına ilk gelen mazereti söyledi.

"Elime sürahiden meyve suyu bulaştı. Gidip yıkamam lazım. Özür dilerim."

Paul de ayağa kalktı.

"Ben de arabadan bir şey alacağım," dedi.

Ama yemek salonundan çıkınca sadece birkaç adım atıp oturma odasına gitti. Sehpanın üstünde duran dergilerden birini alıp ona gömüldü.

Edith, yemek odasında, Noah'a azarlar gibi, "Çok ciddiyim, Noah," diyordu. "Aile ağacımın Paris'de sona erişini görmek için doksan beş yıl yaşamadım."

Noah, hem ona Sloan'ın da ailenin bir parçası olduğunu hatırlatmak hem de Paris'le kendisi arasında mevcut olmayan evlilik planlarından söz etmekten kaçınmak için, "Sloan'ı unutuyor musunuz?" dedi.

Yaşlı kadın mahçup olmuş gibiydi.

"Evet, Sloan'ı unuttum," diye itiraf etti. "Sanırım onu tanıyalı kısa bir zaman olduğu için, bu konu açıldığında aklıma gelmedi. Ama çok haklısın."

Bu cevap Noah'ı memnun etmişti. Ama Carter'ın sözleri herkesi hem şaşırttı, hem de öfkelendirdi.

Carter, kabaca, "Sloan'ın çocukları olsa da, olmasa da o aileyi devam ettiremez," dedi. "Akıl almaz bir fikir bu. O Reynolds olmanın ne demek olduğunu bile bilmiyor. Öğretmeye başlamak için de otuz yıl geç. Onun çocukları, onun yetişme tarzını, onun değerlerini yansıtacak, bizimkini değil."

Paris cesaretle söze karıştı, "Öğrenebilir."

"Senin fikrini sormadım, Paris. Belki sen onu ailenin gerçek bir üyesi olarak kabul ediyorsun, ama senden başka kimse etmez. Dostlarımız onu tanımıyor. Şimdiye kadar adını bile duymadılar ve asla kabul etmeyeceklerdir..."

Noah, kararlı bir sesle onun sözünü kesti,

"Senin bu sorununa bir çözüm buldum, Carter," dedi. "Bu akşam ne yapmayı düşünüyorsun?"

Carter, Noah'ın ses tonu karşısında, akşam için bir plan yapmadığına pişman oldu. "Sloan ve Paul'ün burada oldukları süre içinde, hiçbir akşam için belirli bir plan yapmadım," dedi. "Paris'le senin bazı akşamları onlarla birlikte geçirmek, hep birlikte

kente gidip, ne bileyim, gençlerin hoşlandığı şeyleri yapmak isteyeceğinizi düşündüm."

"İyi. Kimsenin belirli bir planı olmadığına göre, Sloan'ı dostlarına tanıştırmak için bir parti verebilir ve onların kızını kabul etmelerini sağlayabilirsin."

Carter, olumsuz anlamda başını sallayarak, "İmkânsız," diye itiraz etti.

Noah, soğukkanlı bir tavırla karşı çıktı.

"Mecbursun. Ne kadar geciktirirsen, onun hakkında o kadar çok tahmin yürütülecek. Herkes birbirine onu niçin insanlarla tanıştırmaktan korktuğunu soracak. Babamın ondan birçok kişiye söz ettiğinden eminim. Dedikodu orman yangını gibi yayılacak."

"Mantıklı ol. O burada sadece iki hafta kalacak. Sonra gidecek. Üstelik bu partinin onun üzerinde çok büyük bir baskı yapmasından korkuyorum."

Noah, alaycı bir ifadeyle, "Bu baskıya tahammül etmek zorunda," dedi.

Paris, "Sloan'ın şerefine parti vermek mükemmel bir fikir," diye söze karıştı.

Babasının buz gibi bakışları, onu biraz ürkütmüş; ama yine de gözlerini kaçırmadı.

Babası, onu susturmak isteyen bir sesle, "Paris," diye ihtar etti, "tavırların sinirime dokunmaya başlıyor."

Edith, "Ne zaman haksız olsan sinirlenirsin, Carter," dedi. "Ben de Noah'la Paris'in fikrine katılıyorum. Sloan'ı herkese tanıtmak için bir parti vermeliyiz ve bu ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur."

Carter, ellerini havaya kaldırarak, "Pekâlâ!" dedi. Sonra, Paris'den öç almak ister gibi, kendisine alışılmadık bir biçimde itiraz edişinin olumsuz sonuçlarını sıralamaya başladı.

"Sloan buradayken, onunla mümkün olduğu kadar çok birlikte olmak istediğini söylemiştin. Şimdi, bunun yerine, onun hiç eğlenmeyeceği bir partiyi düzenlemek için vakit harcayarak, gelip onu ağzı bir karış açık seyredecek ama kabul etmeyecek olan kişilere davetiye göndereceksin."

Noah, buz gibi soğuk bir sesle, "Sen onlara kabul ettireceksin,

Carter," dedi. "Bunu sağlayacak kadar etkili olamayacağını düşünüyorsan, parti boyunca bu iş için kendi nüfuzumu seve seve kullanabilirim. Dostlarımız aynı kişiler olduğuna göre faydalı da olabilirim."

Bu meydan okuyuştan sonra, Noah, Paris'e bakarak, yumuşak bir sesle, "Sloan'la birlikte geçirmek istediğin vakitten fedakârlık etmene gerek yok, Paris," dedi. "Bayan Snowden'ı partiyi düzenlemek ve bütün ayrıntılarla tek tek ilgilenmekle görevlendireceğim. Sanırım, elinde bana verebileceğin bir davetiye listesi vardır, değil mi?"

Paris başını salladı. Noah devam etti.

"Güzel. O halde senin yapacağın tek iş, adamlarına bu akşam için evi hazır etmelerini söylemek. Ben bütün diğer işleri Bayan Snowden'a yaptırırım."

Edith, "Uşaklarla ben ilgilenirim. Sloan'la Paris bugünü saçlarını yaptırmakla ve genç kadınlar özel bir davete gitmeden önce neler yaparlarsa onları yaparak geçirsinler. Bu işler zaten bütün günlerini alır," dedi.

Edith bunları söylerken, Sloan içeri girdi. Paris'in yumuşak çehresiyle Carter'ın öfkeden kızarmış yüzü arasındaki çelişki onu şaşırttı.

Herkes susup ona bakınca, "Partiye mi gidiyoruz? diye sordu.

Paris, "Senin için bir parti veriyoruz," diye cevapladı. "Harika olacak. Noah, Bayan Snowden'ın yardımını teklif ettiğin için çok sağ ol. Korkarım misafirleri telefonla davet etmek zorunda kalacak."

"Bayan Snowden zor işleri başarmayı sever."

Sloan, tedbirli bir sesle itiraz etti. "Bana sorarsanız bu partiye hiç gerek yok. Benim için kimsenin zahmete girmesini istemiyorum."

Carter orada bulunan diğer üç kişiye baktı.

Muzaffer bir edayla, "Size söylemiştim," dedi.

Sloan, tam babasını desteklemeye başlıyordu ki Noah, küstahça onun sözünü kesti.

"Bu kararı vermek sana düşmez. Ailenin seni dostlarına tanış-

tırmak istemesi çok normaldir. Bu işi için de en iyi yol bir parti düzenlemektir."

Sloan, iki adamın arasında düşmanca bir hava estiğini sezdi ve basit bir partinin nasıl olup da buna sebep olabileceğini anlayamadı. Noah'ın fikirlerini kendisine saklaması konusundaki emrine rağmen, tekrar itiraz etmeye niyetliydi. Ancak, Paris o kadar heyecanlıydı ve Edith o kadar kararlı görünüyordu ki söyleyeceklerinin bir işe yaramayacağını anlayarak sustu.

Kararsız bir gülümsemeyle, Noah'a dönerek,

"Öyleyse Courtney'in de davet edilmesini istiyorum," dedi.

Noah başını sallayarak kabul ettiğini belirttikten sonra, Sloan odadan çıkıp bu konuşmaya daha fazla karışmamayı uygun buldu.

Paris'e baktı ve "Yukarı çıkıp duş alsam iyi olacak," dedi.

Paris iskemlesini geri itip ayağa kalktı.

"Davet edilecek konukları ve yılbaşı kartlarının listelerini bilgisayarda tutuyorum," diye açıkladı. Konukların listesini şimdi getiririm."

Sonra, Sloan'ı hem şaşırtan, hem de sevindiren bir şey yaptı. Koridorda ona yetişip koluna girdi.

"O kadar eğlenceli olacak ki! Şimdi biraz alışveriş yaparız, saçlarımızı yaptırırız, masaja gideriz. Paul'ün de yapmak istediği bazı şeyler varmış..."

Sloan, bir sürü yabancının merakını tatmin etmek ister gibi, onlara teşhir edileceğini, onların kendisini inceleyip, onun hakkında hüküm verip tahminlerde bulunacaklarını düşünerek o kadar üzülmüştü ki, merdivenlerden çıkmayıp, Paris'in onu oturma odasının arka tarafında bulunan kapalı bir kapının önüne sürüklemesine razı oldu. Paris, kapıyı açmak için elini onun kolundan çektiği zaman, Sloan, duşunu hatırladı ve geriye doğru bir adım attı; sonra nerede olduğunu anladı ve fikrini değiştirdi. Açılan kapıdan geniş, lüks lambrilerle kaplı bir oda görünüyordu. Burası ancak Carter'ın bürosu olabilirdi. Gary Dishler kimi zaman bu kapının önünde beliriyordu.

Maun ağacından, oymalı bir yazı masası odanın tam karşı tarafında duruyordu. Arkasındaki duvar boydan boya kütüphaneydi.

Paris yazı masasına doğru yürüdü; çekmeceden bir anahtar aldı. Arka duvardaki bir çift kapıyı açtı. Kapılar açılınca, Sloan'ın dikkati ortaya çıkan bilgisayara kaydı. Bilgisayar çalışır durumda, ekran aydınlıktı. Kullanıcının şifresini yazması ve gelen mesajı okuması için uyarı ışığı yanıp sönüyordu.

Paris, yazıhanenin başındaki uzun arkalıklı bordo deri koltuğa oturdu ve olduğu yerde dönerek bilgisayarın başına geçti.

Paris'in yanında ayakta durmakta olan Sloan'ın kalbi heyecanla çarpıyordu.

Paris hiçbir şeyin farkında değildi.

"Şifre olarak 'Fransa' kelimesini kullanıyorum."

Sloan, Paris'in "Adres Listeleri" adlı bir klasörden, "Palm Beach Misafir Listesi" adlı bir dosya çıkardığını gördü. Genç kız bu dosyayı yazıcıya gönderdi. Paris eğilip dizinin sağ yanındaki bir kapıyı açınca, hızlı bir lazer yazıcı ve bilgisayarın ana ünitesi ortaya çıktı. Sloan bilgisayara dikkatle bakıyordu. Ama onu asıl ilgilendiren ikonlardı. Bunlar Carter'ın bilgisayarında hangi programları kullandığını ve muhtemelen, bilgisayar aracılığıyla ne tür bilgilere ulaşabildiğini gösteriyordu. Sloan, bütün bunlara bakmakla yetiniyordu. Zaten Paris de yazıcıdan listeyi alıp doğrulunca Sloan ekranı da göremez olmuştu.

Sloan, elinden geldiğince, sıradan bir şey soruyormuş izlenimini vermeye çalışarak, "Daha sonra bilgisayarını kullansam Carter kızar mı acaba?" dedi. "Elektronik postamı kontrol etmek ve birkaç mesaj göndermek istiyorum."

Paris gülümseyerek, "Ondan adıyla söz ettiğini duymak çok komik," diye itiraf etti. "Ve hayır, kendisi kullanmıyorsa, senin kullanmana kızmaz."

Sloan'ın heyecanı kabarmıştı.

"Bilgisayarı çok kullanır mı?" diye sordu.

"Evet, ama uzun sürmez. Bilgisayarla San Francisco'daki bankanın hesaplarına girebiliyor. Onları kontrol eder. Çoğunluk bunun için ve diğer işleri için kullanır."

Sloan, 'banka'nın San Francisco'daki Reynolds Trust olduğunu biliyordu.

"Başka ne gibi işleri var?"

"Bilmiyorum. Babam işlerinden söz etmeyi sevmez. Bu gibi şeylerin bana ya da büyükanneme göre çok karmaşık olduğunu söyler."

Paris, diğer sayfaları da yazıcıdan aldı; dolabın kapısını kapatıp kilitledi; anahtarı sağ üst çekmecesine koydu ve deri kalemlikten bir kalem aldı.

"Bunu Noah'a götüreceğim. Ben nasıl olsa dışarı çıkma ihtimalini göz önünde bulundurarak giyinmiştim."

İki kız Carter'ın bürosundan çıkarlarken, Paris neşeyle, "Çok eğleneceğiz," dedi. "Günün geri kalan kısmında herkes ilgilenecek. Sonra eve geleceğiz ve senin sosyeteye takdimin için giyineceğiz."

Sloan, merdivenin dibinde ondan ayrıldı ve odasına gitmek üzere merdivenleri tırmanmaya başladı. Paris misafir listesini yemek salonuna götürüp masaya oturdu. Bazı isimlerin yanına işaret koyduktan sonra babasına ve büyükannesine baktı.

"Kaç kişi davet etmek istiyorsunuz? O kadar kısa zamanımız var ki davet ettiğimiz kişilerin yarısı gelmeyecektir. Bu yüzden, davetin kaç kişilik olmasını istiyorsak iki misli insan çağırmalıyız."

Carter, ısırır gibi, "Şu kahrolası işi küçük tut!" dedi.

Noah, onu duymazlıktan geldi ve Paris'e baktı.

"Özellikle çağırmak istediğin kimseleri işaretle. Diğerlerini ben seçerim. Nasıl olsa aynı insanları tanıyoruz."

Paris, on bir sayfalık listenin her bir sayfasını özenle inceleyerek bazı isimleri işaretledi. Sonra listeyi Noah'a verdi.

Noah, ayağa kalkarken, "Bayan Snowden gereken her şeyi yapar," dedi. "Sizin için saat yedi uygun mu?"

Edith, "Uygun," diye cevap verdi. "Son günlerde hava o kadar güzel ki, keşke partiyi bahçede yapabilseydik."

Noah çıkmak üzereydi.

"Elimden geleni yapacağım," diye söz verdi.

Carter, "Şu kahrolası işi fazla büyütme," diye hatırlattı.

Birden, Edith'in aklı paraya gitti.

"Fazla gösterişe gerek yok," diye seslendi Noah'ın arkasından. "Yemek değil, içkinin yanı sıra çerez ve mezeler ikram edilsin. Uşaklarımızdan ikisi garson ve barmen olarak hizmet edebilir. İkram şirketine bunun için ayrıca para ödememiş oluruz."

Noah, geriye dönüp ona baktı ve "Merak etmeyin," dedi.

Paris, "Şampanya gerekiyor," diye hatırlattı.

Edith, "Yerli şampanya," diye şart koştu.

Noah köşeyi dönmüş, koridora çıkmıştı ki Paris arkasından yetişti.

Sesini alçaltarak, endişeli bir tavırla, "Noah," dedi, "bu partiyi daha sonraya bıraksak belki daha iyi olur."

Noah'ın çenesi kasıldı.

"Neden endişe ediyorsun? Masraf mı? Ailenizin iskeleti, saklı olduğu sandıktan çıkıyor diye mi? Yoksa Sloan'ın sana rakip olmasından mı korkuyorsun?"

Paris tokat yemiş gibi geriledi.

"Ne diyorsun sen?"

Noah "Sen ne söylemeye çalışıyorsun?" diyerek cevabı yapıştırdı.

"Ben... ben biraz sabredip çok güzel bir şey yapmak isterdim. Babamla büyükannemin dediği gibi derme çatma bir şey değil. Babam yanlış düşünüyor. Bizim partilerimiz her zaman olay olur. Sloan'ın partisi öyle olmazsa insanlar Sloan'a önem vermediğimizi zannederler. Büyük ikram şirketlerine menüyü planlamaları ve eleman ayarlayabilmeleri için çok önceden haber vermek gerekir. Şu anda hepsi doludur. Sonra çiçek ve müzik, masalar ve sandalyeler, masa örtüleri, peçeteler... Bırak birkaç saati, bütün bunları temin etmek için birkaç gün bile yetmez."

Noah'ın öfkesi kaybolmuştu. İfadesi yumuşadı.

"Seni yanlış anladığım için özür dilerim," dedi. "Tahmin etmeliydim. Ayrıntıları bana bırak."

Noah eve girdiği zaman Courtney ile babası, başlarını kaldırıp baktılar.

Kız, ağabeyinin uzun ve hızlı adımlarını, çenesinin kararlı bir şekilde kasılmış olduğunu fark edince, merakla "Ne oluyor?" diye sordu:

Noah, durmadan, "Carter, Sloan için bir parti veriyor," diye cevap verdi. "Bayan Snowden yukarıda mı?"

Courtney, hiç de zarif olmayan bir biçimde burnundan soludu.

"Başka nerede olabilir ki? Seni kenten kente, evden eve, otelden otele takip ediyor. Her an işaretini veya çağırmanı bekliyor. Günde yirmi dört saat..."

Courtney abartıyordu, ama Noah bunu belirtmeye gerek duymadı. Bayan Snowden'ın kız kardeşi Palm Beach'e kırk mil mesafede oturuyordu. Bu yüzden, Noah yılda iki kez Palm Beach'e giderken o da birlikte geliyordu. Bu ikisi için de yararlı oluyordu. Noah tatildeyken bile Bayan Snowden'dan yapmasını isteyeceği bazı işleri oluyordu. Böylece, Bayan Snowden, günde birkaç saat çalışma karşılığında kardeşini görmek için yapacağı seyahati hiçbir masraf yapmadan gerçekleştirmiş oluyordu.

Noah, Palm Beach'de bulunduğu zamanlar büro olarak kullandığı kütüphaneye girdiğinde, Bayan Snowden'ı dosya dolabının önünde buldu.

Bayan Snowden, "Günaydın," dedi.

Noah, hemen, "Kardeşiniz nasıl?" diye sordu.

"Çok iyi."

Terbiye kurallarına göre söylenmesi gerekenler sona erince, Noah masasının başına oturdu ve sekreterine, karşısına oturması için, başıyla işaret etti.

Ona bir bloknotla bir kalem göstererek, "Bir parti vereceğiz," dedi.

O sırada, Courtney de gelip Bayan Snowden'ın yanındaki koltuğa çökmüş ve bacağını koltuğun kenarından sarkıtmıştı.

"Carter Reynolds parti veriyor dedin gibi gelmişti bana," dedi.

Noah onu duymazlıktan gelince Bayan Snowden bloknotu ve kalemi aldı.

Yazmaya hazır olarak, "Parti ne zaman?" diye sordu.

"Bu gece."

Kadın normal olarak, "Küçük bir akşam yemeği mi?" diye sordu.

"Biraz daha büyük bir şey."

"Ne kadar daha büyük?"

Noah, cevap vermek yerine, Reynolds'ların Palm Beach'deki dostlarının listesini gözden geçirmeye başladı. Bir dolma kalem aldı, sevmediği ve Sloan'ın hoşlanmayacağını tahmin ettiği kimselerin isimlerinin üstünü çizmeye başladı. Sonra Kâğıtları sekreterine uzattı.

"Sanırım yüz yetmiş beş kişi kadar olacak."

"Çok acele olduğuna ve yemekli yapmak istediğinize göre, sanırım kulüplerinizden birinde olacak, değil mi? Yine de hazırlanmak için yeterli vakit olduğunu zannetmiyorum."

"Carter Reynolds'ın evinde, bahçede olmasını istiyorum."

Kadın gözlerini kırpıştırarak, "Bu gece yüz yetmiş beş kişilik bir açık hava partisi vermek istiyorsunuz, öyle mi? Bu durumda, bir ikram şirketiyle anlaşmak gerekir..." dedi.

Noah bu sorunun üstünde durmadı.

"Açık büfe hazırlayabilirsiniz. Geçen defa burada yaptığımız gibi. Yalnız garsonların sayısı çok olsun ki büfede sıraya girmek istemeyen misafirlere; tepsilerle içki ve yiyecek servisi yapabilirsin. Her şeyin birinci sınıf olmasını istiyorum."

Kadın, "Tabii," dedi ama sarsılmış görünüyordu.

"Bol şampanya stoku olsun, Don Pérignon. Ha, bir de şu buz şeylerden istiyorum. Masaların üstünde güzel duruyorlar."

Bayan Snowden, zayıf bir sesle. "Buz heykellerden mi?" dedi.

"Evet. Ve, tabii çiçek."

Kadın, gittikçe zayıflayan sesiyle, "Tabii," diye onayladı.

"Bir de orkestraya ihtiyacımız olacak. Siz hepsini biliyorsunuz. Geçmişte birçok kereler benim partilerimi hazırladınız."

Bayan Snowden bir şeyi yapamayacağını itiraf etmek zorunda kaldığı için neredeyse ağlayacaktı.

"Evet ama bu kadar kısa zamanda değil!" diyebildi. "Bay Maitland, gerçekten bunu yapabileceğimi sanmıyorum."

Noah, sabrı tükenmiş gibi, "Sizin hazırlamanızı istemiyorum," dedi. "Burada iki otel aldık. Onlara yaptırın."

Bayan Snowden, ancak Herkül gibi bir kahramanın altından kalkabileceği bu iş için şimdi bir çıkış noktası bulmuş gibiydi.

Gülümseyerek yerinden kalktı ve "Otel müdürlerini bu iş için ikna edeceğim," dedi.

Noah, kuru bir sesle, "Bundan eminim," dedi. "Konukların telefonla davet edilmesi gerekecek. Onları Carter adına davet et-

tiğinizi ve Carter'ın bu partiyi kızı Sloan'ı dostlarına tanıştırmak için düzenlediğini söyleyin."

Kadın başını salladı.

"Yardıma ihtiyacım olacak. San Francisco'daki büromuzda iki hanım var. Onlara böyle bir durumda güvenebilirim. İnsanları son dakikada bir partiye davet etmek gibi nazik bir işi zarafet ve başarıyla yapabilirler. Onlara listeyi fakslayabilirim. Ancak o zaman telefonlar şehirler arası olacağı için, biraz pahalıya mal olur. Bir sakıncası var mı?"

"Hayır, yok."

"Bir sorun daha var. Konukları son dakikada davet ettiğimiz için, hepsi de bir mazaret göstererek gelemeyeceklerini bildirenlerin yerine, çağrıldıklarını düşünüp alınabilirler ve o zaman partiye gelmezler.

Noah, Bayan Snowden'ın daha önce açıp masanın üstündeki deri kutuya koyduğu mektuplarını almak için uzandı.

"O zaman onlara, daha önce postaya verilmiş olan davetiyelerin gitmemiş olduğunu bugün fark ettiğimizi söyleyin. Suçu posta idaresine atın. Herkes onları suçluyor zaten."

Courtney, bacağını koltuğun kolundan çekerek ayağa kalktı.

"Büyük Palm Beach partilerinden biri daha!" dedi. "İsmim listede olmadığı için çok memnunum. Beni bu partilerden birine sürükleyerek bile götüremezsiniz."

Noah, okumakta olduğu mektuptan başını kaldırarak ona baktı.

"Sloan senin davet edilmeni özellikle istedi," dedi. "Lütfen seni sürükleyerek götürmeye beni mecbur etme."

Noah onun kavga çıkaracağını ve gitmemekte direneceğini sanıyordu. Oysa Courtney, son derece şaşırmış görünüyordu.

"Sloan beni davet mi etti? Şaka ediyorsun!"

"Hayır etmiyorum."

"O zaman seçme şansım yok. Yani demek istiyorum ki eğer ben gitmezsem çevresinde sadece son derece sıkıcı insanlar olacak."

Bir fedakârlık yapmak zorundaymış gibi konuşuyordu.

Dışarı çıkmak üzereyken geri döndü.

"Noah?"

Ağabeyi, okumakta olduğu mektuptan başını kaldırmadan, cevap verdi.

"Ne var?"

"Bütün bunları Sloan için neden yapıyorsun? Neden Carter, Edith veya Paris düzenlemiyor partiyi?"

"Carter küstah bir çocuk gibi davranıyor. Edith ise hem çok cimri hem de bu gibi konularda karar verememeyecek kadar yaşlı. Paris'e gelince, bu işi üstüne almaya hazırdı, ama onlara yeni yeni karşı çıkmaya başladığı için, bu ikisi, sonuçta ona istediklerini yaptırırlardı. Eğer muhteşem bir parti verip, Sloan'ı gerektiği gibi takdim etmezlerse, Sloan buralarda bir daha kimsenin yüzüne bakamaz."

Bu konuşmanın üstünden birkaç dakika geçtiği halde, Noah birden, Courtney'in odadan çıkmamış olduğunu fark etti. Başını yana eğmiş ağabeyini inceliyordu.

Noah'ın sabrı tükenmişti, "Yine ne var?" diye sordu.

"Bütün bunlar neden onların yapmadığına bir açıklama getiriyor, neden senin yaptığına değil."

Noah, haksız da olsa, onun sorularından rahatsız olmuştu. Ateş saçan bakışlarla kardeşine baktı.

"Nedenini bilmiyorum. Sanırım ona acıdım. Carter kendini beğenmiş bir züppe gibi davranıyor ve kendi kızından fakir bir akrabasıymış gibi söz ediyordu. Bu beni çileden çıkardı."

Courtney, sıradan bir şeyden söz eder gibi.

"Fakir akraba olduğu doğru," dedi. "Ayrıca sen de kendini beğenmiş züppenin birisin."

Noah, alaycı bir ifadeyle, "Teşekkür ederim," dedi. "Söyleyeceklerini bitirdin mi, yoksa anlaşılmaz şeyler söylemeye devam edecek misin?"

Courtney, "Aslına bakılırsa, söylemek istediğim bir şey var. The Carpetbaggers diye bir film görmüştüm. Orada büyük bir film stüdyosunun sahibi olan zengin bir adam, sarışın bir fahişeyi birinci sınıf bir film yıldızı yapmak için bir servet harcıyordu. Bunu niye yapıyordu, biliyor musun?" dedi.

"Hayır, niye yapıyordu?"

"Çünkü kızla evlenmek istiyordu. Ama önce onu kendisine layık, önemli bir insan yapmak istiyordu."

"Bunun konumuzla ne ilgisi var?"

Courtney omuz silkti. "Öylesine bir fikirdi."

"Eğer Sloan'la evlenmek istediğimi veya insanların onun hakkında ne düşündüğüne aldırdığımı sanıyorsan, yanılıyorsun. Şimdi git ve beni rahat bırak."

Courtney gittikten sonra, Noah aynı mektubun ilk paragrafını iki kere okudu. Sonra onu masanın üstüne bıraktı ve arkasına dayandı. Karşısındaki duvarda asılı olan yağlı boya tablodaki çiçek tarlasına dik dik bakmaya başladı.

Sloan'ın partisi konusunda niçin bu kadar ısrar ettiğini anlayamıyordu. Oysa bu onun çıkarlarına aykırıydı. Bu gece başka erkekler de onunla tanışacak, onu kendisinin bulduğu kadar güzel bulacak ve onunla konuşmaktan, tıpkı kendisi gibi, zevk alacaklardı. Onun güzelliğinin farkında olmayışına, açık yürekliliğine hayran olacaklardı. Kendisi de kızın karşısında aynı şeyleri hissetmemiş miydi? Hatta bütün bunların altında başka nitelikler de olduğunu hissedeceklerdi. Noah'ın şimdiden onu budalaca denecek kadar benimsediği göz önüne alınırsa, bu parti onun için aşılması gereken zor bir engel olacaktı.

Carter'a neden bu kadar sinirlendiğini ya da neden kendini, onu savunmakla yükümlü hissettiğini bilmiyordu. Ama, Sloan'da o kadar açık temiz bir yürek ve öylesine hassas bir gurur vardı ki, Noah, karşısındaki kendi babası da olsa, onu savunması gerektiğini hissetmişti.

YİRMİ BEŞ

Sloan, Paris'in büyük bir mutlulukla, şımartılma günü olarak tanımladığı maceraya hazır olarak merdivenlerden indiği zaman, Paul'ü sahanlıkta beklerken buldu.

Paul, "Seni ve Paris'i bırakıp, işlerimi yapacaktım," dedi. "Ama Paris ikiniz için planladığı güzelleşme işlerinin bir iki saatten çok daha fazla süreceğini söyledi. Bu yüzden, ben kendi arabamı alacağım, sen de onunla gideceksin. Jaguar'ı ön tarafa getirdiler bile."

Sloan; anlamlı bir şekilde başıyla ön kapıyı işaret ederek, "Seni arabana kadar götüreyim," dedi.

Paris'in arabası verandanın önüne park edilmişti. Ama Paul'ünki yolun biraz ilerisinde duruyordu. Sloan arabanın yanına gidene kadar bir şey söylemedi.

"Carter'ın bürosunda bankaya bağlı olan bir bilgisayar var. Paris benim onu kullanabileceğimi söyledi ve kendi şifresini verdi."

"Pek ümitlenme. Carter Paris'in onun dosyalarına ya da bankanın bilgisayarlarına girmesine izin vermeyecek kadar tedbirlidir. Onun kendi şifresi vardır."

"Biliyorum. Sadece öğrendiklerimi sana anlatıyorum."

"Paris'in parti için Maitland'a verdiği isim listesinin bir kopyasını ele geçirmek istiyorum."

Sloan, "Bir kopya isterim," dedi. "Benim için güzel bir hatıra olacağını ve herkesin ismini hatırlamama yarayacağını, dürüstçe söylerim."

"İyi olur."

Paul ön kapıya baktı.

"Paris evden çıktı bile. Sırası gelmişken söyleyeyim, bu parti fikrini ısrarla öne süren Maitland oldu. Belki bilmek istersin diye düşündüm."

"Carter'ın pek istekli olmadığını hissettim. Ama, kesinlikle istemeseydi bile, Noah onu nasıl olsa mecbur ederdi?"

Paul, "Bunu nasıl becerdiğini görmek ve onu takdir etmek için orada olman gerekirdi. Bayağı etkilendim," diye itiraf etti.

Paris yaklaşırken, Sloan alçak sesle, "Peki ama, Carter beni dostlarına tanıştırmak istemiyorsa, bu Noah'ı neden ilgilendirsin?" diye sordu.

Paul, bilmiş bir gülümsemeyle, "Bence sen bu sorunun cevabını biliyorsun," dedi. "Noah Maitland vuruldu."

Sloan, Noah'ın kendisini düşünmüş olmasına sevindi. Carter'ı mat etmesine ise daha çok sevindi.

Paris, Paul'ün arabasına doğru yürürken, neşe içinde, "Birkaç saat yokuz," dedi. "Sloan, bir sürü 'işlem' yaptıracağız- cilt bakımı, manikür, pedikür, masaj, sonra saç. Ama acele etmeliyiz; çünkü bizi araya sıkıştıracaklar. Vaktinde orada olmalıyız."

Paul onlara, "Öyleyse hemen yola çıkın," dedi.

Kendisi de kiralık arabasına bindi.

Evden birkaç sokak ötede durdu. Torpido gözünü açıp cep telefonunu çıkardı. Numarayı çevirince, rıhtımda balık tutmakta olan başka bir FBI ajanı cevap verdi. Adamın başında bir kep elinde de olta vardı.

Paul, "Konuşabiliyor musun?" diye sordu.

Diğer adam, duyduklarına inanamıyormuş gibi, öfkeyle, "Konuşabiliyor muyum?" diye tekrarladı. "Konuşması gereken biri varsa o da sensin, Paul. Bana, oraya iznini kullanarak ve kimsenin talimatı olmadan gittiğini söylememiştin. Büyük bürodaki adam, bunu dün gece öğrenmiş. Hemen bana telefon etti. Öfkeden kudurmuş. Kişisel bir kin yüzünden, sağduyunu kullanamadığını ve bu konuyu sabit fikir haline getirdiğini söylüyor. Ciddi söylüyorum, dostum, kıçın sıkışmış bir durumda. Mesleğinden olacaksın; delil bulsan bile, bu delilleri elde ediş biçimin yüzünden, Reynolds'ın avukatları mahkemede onları geçersiz saydırtacaklar..."

Paul, açıkça belli olan bir şeyi açıklamak zorunda kalan bir insanın, sabırlı ama bezgin tavrıyla, "Ama ben delil aramıyorum," dedi. "Üstelik, delil bulunsa bile, onu bulan ben olmayacağım. Ben burada sadece Sloan'ın işlerini kolaylaştırmak için bulunuyorum. Carter Reynolds'ın kızını buraya davet etmeye karar vermesinde, benim hiçbir rolüm olmadı. Ben burada olsam da olmasam da üst makamlara bildirmekle görevlidir. Her şey bir yana, o bir polis."

"İkna etmen gereken kişi ben değilim. Telefonla ihtiyarı arayıp, onu ikna etmen gerekiyor."

"Şu anda tatildeyim. Onu kahraman yaptığım zaman sakinleşecektir. Bu arada, buradayım ve yakınlarının evinde, tatilini geçirmekte olan kusursuz bir misafir gibi davranıyorum. Tenis oynuyorum, havuz kenarında uzanarak dinleniyorum, yemek yiyorum, dans ediyorum. Ne bir tek çekmece açtım ne de bakmam istenmedikçe bir fotoğraf albümünü karıştırdım. Sloan'a nerede ne araması gerektiğini de söylemiş değilim. Ona Reynolds'ın bankasını para aklamak için kullandığını ve kimin parasını akladığını da açıklamadım. Bu da onu tam olmasını istediğim yere oturttu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şunu demek istiyorum ki muhteşem yol arkadaşımın ısrarlı bir hayranı var. Hiçbir federal yargıç bu konuda sunacağı delilleri kabul etmezlik yapamaz, çünkü bu işle benim hiçbir ilgim yok."

"Kim bu?"

"Noah Maitland."

Ajan, derin ve uzun bir nefes aldı, sonra onu, zafer kazanmış gibi dışarı üflerken, fısıldadı:

"Bingo!"

YİRMİ ALTI

Sloan, balkon trabzanına dayanmış, aşağıdaki görüntüyü büyülenmiş gibi seyrediyordu. Arka bahçenin tümü meşalelerle aydınlatılmıştı. Etrafa yerleştirilmiş beyaz keten örtülü masalar, cam kâselerdeki çiçek ve mumlarla süslenmişti. Smokinli garsonlar, tepsiler içinde şampanya ve yemek öncesi yenecek çerezler dolaştırıyorlardı. Konuklar en az iki yüz kişiydi. Yemeklerin ikram edileceği banket masaları sol tarafta, yüzme havuzunun yanındaydı. Masaların üstünde dev boyutta çiçek aranjmanları vardı. Bahçenin ortasındaki başka bir masada buzdan çok büyük bir heykel vardı. Bu heykel uçmakta olan zarif martıları gösteriyordu.

Paris, Sloan'ın yanına gelerek, "Muhteşem girişini yapmaya hazır mısın?" diye sordu.

Sloan, "Bu kadar büyük ve özenle hazırlanmış bir parti beklemiyordum," diye cevap verdi.

Paris, onaylayan bakışlarla kalabalığı seyrederken, "Noah'ın sekreteri bir sihirbazdır," dedi. "Ben bu kadar kısa zamanda böyle bir şeyi asla hazırlayamazdım. Haydi gidelim."

Sloan "Sinirliyim." diye itiraf etti.

Paris, sinirli bir gülüşle,

"Ben de," diye karşılık verdi. "Daha önce hiç kimse benim diktiğim bir elbiseyi giymedi. Bakalım nasıl bir etki yapacak."

Sloan, balkon trabzanının yanından ayrılarak döndü, içeri girdi; Paris'in kendisini inceleyebilmesi için, onun önünde durup

ağır ağır kendi etrafında döndü. Limon rengi şifon elbisesinin eteği kat kattı ve Sloan'ın her adım atışında bacaklarının etrafında dalgalanıyordu. Üst kısmı ise genç kızın vücuduna iyice oturuyordu. Dört köşe açık yakasının geniş askılarını, ensesinde taşlı bir toka tutuyordu.

Paris geriye doğru birkaç adım atarak her şeyi birden inceledi.

"Bu renk, tenine çok yakıştı," dedi. "Elbise de çok uydu. Kendimi çok profesyonel hissediyorum."

Sloan, büyük bir samimiyetle, "Öylesin," diye cevap verdi.

"Babam öyle düşünmüyor. Geçen ay ben bu elbiseleri dikerken, vaktimi boşa harcadığımı söyledi..."

Sloan, sakin ama güçlü bir sesle, "Sana bunu yapmasına izin verme," dedi. "Lütfen sana bunu yapmasına izin verme. Haklı değil. Bana bak. Bize bak."

Sloan giyinme odasına girip boy aynasının önünde durdu.

"Bu elbiselerin ikisini de sen yarattın."

Aynanın önünde yan yana duruyorlardı. Paris'in elbisesi işlemeli ve pembe renkteydi. Koyu renk saçlarını iki taraftan, altın rengi tokalarla, arkaya doğru toplanmıştı. Sloan'ın elbisesi açık sarıydı. Saçları omuzlarının üzerine özgür bir şekilde dökülüyordu.

Sloan, "Gelinliğim bile bu elbiseden güzel olamayacak," dedi.

Paris, bir el hareketiyle güvensizliğinden silkinerek, "Olacak," diye cevap verdi. "Çünkü onu da ben hazırlayacağım!"

Aynanın önünden uzaklaştı.

"Haydi gel, Prenses Sloan, baloya gitme zamanı geldi. Babamla iç avluda buluşacağız ve o seni konukların arasında dolaştırıp herkesle tanıştırırken ben de yanınızda olacağım."

Noah, iç avluya yakın bir yerde durmuş, birkaç erkeği dinliyordu. Adamlar, onu ortak bir girişim sonucunda, satın alacakları beygir üretme çiftliğine ortak olması için ikna etmeye çalışıyorlardı.

Eve arkası dönüktü, onunla konuşmakta olan erkekler susmuş ve seyre dalmışlardı. Çevrelerindeki birçok kişi de aynı şeyi yapmaktaydı.

Erkeklerden biri derin bir nefes aldı.

"Aman Tanrım, şuna bakın!"

Noah yavaşça döndü. Bu anı geciktirmek istiyordu. Ama onu görünce, olduğu yerde kaldı ve onun kalabalık arasına karışmasını izledi. Orada, yaklaşık yarım saat kaldı ve Carter'ın bir kolunda Sloan, diğer kolunda Paris'le konuklar arasında dolaşmasını seyretti. Sloan, her konukla tanıştırıldığında gülümsüyor, söylenenleri dikkatle dinliyordu. Noah, onu doğal zarafeti ve sıcak tavırlarıyla konukları tek tek kazandığını gördü.

Ancak Courtney'in sabrı tükenmek üzereydi.

"Sanırım onu kurtarmam gerekiyor," dedi. "Carter onu kalabalığın arasında oradan oraya sürükledi."

Noah, "Olduğun yerde kal," diye emretti. "Carter onu birkaç dakikaya kadar buraya getirecek."

Bir iki dakika sonra, Courtney, sevinçle, "İşte geliyor," dedi. "Hem de Tanrı'ya şükür, yanında Carter yok!"

Ama Noah'ın arkadaşlarından birkaçının Sloan'ı görüp ona doğru ilerlediklerini fark edince, kaşlarını çattı.

"Peşinden de kurtlar geliyor, diye mırıldandı. "Babamız da dahil. Çok iğrenç."

Courtney, Noah da dahil olmak üzere, bütün erkeklere arkasını dönerek ilerledi ve Sloan'la diğerlerinin arasına girdi.

Gülümseyerek, "Merhaba, Sloan," dedi. "Noah, partiye gelmemi istediğini söyledi. İşte buradayım. Süslendim bile, fark ettin mi?"

Bunları söyledikten sonra, Sloan'a elbisesini göstermek için, eteklerini iki eliyle tutup yanlara açtı.

Sloan, onu baştan aşağı süzdü. Eski moda, dantelli bir yıl sonu okul balosu elbisesi, parmaksız, uzun saten eldivenler ve asker botları giymişti. O kadar asi, o kadar tatlı görünüyordu ki kahkahalarla gülmeye başladı ve kendini tutamayarak onu kucaklayıp bağrına bastı.

"Geldiğine çok sevindim!"

"Evet, ama kıyafetimi nasıl buldun?"

Sloan, "Bu...bu sensin!" diye cevap verdi.

"Bayan Reynolds aşırı süslenmiş bir göçmene benzediğimi söyledi."

Sloan, dehşet dolu bir kahkahayı yutmaya çalışarak, "O çok yaşlı ve sanırım gözleri iyi görmüyor," dedi.

"Noah'a merhaba demeyecek misin?"

Sloan parti başladığından beri neredeyse başka hiçbir şey düşünmemişti. Ama şimdi onunla karşılaşma zamanı geldiğinde kendini güvensiz hissediyordu.

Onun gözlerine bakarak, yumuşak bir sesle, "Merhaba," dedi.

Noah, gri gözleri hayranlıkla parlayarak, "Merhaba," diye karşılık verdi.

Courtney, "Aslında, Noah'ı da kucaklaman gerekir. Bu partiyi hazırlamak için neler yaptığına inanamazsın. Sadece senin için..." diyerek lafa karıştı.

"Ne demek istiyorsun?"

Sloan, bu partinin yapılması için Noah'ın Carter'a ısrar ettiğini ve parti hazırlıklarıyla sekreterini görevlendirdiğini biliyordu, ama Courtney ona ayrıntıları anlatana kadar başka bir şey bilmiyordu.

"Noah, otellerinden birindeki lokantayı kapattı, çünkü buraya masa ve iskemle gerekiyordu. Sonra, bahse girerim ki otelde tek çiçek kalmamıştır. Banket masasında, yemeklerin olduğu yerde duran şu dev aranjmanı görüyor musun?"

Sloan, büyük bir gayretle, gözlerini Noah'ın gülen gri gözlerinden ayırdı ve Courtney'in işaret ettiği yöne baktı.

"Evet, görüyorum."

"Bu sabah, o dev çiçek buketi lobide bir masanın üstünde duruyordu..."

"Yeter, Courtney."

Courtney, ağabeyini duymazlıktan geldi.

"Gerçek bu. Bahse girerim ki orada tek bir peçete, tek bir garson ve tek bir çatal kalma..."

Noah gülerek kız kardeşinin arkasına geçti ve eliyle onun ağzını kapatarak heyecanlı söylevine devam etmesine engel oldu.

Sloan'a, "Geçen defa seni dansa davet ettiğimde beni reddetmiştin," dedi. "Bu gece şansım var mı dersin?"

Noah'ın kendisi için katlandığı zahmetler Sloan'ı çok duygu-

landırmıştı. Beri yandan, onun kalın sesinin ve gümüş rengi gözlerinin büyüsüne kapılmıştı bile.

Yumuşak bir sesle, "Bu akşam şansının çok yüksek olduğunu söyleyebilirim," dedi.

Sloan, dans pistine onun kollarında adım atınca, meşalelerin ışığında, Noah'ı tam olarak gördü ve nefesi kesildi. Koyu lacivert zarif elbisesi muntazam vücudunda kusursuz duruyor, geniş omuzlarını, dar kalçalarını sarıyor, uzun bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Gömleği, Sloan'ı kollarına alıp, kendine doğru çektiğinde yüzünde beliren gülümseme kadar beyaz ve aydınlık duruyordu.

Orkestra "Someone to Watch Over Me" adlı parçayı çalmaya başlayınca, "Partini beğendin mi?" diye sordu.

Sloan, onun bacaklarına değen bacaklarını, elinin altındaki kolunun ne kadar sert olduğunu ve sesinin kendisini ne kadar etkilediğini düşünmemeye çalışarak, yumuşak bir sesle, "Çok beğendim," dedi. "Nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum."

Noah, gür kirpikli gözlerini anlamlı bir şekilde onun dudaklarına çevirerek, "Bir şey düşünürüz," dedi.

Sloan, ümitsizlik içinde, çareyi mizaha sığınmakta buldu.

"Sana savunma dersleri verebilirim."

Genç adam gümüş rengi gözlerini yine onun gözlerine çevirdi. Buruk bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı.

"Buna ihtiyacım olacak mı?"

"Olabilir. Göründüğümden çok daha sertim."

"Ben de."

Sloan'ın ağzı kurudu.

Hissettikleri karşısında karmakarışık olmuştu. Onunla ne kadar rahat dans ettiğinin, bedenlerinin bu tanıdık tatlı melodiye uyarak hiçbir çaba göstermeden nasıl hareket ettiğinin farkında bile değildi. Kendi kendine, ona tutulmasının tehlikeli olduğunu ve buna engel olması gerektiğini söylüyordu, ama Noah'ın eli sırtından aşağı kayıp bel kemiğinin üstünde dolaşarak onu kendisine çektiği zaman tehlikeyi unuttu. Bunun sadece bir dans olduğunu, Noah'ın belki de yaptığının farkında olmadığını düşünmeye başladı.

Noah ne yaptığını çok iyi biliyor, hatta daha fazlasını yapmayı düşünüyordu. Onun saçlarının meşalelerin ışığında eritilmiş altın rengine dönüşmesini seyrediyordu; çiçek gibi kokuyordu ve onunla dans etmek sanki bulutların üzerinde dans etmek gibi bir şeydi. Müzik susunca kız ondan biraz uzaklaştı ve başını kaldırıp ona baktı. Noah, yanaklarının narin yuvarlaklığı, ince burnu ve koyu renk kirpikli menekşe gözleriyle kendisini hipnotize etmeye başlayan bu yüze baktı.

"Parti bitince, Courtney ve babamı eve götürüp geri döneceğim. Beni kumsalda bekle."

Sloan, titrek bir sesle, "Neden?" diye sordu.

Noah, alaycı bir gülümsemeyle, "Buluştuğumuzda bir sebep uydururuz," diye cevap verdi.

Sloan için, Noah'ın "sebebi" apaçık ortadaydı. Kendisinin bunu anlayarak onunla buluşmaya gitmesini istediği de belliydi.

Paul de Paris'le dans ediyordu. Çiftler dans pistinin yanında karşılaşınca, Paul, eş değiştirmelerini teklif etti.

Noah yanından uzaklaşırken, Sloan, "Noah," dedi.

Kendi adını söyleyen yumuşak ses genç adamı şaşırttı. Durdu ve geri döndü.

"Evet?"

"Fazla vakit geçmeden Courtney'i dansa kaldırırsan çok iyi olur."

Onunla dans etmek Noah'ın hiç aklına gelmemişti.

"Courtney'i mi?" dedi.

Bu fikir hoşuna gitmesine rağmen, Courtney'in asker botlarını korkuyla hatırladı.

Yine de başını salladı.

"Olur."

Dans bittiğinde kardeşinin oralarda olduğunu gördü. Courtney'in teklifine şiddetle itiraz etmesini bekliyor ve için için bunu temenni ediyordu.

"Bayan Maitland, dans etmek ister misiniz?" diye sordu.

Courtney hayretle, "Seninle mi?" dedi.

Noah, kuru bir sesle, "Herhalde garsonla değil," cevabını verdi.

O sırada onun, eğilmiş botlarının bağlarını gevşetmekte olduğunu fark etti. Kız, diğer botunun da bağını gevşetmeden, başını kaldırıp ona baktı.

"Ciddisin, değil mi?"

Noah, onun dansa kaldırılmayı ne kadar istediğini anlayınca suçluluk duygusu içini yaktı.

"Ciddiyim."

Dans pistinde kız şaşılacak kadar iyiydi.

"Dans etmeyi nerede öğrendin?"

Courtney, gözlerini devirdi.

"Bu kız işidir. Dans etmeyi bilerek doğarız. Sloan'ı yatağa atmayı deneyecek misin?"

"Kendi işine bak."

"Bana bir iyilik yap- bırak onu gitsin. Her zaman, herkese yaptığın gibi onu da terk edeceksin, canı yanacak ve onu bir daha göremeyeceğiz. İyi bir kız. Onun arkadaşım olmasını isterdim."

Noah, kız kardeşinin samimi bir endişeyi yansıtan yüzüne baktı. Sloan'ın ruhundaki inceliğe, başkalarını her zaman düşünmesine derin bir saygı duyuyordu. Çevredekiler tarafından pervasızca incelendiği ve sürekli baskı altında olduğu bir partide bile, Courtney'in duygularını düşünmüştü.

Sakin ve güvenli bir tavırla, "Sloan zaten senin arkadaşın," dedi.

Gecenin geri kalan kısmının çoğunu dostlarıyla çene çalarak ve bir an önce gitmelerini dileyerek geçirdi. Zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Sloan'ı, babası ve partideki çoğu erkekle dans etmekten arta kalan zamanında, yanında tutabilmek için, bazı kimselerle yeniden tanıştırdı. Courtney'le iki kere daha dans etti.

YİRMİ YEDİ

Sloan, Paris ve babasıyla birlikte ön kapıda durmuş, babasının yakın arkadaşları olan bir çifte güle güle diyordu. Noah ve diğer konuklar gittikten sonra bu çift, siyasetle ilgili bir sohbete dalarak, uzunca bir süre daha kalmıştı. Edith, epey zaman önce odasına çekilmişti. Paul de Senatör ve Bayan Thurmond Meade'in kolay kolay gitmeyeceklerini besbelli önceden hissetmişti ki yarım saat önce özür dileyip yatmaya gitmişti.

Bayan Meade, "İyi geceler, Sloan," dedi. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Bana verdiğin pasta tarifini hemen deneyeceğim."

Sonra Paris'e döndü ve ona doğru eğildi, yanağını hafifçe onun yanağına değdirdi. Sloan, gecenin sonunda, bu hareketin, Palm Beach sosyetesinde veda öpücüğü yerine geçtiğini öğrenmiş bulunuyordu.

Bayan Meade, Paris'e, "Seni gidi yaramaz kız," dedi. "Yeteneğini bunca yıldır bir sır gibi sakladığına inanamıyorum. Eğer Sloan, ikinizin elbisesini de senin hazırladığını söylemeseydi, hiçbirimizin haberi olmayacaktı! Sally Linkley'in senden çizimlerini ona göstermeni istediğini duydum. Ama onları önce ben görmek istiyorum. İlk olarak görmek benim hakkım -seni çok daha evvelden tanıyorum."

Senatör Meade, öne doğru bir adım attı ve Paris ile Sloan'a resmi bir tavırla veda etti.

Ancak, sıra Carter'a gelince, onun elini sıkarken dile getirdiği iltifatlar ve heyecanı samimiydi.

"Şanslı bir adamsın, Carter. İki güzel kızın var. Paris senin için her zaman bir iftihar kaynağı olmuştur. Ama, Sloan'la da övünebilirsin. Bu gece herkesin kalbini kazandı."

Carter gülümseyerek onun elini sıktı.

"Biliyorum."

Konukların arkasından kapıyı kapatıp Sloan'a döndüğünde, Carter bütün benliğiyle Senatör Meade kadar samimiydi.

"Sloan, bu gece seninle ne kadar iftihar ettiğimi söylesem azdır."

O anda gerçekten kızını çok seviyordu. Ama Sloan, onun kendisini sevilmeyi hak ettiği için değil, tam bir narsist olduğu için sevdiğinden kuşkulanıyordu. O gece konukları, olumlu bir şekilde etkileyerek onun prestijini yükseltmişti. Genç kız, bu gece, babasının dostlarının birçoğundan hoşlandığını hayretle fark etmişti. Buna rağmen, babasından hoşlanmıyor ve bunu saklamakta güçlük çekiyordu.

Kendini zorlayarak gülümsedi.

"Teşekkür ederim."

Yukarı çıkarken, gözü sahanlıktaki büyük duvar saatine takıldı ve saatin ne kadar geç olduğunu fark edince kalbi duracak gibi oldu. Noah onu bu saate kadar kumsalda beklemiş olamazdı.

Kader -ve Senatör Meade- işe karışmış ve onu saçma bir iş yapmaktan alıkoymuşlardı. Rahatlamış olması gerekirdi, oysa, büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı.

Paris, vaktin çok geç olmasından rahatsız görünmüyordu.

Sloan'a sıkı sıkı sarılarak, "Muhteşemdi!" dedi. "Herkes senin ne kadar güzel, ne kadar sevimli, ne kadar zeki olduğunu konuşuyordu, parti de muhteşemdi. Bu yüzden insanlar geç saatlere kadar kaldılar."

Sloan, odasının kapısına geldiğinde, Noah'ın, hâlâ kumsalda olup olmadığına gidip bakmamak için kendi kendine verdiği savaşı çoktan kaybetmişti.

Paris, "İyi geceler," dedi.

Sloan'da Paris'e "İyi geceler" dedi. Ancak, eli kapı tokmağını, tereddütle tutuyordu. Paris, Sloan'da bir gariplik olduğunu sezmişti.

"Sabahın erken saatlerinden beri ayaktasın. Yorulmadın mı?"

Sloan başını salladı ve gerçeğin geri kalan kısmını itiraf etti:

"Noah, partiden sonra kumsalda buluşmamızı önermişti."

"Öyle mi?"

"Evet."

Paris, gülümseyerek, "O zaman niye buradasın?" diye sordu.

Sloan da böyle bir teşvik bekliyordu.

Arka bahçe apaydınlıktı. Büyük bir hareketlilik göze çarpıyordu. Otelden gelmiş olan çok sayıda erkek ve kadın beraberlerinde getirmiş oldukları şeyleri, geri götürmek için topluyorlardı. Carter'ın uşaklarından bir kısmı da onlara yardım ediyordu. Sloan bunu tanıdığı iki hizmetçiye rastlayıp selam verirken fark etti.

Hiç kimse, onun geceyarısı, üstünde çok güzel bir şifon elbise, ayağında yüksek topuklu sandaletlerle, deniz kıyısında dolaşmaya çıkmasını yadırgamış görünmüyordu. Ama, Sloan buna rağmen, aşırı derecede dikkat çektiğini fark ediyordu.

Noah'ın evine doğru baktı. Eğer bahçelerdeki ağaçlar görünmesini engellemiyorsa, ortalarda yoktu. Besbelli eve gitmişti. Sandaletlerini çıkardı, eline alıp ağır ağır, kıyıda yürümeye başladı. Noah'ın karanlığın arasından çıkmasını büyük bir ümitle bekliyordu.

Genç adamın evine yaklaştıkça üzüntüsü artıyor, acımasız kalbi ona Noah'la dans ederken neler hissettiğini hatırlatıyordu. Kendisi bu parti için ona nasıl teşekkür edeceğini bilemediğini söylediğinde tüm cesaretiyle dudaklarına bakışını anımsıyordu.

"Bir şey düşünürüz," demişti.

Kendisiyle partiden sonra neden kumsalda buluşmak istediğini sorduğunda da insanın içini titreten bir açıklıkla "Buluştuğumuzda bir sebep uydururuz." diye cevap vermişti.

Noah'ın evinin arka bahçesine gelince durdu. Ay ışığında terasları gözden geçirdi. Sadece belirsiz şekiller ve bulanık hatlar görüyordu.

Kendisine cesaret vermek ister gibi, böylesi daha iyi diye tekrarlıyordu. Noah Maitland, kendisine göre çok deneyimliydi ve kendisine aşırı güveniyordu. Onu tanıdıktan iki gün sonra, Noah bir dans pistinin ortasında kızı kandırmaya çalışmakta bir sakınca görmemişti. Ona bu fırsatı verirse kalbinin kırılacağını biliyordu.

Bugün, ikinci kez, felakete bu kadar yaklaşmışken kurtulması büyük bir şanstı.

Noah beklemediği için memnun olmuştu.

Yatmış olduğu için sevinçliydi.

Oysa boğazı düğümlenmişti. Yutkunmaya çalışarak, tam dönmeye karar vermişken, terastaki gölgelerden biri kımıldadı, büyüdü ve alçak sesle, bir emir gibi adının söylendiğini duydu.

"Sloan!"

Noah, terasın merdivenlerinden inip, kızın yaklaşmasını bekledi. Sloan, onun içeri girmemiş olduğuna o kadar sevinmişti ki, ona doğru koşmaya başladı. Genç adam ceketini ve kravatını çıkarmış, gömleğinin üst düğmelerini açmış, kollarını kıvırmıştı. Her nasılsa, bu haliyle bile, partide olduğundan daha çekici görünmeyi başarıyordu.

Sloan, onun önünde durdu. Mutlu, sinirli ve güvensizdi. Doğal görünmek için boşuna çırpınıyordu.

"Son misafirler çok geç gittiler."

Noah, hafifçe başını eğerek bu açıklamayı kabul ettiğini belirtti. Sonra ellerini cebine sokarak, kızı seyretmeye başladı. Sessizlik uzuyordu.

Sloan, ona yaklaştığı zaman kendisine dokunacağını bekler gibiydi. Şimdi Noah onu seyretmeye devam ederken, keşke dokunsa diye geçiriyordu içinden. Nihayet kendisine dokunmayacağını anladığı zaman, onun duraklamasının da partide dans ettikleri andan beri kendisini rahatsız eden sorundan kaynaklandığını zannetti. Bu sorun kendisini tedirgin ettiğine göre, doğal olarak onu de tedirgin ediyor olmalıydı.

Bundan duyduğu üzüntüyü bastırarak, "Böyle bir şey yapamayız," dedi. "Aramızda herhangi bir şey olduğunu Carter anlarsa, sana daha fazla cesaret vermediği için Paris'i suçlayacaktır."

Noah, umursamaz bir tavırla, "O zaman, sanırım ona açıkça evlenmek istemediğimi söyleyebilirim," dedi.

"O zaman da seni suçlar."

"Sen hep başkalarını mı düşünürsün?"

Noah, onun bu soruyu ciddiye aldığını fark etti.

Kız içini çekti ve kederli bir yüzle başını salladı.

"Bu benim birçok kusurumdan biridir."

Noah içinden acı acı güldü. Kusur? Acaba gerçek bir kusurun ne olduğunu biliyor mu diye merak etti. Ay ışığının aydınlığında, rüzgârın eteklerinde oynaşıp, altın saçlarını şakaklarının üzerine düşürdüğü bu kız ona, elindeki sandaletleriyle, çıplak ayaklı bir peri kızını hatırlatıyordu.

O, çocukların kumdan kalelerine kovayla su taşımalarına yardım eden, acı çeken yaşlı bahçıvanlara destek olmaya çalışan bir kadındı. İnce bir düşünceyle Courtney'le dans etmesini önerdiği zaman, küçük kızın ne kadar sevindiğini düşündü. Courtney bu gece söylediğinde haklıydı -Noah'ın Sloan'ın ışıltısını söndürecek ya da onun insanlar üzerindeki şaşırtıcı etkisini yok edecek bir şey yapmaya hakkı olmadığı gibi, bunun için bir neden de yoktu.

Öte yandan, kız otuz yaşındaydı... Bu yaşta bir kadın bu gece buraya gelmişse, bu davranışının ulaşabileceği sonuçları bilmesi gerekirdi. Oyunun kurallarını anlayıp ona göre oynayabilecek yaştaydı. Oyun bittiği zaman nasıl davranması gerektiğini de.

Ama, Noah da biliyordu ki Sloan oyunun nasıl oynanacağını bilmiyordu. Flört etmeyi bile bilmediğini kendi ağzıyla itiraf etmişti. Bir öğrense erkeklerin başı dertten kurtulmaz diye düşünerek, gülümsedi. Bu geceki partide, aklı başında, tecrübeli erkeklerin, Sloan kendileriyle konuşup gülümseyince, nasıl eridiklerini görmüştü.

Onu şaşırtan şuydu ki, kız ya erkeklerin üzerindeki etkisinin farkında değildi, ya da buna aldırmıyordu. Ancak, Sloan hakkında kesinlikle emin olduğu tek şey vardı: bu kız kendisi gibi erkekler hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve Noah'ın ona verebileceğinden çok daha iyisine layıktı.

Sloan, sonunda, cesaretinin son kırıntılarını da kaybedip, kendisini budala ve ortada kalmış hissetmeye başlayınca, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Adam duygusuzca, "Senin çıplak ayaklı bir meleğe benzediğini düşünüyorum," cevabını verdi.

Sloan dona kalmıştı. Kim olduğunu ve neden Palm Beach'de bulunduğunu düşündü.

Kendisini suçlu hissettiğinden, titreyen sesiyle, "Sana melek olmadığımı söylediğim zaman bana inan. Bundan çok uzağım," dedi.

Noah, ellerini ceplerinden çıkarıp onu kendine çekti.

Boğuk bir sesle, "İyi," dedi ve onu öpmek için başını eğdi.

Sloan'a kalırsa, Noah, onun cinsellikten söz ettiğini sanmıştı. Bunu, hemen tepki vermesinden ve tepkinin niteliğinden anlamıştı. Onu o kadar çok konuda kandırmıştı ki bu konuda dürüst olmaya mecbur hissetti kendini.

"Cinselliğe ilişkin bir şeyden söz etmiyordum."

Noah başını kaldırdı. Küçülmüş gözleri onunkileri aradı.

"Öyle mi?"

Sloan başını salladı. Onunla konuşmaktan son derece rahatsız olduğu bir konuda, olgun, zeki ve açık bir tutum izleyebilmek için yiğitçe çaba gösteriyordu.

"Bu tür ilişkiler... söz konusu olduğunda... sen... veya bazı kimselerin... tecrübeli diyebileceğiniz bir konumda değilim."

Noah onun güzel yüzüne, şahane gözlerine baktı. Birden içinden gülmek geldi. Aynı zamanda sesi haşinleşti.

"Demek tecrüben yok, öyle mi?"

"Doğrusunu istersen, sadece iki ilişkim oldu."

Noah, "Sadece iki mi? Müthiş hayal kırıklığına uğradım," diyerek alay etti.

Sloan bir saat önce belki flört etmeyi bilmiyordu. Ama beş saniyeden az bir zaman içinde Noah'ın gözlerinin içindeki gülüşü fark etti ve sebebini anladı. Masmavi gözleri ve tıpkı Noah'ınkiler gibi özür dilerken onunki gibi bir sesle

"Keşke sana düzinelerle tecrübem olduğunu söyleyebilseydim," dedi. "Ama yalnız iki tane oldu."

"Çok yazık. Onların çok kısa ve son derece anlamsız olduğunu ummaya cesaret edebilir miyim?"

Kollarının arasındaki güzel kadın samimiyetle ağır ağır başını salladı. Tebessümünü gizlemek için dudağını ısırıyordu.

Trajik bir sesle, "Ah, evet," diye fısıldadı. "Bunlar son derece kısa ve anlamsızdı."

"Mükemmel!"

Noah, başını eğdi. Kızın gülümseyen ağzını öpmeye niyetliydi. Sonra durdu. Yüzlerinin arasında birkaç santim mesafe vardı.

Birden, bir kadının kendisinden önceki aşklarını merak etmek gibi saçma, beklenmedik bir duyguya kapıldı. Bastıramadığı bir içgüdüyle, "Gerçekten mi?" diye sordu,

Sloan, uzun kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini açıp ona baktı. Elleri adamın göğsüne, çenesine değiyordu. Sabırsızlanıyordu.

"Evet," diye fısıldadı. "Öyleydiler."

Noah, gözlerini ondan ayıramıyordu. Başını iyice eğip kızın avucunun içini öptü. Bunu yaptığı zaman Sloan'ın vücudunda dolaşan ürperti sanki erkeğin de içini titretmişti.

Evin ikinci katındaki odasında, Douglas, yatağının yanındaki gece lambasını söndürmek üzere uzandığı anda, Courtney bir fırtına bulutu gibi odaya girdi.

Pencereye doğru giderken, "Terasta olup bitenlere inanamayacaksın," diye gürledi. "Beş dakika önce Noah'ın sesini duyup pencereden bakınca, Sloan'ın eve doğru geldiğini gördüm. Şimdi de şu olanlara bak!"

Perdeyi açtı, pencerenin önünden çekildi ve dışarıyı gösterdi.

"Şuraya bak!"

Douglas endişelenerek yuvarlanır gibi yataktan kalktı, aceleyle pencerenin önüne gitti ve karanlığa baktı. Aşağıdaki terastaki manzarayı görünce çatılmış kaşları gevşedi, yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. Noah kıza sımsıkı sarılmıştı. Kolu aşağılarda, kızın kalçalarının üzerindeydi. Onu öperken bedenini bedenine yapıştırıyordu. Sonra, ikisi birden, şezlonglardan birinin üstüne uzandılar. Sloan karşı çıkmıyor, o da Noah'ı öpüyordu.

Douglas, ucunu Courtney'in avcundan kurtarınca perde kapandı.

"Her şey beş dakika önce mi başladı demiştin?"

"Evet!"

Douglas, mutluydu.

"Hayret doğrusu," dedi.

"Her tarafta kadınları var. Sloan'ı niye iğfal etmeye çalışıyor anlamıyorum."

"Ben buna iğfal etmek demem."

Courtney o kadar öfkeliydi ki ayağını yere vurdu.

"Ya ne dersin?"

Douglas neşeli bir sesle, "İçgüdüsel bir yanıp tutuşma," dedi.

Sonra, televizyonu açtı ve altındaki çekmeceden bir deste iskambil kâğıdı çıkardı.

"Film seyretmek ve seninle remi oynamak istiyorum."

Küçük kız Noah'ı gözetlemeye devam edebilmek için odasına gitmek üzere kapıya yöneldi.

"Ben yatmaya gidiyorum."

"Burada kalıyorsun, şekerim."

"Ama ben..."

Douglas yumuşak bir sesle, "Ağabeyini gözetlemeyi düşünüyorsun," dedi. "Ama bu terbiyesizlik olmakla kalmayıp, aynı zamanda, senin için vakit kaybı olacak. Çünkü görülebilecek her şeyi görmüş bulunuyorsun. Orada bu gece başka hiçbir şey olmayacak. Sözüme güvenebilirsin."

Douglas, bunları söyledikten sonra iskemleye oturdu ve iskambil oyununun ilk elini dağıtmaya başladı.

Courtney, onun karşısındaki bir iskemleye çökerek, isyankâr bir ifadeyle, "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye sordu.

"Eminim, çünkü ağabeyini tanıyorum. Noah, bir kadına evinin arka bahçesindeki şezlongta sahip olacak kadar budala ya da kaba değildir."

Kız bunu düşünerek durakladı. Sonra, konuyu kapatmak ister gibi omuz silkti. Babasının haklı olabileceğini kabul ettiğini göstermek için yapabileceği tek şeydi bu.

Babasının verdiği kâğıtları aldı ve onlara göz attı.

"Geçen oyundan bana hâlâ yüz kırk beş dolar borcun var," diye hatırlattı. "Eğer bu gece ödemezsen, faiz işletmek zorunda kalacağım."

Douglas, elindeki kâğıtları sıralarken, "Faiz oranı ne olacak?" diye sordu.

"Ödemesi otuz günden fazla gecikmiş olan her şey için yüzde on sekiz. Ben de kendi geleceğimi düşünmeye başlamalıyım."

"Bana yüzde on sekiz faiz uygulamaya başlarsan, geleceğin olmayacak."

Kız, on beş dolar daha kazandı ve her ikisi de televizyonda gece yarısı sinemasını seyrederken uyuya kaldılar.

Noah, nihayet onu öpmeye ara verince, Sloan:

"Çok geç oldu," dedi. "Gitmem gerek."

"Biliyorum."

Noah kolunu onun altından çekip saate baktı ve sabaha karşı üç olduğunu görünce şaşırdı. Ayağa kalktı ve Sloan'ın kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

Sloan ayağa kalkınca, çıplak ayaklarına ve ümitsiz ölçüde buruşmuş olan elbisesine baktı, saçlarına iyi kötü bir şekil verebilmek için ellerini başına götürdü. Birden, görünüşünden dolayı yoğun bir aşağılık duygusu hissetti. İki saatten beri yaptıklarıyla ilgili olarak da güvensizliğe kapılmıştı. Eğer bu haliyle, gizlice eve girişini gören olsa, kendisini Babil Fahişesi gibi hissedecekti. Daha kötüsü, büyük bir ihtimalle, şu anda, Noah'ın gözüne de öyle görünüyordu.

Noah'a kalırsa, kızın üstü başı çok hoş bir biçimde darmadağınık olmuştu. Vücudundan ellerini çekemeyen, saçlarını karıştıran ve dudakları şişene kadar onları öpmekten vazgeçmeyen bir adamın yanına uzanmış, çok şık bir kadın. Onunla, şu şezlongun üzerinde iki masum saat geçirmiş olduğuna inanamıyordu. Buna rağmen, aralarında geçenler, başka bir kadınla cinsel ilişkide bulunmak kadar, hatta bazı açılardan daha fazla doyurucuydu.

Noah'ın yanında, terasın merdivenlerinden inerken, ellerini arkasında birleştirmiş; parmaklarında sandaletleri sallanıyordu.

Karmaşık düşünceler içinde kaybolmuş gibi başını eğmişti. Noah ise geride bıraktıkları saatleri hayalinde canlandırmaya başlamıştı... İşin aslına bakılacak olursa, arka bahçede öpüşüp sevişen, gözünü cinsellik bürümüş, sabırsız, tecrübesiz on altı yaşın-

da bir çocuk gibi davranmış, kızı baş başa olabilecekleri bir yere götürmek saygı ve basiretini gösterememişti.

Bu davranışından dolayı utanıyordu. Utanıyordu çünkü utanacak bir şeyi vardı...

Bahçenin arkasındaki bir palmiye ağacının dibine geldiklerinde, Noah durdu.

Açıkça, "Olup bitenlerden dolayı özür dilerim," dedi. "Bu kadar uzun sürmesine ve bu kadar ileri gitmesine fırsat vermemeliydim. Allahın belası bir bahçe sandalyesinde sana resmen tecavüz ettim."

Sloan, yalnız kendisinin kararsız ve mahçup olmadığını görünce daha çok üzüldü.

Düşünceli bir şekilde, "Bahçe iskemlesi mi?" diye sordu. Sonra gülen gözlerle ona baktı. "Tecavüz mü? Yaptığın bu muydu?"

Noah, kahkahalarla gülerek, onu kollarının arasına aldı.

Sloan ona şakacı bir bakışla baktı ve ellerini onun göğsüne dayadı.

"Galiba hafızam bulanık ama..."

Noah başını ona doğru eğerken, "Hafızanın bulanık olmasını istemiyorum," dedi. "Aynen böyle yaptım." Kızın yanağına bir öpücük kondurdu. "Ve böyle..." Dudaklarını teninden ayırmadan kulağına uzandı ve öptü. Kız titreyip ona iyice sokulunca, kendi kendine gülümsedi. "Ve de böyle yaptım..." Kızın gözleri kapanmıştı. Noah, önce onun kapalı gözlerini teker teker öptü. "Ve bunu..." Kızın dudaklarını dudaklarıyla araladı ve gittikçe artan bir açlıkla öpmeye başladı. Dili kızın ağzında dolaşıyor, kızı kaskatı olan vücuduna bastırıyordu. Ama, kız ona sarılıp öpüşlerine cevap vermeye başlayınca, Noah, o gece ikinci kez olarak aklını kaybetti. Sloan'ı bir ağaca dayadı, ellerini yukarı kaldırıp başının hizasında kendi elleriyle ağaca mıhladı ve bedenini ona yaslayarak genç kızı öpmeye başladı.

Dili, kızın ağzının içini alev gibi yakıyor, bedeni kızın vücudunun üstünde ağır ağır kıpırdıyor, kızın göğüsleri davetkâr bir biçimde dikleşiyordu. Kızın tek elini bırakarak, omuzlarından göğsüne doğru indi, kumaşı sıyırarak okşadı, sonra sanki kimse görmesin diye, hemen kapattı. Sloan'ın serbest kalan kolu onun

boynuna dolanmış, bedeni sanki ona yapışmıştı. Noah ise kızın ensesindeki taşlı toka ile uğraşıyordu. Bu toka, elbisenin üst kısmını tutmaktaydı. Tam açacakken ne yaptığını fark ederek içgüdülerini kontrol altına almayı başardı.

Kendine hakim olmak için mücadele ederken, ağzını kızın ağzından kurtardı ve ay ışığında onun yüzüne baktı.

Boğuk bir fısıltıyla, "Delilik bu," diye söylendi.

Sonra, yeniden eğilip tekrar kızı öpmeye başladı.

YİRMİ SEKİZ

Paris çoktan giyinmişti. Sloan'ın yatağının yanına ilişerek, "Dün gece çok mu geç yattın?" diye sordu.

Sloan sırt üstü döndü. Noah'ı düşünerek, uykulu bir gülümsemeyle, "Çok geç" dedi. "Saat kaç?"

"On buçuk."

"O kadar geç mi oldu!"

Paris başını salladı.

"Dishler'e yatarken, güvenlik sistemini açmamasını söylemiştim. Aksi halde kumsaldan bahçeye girerken kızıl ötesi dalgalara yakalanıp alarm sistemini harekete geçirecektin."

Sloan'ın gözleri büyüdü. Dün akşam güvenlik sistemini kapatmak hiç aklına gelmemişti. Doğrusu, eve dönüp de arka kapıyı açık bulana kadar, geri geldiğinde eve nasıl gireceğini de düşünmemişti. Eğer o eve girerken sirenler çalmaya, lambalar yanıp sönmeye başlasaydı, Carter uyanacak, onun Noah'la birlikte olduğunu öğrenince, bu işten hiç hoşnut kalmayacaktı.

"Hemen bu sabah sana bir anahtar bir de kapı açan alet temin edeceğim. Ana kapılarda bir şifre sistemi var. Buraya bir güvenlik şifresi girerek güvenlik sistemini kapatabilirsin. Kapatamazsan, arabayla ilk kızıl ötesi ışınların önünden geçerken alarm sistemini harekete geçirirsin. Onlar binayı dört bir yandan çevrelediği için, atlatmanın imkânı yok."

Sloan başını salladı ama Paris'in, kendisinin her zaman dün

gecekî gibi davrandığını ya da böyle davranmaya devam edeceğini düşünmesini istemiyordu.

Doğrulup, yatağın içinde oturdu. Beceriksizce:

"Bunu... âdet haline getirmek istemiyorum," dedi.

Paris, dalga geçti.

"Gerçekten mi? Ama, 'o' akşam için plan yapmak amacıyla, bu sabah çoktan telefon etti."

Sloan, sevinç tebessümünü saklayamadan, "Etti mi?" diye sordu.

Paris, küçük kızları hatırlatan bir sevinçle, "Evet, ve dördümüz birlikte akşam yemeğine gidiyoruz," diye cevap verdi. "Resmi giyiniyoruz. Erkekler smokin giyecek. Ama gideceğimiz yer meçhul. Noah'un şoförü güneş batmadan hemen önce bizi alacak. Bana bundan fazla bir şey söylemeyi reddetti."

Sloan, dizlerini göğsüne çekip kollarını dizlerine doladı.

"Ya sen, dün akşam iyi vakit geçirdin mi?"

Paris başını salladı.

"Paul beni güldürüyor. Onun yanında rahat ediyorum. Ama dans ederken bana dünyanın en garip şeyini söyledi."

İki kız kardeşin erkekler hakkında kendi aralarında çene çalmaları Sloan'ın hoşuna gitmişti.

"Ne dedi?" diye sordu.

"Birçok anlaşılmayan yanım olduğu için onu etkilediğimi söyledi. Bunu iltifat olarak söylediğini sanmıyorum."

Sloan büyük bir anlayış ve sevgiyle, "Başka ne için söylemiş olabilir ki?" deyince, ikisi birden gülmeye başladılar.

Ama, Paris'in daha sonra söyledikleri, Sloan'ın gülüşünü dondurdu.

Paris, sözüne şöyle devam etti. "İlginç olan şu ki asıl birçok anlaşılmaz yanı olan Paul'ün kendisi. Sen öyle düşünmüyor musun?"

"Ben... bilmiyorum."

"Haklı olduğumdan hemen hemen eminim. İnsanlarda birçok kimsenin dikkat etmediği küçük şeyleri fark ederim. Babam, her zaman, benim bir sahtekârı odanın öteki ucundan tanıyabileceğimi söyler."

Sloan, hemen Paris'in sahtekâr nişanlısını hatırlattı.

"Henry hariç."

Paris, mahzun bir gülümsemeyle, "Doğru," diye itiraf etti. "Ama Paul'ün sahtekâr olduğunu ima etmek istemedim; çünkü öyle düşünmüyorum. Hiç öyle düşünmüyorum."

Sloan, Paris'in böyle düşünmediğine ikna olmamıştı. Hem konuyu değiştirmek, hem de iyice deşmek istiyordu. İster istemez ikinci şıkkı seçti.

"Sence Paul'de olağan dışı olan ne?"

"Bir kere, erkekler her zaman kendilerinden söz etmekten hoşlanır, ama Paul öyle değil. Sonra soru sormayı o kadar iyi biliyor ve cevabı o kadar iyi dinliyor ki kendinin durmadan konuştuğunu, onun da dinlediğini fark etmiyorsun bile. Eğer utangaç biri olsaydı, bu durum anlaşılabilirdi. Ama o hiç utangaç değil. İşte bu da onda olağan dışı gördüğüm bir şey..."

Sloan, zayıf bir sesle, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Şunu demek istiyorum ki Paul burada tanıştığı hiç kimseden, babamdan bile etkilenmedi. Oysa, babam, şey... bütün genç erkekleri kendisi kadar başarılı olmayan, bütün genç erkekleri etkiler."

Sloan, "Beni etkilemiyor," dedi.

"Ama erkekler, kendilerine başarıları ve servetleriyle değer biçerler. Biz öyle değiliz."

O kadar açık ve mantıklı konuşuyordu ki Sloan düşüncelerini bir sır gibi saklayan biri, diye bildiği kız kardeşini tanımakta güçlük çekiyordu.

"Bir şey daha var. Paul sigortacı. Babam banka personelinin sigorta poliçelerinin fiyatları hakkında homurdanıp duruyordu. Babamın yanında bu konuyu açıp, Paul'e bize bir grup poliçesi teklif vermesi için fırsat yarattım. Paul bu fırsattan yararlanmadı."

"Belki ev sahibine sigorta poliçesi satmayı denemenin ayıp olacağını düşünmüştür."

"Olmazdı. Çünkü konuyu Paul değil ben açtım."

"Belki sen böyle yaptığın için mahçup olmuştur."

"Paul'ün kolayca mahçup olacağını sanmıyorum."

Sloan, Paul'e kendinden söz etmeye ve insanları sigortalamaya başlamasını söylemek için zihninde, ateş eder gibi not alıyordu.

Paris'e son derece dürüst bir şey söyledi.

"Ben erkekleri pek anlamam. Bu yüzden yanlış insana danışıyorsun. Bana kalırsa, Paul dürüst ve güvenilir, hatta yiğit biridir."

Paris, bilgece başını salladı.

"Benim izlenimim de böyle."

Gülümseyerek yerinden kalktı. Önlerindeki günü düşünmeye başlamıştı.

"Kalkıp giyinsen iyi olur," dedi. "Biraz kasabayı gezer, alışveriş yaparız diye düşünmüştüm. Paul evde kalıp tembellik yapacak."

Sloan, örtüleri açıp, bacaklarını yataktan aşağı sallandırırken, "Bu akşam için Paul'e nereden smokin bulacağız?" diye sordu.

"Ben sordum. Bir arkadaşının smokinini ödünç alıp -belki burada ihtiyacı olur diye- beraberinde getirdiğini söyledi.

Sloan, dışarı çıkmadan önce annesine telefon edecek zamanı bulabilmek için duşunu aceleyle yaptı ve çabucak giyindi. Geç uyandığı için annesini işyerinden aramak zorundaydı ve bu durumda Kimberley rahat konuşamayacaktı. Yatağın yanına oturdu ve çantasından kredi kartını çıkardı.

Telefon ahizesini omzuna koydu, kredi kartını yerine yerleştirdi ve kendini annesinin çalıştığı dükkânın sahibi Lydia Collins'la kavga etmeye hazırlıyordu. Bu kadın mağazasını bir hapishane gardiyanı gibi yönetiyordu.

Sloan annesini nadiren işyerinden arardı. Buna rağmen, Lydia, her seferinde, özel bir telefonun; en iyi elemanını işten çıkarması için geçerli bir nedenmiş gibi davranırdı.

Dükkân sahibi telefonu açınca, Sloan, "Lydia," dedi, "ben Sloan. Palm Beach'den arıyorum.

Lydia'nın profesyonel nezaketi yerini tedirginliğe bıraktı.

"Sloan, annenin şu anda müşterisi var."

Kimberley'in her zaman müşterisi vardı. Çünkü herkes onu çok seviyor ve kendileriyle ilgilenebilmesi için beklemeye razı oluyorlardı."

"Anlıyorum, ama kendisiyle bir dakika konuşmam gerek."

"Oooo... Pekâlâ!"

Lydia bunu söyledikten sonra telefon ahizesini masanın üstüne öyle bir çarptı ki Sloan gözlerini kırpıştırdı. Ama, bir an sonra, Kimberley'in sıcak, heyecanlı sesini duyunca, gülümsedi.

"Sevgilim, sesini duyduğuma çok memnun oldum. Orada işler nasıl?"

Sloan, babasının ve ninesinin ona çok iyi davrandıkları ve çok iyi insanlar oldukları konusunda annesini ikna etti. Paris'le ilgili haberleri ise sona bıraktı. Paris'in adını telaffuz eder etmez, Sloan annesinin sessizleştiğini fark etti. Ona Paris hakkında her şeyi anlattı ve sözlerini şöyle bitirdi.

"Onu çok seveceksin; o da seni çok sevecek. Çok yakında Bell Harbor'a gelmek istiyor."

Sloan, sözlerini bitirince annesinin bir şey söylemesini bekledi. Ama Kimberley'in sesi çıkmıyordu.

"Anne, orada mısın?"

Annesi kırık dökük, "Evet," diye fısıldadı.

Sloan, onun ağladığını hissetti. İçi sızlayarak, annesinin uzun yıllar önce Paris'den vazgeçmek için ne büyük bir gayret sarf etmiş olduğunu düşündü. Şimdi, bu kızıyla bir araya gelme imkânı onu ağlatıyordu. Sloan, annesinin ağladığını hiç hatırlamıyordu. Kendi gözleri de yaşlarla doldu.

Yumuşak bir sesle, "Bana o kadar seni hatırlatıyor ki," dedi. "Elbiselere bayılıyor; kendisi de elbise modelleri çiziyor."

Arka planda, Lydia'nın Kimberley'i çağıran cırtlak sesi duyuluyordu.

Sloan, "Gitsen iyi olacak gibi görünüyor," dedi. "Birkaç gün sonra seni yine ararım."

"Evet lütfen."

"Hoşça kal."

Kimberley, aceleyle, "Dur," dedi. "Sence Paris'e sevgilerimi göndermem uygun olur mu?"

Sloan, yaşlı gözlerini kırpıştırdı.

"Evet, uygun olur," diye cevap verdi. "Ona söylerim."

YİRMİ DOKUZ

Edith, yatak odasında, en sevdiği koltuğunda oturuyordu. Üstünde başka bir kasvetli siyah elbise vardı. Ancak, bu kez göğsüne, büyük bir yakut ve pırlantalardan oluşan bir broş takmıştı. Sloan onun kullanabileceği parlak renkli herhangi bir şeye sahip olup olmadığını düşündü -örneğin bir eşarp- bile olabilirdi bu.

Paris, yaşlı kadının alnına bir öpücük kondurarak, "Nineciğim," dedi. "Çıkmadan önce Sloan'ı görmek istediğinizi söylemiştiniz."

"Paris, sence bir sakıncası yoksa, onunla yalnız konuşmak istiyorum."

Paris şaşırmış göründü ama başını salladı ve dışarı çıktı.

Sloan, henüz Edith'in karşısındaki iskemleye yerleşmişti ki yaşlı kadın, özellikle üstünde durduğunu belli ederek:

"Biraz önce ne düşünüyordun?" diye sordu.

Sloan, suçlu suçlu, "Size bugün renkli bir eşarp alsam, kullanır mıydınız diye düşünüyordum."

İhtiyarın beyaz kaşları çatıldı.

"Giyim zevkimi beğenmiyor musun?"

"Hayır, bunu demek istemedim."

"Saygısızlık etme. Tam tamına bunu demek istedin."

Sloan kapana sıkışmıştı. Gülümsememek için dudağını ısırdı.

"Annem her zaman parlak renklerin insanı neşelendirdiğini söyledi."

"Neşelenmem gerektiğini düşünüyorsun. Öyle mi?"

"Tam değil. Sadece şu: Bana kalırsa çok güzel gözleriniz var ve mavi bir eşarp..."

"Şimdi de dalkavukluğa sığınıyorsun. Bugün bütün kusurların gün ışığına çıkıyor."

Yaşlı kadın bunları müstehzi bir tebessümle söylemişti. Devam etti: "Her nasılsa, seninle kafalarımız aynı yönde çalışıyor."

Tavana baktı. Sanki söz ettiği yönü gösteriyordu."

Sloan, onun bakışlarını takip etti. Sonra ona hayretle baktı.

"Hangi yönde?"

"Yukarısı, Aranızdan ayrıldığım zaman, aşağı inmeyip yukarı çıkacağımı düşünüyorum. Bu fikrime katılmıyor musun?"

Sloan, onun ölümden söz ettiğini fark etti. Gülümsemesi donduğu.

"Bu konuda düşünmemeyi tercih ederim."

Bu sözler karşısında Edith, sert bir iş kadını kimliğine büründü.

"Ölüm hayatın bir gerçeğidir. Doksan beş yaşındayım; bu yüzden bu gerçekle yüz yüzeyim. Ancak, söylemek istediğim bu değil. Duyguları işin içine karıştırmak istemiyorum. Duygusal taşkınlığa da tahammülüm yok..."

Yaşlı kadın her zaman duygusuz göründüğü için, Sloan duygular konusundaki bu peşin ihtarı işitince kendini gerçekten çok tatsız bir şey işitmeye hazırladı.

Edith, konuşmak yerine, yanındaki masanın üstünde duran mavi kadife kutuyu alıp Sloan'a uzattı. Sonra, göğsüne takmış olduğu broşun kilidiyle uğraşmaya başladı. Yaşlılık ve romatizma yüzünden parmakları kargacık burgacık olmuştu. Ama Sloan onun yardım almaktan hoşlanmadığını biliyordu. Kutu kucağında, sessiz ve şaşkın öylece oturuyordu.

Edith, nihayet göğsündeki broşu çıkarmıştı.

"Kutuyu aç," diye emretti.

Sloan, kutuyu açtı.

Kutunun içinde, aşağı yukarı altı santim eninde yakut ve pırlanta taşlı şahane bir gerdanlık, küpeleri ve bileziğiyle birlikte

duruyordu. Edith, broşunu çıkardığına göre, Sloan onun broş yerine, bu mücevherleri takmaya karar verdiğini düşündü.

"Nasıl buldun?"

Sloan, "Parlak olduklarını söyleyebilirim," diye mırıldandı. Ona parlak renkli bir eşarp alma teklifini hatırlamıştı.

"Bu parçalar senin büyük ninen Hanover'a aitti. Bunlar bütün mücevherlerimizden daha eskidir. Bu yüzden benim için anlamları çok büyüktür. Bu ailede en yeni sensin. Bunda senin hiçbir suçun yok. Normalde duygusal bir insan olmadığım halde, deyim yerindeyse kaybedilen zamanı kapatmak için, bu mücevherleri sana vermenin uygun olacağını düşündüm. Bugün broşu taktım çünkü, bu onu son kullanışım olacaktı. Ama, onu senin üzerinde görmek istiyorum. Tabii o üzerindeki erkek pantolonundan daha uygun bir şey giydiğin zaman."

"Benim üzerimde mi?" Sonra akşamki resmi yemeği hatırladı ve anladı. "Onların benim kullanmama izin vermeniz çok büyük bir lütuf..."

"Budala çocuk! Bu mücevherleri sana ödünç vermiyorum. Yakut, doğum gününe göre senin değerli taşın. Ben aranızdan ayrıldığım zaman, onlar sana beni ve tanımak fırsatını bulamadığın aile büyüklerini hatırlatır."

Sloan, geçirdiği ani şokun etkisiyle öyle hızla ayağa fırladı ki yere düşmesin diye kadife kutuyu eliyle tutmak zorunda kaldı. Her şeyin niçin ölümle ilgili bir konuşmayla başladığını şimdi anlıyordu.

"Ömrünüzün çok uzun olmasını ve birçok defa bu mücevherleri takma fırsatı bulmanızı dilerim. Sizi hatırlamam için bunlara gerek yok. Şey... siz..."

Edith, en küçük bir duygusallık belirtisi göstermeden, "Öldüğüm zaman," dedi.

"Şimdi bunu düşünmek istemiyorum. Daha sizi yeni tanıdım."

"Bu mücevherleri şimdi alman için ısrar ediyorum."

Sloan, mücevher kutusunu ihtiyar kadının dirseğinin dibindeki masanın üstüne koydu ve inatla, "Bunu yapmayacağım," dedi.

"Bir gün nasıl olsa senin olacak."

"Şimdi o 'bir gün'den söz etmek istemiyorum."

"Umarım vasiyetnamem söz konusu olduğunda da bu kadar dik kafalı olmazsın. Çünkü, onu senin hakkın olan payı alacağın şekilde değiştirdim..."

Sloan, onun sözünü kesti, "Evet, aynı derecede dik kafalı olacağım."

O anda Edith Reynolds, yüksek sesle güldü ve bu Sloan'da şok tesiri yaptı. İhtiyarın kahkahası pek ahenkli değildi, ama insanın içini ısıtıyordu.

Gülerken gözleri yaşarmıştı. Bu yaşları mendilinin ucuyla silerken, Sloan'ı suçladı.

"Ne kadar inatçı bir yaratıksın. Ben kararımı verdikten sonra bunu değişitrebileceğini düşünen biri çıktığını hiç hatırlamıyorum. Ben bir şeye karar verdim mi karşı çıkmanın bir işe yaramayacağını Carter bile bilir."

Sloan, nankör ya da kaba görünmek istemiyordu. Ses tonunu yumuşattı.

"Ölümünüzden ya da bununla ilgili herhangi bir şeyden konuşmak istemiyorum," dedi. "Çok üzücü..."

Edith, asık bir suratla, "Çoğunlukla bende de bu etkiyi yapıyor," dedi.

Sloan onun şaka yaptığını anlamıştı.

Eğildi ve içgüdüsel bir hareketle Edith'in buruşmuş kâğıda benzeyen yanağını öptü.

Yerinden kalkarken, "Bugün size, bütün bu kötü sözleri unutturması için parlak renkli bir eşarp alacağım," diye söz verdi.

Edith arkasından seslendi.

"Çok pahalı bir şey olmasın."

OTUZ

İkisi de bir şey yememiş oldukları için Paris, önce durup bir şeyler yemelerini teklif etti. Paris'e annesinin söylediklerini aktarmak için sabırsızlanıyordu. Ama, keskin zekâsıyla, Paris'in annesine doğru atacağı her adımın, onu babasından bir adım uzaklaştıracağını seziyordu.

Bir garson kız su bardaklarını doldurdu ve deri kapaklı menü kartlarını verdi. Sloan, kendisininkini otomatik olarak aldı ve açtı. Aperatiflerin listesine kör gözlerle bakarken, başlamak üzere olan tartışmayı düşünüyor ve tarafsız olmaya çalışıyordu. Carter hakkındaki kişisel düşünceleri bir yana, onun Paris'e düşkün bir baba olduğunu inkâr edemezdi. Gerçi kızı boğacak kadar sıkı denetlemiş, her şeyine karışmıştı; ama Paris'in ona olan sadakatini anlamak güç değildi. Paris'in Sloan'ı sevmesi nispeten kolay ve güvenli olmuştu. Çünkü, bunu yaparken babasının yalancı ve kötü bir insan olduğu gerçeğiyle yüz yüze gelmek zorunda kalmamıştı. İş Kimberley'e gelince durum böyle olmayacaktı.

Carter'la annesi, Paris'i, Kimberley'in uygunsuz biri olduğuna inandırmışlardı. O kadar ki, bir yargıç Paris'in ondan korunması için mahkeme kararı çıkarmıştı. Paris'in bunların yalan olduğunu kabul edebilmesi için, babası ve babaannesinin de tescilli birer yalancı olduğunu kabul etmesi gerekiyordu. Sloan, Paris'in böyle bir gerçekle yüz yüze gelirse çok acı çekeceğini biliyordu. Bu durumda, Paris için bu acıdan kaçmanın tek yolu, Kimberley'in girişimlerini yok sayarak onu görmeye gitmemek olabilirdi.

Garson kız siparişlerini almaya gelmişti. Sloan yemeğini, ne olduğunu okumadan ısmarladı. Kız uzaklaşır uzaklaşmaz, Sloan, Kimberley konusunu açmanın uygun olacağına karar verdi. Ama, Paris'in aklında başka bir şey vardı.

"Nine seninle bu sabah ne konuşmak istiyormuş?"

Sloan, önemsemeden, "Mücevher," dedi. "Bana aile mücevherlerinden bir takım vermek istedi ve ben reddettim."

Paris'in yüz kasları gerginleşti.

"Vasiyetinden de söz etti mi?"

Sloan başını sallayınca, Paris işaret parmaklarını şakaklarına götürdü ve aniden başı ağrımış gibi ovuşturmaya başladı.

Kederli bir sesle, "Üzgünüm," dedi. "Onun da bütün canlılar gibi öleceğini biliyorum."

Sloan onu anlayışla karşılayarak sözüne devam etmesi için bekledi.

"Kadife kutuyu masanın üstünde gördüm ve buna benzer bir şey yapacağı aklıma geldi. Ne var ki ölümden söz etmesinden nefret ediyorum. Belki de ölümden konuşmanın onu çabuklaştıracağını düşünüyorum. Bilmiyorum."

Kötü düşünceleri kovmak ister gibi başını salladı ve kollarını masaya dayayarak, öne doğru eğildi.

"Neşeli bir şeyden söz edelim," dedi.

Sloan böyle bir açılış bekliyordu.

"Annem hakkında konuşmak ister misin?"

"Olur."

"Bu sabah onunla konuştum ve ona seninle ilgili her şeyi anlattım. Gelip onunla tanışmak istediğini söyledim."

"Ne dedi?"

Sloan dosdoğru Paris'in gözlerinin içine baktı ve yumuşak bir sesle, "Ağladı" dedi. "Daha önce annemin ağladığını hiç görmemiştim."

Paris, bunun duygusal anlamını anlamış gibi yutkundu.

"Başka bir şey söyledi mi?"

"Evet. Sana sevgilerini iletmemi söyledi."

Paris'in bakışları su bardağına kaydı.

"Sağ olsun."

Sloan'ın beklediği zincirleme reaksiyon başlıyor, Paris bir çıkış yolu arıyordu.

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum," dedi. "Onun hakkında sana çok kötü şeyler söylendiğini de biliyorum. Oysa, şimdi ben, sana onun dünyanın en tatlı, en iyi insanlarından biri olduğunu söylüyorum. Eğer ben doğru söylüyorsam, hiç kaçışı yok, biri sana yalan söylemiş. Hayır, 'biri' değil. Baban ve annesi."

Paris, rica eder gibi, "O senin de baban," dedi.

Sanki, kendisi Kimberley'le ilişki kurmadan Sloan'ın Carter'ın babası olduğunu kabul etmesini istiyordu.

"Tabii ki öyle," diye karşılık verdi.

Palm Beach'e gelirken, yolda, Paul'ün annesiyle babasının boşanmasına ilişkin konuşma sırasında kullandığı yargısız mantığı kullanmaya karar vermişti.

"Babanın annesine çok yakın mıydın?"

"Büyükanne Francis'e mi?"

Paris durakladı. Sonra suçlu suçlu başını salladı.

"Ondan çok korkardım. Herkes korkardı. Kötü olduğundan değil, ama aynı zamanda kötüydü ve çok soğuk bir insandı."

Bu, tam Sloan'ın işitmeyi istediği türden bir cevaptı.

Yarı ciddi, "O zaman olup bitenler ve sana söylenenler için onu suçlayalım. Zaten muhtemelen suçun büyük çoğunluğu ondaydı."

Sloan, kız kardeşine, bildiği kadarıyla, Carter'ın annesinin bir limuzinle tek başına Florida'ya gelip, Carter ve Paris'i alıp gittiği günün hikâyesini anlattı. Paris hikâyeyi dinlerken, Sloan onun içine kapandığı hissetti. Sanki babasıyla babaannesinin bu kadar acımasız olabileceklerine inanmak istemiyordu.

Sloan, sözünü iyimser bir ifadeyle bitirdi.

"Hatırlamamız gereken şu ki," dedi, "babamız annesi ve seninle birlikte Florida'dan ayrılmayı kabul ettiğinde henüz yirmi yedi yaşındaydı. Şimdi tanıdığımız adam değildi. Gençti, lüks içinde büyümüş, birdenbire bir kadın ve iki bebeği geçindirme sorumluluğu omuzlarına çökmüştü. Büyük bir olasılıkla ölesiye korkuyordu. Çünkü annesi kendi bildiğinin en doğrusu olduğuna onu inandırmıştı. Belki de babası ağır hasta olduğu için, San Francisco'da ona büyük bir gereksinim olduğuna ikna etti babamızı. Belki o da buna inanmak istedi. Kim bilir?"

Paris, bir an düşündükten sonra, "Hiç kimse," dedi.

"Bu denkleme eklenecek bir faktör daha var. Annemle babamın kesinlikle hiçbir müşterek yanı yoktu. Babam onu sevmiyordu. O sadece, kendinden büyük, zengin ve tecrübeli bir erkeğe âşık olup hamile kalmış, güzel ve saf bir kasabalı kızdı."

Paris, sözünü kesti, "O da doğru olanı yapmaya çalışmış ve onunla evlenmiş."

"Tam değil. Kimberley hamile olduğunu söylemek için San Francisco'ya gittiğinde, Carter'ın annesiyle babası oradaymış. O kadar kızmışlar ki, Carter gece geç vakit eve geldiğinde, annemizi yanına alarak çekip gitmesini söylemişler."

Sloan, akıllıca davranarak, Carter'ın eve sarhoş geldiğini ve onun sorumsuz davranışlarından bıkmış olan ebeveyni için kasabalı hamile kızın, bardağı taşıran son damla olduğunu özellikle söylemedi.

Sloan, tedbiri elden bırakmayarak, bilmesi gereken asıl soruna değindi.

"Evlilik bozulduktan sonra, sana annem hakkında gerçek olmayan çok kötü şeyler söylediler. Böyle bir şey yapmaları yanlıştı. Ama düşündüğüm zaman bunda şaşılacak bir şey olmadığı ortaya çıkıyor."

"Doğrusunu istersen, asıl kötü şeylerin çoğunu Büyükanne Francis söylemişti."

Sloan şaka yapmaya çalıştı.

"Biraz önce bana onun hakkında söylediklerine bakılacak olursa, buna şaşmamak gerek."

"Evet ama babam da onun söylediklerini duyuyor ve karşı çıkmıyordu."

Sloan bu sözleri beklemiyordu. Ama ani bir ilham geldi ve mükemmel bir açıklama buldu.

"O zamana kadar büyümüş olgunlaşmıştı. Büyük bir olasılıkla yaptığından ya da annesinin ona yaptırdığından utanıyordu. Sana çok düşkün olduğu açıkça belli. Bu yüzden senin onu bir hain gibi görmeni istememiştir."

Paris'in bunu içine sindirebilmesi için, Sloan biraz durdu, bardağından bir yudum su aldı. Sonra başka bir nokta buldu.

"Boşanmış anne babaların çocuklarına birbirleri hakkında kötü şeyler söylemeleri olağan dışı bir davranış değil."

"Haklısın. Annemiz onun hakkında ne gibi kötü şeyler söylerdi?"

Sloan ona baktı. Dudaklarında çaresiz bir gülümseme belirdi. Elindeki su bardağını unuttu.

"Birkaç yıl önce genç bir çocuk annemizin cüzdanını çalmıştı," dedi. "Mahkeme günü sanığın lehine şahitlik yaptı, yargıçtan çocuk için hoşgörü dilendi." Gülümseyerek ekledi. "Onu kurtarmaya o kadar kararlıydı ki mükemmel konuşmuştu."

"Kurtardı mı?"

Sloan başını salladı.

"Yargıç, eğer çocuğu hapishaneye gönderirse, annemi onu itham etmeye zorlamış olacağını söyledi."

"Ne güzel bir hikâye!"

"Pek o kadar değil. Bir hafta sonra, aynı çocuk arabasını çaldı. Onur yufka yürekli biri olduğunu düşünmüştü, ki öyledir."

Sloan, Paris'in ikilemini çözmekte başarılı olduğuna emindi. Çünkü o andan itibaren, Paris Sloan'ı Kimberley hakkında soru yağmuruna tuttu. Bu sorular, gezinti ve alışveriş sırasında da devam etti.

OTUZ BİR

Anneleri hakkındaki konuşma, Sloan'a, o öğleden sonra, Noah'den başka bir şey düşünme fırsatını vermişti. Ama kol saati durmadan ilerliyordu. Nihayet akşam için giyinme zamanı geldi. Onu görmek için öylesine sabırsızlanıyordu ki hiç gerek olmadığı halde acele ediyordu. Henüz vakit çok erken olduğu halde bütün işlerini bitirmiş, ne giyeceğine karar vermekten başka yapacağı bir şey kalmamıştı.

O sırada, seçim yapmasına yardımcı olmak için, Paris geldi. Slon'ın giysilerini gözden geçirip, yanında getirdiklerini övdükten sonra, o gece uzun bir elbise giymesinin uygun olacağına karar verdi.

"Çok süslü bir şey olmamalı," diye şart koştu. "Ama hareket ettikçe dalgalanan bir şey."

Sloan'ın böyle bir elbisesi olmadığına kanaat getirince de onu sırtından hafifçe iterek yavaşça kendi odasına doğru yönlendirdi.

Paris'in giyinme odası Lydia'nın Bell Harbour'daki dükkânından daha büyüktü ve içinde orada olduğundan daha çok askı vardı. Bu Sloan'ın çok hoşuna gitti. Burası, Paris'in hazırlamakta olduğu, bitmemiş giysilerle dolu geniş bir odaya açılıyordu.

Kız kardeşi uzun elbiseleri birer birer çıkarıp, onun anlayamadığı nedenlerden dolayı uygun bulmazken, Sloan sadece seyrediyordu.

Paris, birden bir sıra uzun elbisenin arasından, askısız beyaz, dar bir elbiseyi çekip aldı.

Muzaffer bir eda ile, "İşte bu!" dedi. "Ne dersin?"

Paris, elbiseyi Sloan'a giydirdikten sonra, fermuarını kapatıp, kız kardeşini aynanın önüne götürene kadar, Paris, etek boyu ve rengi hariç, bu elbisenin Sara'nın kırmızı dar elbisesinin aynısı olduğunu düşünüyordu.

Elbisenin üst kısmı düzdü ve Sloan'ın belini bir eldiven gibi sarıyordu. Kalçalarının üstünde hafifçe bollaşıyor ve düz bir çizgi halinde yere kadar iniyordu. Elbisenin belden yukarısına altın rengi parlak yaprakları ve sapları olan beyaz çiçekler işlenmiş, bunlar eteğin kenarına da daha seyrek olarak serpiştirilmişti.

Sloan,

"Ah!" diye fısıldadı. "Bu elbise o kadar güzel ki!"

Paris, "Henüz hepsini görmedin," dedi.

Sonra askıdan beyaz ve altın rengi yaprak desenli incecik bir şal alarak, Sloan'ın arkasına geçip kollarına sardı.

"Şimdi uygun bir mücevher bulmalıyız."

Bunu söyleyerek duvardaki çekmeceleri karıştırmaya başladı.

Sloan, ona doğru dönerek, "Saçım ne olacak?" diye sordu. "Acaba değiştirip açık mı bıraksam?"

Bugün, saçını, her zaman yaptığı gibi yandan ayırıp serbest bırakmak yerine, geriye toplayarak yüzünü açmış ve ensesinde gevşek bir topuz halinde toplamıştı.

Paris, elini iki çift altın gerdanlık almış, bunları inceliyordu. Sloan'a fikir vermek için döndü.

"Saçın mükemmel; makyajın da. Ama küpe takman gerek. Şu anda uygun küpeyi buldum!"

Uzun, pırıltılı, yağmur damlalarını andıran bir çift küpeyi elinde havaya kaldırmış, Sloan'a gösteriyordu.

Sloan, küpeleri kulaklarına, altın gerdanlığı da boynuna taktı. Sonra, aynada kendine baktı ve Paris'in onun, görünüşünü ne kadar değiştirdiğini görerek hayranlık duydu. Bunu Paris'e söylemek üzere döndü, ama Paris henüz işini bitirmemiş olacak ki ortadan kaybolmuştu. Birkaç dakika sonra geri döndüğünde, elinde üç beyaz hakiki gül goncası vardı.

Uzanıp onları Sloan'ın topuzuna iliştirirken, "Bunları dün geceki büyük çiçek buketlerinden birinin arasından çaldım," diye açıkladı.

Üniformalı şoför Noah'ın Rolls Royce otomobilinin arka kapısını, Paul'ün binmesi için açarken, o, "Hiçbirinizin nereye gittiğimize dair bir fikri var mı?" diye sordu.

Sloan onun arkasından arabaya binerken:

"Benim yok," diye cevap verdi. "Ama nereye gidersek gidelim, kadınların başını döndüreceğin kesin."

Sloan'ın heyecanlı ve hevesli hali o kadar bulaşıcıydı ki Paul bile tasasız görünüyordu.

"Hiçbirinin şansı yok," dedi. "Benim yanımda Florida'nın en güzel iki kadını var. Paris, nereye gittiğimiz hakkında bir fikrin var mı?"

Genç kız arabanın içinde Sloan'ın yanına oturmuştu. Parlak renkli, uzun, Malaya stilindeki elbisesiyle bir cennet kuşuna benziyordu.

Şakacıktan, mağrur bir edayla; "Biliyorum," dedi. "Ama bütün bildiklerimi söyleme hakkına sahip değilim. Ancak size bir ipucu verebilirim. Palm Beach'in en şık lokantasında yemek yiyeceksiniz.

Paul onun işveli hali karşısında gülümseyerek, "Adı ne?" diye ısrar etti.

"Adı Apparition."

Paul'ün yüzünde garip bir ifade belirdi. Sloan onun bu ismi bir yerden hatırladığını hissetti.

"Daha önce orada yemek yedin mi?" diye sordu.

Adam, onun bu varsayımı karşısında gerçekten şaşırdı.

"Hayır. Daha önce hiç duymadım."

Sloan, "Böyle giyinmemiz gerektiğine göre, son derece şık bir yer olmalı," dedi.

Kısa bir süre sonra, araba, özel bir marinaya saptı. Rıhtımda, geniş iskelelere bağlı büyük yatlar vardı.

Sloan neşeyle, "Tahmin etmeliydim," dedi. "Apparition bir tekne."

Paris cevap vermedi. Öne doğru eğilmiş, Rolls Royce son iskelenin yanından geçip uzaktaki bir otopark alanına girip, dururken, kaşlarını çatmış, etrafa bakıyordu. Otopark alanında beyaz bir helikopter, üstünde dönmekte olan pervanesiyle, hazır bekliyordu.

Şoför inip kapıyı açarken:

"Ah, hayır!" dedi.

Paul ile Sloan onun arkasından arabadan indiler. Ama Paris, iki adım atıp, ölü gibi durdu.

Bir beyaz helikoptere, bir şoföre bakıyordu.

"Bay Maitland'ın motoru göndereceğini tahmin etmiştim."

Sesinde itham edici bir şeyler vardı. Şoför Martin, kırk yaşlarında, iri yarı bir adamdı. Rolls Royce'u kullandığı gibi sırtına alıp taşıyabilirmiş gibi görünüyordu.

Sesinde hürmetten çok otorite vardı.

"Motorun makinesinde bugün bir sorun çıktı," diye cevap verdi. "Bay Maitland, hepinizin Apparition'a helikopterle gelmenizi rica etti. Eminim, çok güzel bir akşam geçireceksiniz.

Sloan, şoförün, tereddüt etmekten vazgeçip helikoptere binmeleri yolundaki, açıkça dile getirilmemiş emrine çok şaşırmıştı. Ama, Paris şoförden çok helikopterden etkilenmişti.

Paul, şefkatli bir sesle, "Ne oldu?" diye sordu.

Paris, helikopterden mümkün olduğu kadar uzak durmak için gerilerken, ona çarptı.

"Özür dilerim ama, gerçekten, ona binebileceğimi sanmıyorum. Biliyorum, binemem. Bu minyatür helikopteri bırak, yolcu taşıyan büyük helikopterlere bile binemem!"

Sloan'ın kalbi duracak gibi oldu. Helikoptere binmek ya da akşamı teknede geçirmek fırsatını kaçırmak umurunda bile değildi. Ama Noah'la birlikte bir akşam geçirmek fırsatını kaçırmak istemiyordu.

Üzüntüsünü anlayışlı bir gülümsemeyle saklayarak, "Noah sadece bizi mi davet etmişti?" diye sordu.

"Eğer bizden başka kimse yoksa, belki bizimle karada bir lokantada buluşabilir."

Paris büyük bir anlayışla, "Bu haksızlık olur," dedi. "Şefe özel bir yemek hazırlattı ve bu akşamı sana sürpriz yapmak için plan-

ladı." Dönüp üzüntüyle Paul'e baktı. "Geceyi mahvetmek istemiyorum. Sen Sloan'la git ben eve dönerim."

Sloan, bu planı reddetmek üzereyken, Paul bir kahraman gibi araya girdi.

"Bu bana haksızlık olur," dedi. "Sloan tek başına gitsin. Biz de seninle başka bir yerde yemek yeriz."

Paris, kararsız bir tavırla, "Böyle yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

Paul'e üzüntü ve minnettarlığın birbirine karıştığı bakışlarla bakıyordu.

Paul'ün durumu üzücü olmaktan çok eğlenceli bulduğu her halinden belli oluyordu.

Başıyla helikopteri işaret ederek Sloan'a, "Şu aletin benzini bitmeden gitsen iyi olacak," dedi.

Sonra Paris'e döndü. "Gidelim mi?"

Otomobilin açık duran kapısına yöneldi.

Paris arabının içinden helikopterin havalanışını ve gün batımına doğru süzülüşünü izledikten sonra Paul'e döndü.

"Umarım seni çok büyük bir hayal kırıklığına uğratmadım," dedi.

"Böyle bir şey söz konusu değil."

Paul, kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına yaslandı ve yüzünü kıza dönerek onu seyretmeye başladı. Yüzünde muzip bir ifade vardı.

Paris, onun bu tavrı ve kendisini incelemesi yüzünden tedirgin olmuştu.

Dayanamayarak, "Benim budala ve sinir hastası olduğumu düşünüyorsundur," dedi.

Paul, böyle düşünmediğini belirtmek için, olumsuz anlamda başını sallamakla yetindi.

"Helikopterden korkuyorum."

Paul ona baktı.

"Böylece eğlencenin büyük bir kısmı eksiliyor demektir."

"Hangi eğlencenin?"

"Helikoptere binmenin."

Paris, arkasına dayanarak gülmeye başladı. Yenilgiyi kabul ettiği belli oluyordu.

"Nasıl anladın?"

Paul, buruk bir tebessümle, "Baban senin başarılarınla çok iftihar ediyor," dedi. "Sırf meraktan soruyorum. Ben Sloan'la birlikte gitmeye karar verseydim, ne yapacaktın?"

Kız gözünü kırpmadan onun gözlerinin içine baktı.

"Böyle bir şey yapmayacağını biliyordum."

Ön tarafta şoför telefonla Apparition'a Bayan Reynolds'ın yola çıktığını haber veriyordu. Telefonu kapayınca ön taraftaki aynasından Paris'e bakarak kızın talimatını beklemeye başladı.

Paris, pişmanlık duyarak, "Numara yapmamıza gerek kalmadı, Marty," dedi. "Yakalandım. Bay Maitland, bizim için başka bir yerde rezervasyon yaptıracağını söylemişti. Bizi oraya götür."

Şoför, başını salladı, keskin bir U dönüşü yaptı ve üç numaralı iskeleye yanaştı, arabayı durdurdu. Paris merakla alnını buruşturdu.

"Bu da ne demek oluyor?"

Şoför hiç belli etmeden yalan söylüyordu

"Garip bir rastlantıyla," diye söze başladı ve daha önceden ezberlemiş olduğu şeyleri tekrarlamaya girişti. "Apparition'ın aşçısı ve kaptanı biraz sonra helikopterle karaya çıkacaklar. Biraz önce, Bay Maitland'a Bayan Reynolds'ın yolda olduğunu haber vermek için telefon ettiğimde, kendisi sizi çocukluğunuzdan beri helikopterlerden korktuğunuzu unuttuğuna çok üzüldü. Sizden çok özür diliyor. Buna karşılık, Star Gazer'da yemek yiyip bir gezinti yaparak sizi ağırlamasına müsaade etmenizi rica etti."

Bunları söyledikten sonra, rıhtıma bağlı olan yirmi metre boyundaki bir yelkenliyi, gereksiz yere başıyla işaret etti.

Paris, yüzü neşeyle parlayarak Paul'e baktı.

"Ne dersin?" diye sordu. "Noah'ı bu kadar zahmete sokmak haksızlık olmaz mı?"

Paul, yumuşak bir sesle, "Hiç de haksızlık olmaz," dedi. Onun çocukça neşesini bozmak istemiyordu. İstemeden gülümsedi.

"Teknesini alıp, tayfalar ve kaptan olmadan denize açılırsak, ona iyi bir ders vermiş oluruz."

"Bu kadar büyük bir tekneyi kullanabilir misin?"

Paul, sıradan bir şeyler söyler gibi:

"Biraz yardım edersen kullanabilirim."

Bunu o kadar rahatça söylemişti ki, Paris onun bu konuda usta olduğunu anladı.

Sanki Paris'e nispet yapar gibi, "Yemek pişirebilir misin?" diye sordu.

"Çok yardım etmezsen beceremem."

Genç adam kıza elini uzattı.

"Gidelim," dedi.

OTUZ İKİ

Apparition adına layık bir tekneydi. Helikopter sola dönüp, karaya beş dakika mesafede demirli duran gemiyi aşağıda görünce, Sloan, gözlerine inanamayarak böyle düşündü. Batmakta olan güneşin, kırmızı, turuncu ve mor karışımı aydınlığında, bembeyaz parlayan Apparition, deniz üzerinde adeta bir Tac Mahal gibi zarif ve görkemli duruyordu.

Beyaz üniformalı bir adam, Sloan'ın helikopterden inmesine yardım etmek için elini uzatırken, eğilerek,

"Gemiye hoş geldiniz, küçük hanım," dedi.

Sonra, genç kızı iki kat aşağıdaki ana güverteye indirip, baş tarafa götürdü. Burada, beyaz keten örtülü bir masa, porselen tabaklar ve kristal bardaklarla, iki kişilik resmi bir yemek için hazırlanmıştı.

Beyaz üniformalı adam, "Bay Maitland'a acil bir telefon geldi. Çok kısa bir süre sonra yanınızda olacak," dedi ve aceleyle uzaklaştı.

Sloan, şaşkınlıkla onun arkasından baktı. Noah'ın bu gemi gibi bir şeye sahip olabileceği hiç aklına gelmemişti. Monte Carlo ve benzeri yerler hakkındaki seyahat broşürleri dışında böyle bir şey görmüş değildi. Bu broşürlerdeki fotoğraflarda, limanlarda büyük zenginlere ait yatlar bulunurdu.

Elini kenardaki parlak demirin üstünde kaydırarak ağır ağır arka tarafa doğru ilerledi. Bu katın büyük bir kısmını denize bakan büyük pencereleri ve güverteye açılan cam kapılarıyla kocaman bir salon kaplıyordu. Perdeler açık olduğu için içerisi görünüyordu. Sloan, buranın çok modern bir çatı dairesini andırdığını görerek şaşırdı. Hiç gemiye benzemiyordu. Halı beyazdı ve kenarlarını, morun çeşitli tonları ve platin renginin karıştığı bir dalga deseni çevreliyordu. Bu desen, ortada birbirine karışarak sürrealist kabartma bir desen oluşturuyordu. Yuvarlak bir merdiven bu salonu alt ve üst katlara bağlıyordu. Kalın cam masaların çevresinde, halının renklerinde döşemeleri olan kanepe ve koltuklar, davetkâr bir biçimde dizilmişti. Masaların üstünde, parlak altın ve gümüşten modern heykeller duruyordu. Büyük ayaklar üstünde duran, eflatun, gri mavi ve daha başka renklerdeki içi oyuk dev taşlar pırıl pırıl parlıyordu.

Noah salonda olmadığına göre, Sloan onun önünden geçtiği kapılardan birinden çıkıvermesini bekliyordu. Ama öyle olmadı. Sloan, onun baş tarafta olduğunu gördü. Genç adam, demir parmaklığın yanında durmuş cep telefonuyla konuşuyordu. Yüzü profilden görünüyordu. Alçak ama sert bir sesle konuşuyordu.

Konuştuğu kişiye, "Warren'in mazeretleri artık beni ilgilendirmiyor," diyordu. "Beni sonuçlar ilgilendiriyor. Graziella'ya da söyle, bu işi bir daha yüzüne gözüne bulaştırırsa, Venezuella hükümetine kefaletini ödemeyeceğim. Hapiste çürüsün."

Sustu. Dinledi.

"Çok haklısın. Ciddiyim."

Çok kısa bir an yine dinledi.

"İyi. O zaman Graziella'nın işini hallet. Orayı da terk et artık."

Güle güle bile demeden telefonu kapattı ve cihazı masanın üstüne attı. Ses tonu Sloan'ın bugüne kadar işittiğinden çok farklıydı. Genç kadın, bu soğuk, buyurucu adamı kendi tanıdığı nazik erkekle bağdaştırmakta güçlük çekiyordu.

Telefonu masanın üstüne fırlatırken Sloan'ı gördü ve yüz ifadesi yumuşadı.

Siyah, kusursuz dikilmiş smokini, kar beyazı gömleği ve siyah papyonuyla baş döndürücü görüntüsü kadar rahatlatıcı olan tembel, baştan çıkarıcı bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Merhaba!" dedi."

Sloan, olduğu yerde kalakaldı. Noah'a bir kol boyu uzaklıktaydı. Genç adamın gemisi, helikopteri, telefon görüşmesi ve smokinli hali kızı o kadar sersemletmiş ve dengesini altüst etmişti ki ne söyleyeceğini bilemiyordu. O şimdi ulaşılamaz bir yabancı gibi görünüyordu.

Terbiyeli ama resmi bir sesle, "Merhaba," dedi.

Noah kızın mesafeli davranışını fark ettiyse de bunu belli etmedi.

Yanındaki masanın üstünde, gümüş bir kova içinde duran soğutulmuş şampanya şişesini aldı ve iki kadeh doldurdu. Birini genç kıza uzattı. Bunu yaparken yerinden kımıldamayarak kızı kendisine yaklaşmaya mecbur etmişti.

Helikopterin pervanesi dönmeye başlayınca ikisi de başlarını kaldırıp yukarı baktılar. Sloan, pilotun yanı sıra üç kişinin daha helikoptere bindiğini gördü.

Helikopterin havalanışını seyrederken, "Bütün bunlar çok etkileyici," dedi.

Noah, kıza yaklaşmak ve kusursuz profil çizgisini parmağıyla takip etmek arzusunu güçlükle bastırarak, demir parmaklığa dirseğiyle dayandı. Askısız elbisesi içindeki kızı zevkle seyrediyor bu elbiseyi bu gece onun üzerinden çıkaracağının bilinciyle kendini güvenli hissediyordu.

Sloan, mümkün olduğu kadar uzun bir süre, kafasını havalanan helikopterle meşgul etti. Sonra, ağzı kulaklarına vararak ona döndü ve aklına ilk gelen şeyi söyledi.

"Paris benimle gelmedi- helikoptere binmekten korkuyor."

Noah, büyük bir ciddiyetle, "Çok yazık," dedi.

Sloan ona katıldığını belli ederek başını salladı.

"Paul onunla kaldı."

"Çok üzüldüm."

Sloan, o zaman, onun gri gözlerinde bir muziplik pırıltısı gördü. Şimdi Noah ona son derece aşina geliyordu. Birden aklına bir şey geldi. Hemen sofraya baktı. Çiçekler, kristal şamdanlarda alevleri titreşerek yanmakta olan mumlar, porselen tabaklar, her şey iki kişi içinde. İki peçete. İki iskemle.

Sloan, Noah'ın olayları istediği gibi yönlendirmek konusundaki ustalığına hayran olmakla beraber, Paris'e karşı suçluluk duyuyordu. Olaydan hoşlanmamış görünmeye karar verdi.

"Paris'in helikoptere binmekten korktuğunu biliyordun!"

Noah, sahtekârca, "Hiç aklıma gelmedi," diye karşılık verdi.

Sloan şaşırmış ama ikna olmamıştı.

"Aklına gelmedi mi?"

Erkek ağır ağır başını salladı. Bir yandan da kızın yüzündeki ifadeye gülüyordu. Sloan onun kendisinden bir şey sakladığını ama bunun ne olduğunu kendisi bulup çıkarmadan Noah'ın asla pes edip söylemeyeceğini hissediyordu.

"Onu yıllardır tanıyorsun ve bugüne kadar onun helikoptere binmekten korktuğunu bilmiyordun, öyle mi?"

Sloan durumu böylece özetledikten sonra aklına başka bir olasılık geldi ve bunu da hemen dile getirdi.

"Yoksa, gerçekte Paris helikoptere binmekten korkmuyor olabilir mi?"

Noah daha fazla dayanamadı. Uzanıp, kızın kulak memesine bir öpücük kondurdu ve, "Paris lisanslı bir helikopter pilotudur," dedi.

Sloan, bir yandan gülerken, bir yandan da adamın sıcak nefesini boynunda hissetmenin üzerinde yaptığı etkiden kurtulmaya çalışıyordu.

Aklını yemek masasına ve gemiye vermeye gayret etti.

"Ama, bu kadar zahmete, sadece ikimiz için neden girdin?"

"Dün geceki bahçe koltuğunu telafi etmek istedim."

Sloan, ona takıldı.

"Bütün bunlarla mı? Hiçbir şeyi yarım yapmaz mısın?"

Noah anlamlı bir biçimde, "Onu dün gece yaptım," dedi.

Sloan, kısa bir süre için, onun sesindeki ani değişikliği ve söylediklerinin altındaki anlamı fark etmedi.

"Bahçe koltuğu benim hoşuma gitmişti," dedi.

"Buradaki imkânları daha çok beğeneceksin."

Bu sözler onun niyetini açıkça belli ediyordu. Sloan'ın yüreğinde bir burkulma oldu.

"Gemiyi gezmek ister misin?"

Sloan, hiç beklemeden, "Evet," dedi.

Gemide yapacakları gezintinin makine ve kazan dairelerini, tulumbaları kapsayacağını düşünmüştü. Noah, onun elini tuttu. Parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirdi. Ne var ki adamın onun elini sıkı sıkı tutması bile, Sloan'ın, Noah'ın bu gece onunla sevişmek istediğinin bilincine varmasıyla içinde şahlanan korku ve endişeleri yok edemiyordu.

Sloan bu anın geleceğini biliyordu, ama o yanlış zaman ve yanlış yer seçmişti. Çünkü kız ne tarafa baksa, onun dünyasının kendisinden farklı olmakla kalmayıp, başka bir güneş sisteminde yer aldığının su götürmez ve belirgin kanıtlarını görüyordu.

Bu, Noah için, geçici bir tatil eğlencesiydi ve kendisinin burada olacağı iki hafta boyunca devam edecek olsa bile, iki haftalık bir macera olarak kalacaktı. Oysa kendisi için... düşüncesine bile tahammül edemese de artık kaçmak mümkün değildi. Tarih tekrarlanıyordu.

Otuz yıl sonra, şimdi kendisi annesinin yerindeydi. Noah Maitland için aklını kaçırıyordu. Ve o, elde edilmesi imkânsız olmasına karşılık dayanılmazdı. Âşık olmak için hayatı boyunca beklemişti ve şimdi hayatının geri kalan bölümünü herkesi onunla mukayese etmekle geçirecekti.

Noah, kızı en yakın merdivenden bir kat yukarı çıkardı ve güvertedeki ilk kapının önünde durdu.

Kapıyı ardına kadar açarak, "Burası geminin en büyük dairesidir," dedi.

Sloan, gittikçe büyüyen korkusundan kendini kurtararak açık kapıdan içeri baktı. Gözleri, muhteşem odanın içindeki büyük yatağa takıldı. Yatağın örtüsü yarı açıktı. Karartılmış ışıklar loş ve baştan çıkarıcıydı.

Özellikle küstahlık etmiş olmak için, neşeyle, "Burası Motel Altı," dedi. "Ama ben, senin gibi denizcilerin bulduklarıyla yetindiklerini sanırdım."

Kendi sesini işitip söylediklerinin bilincine varınca o kadar utandı ki hemen özür diledi.

"Özür dilerim. Kaba ve aptalca bir şey söyledim."

Noah, ona sessizce baktı. Yüzündeki ifadeden bir anlam çıkarmak imkânsızdı.

"Niçin söyledin bunu?"

Sloan içini çekti ve dürüstlüğe sığındı.

Adamın gözlerinin içine bakarak, büyük bir açık yüreklilikle, "Böyle söyledim çünkü, sinirli ve tedirginim," dedi. "Seni, Courtney ve Douglas'ın yanında olduğun gibi görmeye alışığım."

Noah'ı ve gemiyi ima eden isteksiz bir işaret yaptı.

"Seni burada, bütün bunların arasında bulmayı beklemiyordum. Telefonda konuştuğunu işittiğim zaman, sesini bile tanımadım. Aslında, seni hiç tanımıyorum."

Son cümleyi kederli ve ümitsiz bir sesle söylemişti.

Noah, onun sorununu gayet iyi anlıyordu. Çünkü kız yanındayken, kendisi de kendini tanıyamıyordu. Kızın yukarı doğru kaldırdığı güzel yüzüne bakarken, ne kadar tatlı şeyler söylediğini düşünüyor ve bunları söyleyecek cesareti olduğu için ona hayranlık duyuyordu. Bu arada yüzünü kızın güzel kokulu saçlarına gömüp onun korkularına gülmekle, onu coşkuyla öpüp kuşkularına nokta koymak arasında kararsızdı.

Besbelli kız, onun zenginliğini, en çekici özelliği olarak değil de bir kusur olarak görüyordu. Bu da onu Noah'un gözünde daha eşsiz ve yirmi kere daha çekici kılmaktaydı.

Genç adam, kızın kendisini tanımamak konusundaki korkularına, onun çenesini baş parmağıyla işaret parmağının arasına alıp tutarak karşılık verdi.

Başını ona doğru eğerken, "Beni tanıyorsun, Sloan," diye fısıldadı.

Onu önce ümitlendirip sonra ümitlerini boşa çıkarmak ister gibi, dudaklarını onun dudaklarına değdirip geri çekiyor, kızın ağzını açmasını bekliyordu.

Onu omuzlarından tutup, ellerini sırtından aşağı indirirken, vahşi bir sesle, "Hatırladın mı?" diye sordu.

Birden kızın ağzının üstünde ağzını açtı ve onu öpmeye başladı.

Sloan'ın hafızasının yerine gelmesi on beş saniyeden kısa bir zaman aldı ve tüm direnişi kırılıp dökülmeye başladı. Sanki kızın ellerinin bağımsız bir iradesi varmış gibi, erkeğin ceketinin içine

kayıp sert göğsüne dokunduktan sonra, omuzlarına ve oradan da boynuna uzandılar.

Noah, ağzını kızın dudaklarından bir an için ayırarak, tutkulu bir sesle, "Şimdi beni tanıdın mı?" diye sordu.

Sloan, geri dönmek için çok geç olduğunun farkındaydı. Çünkü onu hiçbir zaman unutamayacaktı. Bu odada olacakların anılarına ekleyeceklerinden kendisini mahrum etmesi anlamsız görünüyordu. Bell Harbor'da yalnızlık ve pişmanlık duymak için bol bol vakti olacaktı. Bu arada, yarın, bir sonraki gün, ondan sonraki gün ve bütün diğer günler onunla birlikte olmak istiyordu. Ta ki Noah için cazibesini yitirene kadar...

Genç adam onun cevabını bekliyordu.

Sloan'ın sesi bir teslimiyet iniltisi gibi çıktı.

"Evet."

Sonraki ayak parmaklarının ucuna basarak yükseldi ve dudaklarını adamın dudaklarına bastırdı. Onu, kalbindeki bütün sevgi ve ümitsizlikle öpüyordu. Noah'un tepkisi sarsıcıydı. Ağzı ısrarcıydı ve doymak bilmiyordu. Kolları arasında kızı sımsıkı tutuyor, kendi sert bedenine bastırıyor, elleri kızın sırtında ve göğüslerinin çevresinde dolaşıyordu.

Ayağıyla kapıyı kapattı. Sloan, sinirli bir heyecanın zevkini duyuyordu. Ama, Noah, bu tutkulu dokunuşları artıracağına, yavaşlattı. Kız arzudan düğüm düğüm olana kadar onu öpmeye devam etti. Tutkulu öpüşlerin ardından uzun, şefkatli öpüşler. Bu arada, elleri kızın vücudunda dolaşıyor ve öpüşlerin niteliğine uyarak kızı okşuyordu.

Noah, dudaklarını kızın dudaklarından ayırmadan, Sloan, onun elinin elbisesinin fermuarına uzandığını hissetti. Noah, birden, smokin ceketini çıkarmak için geriledi ve aynı anda Sloan'ın askısız elbisesi ayaklarının dibine düştü. Kız, alışkanlığın verdiği bir tepkiyle onu almak için eğildi.

Adam onun pembe göğüslerine bakarak, kendi gömleğinin düğmelerini açıyordu.

"Bırak," dedi.

Besbelli kızın önünde soyunmaktan rahatsız olmuyordu. Oysa Sloan ikisine de yetecek kadar utanıyordu.

Sloan soyunmak için arkasını dönünce, Noah onun utandığını anladı ve kızın çıplak vücudunun harika yuvarlaklarını, ince bedenini ve parlak cildini fark etti. Kızın saçlarındaki tokaları çıkarmak için kollarını kaldırışını seyrederken, kol düğmelerini çözdü. Sloan, hafifçe yana eğilmiş başı, yukarı kalkmış kolları ve çıplak vücuduyla, tokayı da çıkarınca, hızla başını salladı ve saçları parlak altın bir şelale gibi omuzlarına döküldü.

Noah, içindeki tutkuyla, onun nefes kesici olduğunu düşündü.

Kendisine onun utangaç olduğunu hatırlattı.

Kıza arkadan yaklaşarak kollarını onun bedenine doladı ve sıkı sıkı sarıldı.

Dudakları ensesinde, "Nefesimi kesiyorsun," diye fısıldadı.

Buna karşılık kız ürperdi. Noah, kızı kendine doğru çevirdi ve yatağa yatırdı. Kendisi de yanına uzandı. Sol dirseğine dayanıp hafifçe doğruldu. Eli Sloan'ın boynunun altındaydı.

Erkeğin bakışları, kızın bedeninin bütün yuvarlakları ve çukurları üzerinde dolaşırken, Sloan, gittikçe artan bir heyecanla bekliyordu. Göz göze geldiklerinde, gri gözlerdeki pervasız pırıltıyı fark etmemeye imkân yoktu. Kızın boynunun altındaki eli, onu sımsıkı kavrayıp kendine yaklaştırdı. Sloan, ani bir hareket bekliyordu. Ama öyle olmadı. Yumuşak, okşayıcı bir öpüşle karşılaştı.

Sloan'ın kendine güveni gelmişti. Dönüp adamı öpmeye başladı. Ama bunu yapar yapmaz, Noah'un sol eli, omzundan aşağı kaydı ve kızın göğsünü okşamaya başladı. Baş parmağı, göğüs başının çevresinde yavaşça dolaşıyordu. İç gıcıklayıcı, insanı beklentilere sürükleyen bir okşayıştı bu.

Sloan, beklentiler içinde, adeta uyuşmuştu; eliyle adamın sert göğsünü okşuyor, parmaklarını gösündeki siyah kıllar arasında dolaştırıyordu. Noah'ın teni, çelik üzerine kaplanmış, ateş gibi yanan ipekli bir kumaş gibiydi. Göğüs başı, kızın elinin altında küçük ve sertti. Kolları bir kas yumağı, boynu sütun gibiydi. Elini uzatıp onu yüzüne dokundu. Parmak uçlarıyla onu tanımak ister gibiydi. Sanki, çenesi granitten, elmacık kemikleri mermerden oyulmuştu. Kız, içi sızlayarak, onun harika olduğunu düşündü.

Sloan için bu dokunuşlar, acı verici keşiflerdi. Oysa Noah için,

bu beklenmedik okşayışlar, alabildiğine yumuşak, sevecen ve uyarıcıydı. Kızın dokunuşları bütün vücudunda arzunun alevini dolaştırırken, dudaklarını onun dudaklarından ayırıp, başını hafifçe kaldırarak, sevgi dolu bir bakışla ona baktı.

Sloan, onun üzerindeki etkisinin farkında değildi. Eliyle Noah'ın dudaklarını okşadı. Dudakları sanki sert, sıcak ve akışkan bir malzemeden yapılmıştı. Kaşları kalın ve düzdü. Güzel gözleri ise... açıktı.

Kız, şaşkınlıkla ona baktı. Yüz hatları sertti. Teni ihtirastan kararmıştı. Boynundaki bir damar seyiriyordu. Gördüklerinin anlamını anladı. Bu sonuca nasıl ulaştığı ise umurunda değildi. Kolunun onun boynuna dolayarak hafifçe doğruldu ve bir kavis çizerek ona doğru eğilip iyice yaklaştı, gözlerini yumdu. Genç adamı öperken, onun nefesini yüzünde hissetti.

Noah ağzını açtı. İstekli ve aceleciydi. Diliyle kızın dilini okşarken, elini aşağı kaydırdı. Parmakları Sloan'ın bacaklarının arasındaki küçük, yumuşak kıvrımlarda dolaştı ve nihayet yolunu buldu. Genç kız, içinde dolaşan parmakların uyarısı ve dilini ağır ağır okşayan Noah'ın dilinin etkisiyle kendinden geçmişti.

Adam, dudaklarını onun boynuna, sonra göğüslerine kaydırdı. Dudaklarına geri döndüğünde, genç kız ona sımsıkı sarılmış, iki eliyle omuzlarını kavramış, parmaklarını adeta genç adamın etine saplamıştı.

Noah, iki eliyle kızın kaba etlerini tutup onu kendisine doğru kaldırdı ve öyle büyük bir güçle daldı ki kız iki büklüm oldu. Adamın gidiş gelişleri kızı neredeyse yatağın kenarına getirmişti.

Noah, onu iki koluyla kavradı ve kendisi arka üstü uzanırken kızı üstüne aldı.

Sloan, Noah'ın üstünde oturmuş onu seyrederken, bulunduğu duruma inanamıyordu. Noah, onun kızarmış yüzündeki şaşkınlık ifadesine güldü. Eğer kız Sloan değil de bir başkası olsaydı, Noah bu hareketi yapmaya gerek duymazdı, ama kontrolünü kaybetmeden önce, Sloan'ın mümkün olduğu kadar fazla zevk almasını istiyordu. Ama tutkularının esiri olan beyninin derinliklerinde, bu davranışının, Sloan'ın kendisinden önceki iki âşığıyla bağlantılı olduğunu biliyordu. Onlar beceriksiz ve aceleciydiler. Kendisi öyle

değildi. Bu odadan çıkarken kızın kesinlikle bunun bilincine varmış olmasını istiyordu.

İki elini uzatıp saçlarını okşadı.

"Harikasın," diye fısıldadı.

Sonra ellerini aşağı indirip kızın göğüslerini kavradı. Biraz sonra da kalçalarından tutarak onu yavaşça kımıldatmaya başladı.

Sloan'ın, tecrübesizim derken yalan söylemediği belli oluyordu. Noah, birkaç dakika içinde bunun farkına vararak gülmesine güçlükle engel oldu. Kız, erkeğin üstünde hareket etmeyi bile bilmiyordu. Noah hızlanmak istediği zaman o yavaşlıyor, yavaşlamak istediği zaman hızlanıyordu. Genç adam bir an sonra kızın ne yapacağını kestiremiyordu. Bu da onun belirsizlik içinde olmaktan kaynaklanan bir heyecanla daha çok uyarıyordu. Ne yapacağını çok iyi bilen bir kadın mutlaka daha az heyecan verici olacaktı.

Genç adam bunları düşünürken, o, Noah'ın yüzünü seyretmeye ve kalçalarının hareketlerine uyum sağlamaya başladı. Artık Noah bir şey düşünemez olmuştu. Öyle büyük bir tutku fırtınasına yakalandı ki, elinde olmadan kızı kalçalarından yakalayıp yavaşlattı. Onu kendine çekip göğsüne bastırdı. Biraz sakinleşmesini istiyordu. Ama bunu başaramayacağını anlayınca, kızı yavaşça çevirip, sırt üstü yatırdı. Kendisi de onun üstüne çıktı ve kızın derinliklerinde gidip gelmeye başladı. Varlığını onun zihnine kazımak istiyordu.

Dudaklarını onun yanağına değdirerek fısıldadı, "Aç gözlerini!"

Kız, uzun kahverengi kirpiklerini kırpıştırarak gözlerini açtı. Bakışları onu rahatlatması için yalvarır gibiydi. Noah, hiçbir şey söylemeden bunu ona vaat etti. Kendini tutmaktan bütün vücudu kaskatı olmuştu. Daha hızlı hareket etmeye başladı.

Sloan bedeninin derinliklerinde bir hareketlenme hissetti. Sanki içinde ikinci bir kalp atıyordu. Sonra, bu atışlar sıklaşmaya başladı ve birden içinde şimdiye kadar hiç tatmadığı bir zevk fırtınası koptu ve boğazından derin bir inilti yükseldi. Noah bir kere daha daldı kızın içine ve ona verdiği zevkin aynısıyla kendi vücudu

sarsıldı. Bir an nefesini tuttu. Başı önüne düştü. Kolunu kızın kalçasına dolayarak onun yanına uzandı.

Sloan, Noah'ın kolları arasında sessiz ve hareketsiz yatmaktan memnundu. Üstelik bundan büyük bir zevk alıyordu. Kısa bir süre önce hissettiklerinin yoğunluğundan, bir şey düşünebilecek halde değildi. Ancak, yavaş yavaş aklı başına gelirken, biraz önce seviştiği adamın bu konuda eksiksiz bir tekniği olduğunu düşündü. Bunu, kendisi gibi pek çok kadınla sevişerek kazanmış olmalıydı. Öte yandan Noah'ın kendisini bir daha görmek istemeyecek kadar tecrübesiz ve sıkıcı bulduğunu sanmıyordu. Öyle olsaydı, şimdi ona böyle sıkı sıkı sarılmaz, ellerini göğüslerinin yuvarlakları üzerinde dolaştırmazdı. Tedbirli davranmış olmak için bir şey söylemeye karar verdi.

"Noah?"

"Efendim?"

Samimi bir sesle, "Çok çabuk öğreniyorum," dedi.

Noah, onun güzel yüzünü görmek için başını eğdi. Dudakları şefkatli bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Farkındayım," diye fısıldadı.

"Yani, demek istiyorum ki deneyimle daha iyi olabilirim."

Noah, onu kolları arasında sıkıp yüzünü boynuna gömdü. Kahkahaları yatağı sarsıyordu.

"Tanrı yardımcım olsun."

Noah'ın kahkahası kesildi, ama kızı kollarında tutmakta devam ederken neşeli hali de sürüyordu.

Normalde, orgazmdan sonra rahatlar, daha sonra da enerjik olurdu. Ama hiçbir zaman sebepsiz bir mutluluk duymazdı. Şu an kollarında tuttuğu kadının yatakta ve yatağın dışında, onun üzerinde neden bu kadar derin bir etki yaptığını merak ediyordu. Kızın bir bakışıyla ateşleniyor, bir tebessümüyle neşeleniyor, bir dokunuşla eriyordu. Bu kızda, aç gözlülük, hilekârlık ve boş şeyler yoktu.

Noah, birden, kızın da kendisi gibi aç olduğunu hatırladı. Kolunu çevirip saatine baktı. Sloan'ın tekneye erken gelip, gün batımını seyretmesini istemişti. Henüz vakit erkendi.

Kızın gür saçlarını pürüzsüz yanağından şakaklarına doğru itti. Sloan, ona baktı.

Noah, onunla, "Bu akşamın programına tekne gezintisi ve yemek de dahil." diye şakalaştı.

Sloan, uykulu bir gülümsemeyle, "Bunlar bilet fiyatına dahil mi, yoksa ekstra mı?" diye sordu.

Parmakları, aylak aylak Noah'ın göğsünde dolaşıyordu.

Noah, "Bana öyle bakma," dedi. "Yoksa, yemek ve tekne gezintisine ek olarak bir şey daha..."

Kız, "Gerçekten mi?" diye sordu. "Neymiş o?"

"Tatlı!"

Noah, daha fazla baştan çıkmamak için telefona uzandı, yemeğin yarım saate kadar hazırlanması talimatını verdi ve istekssizce yataktan kalktı.

Yemeklerini, resmi giysileriyle, mum ışığında yediler. Arka planda hafif müzik çalıyordu. Aralarındaki atmosfer ise çok farklıydı. Doyuma ulaşmamış cinsel arzuların yarattığı gerginlikten kurtulmuş olarak, birbirini tanımaya çalışan iki yeni arkadaş gibi sohbet ediyorlardı.

Yemek bittiğinde, Sloan kendini o kadar rahatlamış hissediyordu ki, Noah'ın, Carter'la annesi hakkındaki sorusuna bir an bile duraklamadan cevap verdi.

"Annem on sekiz yaşındayken bir güzellik yarışmasında birinci olmuş. Ödülü, Fort Lauderdale'daki en iyi otelde bir hafta geçirmekmiş," diye anlatmaya başladı. "Fort Lauderdale gazetesinde çalışan bir fotoğrafçı kumsalda onun resmini çekerken, yakında bir kokteyl parti varmış. Bu, Carter'ın da davetli olduğu bir düğün yemeğinin provasıymış. Carter fotoğrafçıyı görünce, neler olup bittiğini anlamak için o tarafa seğirtmiş. Üstünde beyaz bir smokin ceketi varmış. Annem onu görünce neye uğradığını şaşırmış. İşte hepsi bu."

"Hepsi bu kadar olamaz."

"Hemen hemen hepsi bu. Annemi anneannesi büyütmüştü. Güzel olduğu kadar da saftı. Bir haftalık tatilin geri kalan üç gününü oteldeki dairesinde Carter ile birlikte geçirdi. O Carter'a bekaretini, Carter da ona Paris'i verdi. Annem eve döndüğünde birbirlerine âşık olduklarına tüm kalbiyle inanıyordu. Annem 'nişanlısından' bir daha haber almayınca tabii ki biraz şaşırdı. Dok-

tor ona grip değil de hamile olduğunu söyleyince, bu şaşkınlığı daha da arttı."

Noah, şarap kadehini kaldırdı. Kızın güzel yüzündeki duygusallığı seyrediyordu. Sloan umursamaz görünmeye çalışıyordu, ama annesinden söz ederken sesi yumuşuyor, Carter'dan söz ederken aynı oranda sertleşiyordu.

"Sonra ne olmuş?"

Sloan, hüzünle karışık bir gülümsemeyle, "Her zaman olan!" diye karşılık verdi. "Annem kütüphaneye gitmiş ve Kim Kimdir kitabında bebeğinin babasının ailesini bulmuş."

Sloan espri yapmaya çalışıyordu, ama Noah'ın oralı olmadığını ve ciddiyetle dinlemeye devam ettiğini görünce, o da ciddileşti. "Annem Carter'ın kendisini sevdiğinden hâlâ eminmiş. Ailesinin ona baskı yaptığını ve bu yüzden kendisini arayamadığını düşünüyormuş. Kazandığı yarışmanın ödülüne dahil olan parayla kendisine bir uçak bileti satın almış. Bir gece vakti, elinde bavuluyla Carter'ın ailesinin kapısına varmış, bu bavul da kazandığı hediyelerden biriymiş. Ona Carter'ın evde olmadığını söylemişler. Annem de onun nişanlısı olduğunu ve burada beklemek istediğini söylemiş. Bundan sonrasını tahmin edebilirsin."

Noah, "Tabii tahmin edebilirim," dedi. "Ama senden duymak isterdim."

Sloan, "Çok ısrarcısın." diye şaka yaptı:

Noah, pes edeceğine soru sorar gibi kaşlarını kaldırarak beklemeye başladı. Onunla baş edemeyeceğini anlayan Sloan, devam etmesi konusundaki sessiz emre boyun eğerek içini çekti ve anlatmayı sürdürdü.

"Birkaç dakika içinde her şeyi annemin ağzından almışlar ve öfkeden köpürmüşler."

Sustu. Hikâyenin geri kalan kısmını anlatabilmek için kafasında toparlamaya çalıştı. Carter, Noah'ın arkadaşı ve Paris'in babasıydı. Onun imajını lekelemek istemiyordu.

"Tabii ailesi Carter'ın yaptığının yanlış bir şey olduğunu düşünmüş; Carter da eve geldiğinde sorumluluğunu kabul etmiş ve annemle birlikte oradan ayrılmış."

Noah, onun gerçeği ört bas etmek konusundaki çabalarıyla alay etti.

"Bunu bana yediremezsin, Sloan," dedi. "Carter'ın annesiyle babasını ihtiyarlıklarında tanımıştım. İnsanlar bu kadar değişmez. Bana gerçeği anlat bakalım."

Sloan, onun açık sözlülüğü karşısında biraz tedirgin olmuştu. Kucağındaki peçeteyi düzeltti ve nihayet gözünü kırpmadan kendisine bakan Noah'a baktı.

İçini çekerek, "Aslında," dedi. "Carter o gece eve geldiğinde sarhoşmuş. Annesi ve babası çeşitli itaatsizlikleri yüzünden zaten ona çok kızgınmışlar. Annemle birlikte onu da kapı dışarı etmişler. Bu olay, az da olsa, Carter'ın aklını başına getirmiş olmalı. Florida'ya gitmeden önce Las Vegas'a uğrayıp annemle evlenmiş. Bir yelkenli satın almaya yetecek kadar parası varmış. İki yıl boyunca bu yelkenliyi kiraya vererek geçimlerini sağlamışlar. Bu arada Paris doğmuş; sonra, ben doğmuşum."

"Sonra ne olmuş?"

"Sonra, bir gün, Carter'ın annesi bir limuzinle çıka gelmiş ve Carter'a babasının felç geçirdiğini haber vermiş. Aileye yeniden kabul edileceğini ve kızlarından birini de yanında getirebileceğini söylemiş. Aynı gün, Paris'i alıp gitmişler."

"Courtney'e kalırsa annene ve sana iyi bakılmamış."

Sloan, belli belirsiz, "Anneme küçük bir tazminat ödenmiş," diye mırıldandı.

"Ne kadar küçük?"

Sloan, inatla, "Küçük işte!" dedi.

Sonra gülümseyerek başını salladı.

"Aslında miktarın hiç önemi yok, çünkü annem o kadar saf ve tatlıdır ki, büyük bir tazminat da almış olsa, ya borç isteyen birine verir ya da sahtekâr bir mali danışmana uyarak bütün parayı kaybederdi."

"Aldığı tazminat da bu akıbete mi uğradı?"

"Çoğu," diye onayladı Sloan.

Noah, "Carter'dan hiç baban olarak söz etmiyorsun, değil mi?"

Sloan ona gülerek baktı ve gözlerini devirdi.

"O benim babam değil ki."

Noah, elindeki şarap kadehini yavaşça masanın üstüne bıraktı.

"Değil mi?"

"Önemli bir anlamda değil."

"Burada, 'önemli' derken neyi kastediyorsun?"

"O benim biyolojik babam. Nokta. 'Baba' bundan çok daha fazla şeydir. Baba, küçükken senin gözyaşlarını siler ve korktuğun zaman yatağının altına bakıp orada canavar olup olmadığını kontrol eder. Okulun yaramaz çocuklarına karşı seni ve en yakın arkadaşını korur. Veli toplantılarına katılır; yaşın küçük de olsa, seni hep yedekte bekletseler de beyzbol maçlarını seyretmeye gelir. Hasta olduğun zaman endişelenir; büyüdüğünde, erkek çocukların seninle fazla içli dışlı olmalarından korkar."

Sloan, bunları söylerken, farkında olmadan Noah'ın hayalinde birçok şeylerin canlanmasına neden olmuştu.

Noah gülümsedi. Gözlerinin önünde, beyzbol forması giymiş sarışın, küçük bir kızın yedek sandalyesinde bekleyişi canlandı. Menekşe rengi kocaman gözleri kederliydi çünkü onu oynatmıyorlardı.

"Sen beyzbol oynadın mı?" diye sordu.

Çocukluğunda bu oyunu oynamış tek bir kadın daha tanımıyordu. Onun tanıdıkları, tenis ya da çim hokeyi oynamışlardı.

Noah'ın kulaklarına küçük çıngırak sesleri gibi gelen bir gülüşle, Sloan, "Evet dersem abartmış olurum," dedi. "Yaşıma göre o kadar ufak tefektim ki yaşıtlarımla oynasam üstüme basabilirlerdi. On yaşından sonra uzamaya başladım."

Noah, şefkatli bir sesle, "Fazla boy atmış sayılmazsın," dedi.

Sloan, gülerek ısrar etti.

"Çok uzadım!"

Noah onun müthiş bir büyüme süreci geçirmiş olması gerektiğini düşündü. Çünkü boyuna göre çok muntazam bir vücudu vardı. Oranları da kendi bedenine çok uygundu... Sadece bunu düşünmek bile uyarılması için yeterli oldu. Bundan hem hoşlanmış hem de rahatsız olmuştu.

Yerinden kalkarak, "Sana tekneyi gezdirmeyi vaat etmiştim," dedi.

Masanın etrafında dolanıp kızın iskemlesini çekti. Sonra, Sloan'ın otururken omuzlarına almış olduğu şalı kızın bedenine iyice doladı.

Tekne gezintisi Sloan'ı büyülemişti. Birçok kereler tekneye binmişti. Ama Apparition, herhangi bir tekneden çok bir yolcu gemisine benziyordu. Tertemiz, pırıl pırıl makine dairesini ve baş altını gezdi. Noah, onun gemiyle gerçekten ilgilendiğini gördü ve birçok yerleri de gösterdi. Denizcilikle ilgili birçok şeyin, hatta temizlik malzemelerinin bulunduğu kabinleri bile gösterdi.

Sloan gözleri parlayarak, "Teknelere bayılırım," diye itiraf etti.

Noah, "Bütün teknelere mi?" diye takıldı.

Sloan ciddiyetle başını salladı.

"Evet, hepsine. Romorkörlere, balıkçı teknelerine, yavaş ve hızlı giden bütün teknelere. Denizi ve onunla ilgili her şeyi çok severim."

O sırada geminin tam ortasında, ana güvertenin bir üst seviyesindeydiler. Kız, geldikleri kapının önünde otomatik olarak durdu.

Noah, sert bir sesle:

"Bunu atlayabiliriz," dedi.

Sonra, kızı biraz ileri götürmek istediğini belli eder gibi sıkıca bileğinden tuttu.

Sloan meraklanmıştı.

"Niçin? Orada ne saklıyorsun?"

"Orada senin ilgini çekebilecek bir şey yok."

Kız kahkahalarla güldü.

"Bunu yapma. Haksızlık bu. Merak ediyorum. Çözemediğim esrarengiz şeylere dayanamam. Bende dedektiflik var." Birden depşet içinde durakladı. "Amatör bir dedektifim ben." diye düzeltti aceleyle. Sonra, onun dikkatini başka yerlere çekmek için, yapmacık bir öfkeyle ekledi. "Orası kadınlar dairesidir mutlaka. Uzun yolculuklarda, gemi personelinin gereksinimlerini karşılamak için, teknede birkaç kadın bulundurulduğunu duymuştum."

Noah, "Pek değil," dedi ama kapıyı açmamakla direniyordu.

Kızın heyecanı iki misline çıkmıştı. Ondan bir cevap almaya çalışıyordu.

"Korsan hazineleri mi?" diye sordu bu kez. "Kaçak mallar... uyuşturucu..."

Sloan'ın gülümsemesi donmuştu.

Bunu fark eden Noah, pes ettiğini ifade eden bir iç geçirmeyle kapıları açtı. Lambayı yaktı. Sloan, dehşet içinde karşısındaki ateşli silahlar deposuna baktı. Bir de makineli tüfek vardı.

"Courtney bunu gördü ve artık benimle denize açılmak istemiyor."

Sloan, kendini toparlamaya çalışırken, hafifçe başını salladı.

Noah, Sloan'a göre biraz da gereksiz bir ciddiyetle, "Dramatize etme," dedi.

Yasak olan saldırı silahları ve yasal olmayan diğer silahlar Sloan'ın gözüne çarptı.

"Evet, ama bu... bütün bunlara neden ihtiyacın olsun ki?"

Noah, bunu sıradan bir şey gibi gösterip kızı başından savmaya çalışıyordu.

"Tekneyle dolaşanlar, çoğu kez yanlarında silah bulundururlar."

Sloan o kadar tedirgin olmuştu ki hafifçe titredi. Noah, yanlış bir düşünceye kapıldı.

"Korkma," dedi. "Bu silahlar dolu değil."

Sloan bir adım attı. Noah ona yalan söylüyordu. Ama kız, bunu belirtirken, kesinlikle bir amatör gibi görünmeye gayret etti.

"Eğer söylediğin doğruysa, şu içinde mermiler olan kemere benzer şey niçin makineli tüfeğin üzerinde?"

Noah güldü ve kızı elinden tutup odadan çıkartırken ışıkları kapattı.

"Orada olmaması gerekirdi. Bu geçen seyahatimizde tekneye çıkan beklenmedik bir misafirden ele geçirdiğimiz eski bir makineli tüfek."

Sloan'ın aklından daha önce düşünmüş olduğu bir şey geçti. Onu tanımıyordu. Tanıdığı söylenemezdi. Onunla cinsel ilişkiye girmiş, kendi için özel olan birtakım şeyler paylaşmıştı. Ama ne yazık ki onu tanımıyordu.

Noah, ana güvertede demir parmaklığa dayanmış, Sloan'ın yanında dururken, ondaki bu çekimserliği hissetti ve bunu silahlara bağladı. Onun Courtney'in yaşadığı hafif paniğin aynısını hissettiğini zannetti.

"Silah kullanmayı öğrenmek, bu korkudan kurtulmayı öğrenmenin en iyi yoludur," dedi.

Sloan yutkundu ve başını salladı.

Noah, "Bazılarını kullanmayı sana öğretebilirim," dedi.

Kız, tepkilerine hakim olmaya çalışarak, dalgın bir tavırla:

"İyi olur," diye karşılık verdi.

Hafızası çılgın gibiydi. Kendi kendine, büyük bir ciddiyetle, bunun duygusal bir boşluktan kaynaklandığını söylüyordu. Onu Carter'ın evinde gördüğü andan itibaren âşık olmaya başlamıştı. Biraz önce bedeni onun bedeniyle birleşmiş ve onun kollarında tutkuyla inlemişti. Bütün bunların ışığında, duruma kendi kafasında bir açıklama bulmaya çalışmaktansa, bu açıklamayı ondan istemek daha akıllıca olacaktı.

"Eğer bana bunları neden teknede bulundurduğunu açıklarsan çok sevinirim," dedi. "Sonuçta, savaşta değiliz, öyle değil mi?"

"Hayır. Ama, hükümetleri her zaman tutarlı olmayan ülkelerle iş yapıyorum. Bu ülkelerdeki işadamları çoğunlukla silahlıdır."

Kız tüm bedeniyle ona döndü. Adamın yüzünü inceliyordu.

"Yani, seni vurmak isteyen kimselerle mi iş yapıyorsun?"

"Hayır. İş yaptığım kişilerin rakipleri onları vurmak isteyebilir. Ya da yollarına çıkarsam, beni vurmak isteyebilirler. Bu yüzden, birkaç yıl önce, kendi çöplüğümde iş yapmanın yalnız daha akıllıca olmakla kalmayıp, aynı zamanda daha sağlıklı olduğuna karar verdim. Bu gemi benim çöplüğüm. Gelecek ay, Orta Amerika'da büyük bir şehrin açıklarında bir toplantım var. Bu toplantı Apparition'da olacak ve toplantıya katılacak kişiler gemiye helikopterle gelecek."

Sloan yüksek sesle düşündü.

"Daha tehlikesiz bir iş yapman belki daha iyi olur."

Noah güldü.

"Bu söylediğim güvenlik kadar, yapacağı etki açısından da önemli," dedi.

Sloan şaşırmış göründü.

Noah, açıkladı.

"Yabancı bir limanda, başarıdan etkilenen insanlarla iş yaparken, Apparition bana iş toplantılarını sarayımda yapmak gibi bir avantaj sağlıyor."

Sloan rahatlamıştı. Adamın söyledikleri mantıklıydı.

"Bu adamlarla ne gibi işler yapıyorsun?"

"İthalat/ihracat. Aracılık yapıyorum."

"Venezuella'da mı?"

"Bu iş yaptığım ülkelerden sadece bir tanesi."

"Bay Graziella silah taşır mı?"

Sloan, Noah'ın bu sorudan hoşlanmadığını hissetti.

Genç adam, isteksizce, "Hayır, taşımaz," dedi. "Eğer taşısaydı da birisi elinden alıp onu vururdu."

Kızın kuşkulandığını anlamıştı ve bu kuşkularını bastırmak yerine, onun kendi kararını vermesini bekliyordu. Sloan, bir çeşit sınavdan geçirildiğini, sadakatinin sınırlarının zorlandığını hissediyordu. Ya da Noah, sevgilisi olarak, onun nereye kadar kendisinden yana olabileceğini anlamaya çalışıyordu. Bu Sloan'ın hoşuna gitmişti. Ama bu sonuncu tahmininde yanılıyor olsa bile, içgüdüleri ona adamın gerçekleri dile getirdiğini söylüyordu. Sloan'ın meslek yaşamındaki tecrübelerine göre, içgüdüleri onu hemen hemen hiç yanıltmazdı. Şimdi de onlara güveniyordu.

Demir parmaklığa doğru dönüp, denize baktı.

"Özür dilerim," dedi. "Böyle bir soru sormamalıydım."

"Başka sorun var mı?"

Sloan yavaşça başını salladı ve sıkıntılı bir sesle, "Evet bir sorum daha var," dedi.

"Neymiş bakalım?"

"Salonu neden dolaşmadık?"

Noah, kızın zekâsına ve espri yeteneğine hayran olmuş, ay ışığında, askısız elbisesi ve rüzgârda uçuşan saçlarıyla adeta büyülenmişti.

Ona arkadan sarıldı, kendine çekti ve arzudan kısılan bir sesle ona takıldı,

"Merdivenlerin yanında, salondan benim daireme geçen bir kapı vardır. Salona girince buraya da geçmek zorunludur. Tekne içindeki gezintiden istisnalara yer yoktur."

Kızın tepkisini bekledi ve kız yavaşça başını sallayınca bedeninde bir tutku dalgası dolaştı.

"Bir sorun daha var," diye fısıldadı. "Biraz önce bir hata yaptım. Burası fiyata dahil değil. Karşılığını önceden almalıyım."

Ağzını kızın dudağının kenarına değdirdi. Sloan, ani bir ürperişle teslim oldu ve onunla öpüşmek için başını çevirdi.

OTUZ ÜÇ

O geceyi izleyen hafta, Sloan için, birbiri arkasından gelen güneşli günler ve tutkulu gecelerle doluydu. Günün en az bir kısmını Paris'le, gecenin de en az bir kısmını Noah'la geçiriyordu. Noah'ın yelkenlisi Star Gazer, onlar için, özel bir sığınak olmuştu. Hem çok yakında olan hem de ikisine ait ve yer değiştirebilen bir sığınak. Genç adamın sahildeki evinde ise, Sloan kendini neredeyse Bell Harbor'daki evinde olduğu kadar rahat hissediyordu. Douglas ile Courtney de ona ailenin bir ferdi gibi davranıyorlardı. Bunların hiçbiri sürekli değildi. Bunu biliyordu. Palm Beach seyahatiyle ilgili olarak devamlı ve kalıcı olacak tek şey Noah'a olan aşkıydı.

Artık Paul ile Paris de bir çift olmuşlardı. Gündüzleri dördü çoğunlukla birlikte oluyorlar, geceleri ise iki çift de kendi yollarına gidiyorlardı. Sloan, FBI ajanının kız kardeşiyle ne gibi bir ilişki içinde olduğunu anlayamıyordu. Paul, duyguları hakkında soru sorulmasından hoşlanan bir adam değildi. Paris, bu konuda Sloan'ın fikirlerini öğrenmek istiyordu. Ne var ki, Sloan, Paul'ün kendisi hakkında düşüncelerinden bile emin değildi. Bu nedenle yardımcı olamıyordu.

Noah'la yalnız kaldıklarında birçok kez bu durumdan söz ettiler. Ancak, Apparition'da geçirdikleri, Sloan'ın kaderini tayin eden geceyi izleyen sekizinci gece genç kız yalnız kaldı. O gece Noah yoktu. Bundan birkaç hafta önce, tek başına geçireceği sakin bir

gecenin hayali onu sevindirirdi ama şimdi kendisini yalnız ve huzursuz hissediyordu.

Noah'ın Miami'de bir iş toplantısı vardı ve ertesi gün gelecekti. Sloan, bu zamanı Paris ve Edith'le geçirmeyi tasarlıyordu ama Paris'in migreni tutunca, genç kız uykusunu getiren bir baş ağrısı ilacı almak zorunda kaldı. Paul de her neyse, bir 'özel iş' için gitmişti. Giderken de ya gece, ya da ertesi sabah döneceğini söylemişti. Akşam yemeğini erken yemişler ve Edith televizyondaki oyun programlarını seyretmek istediğini söylemişti. Saat dokuz buçuk olduğunda, Sloan bu programlara bir dakika daha tahammül edemeyeceğini hissetti. Carter'ın ise poker partisi vardı ve saat on birden önce evde olmayacaktı.

Sloan, buradan ayrıldıktan sonra, Noah'ı göremediği zamanlar yalnızlık ve tedirginlikten kurtulamayacağını acı bir şekilde hissediyordu. Onun niyeti hakkında kendini aldatmıyordu. Douglas ve Cortney'den, hatta Noah'ın kendisinden, evlilik ve çocuk sahibi olmaya karşı olduğunu birçok kereler işitmişti. Üstelik, Noah onu kulübe götürdüğünde, bazı arkadaşlarıyla tanışmış ve onlardan genç adamın kadınlara hiç önem vermediğini ve onları gömlek değiştirir gibi sık sık değiştirdiğini duymuştu.

Bütün bunlara rağmen, Sloan elinde olsa, onunla geçirdiği bir dakikayı bile feda etmezdi.

Geçen haftaya kadar Sloan, Sara'nın eski arkadaşlarının çoğunun yanında tuhaf biri gibi kalıyordu. Erginlik döneminde, Sloan hariç hepsi 'erkek delisi'ydi. Üniversite yıllarında erkeklerle cinsel ilişkilere girmişler, sık sık âşık olmuşlardı. Onların aksine, Sloan'ın tüm hayatında sadece iki cinsel deneyimi olmuştu. Bu ilişkilerden biri de arkadaşları gibi olabilmek uğruna gerçekleşmişti.

Sloan'ın bu değişik tutumunu yadırgamayan tek kişi annesiydi. Ancak, Sloan otuzuna yaklaştığı halde, hâlâ hayatında bir erkek olmayınca, Kimberley bile, onun erkeklerle daha sık görüşmesi konusunda ısrarlara başlamıştı. Aslında, bu konuda konuşmaya Kimberley'in pek hakkı yoktu. Erkekler, onu sürekli bir yerlere davet ederler, o da hemen hemen hiç gitmezdi.

Sloan'a, "Bana çekici gelmiyorlar," derdi. "Evde oturmayı ya da arkadaşlarımla çıkmayı tercih ediyorum."

Sloan, annesine tahmin ettiğinden de fazla benzediğini yavaş yavaş daha iyi anlıyordu. İkisi de, herhangi bir yakışıklı ve bekâr erkeği otomatik olarak çekici bulmuyorlardı. Onlar pek az erkeği çekici buluyorlar, buldukları zaman da bu hayatlarını değiştiren bir deneyim oluyordu. Sloan, balkona çıktı ve ay ışığında okyanusu seyrederken aklından 'tek erkeğin kadını' sözleri geçti.

Genç kız, saatine baktı ve kumsalda bir yürüyüş yapmaya karar verdi. Saat ona geliyordu. Kumsalda yürümek onu sakinleştirecek ve daha rahat uyuyabilecekti. Blucin ve spor ayakkabılar giydi. Üstüne bol açık pembe bir triko kazak geçirdi. Saçını at kuyruğu yaptı ve aşağı kata yöneldi.

Kumsala gelince, Noah'ın evini görüp, kendini oraya kadar yürümeye mecbur hissetmemek için, sola döndü. Böylelikle onu düşünmemeye çalışacaktı. Onun olmayacağı, kendi geleceğini düşünmeye ihtiyacı vardı. Buna ihtiyacı vardı ama yapmıyordu. Bunun yerine, birlikte olduklarında Noah'ın yaptığı ve söylediği şeyleri düşünmek çok daha güzeldi. Noah, çok akıllı ve zekiydi ve Sloan'ı ilgilendiren her konuda konuşmaya hazırdı. Evet, her konuda -onunla ilgili duyguları hariç. Tutkunun doruklarındayken bile, asla 'aşk' kelimesini kullanmamış ve Sloan'ın Palm Beach'den ayrılacağı tarihten sonrası için en küçük bir tasarıdan söz etmemişti. Asla bir sevgi sözcüğü kullanmamış ya da Sloan'a yalnız ikisinin bileceği uydurma bir isim takmamıştı. Bell Harbor'da Jess ona 'Bücür', Humphrey Bogart havalarında olduğu zaman da 'Sevgilim' derdi. Polis Kuvvetleri'ndeki herkes ona başka bir isim takmıştı, ama her seferinde saatlerce seviştiği bu adam ona sadece 'Sloan' diyordu.

Sloan, bunlara kafasını takacağına, onunla geçirdiği eğlenceli saatleri düşünmeye karar verdi.

Bir saat sonra, yürüyüşünü tamamlamış olarak, Carter'ın evine dönerken, hâlâ bunları düşünüyordu. Ellerini arka ceplerine sokmuş, denizi seyrederken, Noah'ın yelkenlide, rüzgârda uçuşan saçlarıyla ne kadar yakışıklı olduğunu hatırladı. Yelken kullanırken, araba kullanırcasına rahat, güvenli ve becerikliydi. Sloan'a da yelken kullanmayı öğretmeyi teklif etmişti. Öğretmen olarak, başlangıçtan itibaren çok şey bekleyen biriydi. Sloan'a anlamadığı

emirleri, uygulayabileceğinden daha çabuk ve art arda sıralıyordu.

Sloan, ikinci ders sırasında, yarı ciddi bir sesle ona, "Fırtına Kaptan!" diye hitap ederek bu duruma son vermeyi başarmıştı.

Sloan, bu anıları düşünmeye öylesine kendini vermişti ki onun sesini duyduğu zaman bunun hayal mahsulü olduğunu zannetti.

"Sloan!"

Gözlerini denizden ayırıp kumsalı taradı, sonra sağ tarafa baktı. Durdu ve gözlerine inanamayarak bakakaldı. Noah, iş için Miami'ye gitmişti... Noah, babasının arka bahçesinden çıkmış, kendisine doğru yürüyordu. Üzerinde bir blucin ve bir gömlek vardı. Sloan, tekrar yürümeye başladı. Noah adımlarını hızlandırdı.

Genç adam, kızın önünde durdu ve çocuksu bir gülümsemeyle:

"Bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu.

Sloan, hayır anlamında başını salladı.

Noah, "Bugün kendini, yalnız mı hissettin? Dikkatini bir yere toplamakta güçlük çektin mi?" diye sordu.

Sloan; "Evet," diye karşılık verdi. "Bence bu bir çeşit grip olmalı!"

Çok sevinmişti çünkü besbelli Noah da aynı şeyleri hissetmişti.

"Grip mi? Grip olunca böyle mi olursun? Soğuk ve memnun edilmesi güç!"

Geçen hafta, Sloan, Noah'ın hoşlanmadığı bir şey karşısında sertleşebileceğini, hatta kabalaşabileceğini öğrenmişti ama genç adam, kişiliğinin bu yanını ailesine ve Sloan'a göstermiyordu. Noah'a üstünlük taslarcasına, ama şefkatle, "Bunlardan pek anlamam," dedi. "Benim eğitimlerim daima yumuşaktır."

Noah güldü ve kollarını açtı. "O zaman gel ve onları benimle paylaş,"

Sloan onun kollarına atılınca, genç adam onu kuvvetle sarıp bağrına bastı.

"Seni özledim," diye fısıldadı. "İnsanda bağımlılık yapıyorsun."

Kızı tutkuyla öptü ve diliyle dudaklarını araladı. Sonra kolunu

onun beline doladı ve birlikte, Noah'ın evine doğru yürümeye başladılar.

"Beni nereye götürüyorsun?"

"Seni en çok görmekten hoşlandığım yere."

Vakit iyice geçti ve Sloan çılgınca bir tahminde bulundu.

"Mutfağa mı?"

Noah ona takılarak, "Nereden bildin? Yarın sabah yerine bu gece geldim çünkü seni görmek istedim. Sabah kahvaltısından beri hiçbir şey yemedim. Claudine çoktan yatmış. Courtney dokunduğu her şeyi berbat eder, Douglas da kendi yemeyeceği hiçbir şeye dokunmaz. Geçen hafta yaptığım gibi bir omlet yapabilir misin acaba?"

Sloan güldü.

"Kumsalda, ocağı yakmasını bilen bir kadına rastlamasan aç yatacağını düşünmek çok acı. Buna dayanamam."

Noah, ona bakarak, "Pek üzülmüşe benzemiyorsun!" dedi.

Sloan, kendi duygularıyla dalga geçerek, "Sen yalnız yakışıklı, zeki ve inanılmaz derece seksi olmakla kalmayıp, aynı zamanda çok da anlayışlısın," dedi. "Üzgün değilim çünkü bu duruma bir çözüm buldum."

"Hoşuma gidecek mi dersin?"

Courtney, hızla babasının çalışma odasına girdi ve onu elinden tutup çekmeye başladı.

Douglas'ın okumakta olduğu kitap yere düştü ve yaşlı adam isyan etti.

"Ne yapıyorsun?"

"Aşağı gelmen gerek. Sloan burada. Durumu görmeden inanamazsın."

"Hangi durumu görmeden?"

"Noah bir şey pişiriyor!"

Douglas kalkıp kızıyla birlikte yürürken, bir tahminde bulundu.

"Yani öfkeyle mi pişiriyor demek istiyorsun?"

"Hayır, mutfakta, yemek pişiriyor!"

Mutfağa yaklaşınca, konuşmayı kestiler ve yavaşça ilerlediler. Onlara görünmeden bu inanılmaz olaya tanık olmak istiyorlardı.

Noah, mutfağın ortasında durmuş, Sloan'ın omletin malzemelerini hazırlayışını seyrediyordu. Uzmanı olduğu bir konuda teorik bilgiler veren bir profesyonel edasıyla konuşmaktaydı.

"Yemek pişirmeye ilişkin özel bir felsefem vardır."

Genç adam, bir soğan, iki domates, bir kırmızı bir yeşil biberi doğranmak üzere tezgâhın üzerine bırakırken, Sloan sırıttı.

"Senin felsefen, yiyeceğin parasını ben ödediğime göre, ne yapılması gerektiğine başkası karar versin, gibi bir şey mi?"

"Ha, demek ki bu konuda yazdığım en çok okunan kitabımı okumuş bulunuyorsun!"

Sloan, bunu duymazlıktan gelerek, "Senin felsefene göre, bu 'başkasının' bir kadın olduğunu düşünürsem yanılmış olur muyum?"

"Nasıl tahmin ettin?"

"Bu biraz cinsiyet ayrımı olmuyor mu?"

Noah, heyecanla, "Ben bu açıdan bakmıyorum," diye karşılık verdi. "Bana göre bu bir görevlendirme sorumluluğundan kaynaklanıyor."

Mikrodalga fırında domuz pastırması pişiriyordu. Noah, iştahla kokladı.

"Harika kokuyor!"

Kız ona bakarak gülümsedi.

"Öyle mi?"

"Omlete karşı tarafsız olamam ve açlıktan ölüyorum."

Sloan onu, "Yemek pişirmekle ilgili felsefemi öğrenmek ister misin?" diye uyardı.

"Sanmıyorum."

Kız, yine de söyledi.

"Yemeği pişirmeye yardım etmeyen, yemeyi de hak etmez."

"Peki. Hazırım. Bana iş ver. Zor olsun."

Sloan ona bıçakla, yeşil biberi uzattı.

"İşte. Yeşil biber."

Noah, ona arkasından sırıttı.

"Daha erkeksi bir görev olacağını ummuştum. "

Kız ona soğanı uzattı.

Noah, son derece eğleniyordu. Güldü. Soğanın dış kabuklarını soymaya başladı.

"Umarım kulüptekilerin bundan haberi olmaz. Mahvolurum."

"Hiç olmazsın. Bıçaklar iyidir. Maço işi."

Noah, cevap yerine, bir bulaşık bezi alıp kıza vurdu.

O anda, Courtney, içeri girerek, "Bunu bana yapmasan iyi olur, Noah," dedi.

Sonra, dirseklerini tezgâha, yüzünü de ellerine dayayarak, Noah'a tepeden baktı.

"Sloan bana birkaç harika savunma tekniği öğretti. Seni yere yıkabilirim. Hem de... Aaah!"

Son anda bulaşık bezi şiddetle onun kaba etlerine çarpmıştı.

Courtney alınmış gibi yaparak ağabeyine baktı. Sonra bakışlarını Sloan'a çevirdi.

"Sloan, onu alaşağı edeyim mi, yoksa bunu sen mi yapacaksın?"

Sloan cevap vermeye fırsat bulamadan, Noah, Sloan'ın önünden bir domates alarak kız kardeşinin önüne koydu ve ona bir bıçak uzattı.

"Sloan bana yemek pişirmekle ilgili felsefesini anlatıyordu," dedi. "Onu seninle paylaşmak istiyorum."

Courtney bıçağı aldı ve isteksizce domatesi doğramaya başladı.

"İiii, iğrenç bir şey bu..." dedi. "Asla Sally'nin programına çıkamayacağım çünkü bu ev giderek normal insanların yaşadığı bir yere benzemeye başlıyor."

Hemen sonra, Douglas içeri girdiğinde doğranmış soğan kavrulmaktaydı. Hazırlıklar bitmişti.

Sloan'a "Fazladan bir kişi için de yiyecek bir şeyler var mı?" diye sordu.

Sloan "Fazlasıyla," diye karşılık verdi.

Courtney öfkelenmişti. "Sen yiyemezsin, çünkü hiçbir şey yapmadın."

Douglas, masum bakışlarla etrafa bakarak, "Yapacak bir şey kalmamış ki," dedi.

Noah bilmiş bilmiş ona baktı ve "Tam zamanında geldin." dedi.

Douglas mutfak masasının başına oturdu ve utanmadan, "Bence de öyle," dedi.

OTUZ DÖRT

Noah Sloan'ın elini avucuna almış, uzun parmaklarını kızın parmaklarına geçirmişti. Kumsal boyunca Carter'ın evine doğru yürüyorlardı.

Sloan, "Saat gece yarısını geçti," dedi.

Noah'ın dokunuşu, yakınlığı, hatta gür kalın sesi bile genç kızı heyecanlandırıyordu.

Noah, "Çok eğlendim," dedi.

"Sevindim."

"Sen her şeyi eğlence haline getiriyorsun."

"Teşekkür ederim."

Noah, sakin bir sesle ve sıradan bir şeyler söyler gibi, "Senin için çıldırıyorum," dedi.

Sloan'ın kalbi göğsünü delecek gibi hızla çarpmaya başladı. Ben, sana âşığım, demek geldi içinden.

"Teşekkür ederim," dedi. Çünkü gerçeği söyleyemiyordu.

Noah biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Yarım bir gülümsemeyle kıza baktı.

"Sadece bu kadar mı?" diye sordu.

Sloan durdu. Yumuşak bir sesle, "Hayır, değil," dedi.

Ayak parmaklarının ucuna basarak yükseldi ve ona kelimelerle söylemeye cesaret edemediği şeyi, bir öpüşle söyledi. Noah da ona sarıldı ve kızı öperken vücudu yine kaskatı kesildi.

Kız, o da beni seviyor, diye düşündü.

Carter'ın arka bahçesine girmiş, yarı yola kadar gelmişlerdi.

Golf sahasına yaklaşmaktaydılar. Sloan birden, kızıl ötesi ışınları hatırladı.

Korku içinde, "Onları unutmuştum!" dedi.

"Onlar ne?"

Kız, bu kadar sinirlenip korkmasına kendisi de güldü.

"Kızıl ötesi ışınlar... Eğer güvenlik sistemi açık olsaydı, bahçeye girdiğimizde onlara yakalanırdık. Dishler beni dışarı çıkarken görmüş olmalı. Bu yüzden sistemi açmamıştır."

Noah, "Ya dediğin gibi olmuştur, ya da şu anda polisler ön kapıya dayanmışlardır!" diye takıldı,

Sloan ona "Hayır, böyle bir şey olamaz. Paris'in bana söylediğine göre, bu gibi hallerde evin bütün ışıkları yanıp sönmeye ve alarm düdükleri çalmaya başlıyor." diye garanti verdi.

Noah şakacıktan, "Nee?" dedi. "Sen sadece karakolda çalan sessiz alarmlardan söz edildiğini hiç duymadın mı?"

Sloan bunu duymuş olmakla kalmayıp, tesisatın nasıl kurulduğunu da bütün ayrıntılarıyla Noah'a açıklayabilirdi. İleride aldatılmış olduğu konular listesine bir tane daha eklenmemesi için, Noah'a dürüst davranmaya karar verdi.

Neşeli bir sesle, "Bunu biliyorum," dedi.

Noah, onun elini gıdıklar gibi sıktı.

"Bahse girerim ki biliyorsundur!"

Kız aniden endişelendi.

"Neden söyledin bunu?"

"Basit mantık ve parlak içgüdü. Bunlar birleşince, sokakta yürürken kendisini güvende hissetmek için savunma kurslarına katılan bir kadının, uyurken de güvenlikte olabilmek için en yetkin alarm sistemlerini kullanacağı sonucuna varıyorlar. Haksız mıyım?"

Son sözleri bilmiş bir tavırla söylemişti.

Sloan, "İnkâr edemem ki..." diye söze başladı.

O anda, üst kattaki balkonlardan birinde bir gölge göründü.

Kısık bir ses onlara seslendi.

"Hey, siz ikiniz!"

Bu Paris'di. Üstünde bir sabahlık vardı. Balkon parmaklıklarına dayanmış, duruyordu.

Sloan, "Nasılsın?" diye sordu.

"Çok daha iyiyim. Bütün gün uyudum. Şimdi tamamıyla uyandım. Paul ile babam on birde geldiler ve hemen yattılar. Mutfağa inip kendime sıcak çikolata yapmayı düşünüyordum. Siz de ister misiniz?"

Sloan, evet dedi. Uykudan bayılıyor olsa yine evet derdi. Ama Noah, hayır anlamında başını salladı ve arka kapıda durdu.

"Ben biraz yorgunum. Üstelik bir lokma daha yiyecek ya da bir yudum daha içecek halim yok."

Ne var ki Noah'ın yorgunluğu Sloan'ı uzun uzun öpmesine ve kızı bir süre kollarında tutarak bağrına basmasına engel olmadı. Sloan, onun kendisinden ayrılmak istemediğini hissederek çok mutlu oldu. Noah, öne doğru eğildi ve kızın verdiği anahtarla ön kapıyı açtı.

"Seni sabahleyin..."

Sözleri, Paris'in çığlığıyla kesildi.

"Nineciğim!.. Hayır... Yardım edin."

Sloan olduğu yerde döndü, hızla içeri girdi ve Paris'in sesinin geldiği yöne doğru koşmaya başladı. Noah, arkasından geliyordu. Mutfağın arkasında, Edith'in daha önce televizyon seyretmekte olduğu küçük oda vardı. Sloan'ın karşılaştığı manzara içine korku saldı. Edith, kanepenin üstünde yüzü koyun yatıyor, başında duran Paris onu çevirmeye çalışıyordu.

Paris, "Aman Tanrım, aman Tanrım," diye inliyordu. "Kalp krizi olmalı... ve yanında hiç kimse yoktu."

Sloan, yaşlı kadına yaklaşırken, kız kardeşine, "Dokuz yüz on biri ara," dedi.

Ancak, büyük anneyi çevirip, göğsündeki kurşun yarasını görünce ayağa fırladı.

"Paul'ü çağırın!" diye bağırdı.

Sonra koşmaya başladı. Omzunun üzerinden sesleniyordu.

"Hiçbir şeye dokunmayın! Evin bütün ışıklarını yakın!"

Noah, bir an onun telefona koştuğunu sandı. Ama masanın üzerinde bir telefon vardı. Sonra, arka kapının açıldığını duydu.

Sloan'ın arkasından odadan fırlarken, Paris'e, "Dokuz yüz on biri ara!" diye seslendi.

Sloan'ın içgüdülerine uyarak katilin peşinden koştuğuna inanamıyordu.

Koşarak arka kapıdan çıktı, bakışlarıyla arka bahçeyi taradı. Kimse yoktu. Sola döndü ve evin arkasını koşarak dolaşmaya başladı. Bu yapılacak en mantıklı şey gibi görünüyordu. Köşeyi dönüp karanlığa daldı. Sloan bedenini binaya yapıştırmış, etrafı süzüyordu.

"Sloan!" diye bağırdı.

Ama o koşmaya başlamıştı bile. Bitki kümelerinin üstünden atlayarak, başka hiçbir şey düşünmeden koşuyordu. Noah da onun peşinden koştu. Kızmıştı ve onun adına korkuyordu. Bu duygular içinde, kızın yeteneği ve çevikliği bile gözünden kaçtı. Hatta, onun bu davranışının belli bir şeyi temsil ettiğini bile düşünemedi.

Sloan, ön kapıya gelince durdu. Yenilgiye uğramıştı. Başı önüne düştü. Omuzları sarsılarak sessizce ağlamaya başladı. Noah onu yakaladı. Kollarından sıkıca tuttu ve çevirdi.

"Ne işin var..."

Kız hıçkırıyordu.

"Öldü... Öldü..."

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Noah, onun korkusuzluğu karşısında duyduğu öfkeyi unuttu. Onu şefkatle kucaklayıp bağrına bastı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı. "Üzgünüm."

Uzaktan, yaklaşmakta olan siren sesleri duyuluyordu. Noah elektrikli kapıların açılmakta olduğunu gördü. Acil ışıklarını yakmış iki polis arabası, sirenlerini çalarak karşı yönden gelirken, Noah, Sloan'ı kenara çekti.

OTUZ BEŞ

Sloan, Palm Beach polisinin işini iyi bildiğini ancak bunu, kentin zengin sakinlerini ürkütmeden yapmak konusunda hassas ve deneyimli olduğunu fark etmişti.

İlk polisler, olay yerine geldikten birkaç dakika sonra, duruma el koymuş, delillerin zarar görmemesi için, ev halkını bir araya toplamış ve Palm Beach Kasabası adli tabibine haber vermişlerdi. Bundan hemen sonra, Palm Beach polisi cinayet masası memurları da geldiler. Alanı güvenlik altına alıp, parmak izi için, sağa sola toz serpmeye başladılar. Bu arada, iki dedektif, ev halkını sorguya çekmeye başlamıştı.

Aşçı, hizmetçi ve uşak yemek salonunda bekletiliyorlardı. Aile fertleri ve dostlar, gizlilik ve rahat etmeleri açısından oturma odasına alınmıştı. Gary Dishler, bu iki grubun arasında kaldığından, onun nerede oturacağına Carter'ın karar vermesi istenmiş, Carter da oturma odasını seçmişti.

Carter Reynolds ve ailesinin Dedektif Dennis Flynn ve Dedektif Andy Cagle veya içeride ve dışarıda mevzilenmiş polis memurları tarafından gereksiz şekilde huzursuz edilmemeleri için Komiser Walter Hocklin, yatağından kaldırılarak getirtilmişti.

Edith'in öldürüldüğü küçük odada, ceset yerinden oynatılmadan önce durumu tespit etmek isteyen adli tabip, sürekli fotoğraf çekiyor, art arda flaşlar patlıyordu. Sloan, her patlayan flaşla birlikte ürperiyor ve Paris'in polislerin ne yaptığını anlamaması için dua ediyordu.

Sloan, oturma odasında Noah, Carter ve diğerleriyle birlikte otururken, kendisini son derece işe yaramaz hissediyordu. Olanlara inanamıyordu. Öfkeliydi. Dedektif Flynn ve Dedektif Cagle herkesi tek tek sorguya çekmeyi bitirmiş, küçük odada kendi aralarında toplanıp konuştuktan sonra, elde ettikleri bilgileri teyid etmek ve bazı noktaları açıklığa kavuşturma gereğini duyduklarını söylemişlerdi.

Dedektifler ellerindeki notları incelerken, Komiser Hocklin bir koltuğa oturdu ve odada bulunanlara, saygılı bir biçimde, bunun neden gerekli olduğunu anlatmaya başladı.

Daha çok Carter ve Paris'e hitap ediyordu.

"Hepinizin yorgun ve üzüntülü olduğunu biliyorum," diye söze başladı. "Sizi sorularımızla daha fazla rahatsız etmeden önce, konu hakkında toparladığımız bilgileri aktarmak istiyorum. Sizin için en önemli olan, Bayan Carter'ın acı çekmemiş olmasıdır. Kurşun tam kalbine isabet etmiş ve hemen ölmüş.

"İçeri zorla girildiğine dair deliller var. Cesedin bulunduğu odanın camlarından biri kırılmış ve pencere açılmış. Yardımınız olmadan nelerin çalındığını bilemeyiz. Katilin evde ne kadar kaldığını ve evin diğer bölümlerine girip girmediğini bilmiyoruz. Sabah, etrafa bakıp çalınmış bir şey varsa, bize bildirmenizi rica ediyoruz.

Komiser susup, konuşmasına ara verince Carter, evet anlamında başını salladı.

Hocklin devam etti, "Bu felaketi mümkün olduğu kadar çabuk ve kolay geçiştirmeye çalışacağız. Aile fertlerinin ve konukların bu gece odalarında uyuyabilmeleri için, şu anda yatak odalarında parmak izi arıyoruz. Başka hiçbir yerde, hiçbir şeye dokunmayın. Bütün gece çalışmaya devam edeceğiz ve yarın buradaki işimizi bitirmeyi ümit ediyoruz. Yerel basın olayı çoktan duydu. Sanırım yarın bütün ülkede yayımlanır. Ön taraftaki demir kapılar onları sizden belli ölçüde uzak tutacaktır. Ne yazık ki evinize kumsaldan da yaklaşmak mümkün. Şu anda oraya polis bandı koyduk. Bu gece ve yarın, insanları uzak tutmak için, buraya bir nöbetçi dikeceğim. Biz gittikten sonra birkaç gün için, özel bir şirketle

anlaşıp bir iki koruma tutmanız iyi olur. Aksi halde, basın ve meraklılar sizi bunaltabilir."

Carter, "Gary, yarın sabah ilk iş olarak bu düzenlemeleri yapar," dedi.

Gary onayladığını belli eder biçimde başını salladı.

"Bunu yaptığınıza pişman olmayacaksınız. O halde, şimdi size şunu söylemeliyim: Evde kalan personelinizin sorgulamasını bitirmiş sayılırız. Onları buralarda bir motele gönderebilir misiniz? Ama, bir soru yöneltmek istediğimizde, kendilerini bulabilmeliyiz."

Carter, Gary'ye baktı.

Gary başını salladı.

"Hallederim."

Hocklin, söyleyeceklerinin bir kısmını bitirmiş olmanın verdiği rahatlıkla, derin bir nefes alıp, devam etti:

"Bunlardan başka, geceleri evde kalmayan iki hizmetçiniz daha olduğunu öğrendik. Yarın sabah işe geldiklerinde, onları da hemen sorguya çekeceğiz. Daha sonra, onları da evlerine göndermenizi rica ediyorum."

Komiser, esas konuya gelmişti.

"Böyle bir zamanda, sizi sorularımızla, yeniden rahatsız etmek zorunda kaldığımız için özür diliyorum. Ama şu anda, henüz belleklerinizde her şey tazeyken, sizden öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmeye çalışmak zorundayız. Dedektif Flynn ve Dedektif Cagle, her birinizle tek tek görüştüler. Ama hepinizle bir arada konuşmak bizim için çok önemli. Neden derseniz, kimi zaman, birisinin söylediği bir şey; bir başkasının aklına, o zamana kadar hatırlamadığı bir şeyi getirir." Sağ tarafında oturan detektifi işaret ederek, "Dedektif Flynn..." dedi.

Dedektif Flynn, ellisine yakın, orta boylu, tıknaz, İrlandalı bir papazı hatırlatan yuvarlak, güleç yüzlü bir adamdı. Buna rağmen, onda insana güven veren bir şey vardı. Besbelli, bu güven verici niteliği yüzünden kendisine bu soruşturmada görev verilmişti.

Andy Cagle, onun tam karşıtıydı. Otuzuna yakın, uzun boylu, ince uzun yüzlü, ona çalışkan bir ifade veren, burnunun üzerinden sürekli geriye doğru ittiği büyük gözlükleri olan biriydi.

Hareketlerinde, kendine güveni olmayan, insanlara özgü bir beceriksizlik göze çarpıyordu. Sloan'a adını adresini ve o gece nerede olduğunu sorarken, onu bu gibi sorularla rahatsız etmek zorunda kaldığı için üç kere özür dilemişti. Birisiyle aynı fikirde olmadığını söylemektense, özür dilemeyi tercih eden, utangaç, saf, bir sözün yalan olabileceğinden asla şüphelenmeyecek, her şeye körü körüne inanacak birine benziyordu. Sloan, iki dedektif arasında onun daha zeki ve daha acımasız olabileceğini düşündü.

Paul ona, kendisi hakkında başlangıçta verdiği bilgilere sadık kalmasını söylemişti. Bu yüzden, Dedektif Cagle'a anlattıklarının yarısı yalandı. Ancak, bu koşullar altında, onun iç mimar ya da FBI'a bağlı olarak çalışan bir polis memuru olması arasında pek büyük bir fark yoktu. Her iki durumda da Edith Reynolds ölmüş olacaktı. Sloan evde kalsaydı Edith hâlâ yaşıyor olabilirdi. Sloan'ın tek tesellisi, ninesinin acı çekmemiş oluşuydu.

Flynn, "Bay Reynolds," diye söze başladı. "Eve gece on bir sularında döndüğünüzü söylemiştiniz, değil mi?"

Sloan, Carter'ın alnına düşen saçını kaldırırken, elinin titrediğini gördü. Geçirdiği şoktan yüzü bembeyaz olmuştu. Ona karşı, kalbi, az da olsa yumuşadı. Edith'le yaşamak kolay olmasa gerekti ama bu ölüm biçimi Carter'ı çok etkilemişti.

Carter, Flynn'ın soruşu karşısında başını sallayarak boğazını temizledi.

"Doğru. Saat on bire çeyrek kalaya kadar arkadaşlarla poker oynadım. Sonra dosdoğru eve geldim. Yol on beş dakika sürer. Arabamı garaja park ettim ve hemen yukarı çıkıp yattım."

"Şimdi dikkatle düşünün. Arabınızla eve gelirken sokakta park etmiş bir araca ya da kuşku uyandıracak herhangi bir şeye rastladınız mı?"

"Bunu daha önce de sordunuz. O andan beri hatırlamaya çalışıyorum. Sanki, caddede duran beyaz bir minibüs görmüş gibiyim."

"Bununla ilgili dikkatinizi çeken bir şey oldu mu?"

"Aynı minibüsü, bir hafta önce bir kere daha gördüm sanırım."

Flnn başını salladı ve önündeki kâğıda bir şeyler yazdı.

"Garaja girdiğinizi söylediniz. Evin dört arka girişi var... bunların biri, garajdan mutfağa açılıyor. Diğeri ise arka bahçeden mutfağa açılıyor. Geri kalan ikisi ise değişik odalardan arka bahçeye çıkıyor. Arabanızı garaja bıraktıktan sonra, eve girmek için bunlardan hangisini kullandınız?"

Carter ona geri zekâlıymış gibi baktı.

"Garajdan mutfağa açılan girişi kullandım doğal olarak."

Detektif Flynn, Carter'ın tavrı karşısında istifini bozmadı. Önündeki kâğıda yine bir şeyler yazdı.

"Odanıza giderken kurbanın bulunduğu odaya uğradınız ya da oradan gelen bazı sesler duydunuz mu?"

"Hayır. Mutfaktan sonra merdivenlere doğru yürüdüm ve yukarı çıktım."

"Akşamları kapıyı kapatıp bu odada oturmak Bayan Reynolds'ın âdeti miydi?"

"Kapıyı kapatmazdı, ama arka bahçeye baktığı ve büyük ekran bir televizyonu olduğu için bu odayı severdi. Geceleri solaryumda oturmayı sevmezdi, çünkü oraya hoş bir hava verebilmek için birkaç ışık birden yakması gerekiyordu."

Carter, kollarını dizlerine dayamış, ellerini kavuşturmuş olarak oturuyordu, ama şimdi başını önüne eğip ellerinin arasına almıştı. Sanki birkaç saattir yaşamış olduğu olaylara dayanamıyor gibiydi.

"Yani, orada perdeler açık olarak oturmak âdetiydi diyebilir misiniz?"

Carter başını salladı.

"Bu durumda kumsaldan evi gözetleyen biri, bunu öğrenmiş olabilirdi, öyle mi?"

Carter başını kaldırdı.

"Yani bir psikopatın üst üste gecelerce evi gözetleyip, onu öldürmek için fırsat kolladığını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Mümkündür. Bayan Reynolds'ın bir sakatlığı var mıydı?"

"Doksan beş yaşındaydı. Bu başlı başına bir sakatlık sayılır."

"Ama yürüyebiliyordu, değil mi?"

Carter, yine başını salladı.

"Yaşına göre mükemmeldi."

"Gözleri iyi görür müydü?"

"Okurken kalın camlı gözlükler takardı, ama bu gözlükleri ben kendimi bildim bileli kullanırdı."

"İşitme güçlüğü var mıydı?"

"İşine gelmeyen şeyleri duyamadığını söylerdi. Bunları niçin soruyorsunuz?"

"Standart sorular."

Flynn yalan söylüyordu ve Sloan bunun farkındaydı. Hocklin, küçük odada kırılmış bir cam olduğunu söylediğinden beri, zihninde alarm çalıyordu. Edith onu tedirgin edecek herhangi bir şeyi duyabilir veya birinin içeri girmeye teşebbüs ettiğini görebilir, bu durumda da kaçmaya kalkışırdı. Ama bunu yapmamıştı. Sloan onu bulduğunda yüzükoyun kanepenin üstünde yatıyordu. Öte yandan, Sloan onun eklem yerlerinden kireçlenme olduğunu ve ayağa kalkmasının kimi zaman çok uzun sürdüğünü biliyordu. Belki kaçmak istemiş, hatta buna teşebbüs etmiş ama zamanında yapamamıştı. Böyle olsun ya da olmasın, Flynn ve Cagle onun bu sağlık sorununu bilmeliydiler.

Sloan dikkatle, "Bayan Reynolds'ın romatizması vardı," dedi.

Bunu söyler söylemez, Flynn ile Cagle'in bütün ilgisi ona yöneldi.

Sloan devam etti, "Bunun bir sakatlık olmadığını biliyorum. Ama kimi zaman onu gerçekten rahatsız ediyor ve özellikle ayağa kalkmasını güçleştiriyordu."

Hocklin hemen, "Bunu hatırladığınız çok iyi oldu, Bayan Reynolds," dedi. "Faydalı olabilir. Teşekkür ederim."

Sloan tam karşısındaki kanepenin üstünde Noah'ın yanında oturan Paul'e baktı. Dedektiflerin sormayı akıl edemedikleri bir şeyi düşünüp onları bilgilendirmiş olmasını nasıl karşıladığını anlamak istiyordu. Fakat Paul'ün yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi.

Noah'la göz göze geldiği zaman, genç adam onu yüreklendirmek ve ona destek olmak ister gibi gülümsedi. Kız başını onun omzuna dayayıp ağlamak istiyordu. Polis olmasına rağmen, ailesinden birinin öldürülmesini önleyememişti. Oysa bunun eğitimini almış, görevde olsun veya olmasın kendisine, çevresindeki

herhangi bir şüpheli durumda bunu algılaması öğretilmişti. Ve o, Edith'in katilinin olasılıkla yanından geçmiş ve hiçbir şey hissetmemişti.

Flynn, notlarını gözden geçirdikten sonra, Paris'e döndü.

"Bayan Reynolds," dedi. "Öğleden sonra baş ağrısı ilacı aldığınızı ve saat ona kadar uyuduğunuzu söylemiştiniz. Sizi uyandıranın ne olduğunu biliyor musunuz?"

"Hayır. Saatlerce uyumuşum. İlaçların etkisi geçmiş olabilir."

"Uyandıktan sonra ne yaptınız?"

"Size söyledim. Hava almak için balkona çıktım."

"Şüpheli bir şey gördünüz mü?"

"Hayır. Şüphe uyandıracak hiçbir şey yoktu."

"Bu cinayet saatine çok yakın. Saldırganın pencereden girdiği anlaşılıyor. Yatak odanızın balkonu oraya çok yakın."

"Biliyorum. Ama şüphe uyandıracak hiçbir şey görmedim."

"Hiçbir şey mi? Olağandışı en küçük bir şey bile yok muydu?"

"Sadece Noah'ı gördüm..."

Bunu söyler söylemez o kadar büyük bir korkuya kapıldı ki Noah sanki suçluymuş gibi bir durum çıktı ortaya.

"Yani, Noah demek istemedim..."

Dedektif Cagle ilk olarak konuştu. Yüzünde, kararsız bir ifade vardı.

"Bay Maitland, siz eve geleceğinizi söylememiştiniz. Bayan Reynolds ile kumsalda buluştuğunuzu söylediniz."

Noah, konuşmanın birden bu yöne sapmış olmasından rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Arka bahçeye girip eve doğru yürümeye başladığımda, kumsalda bir kadın gördüm ve bunun Sloan olabileceğini düşünerek durdum ve bu kadının Sloan olduğundan emin olana kadar bekledim. Sonra, kumsala doğru yürümeye başladım. Orada kendisiyle buluştum."

"Gecenin geç saatlerinde telefon etmeden buraya gelmek âdetiniz midir?"

"Telefon ettim ve cevap alamadım."

"Saat kaçta aradınız?"

"Buraya gelmeye karar vermeden on beş dakika önce. Telesekreter çıktı."

Gary Dishler büyük bir ciddiyetle araya girdi.

"Nordstrom çok erken kalktığı için erken yatar. Bu nedenle dokuz buçuktan sonraki telefonlara ben bakarım. Duş alırken bir telefon sesi duydum. Yetişmeye çalıştım ama odama gidip telefonu açtığımda, kapanmıştı. Benim yapmam gereken önemli bir şey olup olmadığını anlamak için telesekreteri dinledim. Bay Maitland Bayan Reynolds'a kısa bir mesaj bırakmıştı. Onun evde olduğunu bildiğini ve gelip penceresine küçük bir taş atacağını söyleyerek şaka yapıyordu. Dahili haberleşme sistemini kullanarak Bayan Reynolds'ın odasına ulaşmaya çalıştım ama cevap alamadım. Dışarı çıkmış olabileceğini düşündüm."

"Başka bir şey yaptınız mı?"

"Evet, yatmadan önce, kızıl ötesi ışınları devreden çıkardım. Böylece onları gece saat on ikide otomatik olarak devreye giren güvenlik sisteminden ayırmış oldum."

"Kızıl ötesi ışınları neden devreden çıkardınız?"

"Bayan Reynolds ya da Bay Maitland'ın, isterlerse gece yarısından sonra eve girebilmeleri için yaptım bunu. Böylelikle ışınlara yakalanıp, güvenlik sistemini alarma geçirmemiş olacaklardı. Kızıl ötesi ışınları sistemden ayırmak oldukça basit. Yine de Bayan Reynolds geldiğinde, kullanma kılavuzuna bakmak zorunda kalmıştım."

"Buna neden gerek duydunuz?"

"Çünkü Bayan Reynolds sabahın erken saatlerinde kumsalda koşmaktan ve gecenin geç saatlerinde yürüyüşe çıkmaktan hoşlanıyor. Bay Reynolds ve Bayan Paris'in bu gibi faaliyetleri yoktur."

Sloan'ın, Dishler'le ilgili karışık duyguları vardı. Bu yüzden, onun, kendi tarzının dışına çıkarak, Sloan'ı sadakatle savunması ve bu arada Noah'ı da temize çıkarması kızı şaşırttı. Gary, Noah'ın telefon ettiğine ve Sloan'ın geç saatte kumsalda yürüyüşe çıktığına dedektiflerin inanmadığını hissetmiş ve durumu düzeltmeye karar vermişti.

"Kimse bana sormayı düşünmedi, ama Bay Maitland'ın eve

hiç girmediğine de tanıklık edebilirim. Odamı havalandırmak için penceremi açmaya gittiğimde, Bay Maitland'ın arka bahçenin ortasında durduğunu sonra dönüp kumsala doğru yürüdüğünü gördüm."

"Bayan Reynolds'ı gördünüz mü?"

"Hayır, görmedim. Bay Maitland'ın kendi evinin bulunduğu güney yönüne değil, bizim binanın kuzeyine döndüğünü gördüm. Şimdi öğrendiklerimi göz önüne alırsak, sanırım, kendisi Bayan Reynolds'ı gördüğünde, o kuzey yönünden gelmekteydi. Bu nedenle, onu karşılamak için o yöne dönmüş olabilir." Cagle, müteşekkir ve etkilenmiş görünüyor, samimiyetle özür diliyordu.

"Bayan Reynolds ya da Bay Maitland'dan kuşkulandığımı ima etmek istemedim. Sadece herkesin ne zaman nerede olduğunu öğrenmek istedim. Bu durumda, yarın delil ararken bu bölümlere bakmayacağız. Bu serviste yeni sayılırım. Bana çırak gözüyle bakabilirsiniz..."

Gözlüklerini burnunun üstünden geri iterek, Komiser Hocklin de dahil olmak üzere, odanın içindeki herkese özür diler gibi baktı ve Dedektif Flynn konuşmaya başlayınca, iyice kabuğuna çekildi.

Flynn, "Bu akşamlık sizinle işimiz bitti sayılır," dedi. "Bay Richardson, siz özel işleriniz için günü dışarıda geçirdiğinizi ve gece on bir civarında eve döndüğünüzü söylemiştiniz, değil mi?"

"Doğru."

"Dış kapıyı çaldınız, Bay Dishler'le konuştunuz ve size kapıyı o açtı, değil mi?"

"Doğru."

"Teşekkür ederim, efendim," dedi.

Flynn, Sloan'a dönerek, "Bayan Reynolds, gecenin son kısmını bana tekrar anlatabilir misiniz? Akşam yemeğini maktulle birlikte yediğinizi söylemiştiniz. Lütfen, daha sonra olanları öğrenmek istiyorum."

Sloan, ellerini kaldırıp şakaklarını ovuşturdu. Başı zonklamaya başlamıştı.

"Yemekten sonra, dokuz buçuğa kadar, kendisini bulduğumuz

odada, onunla birlikte televizyon seyrettim. Sonra, yukarı çıkıp mektup yazmaya karar verdim. Bayan Reynolds televizyonda oyun programlarını seyretmeyi çok seviyordu. Özellikle Jeopardy adlı programı! Onunla birlikte üç program seyretmiştim. Dördüncüsüne tahammül edemeyeceğimi hissediyordum. Oyunu büyük bir dikkatle izliyor ve reklamların gösterildiği aralar dışında konuşmaktan hoşlanmıyordu. Saatlerce oturduğum için, yukarı çıkınca, mektup yazmaktansa, dışarı çıkıp hava almanın benim için daha iyi olacağını düşündüm."

Dedektif Flynn çok anlayışlı ve sempatikti.

"Umarım onu yalnız bıraktığınız için, kendinizi suçlamıyorsunuzdur. Eğer orada olsaydınız, büyük bir ihtimalle siz de aynı saldırgan tarafından öldürülmüş olacaktınız."

Sloan, ninesini öldüren canavara ve onu yalnız bıraktığı için kendisine karşı dayanılmaz bir öfke duydu. Aklı fikri Noah'ta olmasaydı bütün bunlar olmayabilirdi.

"Belki de..." diye mırıldandı.

Birden üşüdüğünü hissetti ve titredi. Noah Sloan'ın titrediğini görerek öfkelendi ve bu öfkesi sesine yansıdı.

Komisere hitaben, "Bütün gece sizi meşgul edecek kadar bilgi topladınız," diye kestirip attı. "Bu insanların biraz dinlenmesine izin verin."

Komiser Hocklin, "Haklısınız Bay Maitland," dedi.

Carter hemen yatmaya gitti. Paris de onun arkasından ayağa kalktı. Yürüyen bir hayalet gibiydi. Yüzü bembeyaz ve ifadesizdi. Avucunda bir mendil vardı, ama yabancıların yanında ağlamamayı başarmıştı. Sloan kapıya kadar onunla yürüdü ve o anda Paris'in kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu gördü.

Paris, titremeye başlayan bir sesle:

"Sen yatmaya çıkmıyor musun?" diye sordu.

Yalnız kalmaktan korkar gibiydi. Sloan, önceki deneyimlerinden bunun olaylara tepki olduğunu biliyordu.

Kardeşine, "Birkaç dakika sonra geleceğim. Önce Paul'le konuşmak istiyorum," dedikten sonra şefkatli bir sesle ekledi: "Bu gece benim odamda yatmak ister misin? Yatak çok büyük ve..."

Paris derin bir nefes alarak başını salladı. Sloan ona sıkı sıkı

sarıldı. Ona kendi kuvvetinden aşılamak ister gibiydi. Ondan ayrılıp geri dönerken, aynada kendini gördü. Paris kadar perişan ve içinin kederle dolu olduğunu pek belli etmiyordu.

Ama Noah, onun içindeki acıyı hissedebiliyordu. Carter odadan çıkınca, Paul'e de aldırmayarak, aile dostu rolünü bıraktı. Sloan'ı kollarına alarak başını göğsüne bastırdı.

"Benimle gel," diye fısıldadı. "Sana bakarız. Bu gece burada kalma, sevgilim."

Noah ilk defa ona bir sevgi sözcüğüyle hitap ediyordu. Şefkatli tutumu Sloan'ın alışık olmadığı bir şeydi. O, kendisini hep başkalarına bakmaya, onlara destek olmaya, kuvvet vermeye adamıştı. Noah'ın ona destek olup şefkatli davranması karşısında neredeyse ağlayacaktı.

"Gelemem," dedi.

Bunu söylerken yanağından aşağı bir damla gözyaşı aktı. Noah, baş parmağıyla onu sildi. Şefkat, sertliğin yapamadığını başarmıştı. Sloan kontrolünü kaybetmek üzereydi.

Noah'ın kollarından kurtulup, hemen gözyaşlarını sildi.

"Şimdi toparlanırım," dedi.

O anda, Paul'ün onları seyrettiğini fark etti. O kadar öfkeli görünüyordu ki kız donup kaldı. Sonra yine Noah'a dönüp, donuk bir gülümsemeyle, "Gerçekten toparlanırım," dedi.

Onun hâlâ kararsız olduğunu görünce koluna girdi ve onu arka kapıya götürdü.

OTUZ ALTI

Sloan'ın tahmin ettiği gibi, Paul odasına çıkmıştı. Burada rahat konuşabilirlerdi. Kapıyı, Sloan'ın girebilmesi için aralık bırakmıştı. Kız içeri süzüldü ve kapıyı kapattı.

Paul, elinde bir içki bardağıyla, pencerenin önünde durmuş Noah'ın arka bahçeden çıkışını izliyordu.

Pencereyi kapatıp Sloan'a dönerken, gazap dolu bir sesle, "Ne geceydi!" dedi.

Sloan'ın bir an için yakaladığı öfkeli ifade dışında, Paul, bütün gece, olaylar karşısında şaşkına dönmüş iyi aile çocuğu sigorta satıcısı rolünü başarıyla oynamıştı. Ama şimdi, sesi kadar ifadesi de öfkeliydi.

Yatağın yanındaki iki rahat koltuğu işaret etti.

"Maitland ile aranda neler oluyor?"

Bu onu hiç ilgilendirmezdi. Sloan, alınganlık yapamayacak kadar şaşırmıştı. Öte yandan, ona bir açıklama borçlu olduğunu da düşünmüyordu.

Onun karşısına otururken, tatlı bir sesle, "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Paul, alaycı bir sesle, "Geçen hafta gözlemlediğime göre, ikinizin küçük bir flört havasında olduğunuzu sanmıştım. Ama daha fazlası var, değil mi? Noah gitmeden önceki sahneyi gördüm. Bu gece senin ona bakışını da izledim."

Sloan savunmaya geçerek, "Peki ne olacak?" dedi.

Paul'ün çenesi kasıldı.

"Bu konuda nasıl bu kadar budala olabiliyorsun? Senin söylediğine göre, gemide bir silah deposu var. Yelkenlide hatırı sayılır bir ateşli silahlar birikimi bulunuyor."

"Tekne sahipleri yanlarında silah bulundururlar. O silah satmıyor, ya da silah satışından komisyon almıyor. Dünyanın her tarafında, güvenli olmayan limanlar var. Noah, yanında çalışanların ve kendisinin hayatını ve kendisine ait olanları koruyor."

Paul, öfkeyle dalga geçti. "Makineli tüfekle mi? Bir oda dolusu otomatik silahla mı? Bana öyle geliyor ki onun koruması gereken kargo olmalı."

"Bu kargo tabiri çok komik. Makineli tüfeği birisinin elinden aldıklarını sana söylemiştim. Ayrıca, o silahların otomatik olduğunu hiçbir zaman söylemedim."

"Söyleyemezdin çünkü onları yakından incelememiştin!"

Sloan, öfkesine hâkim olmaya çalışarak, "Bunların seni endişelendirdiğini fark etmemiştim," dedi. "İstersen, Noah'dan onları bana tekrar göstermesini isteyebilirim."

"Hayır, bunu yapma. Bırak kalsın! Ben sadece bu adama duygusal olarak bağlanmanı istemiyorum. Onunla yattıysan da umurumda değil; ikiniz de yetişkin insanlarsınız. Ama senin geçmişine bakarak, böyle bir şeyin olmayacağını varsaymıştım. Aptallık etmişim. Ne var ki, Bell Harbor'da bu gibi şeyler yapmadığından eminim!"

Sloan, "Nasıl bilebilirsin?" diye sordu.

Paul kendinden emin bir tavırla, "Nasıl mı bilebilirim?" diye tekrarladı. "İlk yirmi yaş dişinin ne zaman çıktığını bile biliyorum! Nereden bildiğimi sanıyorsun?"

Kollarını dizlerine dayadı. İki elinin arasında evirip çevirdiği içki kadehine bakıyordu.

Tekrar konuştuğunda, sesi öfkeli olmaktan çok, üzgün ve endişeliydi.

"Maitland ile ne kadar ileri gittin? Duygusal açıdan demek istiyorum."

Bu soruyu babacan bir tavırla ve endişeyle sormuştu.

Ama Sloan, sert ve tavizden uzak bir cevap verdi.

"Bu seni ilgilendirmez."

Paul kendi kafasında bir sonuca vardı; dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrıldı ve içki bardağına bakarak fikrini söyledi.

"Bu epeyce ileri gittiğinizi gösteriyor..."

"Paul?"

"Efendim?"

Başını kaldırıp kıza baktı.

"Ortada bu evde işlenmiş bir cinayet varken neden Noah'dan söz ediyoruz? Oturma odasında konuşulanlarla ilgili hiçbir şey sana garip gelmedi mi?"

Paul Noah'dan söz etmekte ısrar etmeyince kız ferahladı.

"Bilmem. Farkına varmadım herhalde. Özellikle belirtmek istediğin bir şey var mı?"

"Pencere camının kırıldığını ve saldırganın buradan içeri girdiğini söylediler. Bu çok anlamsız. Perdeler açıktı ve içeride onun televizyon seyrettiği görünüyordu. Saldırganı başta görmemiş olsa bile, camın kırıldığını duyması gerekirdi."

"Duymamış olabilir. Adam dikkatli ve yavaş davrandıysa, televizyonun sesi duymasını engellemiş olabilir."

"Ama diğer odalardan birinin camını kırıp içeri girmek varken, hırsız neden böyle bir tehlikeyi göze alsın? Üstelik büyükanne birinin içeri girmeye çalıştığını anladıysa neden kaçmaya çalışmadı?"

"Gözleri çok iyi görmüyordu. Pencere sol taraftaydı ve maktul televizyon seyrediyordu. İş işten geçene kadar onu görmemiş olması mümkündür."

Sloan anlamlı bir şekilde, "Gözleri iyi görmüyordu ama, kör değildi," dedi. "Onu bulduğumuzda kanepenin üstündeydi. Buna göre saldırganın camı kırıp içeri girdikten sonra ona yaklaşıp birden karşısından ateş etmiş olması gerekir. Ya da... onu vuran kişiden korkması gerektiği aklına gelmedi."

"Adli tabib, cinayet anında nerede olduğunu bize söyleyecek."

Sloan, her nedense, onun kafasının hâlâ Noah'la meşgul olduğunu hissetti. Bu onu o kadar sinirlendirdi ki neredeyse ağlamaya başlayacaktı.

"Bununla nereye varmak istediğimi anlamıyor musun?"

Paul, sıkıntıyla iç geçirerek, "Tabii ki anlıyorum," dedi. "Kırık pencereyi saymazsak, bu, evin içinden birinin yapmış olduğu bir iş gibi görünüyor."

"Bana kalırsa Cagle ve Flynn kısa bir süre içinde benim gerçek mesleğimin ne olduğunu öğrenecekler. Seninki ortaya çıkmaz, ama benim Bell Harbor'da iç mimarlık yapmadığımı öğrenmeleri işten bile değil."

"Umarım bunu öğrenmeleri zaman alır. Hemen araştıracaklarını sanmıyorum. Şu anda zan altında değilsin. Elinde evin anahtarı varken neden camı kırasın?"

Sloan, bıkkın bir sesle, "Dışarıdan yapılmış bir saldırı gibi göstermek için," dedi.

Bunu söyledikten sonra, başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı.

"Andy Cagle kurnaz biri. Beni zanlılar listesinin dışında bırakmak için bile, hakkımda araştırma yapacağından eminim. Onlara gerçeği söylememe izin vermelisin. Böylece beni bırakıp gerçek olasılıkla uğraşmaya başlarlar. Yarın sabah ilk iş olarak onlarla konuşmam gerektiğini düşünüyorum."

Paul kesin bir sesle, "Hayır," dedi. "Bu durumda Carter'ın öğrenme olasılığı çok yüksek. Daha önce otuz altı saate ihtiyacım var. Otuz altı saat sonra önemi kalmayacak."

Sloan gözlerini açıp ona baktı.

"Otuz altı saat içinde ne olacak?"

Paul, kaşlarını çatarak, elinde hâlâ çevirip çevirmekte olduğu içki bardağına baktı.

"Bunu söyleyemem," dedi.

"Biliyor musun, sıkılmaya başladım."

Paul, büyük bir ciddiyetle, "İnan ki söylemek istiyorum," dedi. "Ama, yapamam. Hele bu geceden sonra..."

Sloan, onun Edith'in öldürülmesinden söz ettiğini sandı. Bunun bağlantısını anlayamıyordu, ama Paul'ün bir kelime daha söyleyemeyeceği açıktı.

Sert bir sesle, "Bu işi kimin yapmış olabileceğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu. "Yoksa bu da benden gizlemen gereken bir sır mı?"

Genç adam bu soruya, kızı şaşırtacak kadar geniş bir cevap verdi.

"Bu birçok şeye bağlı. Eğer Cagle ile Flynn bunun içeriden yardım gören bir soygun olduğuna dair deliller ortaya koyabilirlerse, evde kalan personelden çok, civarda oturup gündüzleri eve çalışmaya gelenlerden şüphe ederim. Reynolds bana birçok kez, evde kalan personelin yıllardır ailenin yanında çalışmakta olduğundan söz etti. Katil her kimse, dokuz milimetrelik bir silah kullanmış. Boş kovanı yerde gördüm. Eminim amatör biri."

"Birçok riskleri göze alarak odaya girdiği için mi, böyle söylüyorsun? Pencereden girdiyse tabii..."

"Hayır. Bir profesyonelin asla yapmayacağı bazı tedbirsizlikler yaptığı ve arkasında deliller bıraktığı için böyle söylüyorum. Sen katili aramak için dışarı fırladığında, ben Paris'le birlikte odada kaldım. Edith'in her zaman taktığı pırlanta yüzük parmağından alınmıştı, ama çok değerli olan yaka iğnesiyle diğer elindeki pahalı yüzük duruyordu. Bu, Cagle ile Flynn'in seni zanlılar listesinden çıkarmaları için bir başka neden olacaktır. Olaya dışarıdan giren birinin yaptığı izlenimini vermek için pencereyi kırmak zahmetine katlandıktan sonra, bu değerli mücevherleri neden almayasın?"

Sloan cevap vermeyince, devam etti "Ha, şunu merak ettim: Katili evin arka tarafı yerine ön tarafında aramak nereden aklına geldi?"

"Çok kısa bir zaman önce, Noah'la birlikte arka bahçeden geçmiştim. Ne bahçede ne de kumsalda hiç kimseyi görmedik. Ön tarafın uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum, ama yine de denemek istedim."

Bitkinlik, Sloan'ın içinde gelgit dalgaları gibi yavaş yavaş yükseliyor, baştan beri bastırdığı gözyaşları akmaya başlayacak gibi görünüyordu. Edith'in kanepe üzerindeki halini hatırladı. Saçları gayet düzgün taranmış; elbisesi dizlerini örtüyordu. Birisi onun hayatını ve mücevherlerini çalmıştı, ama yaşlı kadın zarafetini korumuştu. Ürpererek içini çekti ve gözünden akan bir damla yaşı elinin tersiyle sildi.

"Öldüğüne inanamıyorum."

Paul, bu gibi olaylara daha önce birçok kez tanık olmuş birinin filozofça edasıyla, "Yarın daha kötü olacaksın!" dedi. "Haydi yatalım. Dinlenmeye ihtiyacın var. Yarın ikimiz için de yoğun bir gün olacak."

Sloan, o ana kadar Paul'ün ne kadar bitkin göründüğünün farkında değildi. Paul, zihninin dağıldığını söylüyordu, ama Sloan onun endişeli olduğunu fark ediyordu. Hem de çok endişeliydi. Her zaman o kadar kendinden emin ve kararlı görünüyordu ki, onun başka türlü bir halini kabul edebilmek zordu.

Sloan, "Görüşürüz," dedi.

Sloan yatak odasında, aceleyle soyundu ve üzerine, her nasılsa Sara'nın bavulundan çıkarmayı ihmal ettiği eski bir tişört geçirdi. Sonra, Paris'i uyandırmamaya özen göstererek, çarşafların altına kaydı. Başını yastığa koyar koymaz huzursuz, ürpertilerle dolu bir uykuya daldı.

OTUZ YEDİ

Denis Flynn'ın beklediği telefon sabah on buçukta geldi. O sırada, bilgisayarının başında oturmuş, Nashville Bölgesel Organize Suçlar Merkezi'ndeki Bilgi Bankası'ndan gelen cevapları okuyordu. Reynolds malikânesindeki hizmetkârların, aile fertlerinin ve dostlarının isimlerini bir liste halinde yazmıştı.

Onun ön tarafındaki masada, Andy Cagle, oturduğu iskemleyle bir daire çizerek döndü ve gözlüklerini geri itti. Sabahın erken saatlerinde, evdeki diğer hizmetçileri sorguya çekmiş ve raporunu yazıp bitirmişti.

"Bölgesel Organize Suçlar'dan ilginç bir haber var mı?"

Flynn, "Hiçbir haber yok," dedi. "Sıfır. BOS'a bakılırsa, Reynolds'lar ve çevrelerindeki herkes yasalara uyan, tertemiz insanlar."

O anda masasındaki telefon çaldı ve Flynn açtı. Telefon edenin sesini tanıyınca dikkat kesildi.

Konuşan, Reynolds malikânesindeki tahkikat ekibinin başkanıydı.

"Bana iyi bir şeyler söyle. Neler buldunuz?"

"Soygun olmayan bir soygunla karşı karşıyayız."

"Ne demek istiyorsun?"

"İhtiyarın parmağından alınan evlilik yüzüğü dışında tek bir kayıp yok."

Flynn'ın kaşları çatıldı.

"Emin misin?"

"Paris Reynolds, uşak ve kâhya ile birlikte bütün odaları dolaştık. Küçük oda dışında hiçbir yerde hiçbir şeye dokunulmamış. Hepsi aynı şeyi söylüyor."

"Bu kadar mı?"

"Şimdilik bu kadar. Hâlâ araştırıyoruz."

Flynn, ofisinde volta atmakta olan, Komiser Hocklin'i seyrederek, "Kötü," dedi.

"Basın mensupları eşekarıları gibi bütün çevreyi kaplamış durumda. Her an yenileri geliyor. CNN kapımıza kamp kurdu. Enquirer erkekler tuvaletinin penceresinden içeri girmeye çalışıyor. MSNBC'de park edecek yer arıyor. Suçlunun çabucak bulunup tutuklanması için, belediye reisi ve üç senatör Hocklin'e telefon etmişler. Gece hiç uyumamış ve çok sinirli. Haydi bir kahramanlık yap, bana ona verebileceğim bir haber getir de kendimi kurtarayım."

Çavuş Fineman, "Peki," dedi. "Ona şunu söyle: Küçük odanın camı dışarıdan değil içeriden kırılmış."

"Bunun dün gece farkına varmıştık."

"Evet, ama şimdi kesinlik kazandı. Aynı zamanda, katilin ön taraftan kaçma olasılığı da ortadan kalktı. Çiçek tarhları tertemiz. Tek bir ayak izi yok. Sen adli tıptan bir şeyler öğrenebildin mi?"

"Fazla bir şey yok. Cinayet tahminen saat onda işlenmiş. Kurşunun isabet ettiği açıya göre, bir metre mesafeden ateş edilmiş. İhtiyar kanepede oturuyormuş. Katil ise ayaktaymış. Bütün bildiğimiz bu. Tekrar görüşelim."

Flynn telefonu kapattı ve Cagle'a baktı.

"Hiçbir şey çalınmamış," dedi.

Yüzündeki neşeli maske düşmüştü. Elini boynuna götürüp sert adalelerine masaj yapmaya başladı.

"Şimdi ne yapacağız?"

"Şimdi kötü ruhlu bir hırsızı aramaktan vazgeçip, dün gece o evde bulunan ve cinayet işlemek için bir nedeni olan birini arayacağız. Reynolds malikânesinin iki tarafındaki komşularla da görüştüm. Her ikisi de güvenlik sistemlerinin ışınlarla desteklendiğini ve gece saat onda sistemlerin çalışır durumda olduğunu söy-

lediler. Katil, her iki taraftaki ışınlara da yakalanmadı. Kumsaldan kaçması da mümkün değil, çünkü bu durumda Maitland ve Sloan Reynolds onu görürlerdi."

Flynn içini çekti.

"Önden taraftan da kaçmış olamaz. Çünkü, biraz önce Fineman ön tarafta ayak izine rastlamadıklarını söyledi."

"O zaman, büyük bir ihtimalle, aradığımız adam ya da kadın, dün gece bizimle çene çalıyordu."

Flynn, düşüncelere dalmış olarak iskemlesinde sallanıp durmaktaydı. Birden doğruldu. Öne doğru eğilip eline bir kalem aldı.

"Peki, o zaman listeyi tek tek gözden geçirelim. Her birinin amaç ve olanaklarını düşünelim. Herkesin imkânı vardı. Dur bakalım..." dedi. "Profesyonel bir katil aramadığımızı artık bildiğimize göre, listemizin bir kopyasını Hank Little'a verelim. Pompano Beach Bilgi Bankası'ndan kontrol etmeye başlasın."

Cagle, alçak gönüllü bir gülümsemeyle, "Bunu yapmayı akıl ettim," dedi.

Bölgesel Organize Suçlar Merkezi'nin Bilgi Bankası'na, Palm Beach Polis Kuvvetleri'nde çalışan herkes kendi bilgisayarından girebilirdi. Bu bilgi bankasını yalnız Güvenlik Güçleri kullanabilirdi. Bu iş için para ödemeleri de gerekmiyordu.

Ancak, Pompano Beach'deki Veri Tabanı Teknolojileri'nin dev bilgi bankası dakikada bir dolar karşılığında bazı yasal kuruluşlara açıktı. Bunlar arasında sigorta şirketleri ve kredi veren kuruluşlar da vardı. Ülkenin güvenlik kuvvetleri de bu bilgi bankalarını kullanabiliyordu. Ancak güvenlik kuvvetleri sisteme girdiğinde, kimin kim hakkında bilgi aradığının belli olmaması için, bu giriş dışarı kapalı oluyordu.

Cagle, gülerek, "Birkaç dakikaya kadar, Hank, dosyalarla dolu bir el çantasıyla gelir," dedi.

Veri Tabanı Teknolojileri'nin en sıkıcı vatandaş hakkında bile çok geniş bilgiler döktüğüne işaret etmek istiyordu.

Flynn, "Peki," dedi. "o zaman, birer kahve içelim. Bir yandan da, listemizin tek tek üstünden geçelim."

Cagle, ikisi arasında daha genç olanıydı. Bu yüzden kahve getirmeyi görevinin bir parçası olarak kabul ediyordu. Elinde iki

fincan sade kahveyle döndü ve onları Flynn'ın masasının üstüne bıraktı. Sonra, birlikte çalışabilmeleri için, iskemlesini onun önüne çekti.

Flynn, "Eğer amaç cinayetse, şimdilik, uşak, aşçı, kâhya ve hizmetçiyi liste dışı bırakabiliriz," dedi.

"Neden? Dünkü konuşmalardan edindiğim izlenime göre, ihtiyar son derece huysuz biriymiş."

Flynn, aptal aptal güldü. "Eger o kadar huysuz olsaydı, aşçı veya bir başkası çoktan onun icabına bakardı. Yillardır ona tahammül ediyorlardı." Kalemini alıp bu dört ismin üstünü çizdi.

Sonra Cagle'a baktı:

"Bu sabah sorguladığın hizmetçiler, sana, hapse girmek pahasına cinayet işleyebilecek insanlar gibi göründüler mi?"

Cagle olumsuz anlamda başını salladıktan sonra kahvesinden bir yudum aldı.

Flynn iki ismin daha üstünü çizdi.

Sonra, "Dishler'e ne dersin?" diye sordu.

"Sanmam. Birkaç yıldan beri Reynolds'ların yanında çalışıyor. Onlara sadık olduğu belli. Maitland'ın anlattıklarını hemen doğruladı. Uzak bir ihtimal gibi görünüyor."

"Katılıyorum. Şimdilik onu listeden çıkaralım. Ya Maitland?"

"Onun amacı ne olabilir?"

Flynn, kalemini parmaklarının arasında çevirerek, "Ondan hoşlanmadım," dedi.

Cagle, kuru bir bir sesle, "O halde neden vakit harcıyoruz?" dedi. "Hemen arama emri çıkartalım."

Flynn, düşünceli bir şekilde kaşlarını çatmaya devam edince, Cagle meraklandı.

"Ondan neden hoşlanmıyorsun?"

"Bir yıl önce bazı arkadaşlarının uyuşturucuyu nereden temin ettiklerini öğrenmek için kız kardeşini sorgulamak istediğimde, onunla tanışmıştım."

"Ve?"

"Son derece küstah ve öfkesi burnunda biri. Avukatları da bir Doberman sürüsü. Bu küçük olaydan sonra onları üstümüze saldırttığı için biliyorum."

Cagle, yüz ifadesinde en küçük bir değişiklik olmadan, "O zaman arama emrini boş verip onu hapse atalım," dedi.

Flynn bunu duymazlıktan geldi.

"Kız kardeşi edepsizin teki. Bana sürekli 'Sherlock' diye hitap etti."

"O zaman kız kardeşini de onunla birlikte içeri atalım."

Flynn'in öfkeli bakışları karşısında Cagle yumuşak bir sesle, "Daha uygun birine geçebilir miyiz?" diye sordu.

"Pek fazla insan kalmadı ki." Flynn bunu söyledikten sonra listeye baktı. "Paris Reynolds'a ne dersin?"

Cagle düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Olabilir."

Flynn, "Neden?" diye sordu. "Bana bir sebep söyle."

"Carter Reynolds'a büyükannesinin vasiyetnamesini sorduğumda, mirasçıların sadece Paris'le kendisi olduğunu söyledi."

Flynn, sabırsızlıkla iç geçirdi..

"Bu ikisinden birinin acilen paraya ihtiyacı olduğunu mu söylemek istiyorsun?"

"Paris kendi payını beklemekten usanmış olabilir. Belki babasının boyunduruğundan kurtulmak istemiştir.

"Ama Edith Reynolds, zaten doksan beş yaşındaydı. Daha fazla yaşaması olanaksızdı."

"Biliyorum, ama Paris'i hemen listeden çıkarma."

"Tamam. Ya şu sigortacıya ne dersin... Richardson?"

Cagle bir kahkaha atarak, "Mutlaka o yapmıştır," dedi. "Reynolds'ın dediğine göre mirasta hiçbir hakkı olmayan kız arkadaşıyla misafirliğe geliyor. Bu durumda ihtiyarın ölümüyle eline bir şey geçmeyecek. Üstelik, cinayeti uzaktan kumandayla işliyor. Çünkü, Dishler'in dediğine göre, Richardson, on birden önce eve dönmemiş."

Flynn, "Haklısın," dedi. "Ne kadar yorgun olduğunu hatırladım. Onun cinayet sırasında evde olmadığını unuttum."

Richardson'ın adını karaladıktan sonra devam etti.

"Ya Carter Reynolds? O da on bire kadar eve gelmediğini söyledi. Dishler de onu tasdik etti. Ama Dishler patronu için yalan söyleyebilir."

Cagle başını salladı.

"Dishler yalan söyleyebilir, ama Senatör Meade'in söyleyeceğini sanmam. Bu sabah telefon edip suçlunun acilen tutuklanmasını isteyenlerden biri de o."

"Yani?"

"Yani, Komiser Hocklin'in dediğine göre, Senatör, bu emri vermek için telefon ettiğinde, dün gece cinayetin işlendiği saatte zavallı Carter'la kâğıt oynamakta olduğunu da söylemiş."

"Cinayetin ne zaman işlendiğini nereden biliyormuş?"

"Tüm basında var!"

Flynn içini çekerek başını salladı.

"Üstelik, Reynolds'ın bu cinayeti işlemesi için hiçbir sebep yok. Yaklaşık altmış yıl büyükannesine tahammül etmiş. Paraya da ihtiyacı yok."

"Yalnız o da değil. Dün geceki tepkisi numara olamazdı. Sadece bitkin olmakla kalmayıp, yüzü de geçirdiği şokun etkisiyle bembeyazdı."

Flynn, Carter Reynolds'ın adının üzerine bir çizgi çekti.

"Fark ettim," dedi. "Geriye Sloan Reynolds kalıyor."

Cagle'in yüzü aydınlandı.

"İşte bu ilginç bir durum," dedi. "Daha önce bu kişilerin hiçbirini tanımıyormuş. Hiç onlarla birlikte olmamış. Aralarına girdikten kısa bir süre sonra, birdenbire içlerinden biri öldüveriyor."

"Biliyorum, ama bu, onun zengin yeni ailesine kendini kabul ettirmesi için çözüm olmaktan uzak."

Cagle, böyle sudan bir sebepten onu listeden çıkarmaya karşıydı.

"Ama oradaydı. Bunu yapabilme imkânı vardı."

"Ne sebeple yapmış olabilir?"

"Bunca yıldır aile dışında bırakılmanın intikamını almak istemiş olabilir."

"Hayır. İhtiyarın yaşaması ve Sloan'ın kendini ona kabul ettirebilmek için zaman kazanmak istemesi çok daha mantıklı. Sloan mirasçı değildi. Ama yaşlı bayan biraz daha yasasaydı, Sloan, pastadan kendisine de küçük bir parça ayırmaya onu ikna edebilirdi. Bu durumda, eline geçen bir şey yok."

"İntikam almaktan başka hiçbir şey," diye Cagle hatırlattı.

Flynn alaycı bir sesle, "Sloan Reynolds'la neden uğraşıyorsun?" diye sordu.

Ama, sesindeki alaycılığa rağmen, Cagle'in tahminlerini küçümsemezdi. Delikanlı bu konuda harikalar yaratıyordu. Çok iyi bir gözlemciydi. Herhangi olası bir ipucunu sonuna kadar takip eder, bunun için her türlü zahmete katlanırdı.

Flynn devam etti, "Evden çıkar çıkmaz, zanlı diye onun üstüne atladın. Halbuki biz o zaman hâlâ cinayetin hırsızlık amacıyla işlendiğini sanıyorduk. Şimdi iş gerçek cinayete dönüştü ve sen hâlâ kızın peşindesin."

"Diğer birçok şeyin yanı sıra, onun evden çıkış ve eve dönüş saatleri çok uygun. Aynı zamanda, Edith Reynolds'ın bir sakatlığı olmadığı halde, hızlı hareket edemediğini de o kadar yerinde açıkladı ki, bu da dikkatimi çekti. Edith Reynolds'ın kaçmaya çalışmadığı belli. Bu durumda cinayeti yaşlı kadının tanıdığı birinin işlemiş olma olasılığına yöneldiğimizi fark etti gibi geldi bana."

Flynn da bunu düşünmüştü.ve hafifçe başını salladı.

"Bunları kabul ediyorum. Ancak yine de, o bana, planlı olarak cinayet işleyecek biri gibi gelmiyor. Kendine bir silah temin etmen, işi planlaman, sonra da çaresiz bir ihtiyara silahını doğrultup ateş etmen için çok yoğun bir intikam duygusuna sahip olman gerek. Bütün bunlar bir yana, ailenin dışında bırakılmanın intikamını almak istediyse, neden babasını değil de ihtiyar kadını seçti?"

Cagle, masanın üstünde parmaklarıyla trampet çalıyordu. Gözlüklerini geriye itmek için durdu. Sonra dönüp, cam bölmenin arkasındaki odada, bilgisayarının başında oturmakta olan Hank'e baktı.

"Hey, Hank, daha ne kadar bekleyeceğiz?" diye seslendi.

"Fazla değil."

Cagle, "Ne düşünüyorum, biliyor musun?" dedi.

"Dalga geçiyor olmalısın. Senin ne düşündüğünü ve neden öyle düşündüğünü asla bilemem."

Cagle, bu tatlı şakayı duymazdan geldi.

"Henüz ulaşamadığımız önemli bir ayrıntı var. Edith Reynolds'ın

avukatının adı sende var mı? Reynolds'ın dediğine göre ihtiyarın vasiyetnamesini hazırlayan avukat..."

Flynn defterini önüne çekti ve aldığı notları gözden geçirmeye başladı.

Nihayet, "Wilson," dedi.

Cagle, ayağa kalkıp gerinerek, "Gidip Bay Wilson'la özel bir görüşme yapalım," dedi. "Hareket bize iyi gelir ve Bilgi Bankası kayıtlarını incelemek için gerekli kuvveti toplamış oluruz."

OTUZ SEKİZ

Paul, yüzme havuzunun başında oturmuş, cinayet masası ekibinin evin arka tarafındaki bodur ağaçların arasında, dikkatle yaptıkları araştırmaları izliyordu. Sloan onun yanındaki bir sandalyenin kenarına ilişti.

Genç adam, "Cinayet silahını arıyorlar," dedi.

Sloan, alnına düşen perçemini eliyle geriye iterken, başını salladı.

Paul devam etti. "Gary Dishler seni arıyordu. Maitland seni iki kere aramış ve hemen kendisini aramanı istiyormuş. Polisler onu içeri sokmuyormuş."

"Gary söyledi. Birkaç dakika sonra oraya gideceğim, ama önce seninle konuşmalıyım."

Paul, kızın sesindeki gerginliği hissetti ve yüzünün ne kadar solgun olduğunu gördü. Kendisini hiç bu kadar suçlu hissetmemişti. Kız korkunç şeyler yaşıyordu ve Paul durumu yüz kat daha beter etmek üzereydi. İçinden, kızı bir kenara çekip çenesini eliyle yukarı kaldırmak ve ona kendisini bağışlaması için yalvarmak geliyordu.

Şöyle demeliydi: "Bağışla beni. Seni bu duruma düşürmek istemezdim. Birçok kez seninle iftihar ettim. Bence mükemmelsin."

Bunun yerine, "Ne söyleyeceksin?" diye sordu.

"Paris ile Komiser Finemann'ın peşine düştüm. Elimden gel-

diğince konuşmalara kulak kabarttım. Kaybolan hiçbir şey yok, Paul. Hiç kimse camı kırıp içeri girmemiş; pırlanta yüzükten başka da çalınan bir şey yok. Cinayet masası ekibinin kırık pencere camlarını topladıklarını gördüm. Cam parçalarından çoğu içeride değil, dışarıda bahçedeydi. Birisi onu öldürmek istemiş. Bence, olaya, kötü sonuçlanan bir soygun görünümü verilmek istenmiş. Bana kalırsa katil bu evde yaşayan, büyükannemin tanıdığı biri."

Paul onu ilgiyle dinliyordu. Ancak, Paris, elinde bir tepsi içinde çeşitli içeceklerle görününce, ilgisi ona yöneldi.

Sloan'a bakmadan, "Sana katılıyorum," dedi.

"Baş zanlı ben olacağım."

Paul bakışlarını ona çevirdi.

"Neden sen?"

"Çünkü, ben ailenin uzun zamandır kayıp olan kızıyım. Birdenbire ortaya çıkıyorum. Edith öldürülüyor ve yüzüğü kayıp."

"İntikam duygusuyla işlenmiş bir cinayet mi? Bunu yapacak olsaydın, ihtiyar Carter'ı ya da senin de hakkın olan her şeyden, bunca yıldır yararlanan Paris'i seçerdin."

Sloan bir bakıma onu haklı buluyordu. Biraz içi rahat etti.

Bu arada Paris, onlara doğru ilerlemekteydi. Rastladığı her cinayet masası memuruyla nezaketle konuşmak için duruyor, elindeki tepsiden bir şeyler ikram ediyordu. Paul, sürekli ona bakıyordu.

Bir ara Sloan'a döndü ve güven verici bir gülümsemeyle, "Eğer sen de Edith'in mirasçısı olsaydın; durum başka türlü olurdu," dedi.

Sloan yaşlı kadınla bu konudaki konuşmasını hatırlayarak gülümsedi.

"Beni mirasına dahil etmek istiyordu," dedi.

Dalgın dalgın gülümseyerek devam etti. "Beni solaryuma çağırmış ve aileden kalma bazı mücevherleri bana vermeyi teklif etmişti. Sonra, vasiyetnamesini değiştirmekten söz etti. Bana gelince, bu konularda konuşmayı bile reddettim."

Paul'ün yüzündeki tebessüm birden dondu. "Bunlardan Paris'e söz ettin mi?"

"Sanmıyorum... Ha, evet söz ettim. Bu konu o gün öğle yemeğinde açılmıştı."

Paul'ün çenesi kilitlendi. Başını Paris'ten yana çevirdi. Ona dikkatle bakmaktaydı. Alçak sesle, "Kaltak!" dedi.

Sloan, şaşkınlıkla, "Aklıma geleni düşünüyor olamazsın!" diye durdurdu onu..

Paul duymazlıktan geldi. Vücudunun her bir hücresi seyretmekte olduğu sahneye konsantre olmuş gibiydi.

"Lanet olası, kaltak!"

"Saçmalıyorsun."

Sloan, onun dikkatini Paris'den uzaklaştırmak için koluna sarıldı.

Paul ısıran bir sesle onunla alay etti. "Öyle mi? Kardeşine karşı kör ve aptal gibi davranmayı bırak, Sloan. Gözlerini aç. Gerçek şu: Kız kardeşin senin buraya gelmeni hiçbir zaman istememişti. Bunu sana söylemeye bir türlü cesaret edememiştim. Ama muhbirimizden öğrenmiştim."

Sloan bunun üstünde durmadı.

"Biliyorum," dedi. "Edith söyledi. Şunu unutma ki, Paris'e, hayatı boyunca, annemin ve benim işe yaramaz insanlar olduğumuz söylenmişti. Hatta daha kötüsü... O da, tabii ki buna inanmıştı, ama beni tanıdıktan sonra fikrini değiştirdi."

Paul burnundan soluyordu.

"Doğru. Paris'in hayatı boyunca inandığı şeyleri değiştirmesi için yirmi dört saatten az bir zaman yeterli oldu. Bir gün içinde şefkatli abla rolünü benimsedi. Bunlar sana da biraz fazla şekerli gelmiyor mu?"

"Hayır! Gelmiyor!"

"O zaman şöyle düşün: Bu kız, otuz yıl boyunca, babasının ve büyükannesinin manevi kölesi olmuş. Sonra sen ortaya çıkıyorsun ve bir haftaya kalmadan, büyükanne seni kendine özgü şefkatiyle bağrına basıyor; bununla da kalmıyor, Paris'e ait olan paranın bir dilimini kesip sana vermeye kalkıyor. Sen, ondan yalnız büyükannenin sevgisini çalmakla kalmadın, aynı zamanda evleneceği adamı da elinden aldın. Bütün bunlardan sonra, Paris'in senden nefret etmediğini mi sanıyorsun? Ha, bir de, konu açıl-

mışken, bizim küçük, tatlı, mahçup Paris'imizin, hobi olarak helikopter pilotluğu yapması seni şaşırtmıyor mu?"

"Onu anlamıyorsun..."

Paul cevap verdi.

"Sen de anlamıyorsun, Onu anlamak için birkaç psikoloğun bir hafta çalışması gerekir. Hazırlayacakları raporu ise okumaktan bile korkarım."

Sloan sarsılmıştı. Ona dikkatle baktı.

"Ondan nefret ediyorsun, değil mi?"

"Nefret etmek mi?" Paul hafifçe güldü. "Genellikle ödümü patlatıyor."

"Tanrım! Bana kalırsa o sana neredeyse âşık. Sen ise ondan bir çeşit canavar gibi söz ediyorsun."

"O, ya bir azize ya da bir canavar. Azizelere inanmadığıma göre, geriye canavar kalıyor."

Sloan, son derece şaşırmış ve üzülmüş olarak başını salladı.

"Onun senin için önemli olduğunu sanıyordum," dedi. "Gerçekten böyle sanıyordum."

Paul'ün gerçekte nasıl bir adam olduğunu gösteren bir ipucu arayarak onun yüzüne bakıyordu. Devam etti.

"Bu işin senin için tümüyle bir görev olduğunu biliyorum, ama kimi zaman seni onu seyrederken yakalıyordum. Yüzünde garip, neredeyse şefkat dolu bir gülümseme oluyordu."

Paul acı bir sesle, "Onu seyretmek kolay," dedi. "Bak işte..." Bakışlarını adamlardan biriyle konuşmakta olan Paris'e çevirdi. "Güzel, zarif, görgülü. Onu iyice tanıyana kadar biraz utangaç olduğunu düşünürsün. Ama sonra, gözlerinin önünde bir çiçek gibi açar. Ve sen, bunun senden kaynaklandığını zannedersin."

Sloan'ın şaşkınlığı gittikçe artıyordu. Paul'ün Paris'le ilgili hisleri konusunda yanılmamıştı. Kendi iradesi dışında, kıza büyük bir yakınlık duyuyordu. Sloan bu durumu son derece umut verici ve eğlenceli buluyordu.

"Sana bir şey soracağım," dedi. "Eğer Paris, senin aklına gelen kötü ve hasta yönlere değil de sadece senin düşündüğün iyi şeylere sahipse, o zaman nasıl tanımlarsın onu?"

Paul kısa bir an Sloan'a, sonra elinde olmadan yine Paris'e baktı.

"Onu bir mucize olarak tanımlardım."

Sloan, gülümsemesini belli etmemeye çalışarak ayağa kalktı ve "Bu bana yeter," dedi.

Paul omuz silkerek, "Ne yazık ki mucizelere inanmam," dedi.

Sloan, ellerini pantolonunun arka cebine sokarak önüne oturan adama baktı.

"Paris tıpkı anneme benziyor," dedi. "Onlar küçük söğüt ağaçları gibiler. Narin bir görünüşleri var. Rüzgârda eğilirler, ama onları kıramazsın. Buna fırsat vermezler. Ne yapar eder dayanmak için bir yol, bir neden bulurlar. Başlangıçta onların zayıf ve korunmaya muhtaç olduklarını düşünürsün. Ama sen onları korurken, aslında onlar sana siper olurlar. Annem hayatım boyunca beni şaşırttı. Onun gibi bir insana hiç rastlamadım. Şimdi de Paris'i tanıdım."

Paul, doğruyu söylemekle söylememek arasında tereddüt ederek bir süre ona baktı. Sonra söylemeye karar verdi.

"Yanılıyorsun, Sloan," dedi. "Bu Paris değil. Bu sensin."

Ayağa kalktı ve Sloan'ın şaşkın bakışları altında uzaklaştı.

Paul, uşağın sesiyle irkilerek ondan yana döndü.

"Bay Richardson, büronuzdan acil olarak sizi arıyorlar."

Paul telaşla odasına çıkıp telefonu açtı. Bu beklediği telefondu. Haber iyi olmakla kalmayıp, umduğundan bir gün önce gelmişti.

Karşısındaki memur, "Paul," dedi. "Seni tatilde rahatsız etmek istemezdim, ama çok iyi haberlerim var. Müşteri anlaşmayı imzaladı ve şu an elimde. Sen de imzalamak için, yarına kadar beyleyecek misin, yoksa bu gün imzalaman için oraya getireyim mi?"

Arayan, bir federal yargıcın FBI'ın Maitland teknelerinde arama yapabilmesine ilişkin mahkeme kararı çıkarttığını, sadece Paul'ün anlayabileceği bir biçimde söylemekteydi.

"Bugün. Kesinlikle bugün. Reynolds'lar için bugün ya da yarın buradan ayrılmam fark etmez. Çünkü ailede bir ölüm oldu."

"Duydum. Çok acı."

Adam, olaya önem verdiğini belli etmek için bir an durdu.

Sonra, Paul'e, bu aramanın sadece FBI tarafından mı yapılmasını istediğini yoksa Sahil Muhafaza ve/veya Alkollü içkiler, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosundan memurların da bulunması gerekip gerekmediğini sordu. "Grup poliçesine ilişkin olarak emin olamadığım bazı noktalar var. Sigara içenler için ayrı bir madde eklenmesini istiyor musun?"

"Hayır, onları ayırma."

"Kaza sonucu ölümler dahil olsun mu?"

"Onu da dahil et. Böylece tam bir paket oluyor. Ne olursa olsun, kapsam dışı kalan hiçbir şey yok. Bütün bunları ne kadar çabuk toparlayabilirsin?"

"Müşteri henüz imzalamadan, biz imzalayacağını umarak bütün planları yapmıştık. Hızlı hareket edersem, bir iki saat içinde her şeyi hazırlayabilirim."

"Hemen harekete geç. Seni görev alanında bekleyeceğim ve her şeyi kendim göstereceğim. Ne kadar erken başlarsak o kadar iyi olur. Gün ışığına ihtiyacımız olacak."

Paul ahizeyi yerine koydu ve derin bir nefes aldı.

OTUZ DOKUZ

Sloan, Noah'a telefon edeceğine, ona gitmeyi tercih etti. Söylemek istediği bir şey vardı ve bunu telefonda söylemek istemiyordu.

Courtney, Palm Beach'de özel bir okula yazılmıştı. Bu yüzden evde yoktu. Sloan'a kapıyı Douglas açtı. Kıza sarıldı ve Edith'in ölümüne ne kadar üzüldüğünü söyleyerek baş sağlığı diledi.

"Noah yukarı katta ofisinde. Eminim seni gördüğüne çok sevinecek."

Douglas bunları söyledikten sonra, bir sır verir gibi, Sloan'a doğru eğildi. Alçak sesle, "Bir süredir, kafese kapatılmış bir ayı gibi dolaşıyor. Bu seninle konuşup, nasıl olduğunu öğrenememekten kaynaklanıyor."

Sloan, yukarı katta, Noah'ın ofisinin yanındaki küçük bir odada çalışan Bayan Snowden'a el salladı.

Noah telefondaydı. Önemli bir şeyler konuştuğu belli oluyordu. Sloan'ı kapıda görünce, telefondaki şahısa, "Sonra görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı. Sonra yerinden kalkıp, Sloan'ın yanına geldi. Onu kollarının arasına alarak sımsıkı sarıldı.

"Seni çok merak ettim,"dedi. "Meraktan hasta oldum. Nasılsın sevgilim?"

Sloan, "İyiyim," diye fısıldadı.

Yüzünü onun güvenli göğsüne dayamıştı. Noah ona 'sevgilim' diye hitap etmişti. Bu kelime ve onun sesindeki şefkat kızın içini ısıttı. İçinden ağlamak geldi.

"Polisler evde önemli bir şey buldular mı?"

"Önemli olan şu ki, hiçbir şey bulamadılar."

Sloan, isteksizce başını onun göğsünden kaldırdı ve Noah'ın yüzüne baktı.

"Aşağı inerken anlatırsın."

Noah onun solgun yüzünü gözden geçirdi ve menekşe rengi gözlerindeki anlamı çözmeye çalıştı.

"Claudine'e yiyecek bir şeyler hazırlatayım. Hayalet gibisin. Keşke dün gece burada kalsaydın, sana bakardık," dedi.

Kendisinden daha becerikli insanların himayesinde olmak Sloan'ın hiç alışık olmadığı bir şeydi. Bu da, içinde bulunduğu duygusal durumda, Noah'ın ona 'sevgilim' diye hitap etmesi kadar dokunaklıydı.

Merdivenlerden aşağı inerken, Noah kolunu onun beline doladı.

Sloan, "Sana bir şey söylemek istiyorum, ama bunu Douglas'ın yanında değil, yalnızken anlatacağım," dedi.

Noah başını salladı ve onu oturma odasına götürdü.

Burası, yüksek tavanlı, beyaz mermer döşeli büyük bir odaydı. Ön bahçeye bakan büyük pencereleri vardı. Dışarıda bir fıskiye, gerçek boyutlarda kocaman, bronz bir balık heykelinin üzerine su fışkırtıyordu. Noah'ın evi çok havadar ve aydınlıktı. Sloan, burayı Carter'ın evinden çok daha güzel buluyordu.

Sloan, "Dün gece hemen hemen hiçbir şey çalınmamış," diye söze başladı.

Ama, Noah, öncelikle kızın sağlığıyla ilgileniyordu. Telefonu açıp, intercom düğmesine bastı ve Claudine'e öğle yemeğini oturma odasında servis yapmasını söyledi. Sonra bütün ilgisini kıza yönelterek dinlemeye koyuldu.

Sloan, tekrar söze başladı:

"Kimse camı kırıp eve girmiş değil. Birisi, dışarıdan girilmiş izlenimini yaratmak istemiş. Ama kırık camların çoğu bahçede bulundu. Bu da camın içeriden kırıldığını gösteriyor. Kayıp olan tek şey Edith'in evlilik yüzüğü. Ama öteki yüzük ile yaka iğnesi alınmamış. Noah amaç soygun değildi, cinayetti."

Noah, herhangi bir kimsenin nasıl olup da Edith'i öldürmek istemiş olabileceğini düşünürken, hafifçe kaşları çatıldı.

"Emin misin?"

"Bunu yapan insanın itirafı olmadan ne kadar emin olunabilirse, o kadar eminim."

"Bu, neredeyse, imkânsız bir şey. Çok nadir dışarı çıkardı. Bu durumda evin dışında düşman kazanmış olması olanaksız. Onu kim öldürmek istemiş olabilir ki?"

Sloan, derin bir nefes aldı ve Noah'ın gözlerinin içine baktı.

"Bana kalırsa, polis zanlılar listesinin başına beni koyacak."

Noah, gülerek, "Seni mi?" dedi. Sonra tekrarladı. "Seni mi? Tanrı aşkına, insanlar neden bunu senin yapmış olduğunu düşünsün? Senin şiddete baş vurabileceğin kimin aklına gelir?"

Sloan, şiddetle başa çıkabilirdi, ama kendisi asla şiddet uygulayamazdı. Bunun yerine, polisin neden kendisinden kuşkulanabileceğini açıkladı. Noah, onu sessizce dinliyor, giderek konuyu komik bulmaktan uzaklaşıyordu. Noah'ın yasalar hakkında bilgi sahibi olduğunu hissetmek, Sloan'ın içini ferahlatıyordu. Üstelik, masum olduğu için korkmaması gerektiğini söyleyerek, genç kızı teselli etmeye de çalışmıyordu. Sonunda, Noah, onu şaşırtan bir şey yaptı.

Sloan sözlerini bitirir bitirmez, intercomdan Bayan Nowen'i buldu ve "Robbins her neredeyse onu bulun bana," dedi. "Sonra da Kirsh'le telefonda konuşmak istiyorum. Burada, Windsor'da kalıyor."

Telefonu kapattı ve Sloan'ın soran bakışlarına cevap olarak, "Robbins benim güvenlik şefimdir," dedi. "Kirsh'e gelince, Florida'daki en iyi ağır ceza avukatlarından biridir. Otelimde kalıyor."

Sloan'ın gözleri açıldı.

"Kenneth Kirsh mi?"

Noah, güven verici bir gülümsemeyle, "Ta kendisi!" diye cevap verdi.

Bayan Snowden, bir dakikadan az bir süre içinde Kirsh'i bulmuştu.

Noah, telefonu aldı.

"Ken, hemen buraya gelmeni istiyorum."

Telefonu yerine koyduğu anda, Bayan Snowden, tekrar arayıp, Robbins'in hatta olduğunu haber verdi.

Noah, tekrar telefonu aldı.

"Neredesin?"

"....."

"İyi. İki saate kadar burada olabilirsin." Bir an dinledi. "Bu daha önemli," dedi.

Sloan, Kenneth Kirsh'i televizyon haber programlarında izlemişti. Bir suçluyu nasıl ceza almaktan kurtardığını anlatıyordu. Gerçekte, televizyonda göründüğünden biraz daha kısa boyluydu. Güvenlik kuvvetlerinin gözünde, o, cezalandırılması gereken biriydi. Oysa, şu anda, Sloan'a fevkalade biri gibi görünüyordu.

Sloan, ona olup bitenleri ve olabileceğinden korktuğu şeyleri anlatırken dikkatle dinledi. Sloan'ın baş şüpheli olabileceği ihtimalini göz ardı etmeden, o da Paul gibi, Sloan'ın Edith Reynolds'ın ölümünden maddi bir kazancı olmayacağını ve bunun önemli bir güvence olduğunu söyledi.

Yarı şaka, "Sanırım daha önce şiddet içeren bir suçtan mahkûm olmadınız, değil mi?" diye sordu.

Sloan, öyle bir şey olmadığını söyleyince de gülümsedi ve ona kartını uzattı.

"Sizi sorguya çekmek isterlerse, bana haber verin."

Sonra uzanıp Noah'ın elini sıktı.

"Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim. Gurur duydum."

Sloan saatine bakarken, hâlâ, küstah Kenneth Kirsh'in tatil yaparken, basit bir iş için Noah Maitland'ın evine çağırılmaktan gurur duyduğunu düşünüyordu.

"Paris'i uzun süre yalnız bırakmak istemiyorum," dedi. "Carter cenaze hazırlıklarını yapıyor. Ama, Paris'in de çok işi var. Düşüp bayılmasından korkuyorum."

Noah ayağa kalktı. Onu kollarının arasına alıp öptü.

"Birkaç telefon daha etmek istiyorum," dedi. "Karşılaşabileceğimiz şeylere karşı hazırlıklı olmalıyız. Bu yüzden eve yalnız git. Ben burada kalıp bunlarla ilgileneyim."

Sloan, şakacı görünmeye çalışarak, "Sanırım bunu yapabilirim," dedi.

Noah, ona bakıp gülümseyerek, "Evet, ama hoşuma gitmiyor," diye cevap verdi. "Buraya geldiğin zaman seni eve götürmekten keyif alıyorum. Okulda olsak, senin kitaplarını taşımak ve tuttuğum notları sana vermek de hoşuma giderdi."

Sloan, karışık duygular içinde ona baktı. Sonra tekrar öpüştüler. Noah, şefkat dolu bir sesle açıkladı.

"Senin yanında kendimi ilk defa âşık olmuş bir öğrenci gibi hissediyorum."

Âşık olmuş mu? Sloan, onun yanık yüzünü inceliyordu. Gözlerindeki sevgi dolu ifade, dudaklarının çevresindeki yumuşak çizgiler onu şaşırtıyordu. Üstelik kız onun sözlerinin samimi olduğunu da hissediyordu. Bir süre bakıştılar kaldılar. Sonra, Noah ın tebessümü yüzünün her yanına yayıldı. Kız onun 'doğru söylüyorum' demek istediğini anladı.

KIRK

İki saat sonra, Jack Robbins Noah'ın ofisine girmiş, kapıyı içeriden kapatıyordu.

"Beni Atlanta işinden çekip buraya çağırmanız için çok önemli ve acil bir şey olmalı," dedi. "Hayrola?"

Noah, dünyanın her tarafındaki işlerinin güvenliğinden sorumlu olan bu iri yarı, enerjik adama baktı. Tanınmış müşterilerin güvenlik işlerini yapanların çoğu gibi, Robbins de eski bir FBI ajanıydı. Elli yaşında, neşeli, zinde, iyi huylu bir işadamı görünümündeydi. Bu görünümün arkasında, sert, acımasız ve yorulmak bilmeyen bir kişilik vardı. Noah ona, iş hayatında sahip olduğu en önemli varlıklardan biri gözüyle bakardı. Robbins Noah'ın yanında çalıştığı halde aynı zamanda onun arkadaşı olan tek kişiydi.

Noah, arkasına dayanarak, "Ne olduğundan emin değilim," dedi. "Belki de hiçbir şey. Ama 'hiçbir şey' olarak kalmasını garanti etmek istiyorum. Edith Reynolds'ın dün gece öldürüldüğünden haberin var mı?"

"Bütün haber bültenlerinde vardı. Ama duyduğuma göre, kötü sonuçlanan bir soygunmuş."

"Sanmıyorum."

Noah, ona Sloan'ın kim olduğunu anlattıktan sonra kızın verdiği bilgileri aktardı. Sözlerini bitirirken, "Bunu üzerine yıkacak birini arayacaklar," diye ekledi. "Cinayet sırasında evde ya da evin civarında olan birini."

Robbins iyice anlayamadığı için kaşlarını çattı.

"Senden şüphelenebileceklerini söylemek istemiyorsun, herhalde?"

"Bunu yapsalar da umurumda değil."

"Öyleyse neden buradayım?"

"Sloan'dan şüphelenmelerini istemiyorum."

Robbins, uzun bir süre patronun yüzünü inceledi. Sonra sırıttı.

"Demek öyle?"

Noah'ın ya inkâr etmesini ya da söylediklerini duymazlıktan gelmesini bekliyordu.

Noah, başını salladı.

"Evet, öyle!"

Robbins'in tebessümü genişledi.

"Vay canına!" dedi.

"Her neyse; gerçek katilin bulunmasını istiyorum. Sloan sahnede yeni olduğu için suçu onun üzerine yıkmalarını istemiyorum. Palm Beach'de cinayet yüzdesi çok düşüktür. Polisler bu tür tahkikatlara alışık değil."

"Ne kadar tecrübesiz olurlarsa olsunlar, eğer Sloan Reynolds varislerinden biriyse, polisin mantıklı bir tercihi olacaktır."

Noah, Sloan'ın kendisine verdiği listeyi masanın üzerinden Robbins'e verdi.

"O zaman onlara başka bir sanık bulalım."

Robbins listeyi aldı.

Noah devam etti.

"Bu, o gün ve o gece evde olanların listesi. Bunlardan biri ya Edith'i, kendisi öldürdü ya da onu öldüren kişiyi içeri aldı. Tanıdıklarını kullan ve onları sisteme dahil et. Yeterine kazarsan listedekilerden birinin temiz olmadığı ortaya çıkacaktır. Yerel polisin, Sloan'ın suçlu olduğuna karar verip, araştırmaktan vazgeçmesinden korkuyorum. Senin araştırmaya başlamanı ve buna devam etmeni istiyorum. Gerçeği bulana kadar! Ve bunun çok çabuk olmasını istiyorum."

Noah, konuşması bittiği anda, Jack'in ayağa kalkıp işe başlamasını istiyordu.

"Sormak istediğin bir şey var mı?"

Arkadaşı sırıtarak, "Evet, bir şey sormak istiyorum," dedi. "Sende bu kadının resmi var mı?"

Noah, onu yanlış anladı.

Sabrı tükenmiş gibi, "Sloan hakkında araştırma yapmana gerek yok," dedi. "Ötekileri araştırmanı istiyorum. Sloan, bir sineğe bile zarar veremez. Kilitli kapıların arkasındaki silahlardan bile korkar."

"Onun hakkında araştırma yapmayacağım. Sonunda seni baştan çıkaran kadını görmek istiyorum!"

"Defol buradan ve işe başla. Sloan'ın isminin şüpheli şahıslardan biri olarak bile basında çıkmasını istemiyorum."

Bu sözlerine rağmen, Noah, sevdiği kadını göstererek böbürlenmek istedi.

Masasının çekmecesine uzandı.

Robbins ayağa kalkarken ona, "Sloan'ın nasıl biri olduğunu merak ettiğin için, dikkatinin dağılmasını istemem," dedi.

Ve Sloan için tertiplenen partiden söz eden resimli yazının bulunduğu gazeteyi ona uzattı. Burada partiyi hemen hemen bütünüyle yansıtan büyük bir resim vardı. Sloan, babasıyla birlikte ön plandaydı.

Jack ona takıldı.

"Sarışın ha? Esmerlerden hoşlandığını sanırdım."

"Bu sarışından hoşlanıyorum."

"Nerede oturuyor?"

"Bell Harbor. İç mimardır."

Jack hayranlıkla, "Onun dış mimarisini kim tasarladıysa mükemmel bir iş yapmış," dedi. "Görüyorum ki Senatör Meade de sahtekâr politikacı kimliğiyle partiyi şereflendirmiş."

"Elbette. O ve Carter birbirlerini her zaman yararlı bulurlar."

Jack bu sözleri duymadı bile. Gazeteyi Noah'a uzattı ve arka planda dans eden bir çifti gösterdi.

Noah, "Sloan'ın kız kardeşi Paris," diye açıkladı.

"Paris'i tanıyorum. Dans ettiği adam kim?"

"Sloan'ın bir arkadaşı. Ailesiyle ilk olarak tanışırken, ona destek olmak için birlikte geldi. Sigortacı."

"Adı ne?"

"Paul Richardson. Neden sordun?"

"Bilmiyorum. Yüzü tanıdık geldi..."

"Belki sana sigorta poliçesi satmıştır. Listedeki diğer isimlerle birlikte onu da incelemeye al."

"Yaparım."

"Bayan Snowden sana odanı göstersin. Bilgisayara ihtiyacın var mı?"

"Hayır."

Jack, içinde diz üstü bilgisayarı bulunan çantasını kaldırıp ona gösterdi.

"Onsuz hiçbir yere gitmem," dedi.

KIRK BİR

Dennis Flynn, Grant Wilson'ın ofisinin bulunduğu binanın önünde arabayı hareket ettirip virajı döndüğünde, Andy Cagle, onun yanındaki koltukta mutlu bir şekilde kurulmuş oturuyordu. Avukatın veraset mahkemesindeki işi uzamıştı. İki dedektif, onu beklerken, iki saat boyunca odasını arşınlamak zorunda kalmışlardı. Geldiği zaman da, onu, elinde cinayetin çözümlenmesine yarayacak deliller olduğuna ikna etmek için epeyce dil dökmek zorunda kalmışlardı.

Gayretleri boşa gitmemişti. Öğrendikleri şeyler karşısında şaşkınlıktan neye uğradıklarını şaşırmışlardı. Şimdi, tahmin ettiklerinden daha kolayca tutuklama yapabileceklerdi.

Flynn, "İnanmaya bile korkuyorum," dedi. "Sence Edith Reynolds, vasiyetnamesini değiştirdiğini ve Sloan'a mirasından pay verdiğini Carter'a niçin söylemedi?"

"Bilmiyorum. Belki kavga çıkaracağından korktu. Belki bunun Carter'ı ilgilendirmediğini düşündü. Belki de söylemeye fırsat bulamadı."

Flynn sırıtarak,

"Önemli değil," dedi. "Önemli olan, Wilson'ın dedikleri. Buna göre, Edih Reynolds yeni vasiyetnameyi Sloan'la ayrıntılı olarak konuştuğunu Wilson'a kesin bir biçimde söylemiş."

Cagle, burnunun ucuna düşmüş olan gözlüklerini yukarı doğru iterek, tatmin olmuş bir şekilde başını salladı.

"Doğru. Sloan Bell Harbor'a döndükten sonra büyükannenin

fikrini değiştirmesini önlemenin tek yolu onu ortadan kaldırmaktı."

Flynn başını salladı.

"Elimizde amaç ve fırsat var. Şimdi silahı ele geçirmeliyiz. Kızı buraya getirip sorgulayarak silahın yerini öğrenmeye mi çalışalım, evdeki memurlara bildiklerimizi söyleyerek, silahı onların bulmasını mı bekleyelim? Sloan'ın odasını tarayarak işe başlayabilir ve oradan devam edebilirler."

"Onu kıskıvrak yakalamak istiyorsak, uyandırmamalıyız."

Flynn, cep telefonunu aldı ve Reynolds malikânesinde araştırma yapan ekibin şefi Çavuş Fineman'ı arayarak son gelişmeler hakkında bilgi verdi.

Flynn tam telefonu kapatacaktı ki Cagle'ın aklına parlak bir fikir geldi.

"Çocuklara söyle, malikânenin kuzey tarafından kumsala kadar fundalıklar boyunca uzanan hattı kesinlikle tarasınlar. Maitland, dün gece kızı gördüğü zaman kuzey yönünden geldiğini söyledi. Herhalde silahı çantasına veya kolayca bulabileceğimiz bir yere saklayacak kadar aptal değildir. Bunu kıza göstermeden yapmaları gerektiğini de söyle. Silahın yerini değiştirmesini istemiyorum."

Flynn bütün bunları telefonda tekrarladıktan sonra ekledi: "Ondan bir gece önceden aklında kalanları yazmasını isteyin. Böylece çevreyle ilgilenmeye fırsat bulamaz; siz de rahatça çalışırsınız."

Telefonu kapattı.

"Haydi şimdi gidip Komiseri sevindirelim. Eğer silahı bulurlarsa, haberlerde Amerikan halkının karşısına çıkmadan önce hazırlanacak vakti olsun."

Reynolds cinayetiyle ilgili yeni haberler polis kuvvetleri arasında çabucak duyuldu. Ortalıkta bir böbürlenme havası dolaşıyordu.

Çavuş dedektiflerin yanından geçerken, "Sizinki tamamıyla şans, beyler!" diye takıldı.

Hank, daha önceki zanlılarla ilgili olarak, Bilgi Bankası Teknolojileri'nden temin ettiği bir kucak dosyayı Andy Cagle'ın masasına bırakırken, "Tebrikler," dedi. "Herhalde artık bunlara ihtiyacınız olmayacak."

Cagle dosyaları sıraya koydu ve ilgilendiği tek dosyayı alıp açtı. Arkasında Flynn, telefonle konuşuyordu.

"Hemen geliyoruz!"

Bunu söyler söylemez ceketini alıp yerinden fırladı.

Cagle'a, "Cinayet silahını bulmuşlar!" dedi. "Dokuz milimetrelik Glock. Şarjörden bir mermi eksikmiş. Haydi gidip tutuklama kararı çıkaralım."

Cagle çoktan ayağa kalkmış, ceketini giymekteydi.

"Neredeymiş?"

Flynn, başını iki yana sallayarak, "Bu kadının ne kadar budala olduğuna inanamazsın," dedi. "Yatağının altına saklamış. Sanki oraya bakmak aklımıza gelmezmiş gibi..."

KIRK İKİ

Sloan, Paris'le birlikte yemek odasındaydı. Polislerin istekleri uyarınca, bir gece önceki olayların ayrıntılı bir raporunu yazıyor ve bunun gereksiz bir vakit kaybı olduğunu düşünüyordu. Paris ise, sürekli olarak, dehşete kapılmış bir şekilde evi arayan aile dostlarının telefonlarına cevap veriyordu. Çavuş Fineman koridorda dolaşıp duruyor ve cinayet masası memurlarından biriyle alçak sesle konuşuyordu. Bu arada ön kapı çalındı ve Nordstrom açmaya giderken Sloan, başını kaldırıp baktı. Bir dakika sonra tekrar baktığında Dedektif Cagle ile Dedektif Flynn'ın seri adımlarla yemek odasına girdiklerini gördü.

Sloan onların yüzündeki soğuk, kararlı ifadeyi gördü ve tükenmez kalem parmaklarının arasından kaydı.

Flynn onu omzundan tutarak oturduğu yerden kaldırdı ve koridora doğru itti.

"Sloan Reynolds," dedi. "Sizi Edith Reynolds'ı öldürmekten sanık olarak tutukluyorum. Konuşmak zorunda değilsiniz..."

Sonra kızın ellerini arkasında birleştirerek, kelepçeledi.

Paris elleriyle masayı yakalayıp öne arkaya sallanarak, "Hayır!" diye çığlık attı. "Hayır!"

Sloan, polisler tarafından dışarı çıkartılırken, omzunun üzerinden ona baktı.

"Bu bir yanlışlık," dedi. "Her şey düzelecek."

Evin önünde, çalışır halde iki polis arabası beklemekteydi. Sloan, bunlardan birinin arka koltuğuna oturtuldu.

Basın mensupları kapının önünde beklemekteydi. Polisin evden birini götürdüğü fark edilince, kalabalığın arasında bir dalgalanma oldu. Arabalar ilerlerken kameralar Sloan'a doğrultulmuştu.

Ön koltukta oturan Andy Cagle, dönüp Sloan'a ölümcül bir mikropmuş gibi baktı.

"Bir şey söylemek istiyor musun, yoksa beklemeyi mi tercih edersin?"

Sloan'ın içinden, "Hata yapıyorsunuz," demek geldi. Ama bunun, böyle bir anda en söylenmeyecek şey olduğunu düşünerek dudaklarını ısırdı. İçeri atılmak ya da sorgulanmak için polis merkezine gelen çok sayıda sürüngenden bu cümleyi yüzlerce kez duymuştu. Aynı sözleri kendi ağzından işitmeye tahammülü yoktu.

Noah'ın evinin önünden geçtiler. Sloan, demir kapıların arkasında fiskiyelerin dev balığın üstüne serptiği suları gördü. Onun bu haberi işitmesinin ne kadar zaman alacağını düşündü.

Paul, 'daha sonra' döneceğini söyleyerek, bir iş bahane edip evden uzaklaşmıştı. Besbelli, Cagle ile Flynn, kayıtları bitirene kadar onu sorguya çekmek niyetinde değillerdi. Paul ise, daha önce ulaşamayacaktı kendisine ve bu Sloan'ı müthiş öfkelendiriyordu. Parmak izinin alınmasını ve göğsünde bir numarayla resminin çekilmesini hiç mi hiç istemiyordu. Palm Beach'e gelmeyi kabul ettiğinde bunlar hesapta yoktu.

Onu sorguya çekmeye neden gerek duymadıklarını anlayamıyordu. Cagle'ın ona bir şey sorduğunu unutmuştu. Ancak Cagle ona bunu hatırlattı.

"Kayıtlar tamamlandıktan sonra mı konuşmayı tercih ediyorsunuz?"

Sloan mümkün olduğu kadar sakin bir sesle, "Hayır," dedi. "Sessizliğim sizden bir açıklama beklememden kaynaklanıyor. Kanıta ihtiyacınız yokmuş gibi davranıyorsunuz."

Flynn, önündeki iki kamyonun siren sesine tepki vererek, yolu açmalarını beklerken, dönüp arkaya baktı.

"Seni elimizde delil olmadan tutuklamak gibi, kötü bir şey yapacağımızı nereden çıkarıyorsun?"

Adamın sesindeki küstahlık, Sloan'a ona bir darbe daha indirmek isteği verdi.

"Elinizde delil olamaz, çünkü bu cinayeti ben, işlemedim."

Flynn, gaza basıp kamyonların önüne geçerken, "Bu küçük sohbeti biraz sonra yüz yüze yaparız," dedi.

Polis merkezinin önü, televizyon kameraları, gazeteciler ve foto muhabirleri ile hınca hınç doluydu. Sloan, ona başka bir girişten değil de ön kapıdan içeri sokmalarını buna bağladı. Flynn ve Cagle kazandıkları ödülü, bu kalabalığa, fotoğraf ve filmlerin çekilmesi için kelepçeli olarak teşhir etmekteydiler.

Sloan, annesinin akşam haberlerinde bunları seyredeceğini düşündü ve bu onu her şeyden fazla tedirgin etti. Ancak Flynn ile Cagle onu cam duvarlı bir odaya sokup, plastik bir torba içindeki beylik tabancasını masanın üstüne koyup, "Bunu tanıyor musun?" diye sorduklarında, aklı başından gitti.

Sloan ilk şoku atlattıktan sonra, beylik tabancasının ellerindeki tek kanıt olduğunu görüp, derin bir nefes aldı. Ağzını açıp onun kendisine ait olduğunu ve taşıma ruhsatı bulunduğunu söyleyecekti ki, Flynn'ın söyledikleri karşısında dili tutuldu.

"Onu nerede bulduk, biliyor musun? Yatağının altında. Şimdi söyle bakalım, oraya nasıl girmiş?"

Kendisi silahı, çok daha zor bulunacak bir yere saklamıştı. Bu sabah da, odasından çıkmadan önce kontrol etmiş ve yerinin değişmediğini saptamıştı.

Eğilip kendisine ait olan dokuz kalibreli Glock marka silaha dikkatle baktı. Açık yüreklilikle, "Oraya nasıl girdiğini bilmiyorum," dedi. "Ben onu başka yere saklamıştım."

Flynn birden yumuşadı ve arkadaşça davrandı.

"Şimdi doğrusunu yapıyorsun," dedi.

İskemlesini öne çekerek, Cagle'a baktı.

"Bayan Reynolds'a bir bardak su getir," dedi.

Sloan Flynn'a, "Su istemiyorum," dedi.

Ama Cagle onu duymazdan gelerek odadan çıktı.

Sloan devam etti.

"Sorularıma cevap istiyorum. Bunu yatağının altında mı buldunuz?"

Flynn, bir kahkaha attı.

"Az rastlanır bir insansınız, hanımefendi. Size bir açıklama yapmak istiyorum, Bayan Reynolds. Burada soruları biz sorarız, cevapları siz verirsiniz.

Sloan, inanılmaz bir sonuca varmıştı. Zihninde şimşekler çakıyordu. Flynn'ın protokol hakkında söylediklerini duymadı bile.

"Şarjörde kaç mermi vardı?" diye sordu.

"Dokuz. Bir tanesi eksikti. Ne tesadüf değil mi? Bence balistik raporundan, Bayan Reynolds'ı öldüren merminin bu silahtan çıktığını öğreneceğiz."

Sloan, ürpererek ona baktı. Bu sabah silahının yerinde olup olmadığına bakmış, ama şarjörü kontrol etmek aklına gelmemişti.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadı.

Andy Cagle, masasının başına oturdu ve Sloan Reynolds'la ilgili Bilgi Bankası verilerini incelemeye başladı. Kızın silahı gördüğü andaki tepkisine ilişkin bir şeyler onu rahatsız etmişti. Hayır, kızın kayıt alınması için polis merkezine getirilişine ilişkin tepkisinin tümünde onu rahatsız eden bir şeyler vardı. Dosyayı gözden geçirmeye başladı.

O sırada, Komiser Hocklin, basına Sloan Reynolds'ın Edith Reynolds cinayeti ile ilgili olarak tutuklandığına dair kısa bir açıklama yapmış, içeri giriyordu.

"İyi iş becerdiniz, Andy," dedi.

Hayranlık ve takdir duygularını belirtmek için Andy'nin omzunu okşadı. Ama Andy şaşkınlık ve telaş içindeydi.

Hocklin durdu.

"Ne var?" diye sordu.

Çok kötü bir şey bekliyordu. Çünkü Andy hiçbir zaman telaşlanmazdı.

Cagle kısaca, "O bir polis," dedi.

"Ne?"

Cagle, elinde tuttuğu, Sloan Reynolds hakkındaki otuz beş sayfalık dosyayı havaya kaldırdı ve tekrarladı, "O bir polis."

Hocklin'in ilk aklına gelen şu oldu: Hata yaptığını basına açıklayacak olursa, dünya çapında bir salak olduğunu da ilan etmiş olacaktı. Sonra, aklına bir şey geldi, biraz sakinleşti.

"Olsun," dedi. " Polis olması bir şeyi değiştirmez. O da yaşlı kadından hakkını istiyordu. Polislerin geliri fazla değildir."

"Belki."

"Glock'un kendisine ait olduğunu inkâr etti mi?"

"Hayır. Sadece yatağın altına sakladığını inkâr etti. Zaten silah onun üzerine kayıtlı. Şuraya bak..."

Eliyle Bilgi Bankası'ndan gelen raporu gösteriyordu.

Hocklin bakmadı bile.

"Kızın bu cinayeti işlemek için, nedenleri, amaçları ve fırsatı vardı. Kayıtlarını hatırla."

"Ben öyle düşünmüyorum..."

"Sana emir verdim."

"Ama, hata yapıyor olabiliriz."

"Sen kayıtları hazırla. Hata yapmışsak özür dileriz."

Hocklin uzaklaşırken, Cagle arkasından öfke saçan bakışlarla baktı. Sonra yerinden kalktı. Flynn'ın Sloan Reynolds'ı sorgulamaya çalıştığı odaya gitti.

Elinde olmadan kıza, "Özür dilerim," dedi.

Sonra Flynn'a döndü. Başıyla kapıyı göstererek, "Seninle konuşmam gerek," dedi. "Biraz gelebilir misin?"

Flynn şaşırmış görünüyordu ama Sloan hiç şaşırmadı. Cagle ona bakıp "özür dilerim" dediği anda, sırrını keşfettiğini anlamıştı. Cagle'ın elindeki bilgisayar yazıcısından çıkma kâğıtları görünce, Bilgi Bankası Teknolojileri'ne baş vurduğunu anlamıştı. Çünkü, Bölgesel Organize Suçlar Merkezi'nden kendisi hakkında bilgi alması olanaksızdı. Yine de, parlak bir durumda olduğu söylenemezdi. Çünkü, onlara neden iç mimar olduğunu söylediğini ve FBI'ın emrinde çalıştığını açıklayamazdı.

Flynn ile Cagle'ın geri döndüklerinde, ona bir katil zanlısından çok çözümlenmesi gereken bir bulmaca gibi davranmalarını bekliyordu.

Ne var ki Sloan, bu düşüncesinde yanılmıştı.

Flynn kısaca, "Bayan Reynolds, benimle gelir misiniz?" dedi.

Sloan ayağa kalktı. Onu bu kadar çabuk serbest bırakacaklarını ummuyordu.

"Neden?"

"İşlemleri biliyorsunuz. Daha önce yaptınız. Ancak, o zaman bizim yerimizdeydiniz."

Kızı öfkeyle patladı. "Beni kayıtlara geçireceğinizi mi söylemek istiyorsunuz? Benden hiçbir açıklama istemeden mi yapacaksınız bunu?"

İki dedektif birbirlerine baktılar. Cagle gözlüklerini geriye itti. Hem aptal hem de öfkeli görünüyordu.

"Açıklamanızı daha sonra dinleyeceğiz," dedi. "Ama sizi sorgulamaya başladığımız zaman, yerinizde olsam, sorularımızı Komiser Hocklin'in ağzına tıkmamanızı ve avukatınızla muhatap olmanızı söylerdim."

Sloan cevabını anlamıştı. Hocklin onun kayıt işlemlerinin yapılmasında ısrar etmişti. Kız, sıkıntıyla, büyük bir ihtimalle Hocklin'in haberi, dışarıdaki gazetecilere bildirmiş olduğunu düşündü.

Onlara tek bir kelime söyleyip içlerini biraz olsun rahatlatmaktan kaçınarak, arkalarından yürüdü. Avukatın hangi otelde kaldığını biliyordu. Eğer onu bulamazsa Noah'ı arayabilir, Noah da onu bulurdu. Paul'ün aramasının pek bir anlamı yoktu. İhtiyacı olan otuz altı saat geçene kadar kızın hapiste kalmasına göz yumacağı kesindi.

KIRK ÜÇ

Jack Robbins koltuğunun arkasına yaslanmış, Bilgi Bankası Teknolojileri'nden gelen bilgileri gözden geçiriyordu. Bir yandan da Noah'ın gösterdiği gazete kupüründeki, resimde gördüğü, kendisine tanıdık gelen erkek yüzünün kim olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

Onu rahatsız eden bu düşünceyi, zihninden atmak ister gibi başını salladı. Öne doğru eğilerek, Dosya Adı hanesine Reynolds, Sloan yazdı. Ekranın alt kısmında "hata" kelimesi yanıp sönmekteydi. Onun üstünde ise bu arada Bilgi Bankası'nı kullanmakta olan kişi ve kuruluşların listesi yer alıyordu.

Kızın adını sisteme girerken, beklemediği bir bilgi alacağını düşünmemişti. Onun özel hayatı ise kendisini ilgilendirmiyordu. Sadece, karşılığında büyük para aldığı işi yapmaktaydı. Onun görevi, Noah'ı her türlü sorundan uzak tutmaktı. Jack'e göre, Noah'ın yüz ifadesinin ve ses tonunun yumuşamasına yol açan kadının bir cinayet zanlısı olarak sorgulanması, patronu için çok büyük bir problemdi.

Bilgi Bankası kayıtlarından yedi tane Sloan Reynolds çıktı. Her birinin yanında Sosyal Güvenlik kartı ve ikâmet ettiği şehrin adı vardı. Bunlardan sadece bir tanesi Florida'da oturuyordu. Bell Harbor, Florida... Onu seçti. Derin bir nefes alarak, onu kolayca bulduğunu düşündü. Yükleme işi bitince hattan çıktı ve okumaya başladı. İlk bakışta, kızın son on yıl içindeki tüm adresleri ve otur-

duğu her evin vergilendirme açısından değeri vardı. İpotek ve kira ödemesi yaptığı kişilerin adları da belirtilmişti. Jack, onun çok mütevazı bir eve sahip olduğunu gördü.

İkinci bölümde, herhangi bir adreste kızla birlikte yaşamış, hatta onun adresine mektupları gelmiş kişilerin isimleri bulunuyordu. Kız belli ki, şimdiye kadar, bir ay süreyle bile, bir erkekle birlikte oturmamıştı.

Sayfanın "altı" düğmesine iki saniyeden uzun bir süreyle basınca, bilgisayarı kızın şimdiye kadarki bütün komşularının adres ve telefon numaralarının bulunduğu bölüme geçti. Bıraktığı yere geri dönmeceğine, okumaya oradan devam etti. Arabası yoktu, ama ucuz bir teknesi vardı. Bu Jack'e garip geldi. Borcu yoktu, hiçbir zaman bir haciz işlemine maruz kalmamış, iflas etmemiş, hiçbir nedenle mahkemeye işi düşmemişti. Hiçbir suçla, hukuksal bir durumla ilgisi olmamış, hatta trafikle ilgili bir sorun bile yaşamamıştı.

Jack, onun sicilinin inanılmaz ölçüde temiz olduğunu düşünerek atladığı bölümlere göz gezdirmeye başladı. İlk bölüme geri dönmüştü. Bu kız bir melekti. Bu kız... Birden doğruldu, gözlerini diz üstü bilgisayarının ekranına dikti....

Bu kız bir polisti!

Bell Harbor Polis Kuvvetleri'nde dedektif olarak çalışıyordu! İç mimar değil. Polisti. Herhangi bir nedenden dolayı Noah'ın bunu bilmesini istememişti. Jack disketi bilgisayara koydu ve kızın dosyasını kaydetti. Bu arada telefonu eline alıp bilinmeyen numaraları aradı ve Bell Harbor Polis Merkezi'nin numarasını öğrendi. Sonra, numarayı çevirip, telefonu açan kişiye Dedektif Sloan Reynolds'la görüşmek istediğini söyledi.

"Tatilde. Gelecek hafta dönecek. Başka biriyle görüşmek ister misiniz?"

Jack telefonu kapattı ve Sloan'la ilgili bilgilerin kayıtlı olduğu diski eline alarak, Noah'ın ofisine gitmek üzere ayağa kaktı. Noah'ın çalışma odasının kapısında, Bayan Snowden ile karşılaştı. Jack kadını tanıdığından beri ilk defa telaşlı görünüyordu. Onun yolunu keserek odaya girdi.

Heyecanla, "Bay Maitland," dedi.

Noah, Fransa'daki bir şirketle telefonda konuşuyordu. Kaşlarını çatarak, bir sekreterine, bir de telefonun üstünde ışıkları yanıp sönmekte olan diğer iki hatta baktı.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim ama Paris Reynolds iki numaralı hatta. İkinci kez arıyor. Demin aradığında telefonla görüşüyordunuz. Şimdi de çok acil olduğunu söylüyor."

Noah, konuşmakta olduğu Fransız sanayiciye aceleyle veda etti ve elini iki numaralı tuşa uzattığı anda Jack onu durdurdu.

"O telefona cevap verme, Noah! Sana söylemem gereken bir şey var."

Noah durakladı. Parmağı telefon tuşunun üzerindeydi.

"Ne oluyor? Görmüyor musun...."

"Noah, o bir polis."

Noah Maitland'ın yanında çalıştığı yıllar boyunca, Jack, onun hiçbir duygu ya da olayın etkisinde kalarak sersemlediğini görmemişti. Baskı ne kadar ağır; felaket ne kadar büyük olursa olsun, Noah o kadar enerjik ve uyanık olur, olay geçiştirilene kadar da bu böyle devam ederdi. Ancak, şu anda, patronu duyduklarına inanamaz gibiydi.

Nihayet, "Delirmişsin sen," dedi. "Sloan silahlardan korkar."

Elini tekrar telefona uzattı.

Jack, sert bir sesle, "Beni dinle, Noah," dedi. "Bell Harbor Polis Kuvvetleri'nde dedektif olarak çalışıyor. Burada ne aradığını bilmiyorum, ama kesin olan şu ki görevli gelmiş."

Bu sözler üzerine Noah'ın, zihninde bir yığın görüntü belirdi. Sloan'ın, Carter'ın arka bahçesinde onu yere çakışı Courtney'e savunma hareketleri öğretmesi... Sloan'ın olası bir katilin peşinden koşuşu... Çalılıkların, hendeklerin üstünden bir ceylan gibi atlayışı... Hayır... Tıpkı bir polis gibi!

Telefona uzandı. Paris'in telefonuna cevap verdi. Bir an kızın söylediklerini dinledi.

"Onu ne kadar önce götürdüler? Tamam, sakinleş. Baban çok sinirli. Doğru düşünemiyor. Ben ilgilenirim ve seni durumdan haberdar ederim."

Telefonu kapattı ve şaşkın bir ifadeyle Jack'e baktı.

"Bana neden yalan söylesin ki?"

Jack kafasını çalıştırmaya vakit bulamadan, Bayan Snowden tekrar kapıda göründü.

"Ross Halperin telefonda. Acil olduğunu söylüyor."

Courtney, Noah'ın odasına girerken Bayan Snowden ile çarpıştı. Dosdoğru televizyonun yanına gitti ve açma düğmesine bastı.

Bir yandan da, "Sloan tutuklanmış!" diye bağırıyordu.

Jack, "Halperin'le ben konuşurum," diyerek, Noah'ın baş hukuk danışmanıyla görüşmek üzere telefonu eline aldı.

Telefonu kapatınca Noah'a baktı. Gergin ve sinirli bir sesle, "FBI bir arama emri çıkarmış," dedi. "Şu anda, Sahil Muhafaza ve Ateşli Silahlar Dairesi ile birlikte teknelerine el koydular; otomatik silah arıyorlar."

Noah yavaşça yerinden kalktı.

"Ne? İyi ama bana neden yalan söylesin?"

Courtney, televizyonun karşısında durmuş, haber bülteninin arasına giren reklama küfür ediyordu.

"Noah, şuraya bak, lanet olsun..." diyordu.

Ama, şu andaki haber Sloan'ı ilgilendirmiyordu.

Haber spikeri, "Bugün Palm Beach, Florida'nın ünlü ve zengin kişileri için zorlu geçiyor," diye söze başladı. "Geçtiğimiz bir saat içinde, ünlü işadamı ve yüksek sosyete mensubu Noah Maitland'ın iki teknesine FBI, Sahil Muhafaza ve Ateşli Silahlar Dairesi, müştereken el koydular. Teknelerde arama devam ediyor. Şimdi haberle ilgili görüntüleri sunuyoruz."

Noah ile Jack, aynı anda, Apparition'un güvertesinde duran FBI ajanın profilini tanıdılar.

Noah, küfür eder gibi, adamın adını söyledi.

"Richardson!"

Jack, açıkça, "Kız arkadaşın polis, Noah," dedi. "Erkek arkadaşı da FBI ajanı."

Noah, "Courtney," diye gürledi. "Dışarı çık."

Kız, Noah'ın yüzüne baktı ve kapıya doğru, geri geri yürümeye başladı. Courtney ağabeyinin yasadışı bir şey yapacağına asla inanmazdı.

Büyük bir şaşkınlık içinde, "Sloan polis miymiş?" diye sordu. "Paul de FBI' da mı çalışıyormuş? Tekneleri senin elinden almak mı istiyorlarmış? Ama neden?"

Noah döndü ve ona baktı. Sıkılmış çenesinde bir adale atıyordu. Bayan Snowden Courtney'i kolundan tutarak dışarı çıkardı. Arkasından kapıyı kapattıktan sonra, kararsız bir sesle:

"Bay Maitland, Sloan Reynolds telefonda," dedi.

Noah, hâlâ, teknelerine yapılan baskını CNN'de izlemekteydi. Uzanıp telefonun hoparlör düğmesine bastı. Sloan'ın sesi sakin, ama üzgündü.

"Noah; Bay Kirsh otelinde değil. Tutuklandım."

Noah, ipek gibi bir sesle, "Ne diyorsun?" diye cevap verdi. "Sadece tek bir telefon etmeye mi hakkın var?"

"Evet..."

"Bu çok kötü, Dedektif Reynolds, çünkü onu harcadın."

Uzanıp düğmeye bastı ve telefonu kapattı.

Ellerini ceplerine sokarak teknelerinin işgal edilmesini izlemeye devam etti. Sloan'ın teknedeki silahları gördüğü zamanki tepkisini, onlar hakkında sorduğu soruları hatırladı. Sonra kendi dairesine gitmişler ve kız orada onunla sevişmişti. O gece saatlerce sevişmişlerdi... Ama daha önce kız ondan yeterli bilgileri sızdırmış ve bir federal yargıcı ikna edip, arama emri çıkarabilmesi için bu bilgileri ortağına aktarmıştı.

Kızın elini tutup, onun için deli olduğunu itiraf edişini, kendisini ilk defa âşık olan bir okul çocuğu gibi hissettiğini fısıldayışını düşündü.

Yüksek sesle, "Fahişe!" dedi.

O sırada haberler bitti. Noah, masasının başına oturdu ve harekete geçti. Bayan Snowden'dan telefonda dört kişiyi bulmasını istedi. Bunlardan ikisi avukat, biri eski bir federal yargıç, öteki de bir yargıtay üyesiydi. Bunu yaptıktan sonra, Jack'e döndü ve ondan istediklerini sıraladı.

"Anladın mı?"

Jack, "Bunları olmuş bil," diye karşılık verdi.

Noah, boğuk bir sesle, "O orospu çocuğunun işini bitirdiğim zaman, koruma olarak bile iş bulamayacak," diye homurdandı.

KIRK DÖRT

Paul, gece boyunca Maitland'ın teknelerine kimsenin girip çıkmamasını garantiledikten, birer de nöbetçi bıraktıktan sonra, yorgun adımlarla kiralık arabasına doğru yürüdü. Marinadan çıkarken gece on haberleri başlıyordu.

Spiker, "Bugün Palm Beach'in en saygın aileleri için karanlık bir gün oldu, diye söze başladı. "Öğlenden sonra, ünlü banker Carter Reynolds'ın kızı Sloan Reynolds, büyük babaannesi Edith Reynolds'ı öldürmekten sanık olarak tutuklandı."

Paul, homurdanarak bir küfür savurdu ve caddenin ortasında bir U dönüşü yaparak, polis merkezine doğru gaza bastı.

Sloan, karakoldaki hücresinde aynı haberleri dinlemekteydi. Ancak haberlerin ikinci yarısında duydukları onu o kadar şaşırttı ki kulaklarına inanamadı.

"Bundan kısa bir süre sonra, FBI, Sahil Muhafaza ve Alkollü İçkiler, Tütün ve Ateşli Silahlar Dairesi ile müştereken, milyarder Noah Maitland'a ait iki yata el koydu ve arama yapmaya başladı. İlgili çevreler, Maitland'ın yatlarını yasadışı silahları nakletmek için kullandığı yolunda bilgiler bulunduğunu belirtiyorlar."

Karakolun dış görünüşü modern ve bakımlıydı. İçerisi aydınlıktı, ama ortalıkta dolaşan ve masalarının başında çalışmakta olan polis memurlarının durumuna bakılırsa, sakin bir gece geçmekteydi.

Paul, bir bardak su almakta olan memura, "Nöbetçi kim?" diye sordu.

"Çavuş Babcock. şurada, ayakta konuşmakta olan..."

Paul, Maitland'ın yatlarına el konması konusunda çene çalmakta olan iki memurun lafını kesti.

"Babcock siz misiniz?"

Babcock doğruldu. "Evet, siz kimsiniz?"

Babcock sorusu karşılığında, FBI kimliğiyle karşılaştı.

"Sizin için ne yapabilirim, Bay Richardson?"

"Yanımda çalışanlardan birini tutuklamışsınız. Onu hemen bana teslim etmenizi istiyorum. Şimdi."

Hücreler boş sayılırdı. Sadece babasının gelip kendisini almasını bekleyen bir delikanlı ile Sloan Reynolds vardı. Genç kadının tutuklanması Komiser Hocklin'i bir anda meşhur etmişti.

"Kimden söz ediyorsunuz?"

"Sloan Reynolds."

Çavuş sarardı. Onunla konuşmakta olan polis memuru afalladı. Bütün polisler toparlanıp kulak kesildiler.

"Sloan Reynolds'ın FBI için çalıştığını mı söylemek istiyorsunuz?"

"Evet bunu söyledim. Kendisi burada değil mi?"

"Evet, şey yani, kendisi burada, ama bu benim görev alanımın dışına taşıyor."

"Bu kimin görev alanına giriyor?"

"Buna ancak Komiser Hocklin'in kendisi karışır. Ama kendisi çok erken yatar. Dün gece de geç saatlere kadar..."

Paul masanın üzerinde duran telefonu alıp Babcock'a uzattı.

"Uyandır onu."

Babcock önce tereddüt etti, sonra FBI ajanının yüzündeki ifadeyi gördü ve kendisine söyleneni yaptı.

Sloan, cüzdan ve kol saatinden ibaret olan eşyalarını aldığına dair imza attı ve derin bir sessizlik içinde, Paul'ün otoparkta duran arabasına kadar yürüdü.

Paul, "Geceyi bir motelde geçirelim," dedi. "Kusura bakma, Sloan. Saat on haberlerini dinleyene kadar seni içeri attıklarından haberim yoktu."

Sloan, yumuşak ve alışılmadık bir sesle, "Herhalde çok meşguldün," dedi. "Yoksa, eminim, daha çabuk gelirdin."

Paul kararsızlık içinde ona baktı. Sonra onu meşgul eden şeyin ne olduğunu söylemeden önce bir motel odasına yerleşmelerini ve Sloan'ın biraz rahatlamasını beklemeye karar verdi.

Nihayet, mazbut görünüşlü bir motelin önünde durdu. İçeri girip, birbirine bitişik iki oda kiraladı. Kızı oda kapısının önünde bıraktı.

"Telefon etmem gerek," dedi. "Ondan sonra konuşuruz."

Sloan bir şey söylemedi. Anahtarı oda kapısının kilidine sokup kapıyı açtı. İçeri girip kapıyı aralık bıraktı.

Odaya girince, televizyonu açıp CNN'i buldu. Federal ajanların Noah'ın teknelerine üşüşmelerini gösteren bir açık hava belgeseli sunar gibiydiler. Noah'ı yasadışı silahların taşımacılığını ve ticaretini yaparak para kazanan bir cani gibi sunuyorlardı. Bir ara Paul gözüne çarptı.

Paul içeri girdiğinde, Sloan, yatağın yanında durmuş, hâlâ onun, Noah'ın teknelerine düzenlediği baskınla ilgili haber görüntülerini seyretmekteydi.

Kızı teskin etmek ister gibi, "Neler hissettiğini tahmin edebiliyorum," dedi.

Kızın kolları yanlarına düştü. Kendisine döndüğünde, Paul onun yüzünde tanıyamadığı bir ifade gördü.

Anlamsız bir sesle, "Bir şey buldunuz mu?" diye sordu.

Paul, "Hayır, henüz bulamadık," diye itiraf etti. Sonra içini çekerek, "Bütün bunlar için beni parçalamak istediğini biliyorum," dedi. "Eğer seni rahatlatacaksa yap."

Kız, "Hayır," dedi. "Ama, bu, kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilir..."

Paul'ün çenesine şiddetli bir yumruk patlattı. Adamın başı geriye gitti ve sendeledi.

Düşmemek için tek eliyle duvara tutunurken, diğer eliyle çenesini sıvazladı. Bu kadar ufak tefek bir kadın için son derece kuvvetliydi. Öne doğru bir adım daha attı. Paul duyduğu acı, hayranlık ve tedirginlik duygularının karışımını yaşıyordu.

Elini havaya kaldırarak, "Yeter," dedi. "Bu kadarı yeter! Bunu unutabilirim, ama ikincisini hayır."

Öfkesini yeterince alamayan kız, onun gözleri önünde eriyordu sanki. Karyolanın ayak ucuna çöktü, kollarını midesinin üstünde kavuşturdu ve fiziksel bütünlüğünü korumak ister gibi öne arkaya sallanmaya başladı. Saçları önüne doğru düşüp yüzünün iki yanını örttü; omuzları sarsılmaya başladı.

Kızın bu sessiz, kederli ağlayışı, Paul'e, onun sağ yumruğundan daha ağır geldi.

"Ne yapıp edip işleri düzeltmeye çalışacağım," dedi.

Sloan, sallanmayı bırakıp yaşlarla ıslanmış yüzünü ona çevirdi.

Sesi hıçkırıklarla boğuklaşmıştı.

"Kimin için?" diye sordu. "Kime karşı?" Noah için mi işleri düzeltmeye çalışacaksın? Senin yaptıklarını öğrenmeden önce, benim hapse girmemi önlemek için yeri göğü inletiyordu. Bir saat sonra, benden o kadar nefret etmişti ki, telefonu yüzüme kapattı ve beni hapiste bıraktı."

"Buna karşı elimden bir şey gelmez."

Kız öfke içinde haykırdı, "Elinden ne gelir? Ailenin adını bütün haber bültenlerinde rezil edişimi Paris'e unutturabilir misin? Ona, evinden elimde kelepçelerle çıkarılışımı unutturabilir misin? Ben dedektifler tarafından götürülürken o çığlık çığlığa bağırıyordu. İşitiyor musun? Çığlık çığlığa bağırıyordu!"

Paul'e göre Paris, Akademi Ödülü alacak kadar iyi bir oyuncuydu. Ama bunu Sloan'a söylemedi, çünkü inanmayacağını biliyordu. Kendisine kalsa, Paris işlediği cinayetten ötürü kız kardeşinin tutuklanması karşısında ancak rahatlamış olabilirdi. Sloan cinayet zanlısı olduğu süre içinde, Paris'in tatlı, saf, yardımsever kardeş rolünü oynamayı mı tercih edeceğini, yoksa bu işe karışmamaya mı karar vereceğini kestiremiyordu. Sloan'ın üzülmemesi için, kızın birinci yolu seçmesini temenni ediyordu. Eve dönmesine izin verirlerse, Sloan için işler biraz olsun kolaylaşacaktı.

Başıyla yatağın yanındaki telefonu işaret etti.

"Ara onu," dedi. "Başına gelenlere düşündüğün kadar üzüldüyse, hemen eve dönmeni isteyebilir."

Paul, Paris'in katil olduğunu düşündüğü zaman kendisini ne kadar kötü hissettiyse, Sloan'ın gözleri umutla parlayarak telefona uzanırken ki kararsız hali karşısında da o kadar kötü hissetti.

Telefon konuşması çok kısa sürdü ve görüşme sona erdiğinde Sloan'ın gözlerindeki umut kaybolmuştu.

Paul'e baktı. Sesi ölü gibiydi.

"Gary Dishler, Paris'le, Carter'ın bir daha beni görmek ya da benimle konuşmak istemediklerini söyledi. Birazdan, eşyalarımızı kapının önüne bırakacak. Eğer yarım saat içinde almazsak, sabahleyin çöpçüye verilecekmiş."

Paul, birden, iki eliyle Paris'in ince, narin boğazını sıkmak ve onu boğarak öldürmek için karşı koyulması çok zor bir arzu duydu.

"Ben gidip alırım," dedi.

Sloan başını salladı ve yorgun bir tavırla telefona uzandı.

"Annemle Sara'yı arayacağım," dedi. "Olanları duymuşlarsa akılları başlarından gitmiştir."

Cinayet masasının malikânedeki işi henüz bitmemişti. İki polis aracı girişte durduğuna göre, besbelli yorgun düşüp dinlenmeye çekilmişlerdi. Paul, babasınında aynı durumda olduğunu memnuniyetle gördü. Bahçe kapısını çaldığında Gary Dishler cevap verdi.

Paul eşyaları aldıktan sonra evin kapısını çaldı.

Dishler taş gibi bir yüzle kapıyı açtı.

"Sloan Reynolds'a bir süre önce söylediğim gibi, kendisi burada istenmiyor. Siz de."

Gary kapıyı kapatırken, Paul, sağ eliyle kapıyı tuttu, diğer eliyle de kimliğini adamın burnuna dayadı. Gary'nin onun FBI ajanı olduğunu bildiğinden kuşkusu yoktu. Kimliğini göstermesi ise otoritesini kullanmak istemesindendi.

Kimliğini Dishler'in göz hizasında tutmaya devam ederek, "Formalite tamam olduğuna göre, Bayan Paris Reynolds ile görüşmek istiyorum," dedi.

"FBI'ın otoritesi burada geçmez."

"Burada FBI'da çalışan birini ilgilendiren bir cinayet işlendi. Şimdi Paris'i buraya getirecek misin, yoksa arabaya gidip, bir telefon ederek, bir saate kalmadan burayı FBI ajanlarıyla doldurmamı mı istiyorsun?"

Dishler bir an durdu. Sonra, "Bir dakika bekleyin," dedi.

Kapıyı hızla kapattı.

Kapı tekrar açıldığında, Paris eşikte belirdi. Açık renk brokar bir sabahlık giymişti. Yüzü, soğuk, güzel bir maske gibiydi.

"Herkese yeterince zarar vermediniz mi?" dedi.

Paul, tavrını hiç değiştirmedi. Kıza arkasında özel telefon numarası olan kartını uzattı.

"Konuşmak istersen beni bu numaradan bulabilirsin."

Kız, soylu burnunun üzerinden ona baktı.

"Ne hakkında?"

"Büyük büyükanneni neden öldürdüğünle ilgili olarak."

Paul o gece ikinci kez bir kadın tarafından savunmasız yakalandı. Paris'in eli genç adamın yüzünde şaklādı. Sonra da kapıyı çarparak kapattı.

KIRK BEŞ

Paul, ertesi sabah, Sloan'a, "Bell Harbor'a dönmeden Maitland'la görüşmeyi deneyecek misin?" diye sordu.

Sloan, bir önceki gece olduğu kadar solgun ve kederli görünüyordu. Sanki artık Paul'e kızacak kadar bile gücü yoktu. Paul ise, bundan dolayı kendisini daha da suçlu hissediyordu.

Kız, tuvalet malzemelerinin bulunduğu çantayı bavulun içine koyup fermuarı kapattı.

Paul'e bakmadan, "Deneyeceğim ama bir işe yarayacağını sanmıyorum," dedi.

Zaten, oda kapısını açtığı an hariç, Paul'ün yüzüne hiç bakmamıştı.

"Bütün bunlardan dolayı kendimi çok kötü hissettiğimi öğrenmek seni biraz olsun rahatlatır mıydı?"

"Senin duyguların beni hiç ilgilendirmiyor."

Bunu işitmek Paul'ü o kadar üzdü ki bu duruma kendisi de inanamadı. Kız ona güvenmiş ve görevini yapmıştı. Paul ona büyük bir yakınlık duyuyordu.

"Peki, neden Carter'ın peşinde olduğumu ve beni buraya sürükleyen şeyin ne olduğunu öğrenmek seni biraz rahatlatır mıydı?"

"Daha önce bilmediğim şeyleri bana şimdi söylemenin yararı ne?"

"Şimdi bilmeni istiyorum."

Sloan, ilk kez ona baktı. Sonra, yine gözlerini kaçırdı ve omuzlarını silkti.

Paul, onu kolundan tutarak yatağın üstüne oturmaya zorladı. Kendisi de onun karşısında bir sandalyeye oturdu.

"Carter'ın Reynolds Bankası ve Fonuna nakit para yatıran bir Güney Amerika uyuşturucu kartelinin parasını akladığını biliyorum. Nakit para kabul ediliyor, hayali hesaplara yatıyor, bunlar kayıtlara geçmeden telgrafla kartelin offshore bankalarındaki hesaplarına aktarılıyor. Orada, güzel, temiz para haline geliyor. Harcanmaya hazır."

Kız, adamın içini ürperten bir bakışla onun gözlerinin içine baktı.

"Bütün bunları bilmiyorsun. Sadece böyle olduğunu düşünüyorsun. Hepsi bu. Eğer elinde delil olsaydı telefonları dinletir, arama emri çıkartırdın."

"Muhbirimiz, bize delilleri vereceği gün garip bir kazaya uğradı. Karşımızdaki kartel bir hayvanlar sürüsü. Ama rakiplerinden daha kurnaz bir sürü. Buradaki yasal işlerini yürütmek için saygın hukuk kuruluşlarıyla anlaşmaları var. Yavaş yavaş siyasal güce de sahip oluyorlar. Senatör Meade onların özel bir arkadaşıdır. Carter'ı alaşağı etmek istiyorum ama asıl istediğim, onun kartelle olan ilişkisini ortaya çıkarmak."

"Bütün bunların Noah'la ne ilgisi var?"

"Maitland Reynolds Bank'ın en büyük müşterisi. Bu bankada sayısız hesabı var. Aynı zamanda, düzenli bir şekilde Orta ve Güney Amerika'ya gidip gelen tekneleri var."

Sloan, acı acı alay etti. "Holland America seferleri de öyle..."

Paul onun alaycı sözlerini duymazdan geldi.

"Bu limanlarda Maitland'ın iş yaptığı bazı şüphe çekici kişiler var."

Sloan karşı çıkarak, "Bunlar bilinen caniler mi?" dedi.

"Hayır, ama bu konuda tartışmak istemiyorum. Esas konudan ayrılmayalım. Birisinin kartelin nakit parasını Birleşik Amerika'ya sokup, Reynolds Bank'a yatırması gerek. Bana kalırsa bu işi Maitland yapıyor. Aynı zamanda, onun zaman zaman paranın yanı sıra uyuşturucu da getirdiğini düşünüyorum."

Sloan, yavaşça başını sallayıp ayağa kalktı. Bavulu ile el çantasını aldı.

Paul, "Bunların hiçbirine inanmıyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Noah'la ilgili olanlara hayır. Carter'ı bilmiyorum."

Kız kapıya yöneldi.

"Sana teslim edilerek salıverildim. Ama hâlâ cinayet zanlısıyım. Bununla ilgilenirsen memnun olurum," dedi.

Paul ayağa kalktı ve çaresizlik içinde ona baktı. Kızın öyle sessiz bir hali vardı ve Paul'den öylesine tiksiniyordu ki, genç adam, kendini pis bir sürüngen gibi hissetti.

Sloan, "Hoşça kal," dedi.

Paul söyleyecek bir şey bulamadığı için sessizce başını sallamakla yetindi.

KIRK ALTI

Palm Beach'deki malikânelerin çoğunun bahçe kapısında elektrikli güvenlik donanımları vardı. Bu sayede istenmeyen konukların evin kapısına ulaşması önlenmiş oluyordu.

Sloan'ın korktuğu başına geldi. Bahçe kapısının önünde, kiralık arabasının içinde beklerken, Bayan Snowden ona durumu bildirdi.

Noah'ın sekreteri, soyadını hatırlatan buz gibi bir sesle ona şöyle dedi: "Bir kere daha Maitland ailesinin mülklerine yaklaşacak olursanız, Bay Maitland, polise baş vurmayacak, bu işi kendisi halledecek. Size böyle söylemem emredildi."

Sonra durakladı. Başka bir şey söylemesinin gerekli olup olmadığını düşündü. Sonra besbelli gerekli olduğuna karar vermiş olacak ki, "Yerinizde olsam denemezdim," dedi. "Güle güle."

Sloan, Bayan Snowden'ın içerideki televizyon ekranından kendisini ağlarken görmesine engel olmak için gözyaşlarına hâkim oldu. Arabayı geri vitese takarak geri dönmeye hazırlandı. Tam bu sırada, Courtney'in evin girişindeki merdivenleri koşarak inip kendisine doğru gelmekte olduğunu gördü.

Sloan, arabadan inip bahçe kapısına doğru yürüdü. Courtney, kapının öteki tarafında durdu ve Sloan'a aşağılayan bakışlaria baktı.

Öfke saçan bir sesle, "Bunu nasıl yapabildin?" diye haykırdı. "Biz sana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadık."

Sloan, üzüntülü bir sesle, "Ne düşündüğünü tahmin edebiliyo-

rum," dedi. "Ama, ister inan ister inanma, benim bu işten haberim yoktu." Sözlerine devam edebilmek için yutkundu. "Ailenizi çok sevmiştim. Ayrı ayrı hepinizi..."

Courtney'in gri gözleri o kadar Noah'a benziyordu ki, Sloan, kendisine düşmanca baksalar da, bu gözleri daha sonra iyice hatırlayabilmek için belleğine yerleştirmeye çalışıyordu.

"Bunlara inanacak kadar aptal değilim."

Sloan, bu ithamı başını sallayarak kabul etti.

"Haklısın," dedi.

Arkasını dönüp arabaya girmek üzereyken aklına bir şey geldi. Gözyaşlarıyla mücadele ederek, tekrar Courtney'e döndü.

"Beni casusluğun yanı sıra cinayetle de itham etmediğin için teşekkür ederim." dedi.

Courtney, bu sözler karşısında ilgisizce omuz silkti.

"Senin Edith'i öldürdüğüne inanacak kadar aptal değilim."

Konuşulacak bir şey kalmadığı için, Sloan tekrar arabaya yöneldi. Ama Courtney'in söyleyecekleri bitmemişti.

"Bugün okula gitmeyip evde kaldım, çünkü senin geleceğini tahmin etmiştim. Ama hiç gelmesen daha iyi olurdu. Noah evde olmadığı için şanslısın. Sadece kızgın değil, senden nefret ediyor."

Sloan başını salladı.

"Anlıyorum," dedi. "Ne dersin, bir süre sonra unutur mu acaba?"

Courtney ona arkasını döndü ve eve doğru yürürken, "Hiç ümit yok!" dedi.

Küçük kız, Sloan arabayı hareket ettirene kadar bekledi. Sonra, dönüp onun uzaklaşmasını seyrederken, geri geri eve doğru yürümeye devam etti. Avuçlarını gözlerine bastırarak gözyaşlarına engel olmaya çalışıyordu.

KIRK YEDİ

Sloan, Bell Harbor'a doğru araba sürerken, yol boyunca o kadar sıkıntılıydı ki, tutuklanması haberinin, oradaki hayatı ve mesleği üzerinde ne gibi etkileri olabileceğini hiç düşünmedi. Ama evine vardıktan sonraki birkaç saat içinde, bunu, kuşkuya yer kalmayacak şekilde anladı.

Geldiğini haber vermek için, Lydia'nın dükkânından annesini aradığında, Kimberley, Lydia'nın şikâyetlerini hiçe sayarak, "özel nedenleri" olduğunu söyleyip günün geri kalan bölümü için izin aldı.

Sara, önemli bir müşterisiyle toplantıdaydı. Bu toplantıyı yarıda keserek Sloan'ın annesinden hemen sonra geldi. İkisi de ona hasta muamelesi yapıyorlardı. İştahını yerine getirmek ve moralini düzeltmek için yemek ve şekerlemeler getirmişlerdi.

Sloan, bunu sağlıksız göründüğü için yaptıklarını anlayamadı. Kucağına bir minder almış, iki koluyla ona sarılmış, kanepenin bir köşesine kıvrılıp oturmuştu. Onlara cinayet hakkında bütün bildiklerini anlattı.

İkisi de, Noah'ın teknesine yapılan baskınla ilgili televizyon haberlerinde Paul'ü görmüş ve tanımışlardı. Sloan, onlara Paul'le ilişkisi hakkındaki gerçekleri söylemekte sakınca görmedi. Ancak, annesini üzmemek için, Paul'le birlikte Palm Beach'de Noah Maitland hakkında araştırma yaptıklarını söyledi ve Carter'ı olayın dışında bıraktı. Onlara Carter ve Paris'den tanıştığı diğer in-

sanlardan ve orada yaptıklarından söz etti. Ama Noah ile yaşadığı kısa aşk macerasından söz etmedi. Onun hakkında ne söyleyeceğini bilemediği gibi, bu konuya değinecek olursa gözyaşlarına boğulmaktan korkuyordu.

Söyleyecekleri bittiği zaman, Kimberley ona çay yapmak için, mutfağa geçti. Sara da onun keyfini getirmek için gevezeliğe başladı, ama bu fena halde geri tepti.

Arkadaşı, şakacıktan, "Beyaz Atlı Prense rastlamadın mı?" diye sordu.

Sloan, kendine hâkim olmaya çalıştı.

"Şey...ben...yani evet!"

"Kaç tane?"

"Fazla değil. Bir tane."

"Sadece bir tane mi? Palm Beach'de bir sürü Beyaz Atlı Prens olmalı. Pek çevrene bakmadın galiba."

Sloan gözlerini kapadı ve kendisine doğru gelen köşeli çenesi ve yanık bir teni olan, çok güzel bir çift gri göz ve ısrarlı bir ağız gördü.

Yutkundu. "Bu sözünü ettiğim tam anlamıyla bir Beyaz Atlı Prens'di."

"Tanıştın mı?"

Sloan, zayıf bir sesle, "Ah evet," dedi. "Onunla tanıştım."

"Peki onunla buluştun mu?"

"Evet, buluştum."

Sara, ısrar etti. "Ve?"

Sloan boğazını temizledi. Sesi fısıltıya dönüştü.

"Birbirimizden hoşlandık."

Sloan'ın yüz ifadesi ve ses tonu karşısında Sara'nın tebessümü kayboldu.

"Birbirinizden ne kadar hoşlandınız?"

Sloan, yanağını kucağındaki yastığa dayadı ve tekrar yutkundu.

"Çok hoşlandık."

"Bu Beyaz Atlı Prens'in adı var mı?"

"Noah Maitland."

Sara, "Noah Maitland mı? Noah Maitland, öyle mi?" diye tekraraladı.

Bell Harbor sakinlerinden bir çoğu gibi, Sara da, Palm Beach Daily News gazetesine aboneydi ve sosyete haberlerini düzenli olarak okurdu.

Kısa bir duraklamadan sonra, "Bana bak," dedi. "Eğer o silah kaçakçısı olmasaydı da sen onu istemezdin. Gördüğüm kadarıyla, her resimde yanında bir başka zengin ve gösterişli kadın vardı. Hiçbiriyle devamlı bir ilişkiye girmediği anlaşılıyor."

Sloan cevap vermeye fırsat bulamadan, annesi elinde çay tepsisiyle mutfaktan çıktı ve söze karıştı. Sesi yumuşak ama kararlıydı.

"Bana kalırsa, Sloan, her şeyin düzeleceği konusunda ümidini yitirmemeli. Edith'in katili bulunacak ve o zaman, Carter ile Paris, masum olduğunu anlayıp onu affedecekler. Şu ana kadar kimse Maitland'ın teknelerinde yasadışı bir şey bulunduğunu söylemedi. Onun masum olduğundan eminim. Aksi halde, Sloan, hiçbir zaman..." Mutsuz kızına bir göz attıktan sonra, güvenli bir şekilde devam etti. "Aksi halde, Sloan hiçbir zaman ona âşık olmazdı... Onun masumiyeti konusunda da gerçek ortaya çıkacak. O zaman, Sloan ondan özür dileyebilir. Onun iyi kalpli ve şefkatli bir beyefendi olduğundan eminim. Durumu anlayışla karşılayıp onu affedecektir." Sloan'a baktı. "Öyle değil mi, hayatım?"

Sloan, Noah'la son telefon konuşmasını hatırladı ve yaşlarla dolan gözlerini annesine çevirdi.

"Hayır."

Birkaç dakika sonra, Sloan içinde bulunduğu ruhsal durumdan kurtulmak için acil önlem almak zorunda olduğunu hissetti.

Telefonu eline alıp karakolu aradı.

Çavuş Caruso'ya, "Matt, ben Sloan," dedi."Eğer ihtiyaç varsa, pazartesi yerine yarın dönmek istiyorum."

Matt, "Bell Harbor'da mısın?" diye sordu.

Kızın döndüğünü öğrenince de ertesi sabah gelmesini söyledi. "Umarım Komiser Ingersoll sorun çıkarmaz. Sonuçta, kız cinayetle itham edildi."

Jess ayağa kalktı.

"Caruso, sen bir eşeksin."

Caruso onun arkasından seslendi, "Nereye gidiyorsun?"

Jess, "Beni aramak istersen, telsizden bulabilirsin," cevabını verdi.

Sonra, dışarı çıkmadan, telsizcinin önünde durdu ve "Sloan dönmüş," dedi. "Evde."

Jess arabasına varmadan, telsizci, haberi o anda Bell Harbor'da görevli olan bütün polislere ulaştırmıştı.

On dakika içinde, bir sürü polis aracı Sloan'ın evinin önüne dizilmeye başladı. Önce Jess geldi ve kapıyı Sara açtı. Kumsaldaki barbekü partisinden sonra Sara'nın kapısına geldiğinden beri hiç karşılaşmamışlardı. Kız onu görünce sendeledi.

Jess, "Bir dakika gel,"diye buyurdu.

Sonra onu kapının dışına çekti ve sordu: "Kendisini nasıl hissediyor?"

Sara, büyük bir ciddiyetle, "İyi" dedi. "Mükemmel."

Jess kanmamıştı. "Gerçekten iyi mi?"

"Orta."

Adam, bunu bekliyormuş gibi, başını salladı. Sonra Sara'nın ondan hiç beklemediği veya yapmasını isteyeceği en son şeyi yaptı. Elini uzatıp kızın çenesini tuttu ve yukarı kaldırdı. Gülümsemesi erkeksi olmaktan uzak ve içtendi.

"Birbirimize duyduğumuz öfkeyi, onun hatırı için, bir süre unutabilir miyiz?"

Sara sıkıntıyla başını salladı ve onun yüzünde gördüğü samimiyete şaşırarak, "Böyle olmasını ben de isterim, Jess," dedi.

Günün geri kalan bölümünde, birçok polis aracı Sloan'ın evinin önünde durdu ve biraz kaldıktan sonra gittiler. Sloan'ın güvenlik güçlerinde çalışan arkadaşları, ziyaretleri için çeşitli bahaneler uydurarak, onu ziyaret ettiler. kutu kutu pizza ve yığınla sandviç getirip oturma odasındaki masanın üstüne koydular.

Sloan, ziyaretlerinin gerçek sebebini biliyordu.

Onun yanında olduklarını göstermek ve moralini yükseltmek için uğramışlardı.

Bu, gerçekten de kız uykuya yatana kadar işe yaradı. Ancak, tek başına yatağına girdiğinde, Noah'ı hatırlamasına hiçbir engel

kalmamıştı. Uykuya dalana kadar, seviştikten sonra yan yana yatışlarını düşündü. Başını onun omzuna koyar, Noah'da onu sürekli okşardı. Bu, ikisi de uyuyana kadar, ya da yeniden sevişmeye başlayana kadar sürerdi,

KIRK SEKİZ

Dedektif Cagle ile Dedektif Flynn'ın kibar konuşmaları, Paris'i hiç mi hiç kandıramamıştı. Büyük annesinin cenaze töreninin ertesi günü oturma odasına yerleşmişler, Paris'e ninesini öldürdüğünü itiraf ettirmeye uğraşıyorlar, ağzından bu konuda bir laf almaya çalışıyorlardı.

Flynn şöyle diyordu, "Eminim içinde bulunduğumuz durumu anlıyorsunuzdur. Şunu söylemek istiyorum ki, Sloan, eğer Bayan Reynolds'ı öldürmüş olsa, silahının üstündeki parmak izlerini temizleyip onu kolayca bulabileceğimiz bir yere saklamazdı. Neden bunu yapsın? Kendi silahının üzerindeki parmak izleri onu suçlu çıkarmazdı ki. Silah onu şüpheli duruma düşürdü, çünkü yaşlı Bayan Reynolds'ı öldüren kurşun bu silahtan çıkmıştı."

Paris, "Size daha önce söyledim," dedi. "Bu sorunun cevabını bilmiyorum."

"Sloan, Bayan Reynolds'ın öldürüldüğü gecenin ertesi sabahında silahını kontrol ettiğini ve koyduğu yerde bulduğunu söylüyor. Yani henüz yeri değiştirilmemiş. Sizce onu oraya başka biri koymuş olabilir mi?"

Paris, öfkeli bir sesle, "Kim koymuş olabilir?" dedi. "Hizmetçileri göndermiştiniz. Evde, babam, ben, Paul Richardson ve Sloan'dan başka, bir tek Gary Dishler vardı."

Cagle söze karıştı. "Kafamızı karıştıran da bu."

Paris, "Öyle olmalı. Besbelli, Paul Richardson ya da Sloan'ın katili olabileceğini düşünmüyorsunuz." diye atıldı.

"Richardson FBI'da çalışıyor ve bu cinayeti işlemesi için hiçbir neden yok. Kız kardeşinizin bir polis olarak sicili tertemiz ve o da Richardson'ın emrinde çalışıyordu. İnanın, bu gerçekler olmasa, kardeşiniz ömür boyu hapiste yatardı. Şimdi bakalım geriye kimler kalıyor... Büyükanneyi mezara, Sloan'ı ceza evine göndermekte, kimin çıkarı olabilir ve ortalıkta, o silahı yatağın altına koyabilecek kimler vardı?"

Paris, konuşmanın bittiğini belirtmek için ayağa kalktı ve koridorda dolaşıp durmakta olan, Nordstrom'a işaret etti. Kendisine kötü davranan insanlara kibar davranmaktan bıkmıştı.

Buz gibi soğuk bir sesle, "Nordstrom," dedi. "Lütfen bu beylere kapıyı göster ve arkalarından kilitle. Bir daha bahçe kapısından içeri girmelerini istemiyorum."

Flynn, dostça davranmaktan vazgeçti.

"İçeri girmek için mahkeme kararı çıkarabiliriz," dedi.

Paris, başıyla kapıyı işaret etti.

"Çıkarın öyleyse," dedi. "Ama şimdi lütfen gidin ve elinizde böyle bir karar olmadan lütfen bir daha buraya gelmeyin."

Ön kapı arkalarından kapandığı zaman, Cagle, buruk bir gülümsemeyle Flynn'a baktı.

"Defolun demenin kibarcasıydı bu, herhalde," dedi.

"Evet. Bahse girerim ki, şu Glock'u büyükannesinin göğsüne dayayıp tetiği çekerken de aynı derecede kibardı!"

Paris'in, kibarlık edecek hali yoktu. Oturma odasında bir aşağı bir yukarı ağır ağır gidip geliyor, katilin kim olabileceğini düşünüyordu. Paul Richardson ile Sloan'dan kuşkulanmamak konusunda polisler kadar istekli değildi. Paul'ün yalancı ve sahtekâr olduğu açıkça belliydi. İnsanları acımasızca kullanabilen biriydi o. Silah kullanmayı biliyordu ve kendi yaptığı bir şeyi başkası yapmış gibi gösterebilirdi. Kalpsiz bir adamdı. Paris'in kalbini kırmıştı. Ancak bir sorun vardı... Paul, büyükanneyi Paris'in öldürdüğüne içtenlikle inanıyordu.

Sloan da onun kadar sahtekâr ve kalpsizdi. Paris'e kendisini sevecen bir kardeş gibi göstermiş, onu buna inandırmayı ve kendini sevdirmeyi başarmıştı. Paris'in kafasını anneleriyle ilgili yürek paralayıcı hikâyelerle doldurmuştu. O kadar ki, genç kız, Bell Harbor'daki ailenin bir parçası olmaya özenmişti. Bütün bunlara

rağmen, Sloan'ın, Palm Beach davetini, Noah'ı el birliğiyle mahvetmek için, çevreye bir FBI ajanı sokmak amacıyla kabul ettiğini anlamak güç değildi.

Zonklamakta olan şakaklarını bilinçsizce ovuşturdu. Dedektiflerin söylediklerini ve sözlerinin altında gizli olanları tekrar gözden geçirdi. Sloan'ın gerçeği söylediğinden ve katilin silahı yatağın altına koyan şahıs olduğundan kesinlikle emin görünüyorlardı. Polis, bu kişinin Paul ya da Sloan olmadığından emindi. Paris ise babası veya kendisi olmadığını biliyordu.

Bu durumda geriye sadece Gary Dishler kalıyordu.

İlk bakışta bu fikir Paris'e çok saçma geldi. Ama düşündükçe, Dishler'den ne kadar az hoşlandığını fark etti. Birkaç yıl önce babasının yanında çalışmaya başladığında işinin sınırları açıkça belliydi. Ama, zaman geçtikçe evin içinde her şey ondan sorulur oldu. Genel olarak Carter'a saygılı davranırdı, ama Paris birkaç kez, babasıyla, değişik ve samimi bir ses tonuyla babasıyla konuştuğunu duyup çok şaşırmıştı. Bir kez de, masasının üstünde duran kâğıtları elledığı için, bir hizmetçiye kızmış, bar bar bağırıp azarladıktan sonra, kadıncağızı hemen kovmuştu.

Paris düşündükçe, Dishler ona giderek daha tatsız ve sevimsiz görünüyordu. Büyükanneye kötülük etmesi için bir neden bulamıyordu, ama bunu yapabilecek biri olduğu da kesindi.

Carter, ikinci kattaki geniş çalışma odasında, başsağlığı mektuplarını gözden geçiriyordu. Ofisin bir yanında Gary Dishler'in çalışma odası, diğer tarafında da babasının yatak odası vardı. Arada, bu üç odayı birbirine bağlayan kapılar vardı. Gary Dishler'in ofisinin koridora açılan kapısı kapalı değildi. Ama, Carter'ın odasına açılan kapı kapalıydı. Paris babasının ofisine girdi ve söyleyeceklerini kimsenin duymaması için kapıyı sıkıca kapattı.

Elinden geldiğince sakin bir sesle, "Bir sorun var," dedi.

Carter yeni bir zarf açarken, "Nedir?" diye sordu.

Paris, masanın yanındaki koltuğa oturdu.

"Gary'nin büyükanne hakkında ne hissettiğini biliyor musun? Büyükanne ara sıra ona kaba davranırdı."

Carter bir filozof edasıyla, "Büyükanne zaman zaman herkese kaba davranırdı," dedi. "Bunun Gary ile ne ilgisi var?"

Paris, güç kazanmak ister gibi, derin bir nefes aldı.

"Biraz önce polis buradaydı," dedi. "Onlar, silahı Sloan'ın yatağının altına koyan kişinin büyükannenin katili olduğuna inanıyorlar. Ve bu kişinin Paul ya da Sloan olmadığından eminler."

"Bunlarla kafanı yorma, Paris. Bırak katili polis bulsun."

"Buna vaktimiz yok."

Carter, başını kaldırdı ve kaşlarını çatarak kızına baktı.

"Bu da ne demek?"

"Çünkü polis cinayeti benim işlediğime inanıyor. Bunu yapmak için nedenlerim ve her türlü imkânım vardı."

"Bu çok saçma! Delice bir şey!"

"İnsanın yapmadığı bir şey için ceza evine girmesi de çok saçma. Ama bu insanların başına gelebiliyor. Büyükannenin öldürüldüğünün ertesi günü silahı yatağın altına saklamış olabilecek tek bir kişi var. O da Gary Dishler. Ceset bulunduktan sonra, Sloan, Paul, sen ve benden başka, polisin evde kalmasına izin verdiği tek kişi o. Bu işi sen ve ben yapmadığımıza göre, geriye Gary kalıyor."

Paris sözlerini bitirirken, babasının yüzünde garip bir ifade gördü. Korkuya benzer bir şey, ama bu çok kısa bir an sürdüğü için, kız, emin olamadı.

"Polis onu sorguya çekme zahmetine bile katlanmayacak. Sanırım, beni tutuklayacaklar. Özel dedektifler tutmamız gerekecek. Bir de, bana bir avukat bulmalıyız."

Kız ayağa kalkarken, Carter'in yüzünde korku değil, öfke belirtileri vardı.

"İkisini de hallederiz," dedi.

Dalgın bir ifadeyle başını salladı. Paris odadan çıktı. Merdivenlerden aşağı inmeye başlamıştı ki bir kapının kapandığını işitti. Durdu ve geri dönüp yavaşça yukarı çıkmaya başladı. Babasının oda kapısı hâlâ açıktı, ama Gary'nin kapısı kapanmıştı. Paris, babasının özel dedektif ve avukat bulmakla onu görevlendirmek için odasına geçmiş olabileceğini düşünerek belli belirsiz inledi. Sonra, babasının yüzündeki öfkeli ifadeyi hatırladı ve gerçeği onun ağzından almak istemiş olabileceği aklına geldi.

Babasının başına gelebilecek herhangi bir şey Paris'i o kadar

korkuttu ki hayatı boyunca kendisine öğretilmiş olan terbiye kurallarını unuttu. Babasının ofisine girdi ve telefonu eline alıp Gary'nin numarasını çevirdi.

Gary hemen cevap verdi.

"Ne var?"

Paris, bir yandan, babasının telefonundaki üç tuşuna sıkı sıkı basıyordu.

"Gary, sen misin? Ah, özür dilerim. Mutfağı arıyordum."

Üç tuşuna basıldığında, diğer odada konuşulanlar dinlenebiliyordu.

Dishler, "Otuz ikiyi çevireceksiniz," dedi ve telefonu kapattı.

Gary, yeni telefon sistemini bizzat seçmiş ve babası geçirdiği kalp krizinden sonra iyileşme dönemindeyken, ayrıntıları Paris'e anlatmış, bu arada diğer odaların nasıl dinleneceğini göstermişti. Şimdi, Paris, sistemine yeni bir yön veriyordu. Gary'nin odasındaki konuşmalar mikrofondan yayılıyor ve Paris, kulaklarına inanamayarak dinliyordu. Şaşkınlığı giderek dehşete, daha sonra da korkuya dönüştü.

Gary, Paris'in daha önce hiç duymadığı bir ses tonuyla, "Sana sakin ol dedim, Carter," diyordu. "Ne diyorsun?"

"Ne dediğimi duydun. Kızım biraz önce bana Edith'in öldürülmesinden sorumlu olarak tutuklanmak üzere olduğunu söyledi."

Dishler, boşu boşuna "Hangi kızın?" diye sordu.

Carter, sert bir sesle, "Bana göre tek bir kızım var," dedi. "O da silahın yerini senin değiştirdiğin konusunda beni ikna etti. Bu da katilin sen olduğunu gösteriyor."

Gary, Paris'in beklediği gibi şiddetle itiraz edeceğine, mikrofondan yükselen tahta çıtırtısından, Paris onun arkasına dayandığını anladı. Sesi ise şaşırtıcı derecede sakin ve ilgisizdi.

"Önemli bir sorunla karşı karşıyaydın, Carter. Kendilerine durumu aktardığım zaman, ortakların işi hemen kavradılar. Benden, her şey ortaya çıkıp hepimizi mahvetmeden önce müdahale etmemi istediler."

Carter, "Hangi sorun?" dedi.

Ama korkmuş ve savunmaya geçmişti.

Dishler, alay eder gibi, "Yapma canım, hangi sorun olduğunu biliyorsun," diye karşılık verdi. "Sorun, Edith'in hiçbirimiz farkına varmadan vasiyetnamesini değiştirmesiydi. Servetinden bir dilimi Sloan'a ayırdı. Bunun büyük bir bölümü de Hannover Trust'dı. Hannover Trust'dan Sloan'a düşen on beş milyon dolardı. Ama, Hannover Trust'un kasasında yalnız beş milyon dolar var. Çünkü sen, Trust'un işlemeye devam etmesi ve başka işlerdeki zararlarını kapatmak için yıllardır onu sömürdün. Haklı mıyım?"

Kısa bir sessizlikten sonra, Paris babasının sesini duydu.

"Sloan'ı parayı Trust'da bırakıp faiziyle yetinmeye ikna edebilirdim. Paris'i ikna ettim."

Bir ses oldu. Paris'e, Gary elini masanın üstüne vurmuş gibi geldi. "Sloan Reynolds, Paris değil. O bir polis. Paranın hepsini almaya karar verir ve sen de bunu ödeyemezsen, dünyayı ayağa kaldırır. Bu işin kokusu sana ve Reynolds Bank'a da bulaşır. Bankadaki ortakların buna izin vermezler."

"Allah belânı versin! Şu adamlardan ortaklarım diye söz etmeyi kes! Onlarla iş anlaşmaları yaptık; ortak değiliz. Seksenlerde bankanın sorunları vardı. O zaman bana kefil olup durumu kurtardılar. Ben de onların parasını aklamayı kabul ettim. Zaman içinde, bazı adamlarını bankadaki önemli mevkilere yerleştirmelerine göz yumduğum gibi, senin varlığına da tahammül ettim. Ama hiç kimse cinayetten söz etmemişti."

"Yapabileceğimiz bir şey yoktu. Edith'in Sloan'ı vasiyetnamesine dahil edeceğini önceden bilseydim, yaşlı kadın onu imzalayamadan, doğal bir ölümle ölürdü. Ama, maalesef, Wilson, uşakların tanıklığıyla, yeni vasiyetnameyi ona imzalatıp evden ayrılmadan önce, hiçbir şeyden haberim olmadı. Durumu öğrenince, hemen ortaklarının fikrine başvurdum. Onlar da avukatlarına danıştılar. Avukatlar, Sloan'ın mirasını alamaması için tek yolun Edith'i öldürmüş olması olacağını söylediler. Ortakların bana bu sorunu halletmemi söylediler."

Paris, babasının, ağzının içinde homurdanarak bir küfür savurduğunu işitti.

Dishler, umursamaz bir sesle, "Bu sadece iş, Carter. Kişisel

bir şey değil. Sloan'ın kendi silahının olması işi sadece kolaylaştırdı."

Carter'ın sesi yenilgiye uğramış birinin fısıltısıydı şimdi.

"Bunu ne zaman öğrendin? Polis olduğunu nereden biliyordun?"

"Zavallı Edith'in vefatından bir gün önce kızına aşağı kattaki İran halıları hakkındaki fikrini sordum. Renkleri tarif ederken bu konuda fazla bilgisi olmadığını hissettim. Bunu, evdeki eşyalar ve dekorasyonla hiç ilgilenmeyişiyle birleştirince kuşkulandım. Bilgisayarın başında geçirdiğim beş dakika, onun polis olduğunu öğrenmem için yeterli oldu. Tek bir telefonla bunun teyidini aldım. Ortaklarının bu konuda plan yapıp benden uygulamamı isteleri ise on beş dakika sürdü."

Sonra, tedirgin bir sesle ekledi:

"Silahı sakladığı yerde bulmak için yarım saat harcadım. Şimdi bu tatsız konuşmayı bitirebilir miyiz?"

Paris, bitişik odadan, babasının gergin sesini duydu.

"Ya Paris ne olacak? Şimdi onu tutuklayacaklar."

"Biliyorsun ki buna asla izin vermem. Bu akşam Sloan'ın işini bitirecekler ve mesele çözümlenecek."

"Nasıl?"

"Bilmek istediğinden emin misin?"

Paris'in parmağı hâlâ düğmenin üzerindeydi. Konuşmaları nefesini tutarak dinliyordu. Bir ara parmağını düğmeden çekmeyi düşündü. Ama, hayır, Sloan hakkında söylenenleri duymalıydı. Babası başını sallayarak cevap vermiş olmalıydı. Çünkü Paris onun sesini duymamıştı.

Dishler'in cevabı kızın kanını dondurdu.

"Bu gece, birileri Sloan'ı suçunu itiraf etmesi için -yani büyükanneyi öldürdüğünü- ikna etmeye çalışacak. Daha sonra Sloan vicdan azabıyla yaşayamayacağını anlayınca kendi silahıyla beynini dağıtacak. Kadınlar intihar ederken kendilerini çirkinleştirmekten kaçınırlar. Ama, o bir polis. Böyle şeylere aldırmaz. Kısa yoldan işi halletmeyi tercih edecektir. Ne dersin?"

Paris, parmağını intercom düğmesinden çekti ve babasının ofisini uçarcasına terk etti. Koridor boyunca koşarken sendeliyordu. Babasının yatak odası evin sol kanadının sonunda, kendisininki ise sağ kanadın sonundaydı. Evin iki kanadını birbirinden ayıran koridora inen ana merdivenin yanından geçerken, kucağında bir yığın temiz çarşafla oradan geçmekte olan bir hizmetçiye rastladı ve hemen yavaşladı.

Ne yapacağına henüz karar vermemişti. Duyguları, mantığını zorluyordu. Ancak kafasında gayet berrak olarak iki düşünce vardı. Sloan'ı uyarmalıydı. Bunun için de evden çıkması ve bunu kimseyi kuşkulandırmadan yapması gerekiyordu. Nereye gittiği ve buna neden gerek duyduğu belli olmamalıydı.

Hizmetçiye, "Merhaba, Mary," dedi. "Şimdi hatırladım, manikür randevum vardı. Hemen gitmeliyim."

Odasına gidip çantasını ve araba anahtarlarını kaptı ve kapıya yöneldi. O arada, Paul Richardson'ın kartını, kendisine yaptığı suçlamalar nedeniyle üstlerine bir şikâyet mektubu yazmak amacıyla, çekmeceye saklamış olduğunu hatırladı.

Çekmeceyi açınca kartı gördü. Ama elleri o kadar titriyordu ki iki kere düşürdü.

Nordstrom aşağı katta holdeydi. Ona babasına ileteceği bir şeyler söylemesi gerekiyordu. Akşam yemeğine gelmediği için babasının kuşkulanmasını önleyecek bir şey. Büyükannesinin cenazesinin ertesi günü akşam yemeği saatinde, babasını şüphelendirmeyecek nereye gitmiş olabilirdi?

"Babam Bay Dishler'in yanında. Onu rahatsız etmek istemiyorum. Ona söyler misin, Bayan Meade aradı. Bazı çizimlerim konusunda görüşmek üzere, ona gidiyorum. Biraz toparlanmama yardımcı olacak."Nordstrom, başını salladı.

"Baş üstüne, küçük hanım."

KIRK DOKUZ

Paris, Jaguar'ın telefonunu eline alırken, saate göz attı ve dördü birkaç dakika geçtiğini gördü. Arabayı, hız limitini hesaba katmadan sürecek olursa Bell Harbour'a bir saat, hatta daha az bir süre içinde varabilirdi. Uçakla gitmeye kalksa, bilet almak, Bell Harbour'a vardıktan sonra vasıta bulmak, daha uzun sürecekti. Bu yüzden arabayla gitmeye karar verdi. Her iki halde de hava kararmadan oraya varması mümkün değildi.

Araba telefonunu omzuna yerleştirdi. Bir gözünü trafikten ayırmadan Paul'ün kendisine vermiş olduğu kart vizitin arkasına karaladığı numarayı çevirdi. Elleri hâlâ titriyordu, ama halletmesi gereken önemli ve beklemeye tahammülü olmayan ayrıntılar vardı. Bu onun çözümleyemeyeceği şeyleri düşünmesini engelliyordu.

Paul'ün verdiği numaradan çağrı cihazına benzer sesler geliyordu. Sloan, araba telefonunun numarasını bıraktı. Paul'ün telefonuna hemen cevap vermesini bekliyordu.

Paul, Palm Beach'deki otel odasında oturmuş, FBI'ın Miami Bölgesi sorumlusunun telefon hattının öteki ucundan gelen sözlü hakaretlerini tereddütle dinliyordu. Cep telefonu komodinin üzerindeydi. Telefonla arandığını bildiren küçük ışık yanıp sönmeye başladı. Paul, telefonun çalmaması için uzanıp çağrı cihazı düğmesine bastı... Hattın öteki ucundaki öfkeli adam daha da çok kızmıştı.

"Burada olup bitenlerin farkında mısın, Paul? Bilmem yeterince açık anlatabildim mi... Maitland'ın avukatlarının sadece bugün büroya sundukları şikâyet dilekçesini cevaplandırmak FBI'a iş gücü olarak bir servete mal olacak."

"Bizi neyle itham ediyor?"

Brian McCade acı acı alay ederek, "İyi ki sordun," dedi.

Sonra hattan kâğıt hışırtıları geldi. Besbelli Maitland'ın avukatlarının verdiği dosyaları karıştırıyordu.

"Dur bakalım, bu bizi yasal olmayan arama ve el koymayla suçluyor. Sonra, tuzak hazırlama ithamı var."

Paul, uzun ithamlar listesini sessizce dinliyordu.

McCade sert bir sesle, "Ha, bir de şu var," dedi. "Bu da bizi kötü niyetli beceriksizlikle itham ediyor."

"Bunu daha önce hiç duymamıştım. Beceriksizlik ne zamandan beri suç oldu?"

McCade, sinir içinde, "Maitland'ın avukatları bu yönde karar verdiğinden beri!" dedi. "Avukatlar, bunlardan bazıları ile kanunlara yeni maddelere ekliyor. Bana kalırsa, bu iş Yüksek Mahkeme'ye kadar gidecek."

"Söyleyebileceğim bir şey yok, Brian."

"Evet, var. Bu şikâyetlerden birinde, Maitland, teknelerinde yasal olmayan bir şey bulamadığımız için, resmi, yasal bir özür talep ediyor. Pişman olduğunu söylemeni istiyor."

"Cehennemin dibine kadar yolu var."

"Avukatlarımız yasalar çerçevesinde bir cevap hazırlıyorlar. Ama, bana kalırsa, sen temelde haklı olduğumuza, yani, gemilerdeki malların, biz arama yapmadan önce boşaltıldığına inanıyorsan, böyle bir özür mektubunu göndermeyiz."

Paul, derin bir iç geçirmeden sonra, "Böyle bir şey yapmış olmaları imkânsız," dedi. "Güney Amerika'da Apparition'daki son toplantıdan sonra Maitland uçakla döndü. Gemiyi dönüş yolunda sürekli izledik, Palm Beach'e döndükten sonra da bir an bile gözümüzü üstünden ayırmadık."

"Yani demek istiyorsun ki Güney Amerika'dan gemiye yasadışı herhangi bir şey yüklenmiş olsaydı, elimizden kurtulamazlardı."

Paul başını salladı. Sonra yüksek sesle:

"Doğru," dedi.

"Star Gazer için de aynı şey geçerli, öyle mi?"

"Evet."

"Demek ki, sonuç olarak, Maitland masum."

Paul, yanlış tahminleri ve gereksiz kuşkuları yüzünden mahvettiği özel hayatları düşündü. Ne kadar üzüldüğünü McCade'in anlamasına imkân yoktu.

"Evet, işin özeti bu," dedi. "Ancak, onu mutlaka suçlamak istersek, şu makineli tüfeği parmağımıza dolayabiliriz. Otomatik silah kapsamına girdiği için yasaya aykırı."

"Bu aydınlatıcı gözlemin için sağ ol. Ama, o kahrolası silahın antika olduğunu ve bir saldırganın elinden aldığını unutma. Bu konuda bir diyeceğin var mı?"

Paul, yine içini çekti ve Sloan'ın Maitland'ı nasıl sürekli savunduğunu hatırladı. Besbelli kızın görüşleri kendisininkilerden daha keskindi.

"Maitland'ı ziyaret edip duygularını yumuşatmaya çalışmam işe yarar mı dersin?"

"Adam duygularının okşanmasını istemiyor. Kan istiyor...senin kanını."

Paul, Maitland'a hiç olmazsa, FBI'ın onun hakkında bir soruşturma yürüttüğünden Sloan'ın hiç haberi olmadığını söylemek ve adamı bu konuda ikna etmek istiyordu.

McCade yine öfkelenmişti.

"Maitland'a yaklaşma," dedi. "Bunu yaparsan savunmamızı tehlikeye atmış olursun. Duydun mu, Paul? Bu bir tavsiye değil, bir emir."

"Duydum."

Telefon görüşmesi biter bitmez, Paul'ün Palm Beach'deki adamlarından ikisi ayrı ayrı aradılar. O, her ikisine de ayrıntılı talimatlar verdi. Sonra, bir bardak su aldı ve yatağın yanına götürdü. Bavulunu çıkardı ve eşyalarını toplamaya başladı.

Paris, tam elli dakika Paul'ün kendisini aramasını bekledi. Sonra, bir plan yapması ve tek başına hareket etmesi gerektiğini düşündü. Direksiyonu tutan elleri ter içindeydi. Hız göstergesi

110 mili göstermekteydi. Her an polis tarafından durdurulabilirdi.

Soğukkanlı olması ve düşünmesi gerekiyordu. Sağ eliyle çantasını açtı ve kalem kâğıt aradı. Sonra, araba telefonunu alıp Bell Harbor Bilinmeyen Numaralar Danışmayı çevirdi.

Danışmadaki memur Sloan'ın telefon numarasının bilgiye kapalı olduğunu söyledi.

Paris, "Kimberly Reynolds'ın numarası var mı? diye sordu.

Memur numarayı ve adresi verdi, Paris yazdı.

"Bir de, Bell Harbor Polis Merkezi'nin numarasını rica edeceğim."

Paris yazdı ve önce bu numarayı aradı. Dedektif Sloan Reynolds'ı istedi. Santral memuru telefonu bağladı. Paris, Sloan'ın sesini duymayı sabırsızlıkla beklerken gerginliği gittikçe artıyordu.

Adının Çavuş Caruso olduğunu söyleyen biri telefona cevap verdi.

Paris, "Sloan Reynolds ile görüşmek istiyorum,"dedi.

"Özür dilerim bayan, Sloan Reynolds'ın görevi saat üçte bitti."

"Onu hemen bulmam gerek. Kız kardeşiyim ve acil bir durum var. Ev telefonunu verebilir misiniz?"

"Kız kardeşiniz ve ev telefonu sizde yok, öyle mi?"

"Yanımda yok."

"Özür dilerim, bu kurallara aykırıdır."

Paris, sabrı tükenmiş bir halde, "Beni dinleyin," dedi. "Acil bir durum var. Kardeşimin hayatı tehlikede. Bu akşam birisi onu öldürmeye teşebbüs edecek."

Telefon hattının öteki ucundaki adam, besbelli ona inanmamış, onun bu tür telefon etmeyi huy haline getirmiş bir şarlatan olduğunu düşünmüştü.

"Kendinizden mi söz ediyorsunuz, bayan?"

Paris patladı. "Tabi ki hayır!"

Ama ne isteri nöbetinin ne de öfkelenmenin bu salağı yola getiremeyeceğini hissederek kendini topladı.

"Ben onun kardeşiyim. Sloan Reynolds'ı şahsen tanıyor musunuz?"

"Tabii ki tanıyorum."

"O zaman onun birkaç gün öncesine kadar, Palm Beach'de ailesinin yanında olduğunu da biliyorsunuzdur."

"Evet. Büyükannesinin öldürüldüğünü ve Dedektif Reynolds'ın önce tutuklanıp, sonra serbest bırakıldığını da biliyorum. Bu konuda itirafta bulunmak istediğini söyleyen iki kişi aradı."

Paris onun budala olduğuna karar verdi.

"Orada görevli kimse yok mu?"

"Komiser Ingersol var fakat şu anda burada değil."

"Yerine kim bakıyor?"

"Ben."

Paris telefonu Caruso'nun yüzüne kapattı.

Paul, eşyalarını toplamayı bitirince, cep telefonu ve araba anahtarlarını almak için uzandı. Telefonun ışığı yanıp sönüyor ve cevaplandırılmamış bir aramayı gösteriyordu. McCade ile konuşurken birisinin kendisini aradığını ve telefonu çağrı cihazına aktardığını hatırladı. Ondan sonra iki uzun konuşma daha yapmıştı. Gördüğü telefon numarasını tanımıyordu.

Paris, yanındaki koltuğun üzerinde duran kâğıdı aldı. Burada Kimberley Reynolds'ın telefonu vardı. Kızın elleri titriyordu. Bu sırada telefon çalmaya başladı. Paris uzandı ve telefonu yerinden aldı.

Tanıdık bir ses, "Ben Paul Richardson," dedi. "Telefon numaranız çağrı cihazımda çıktı."

Bunlar Paris'in hayatı boyunca işittiği en güzel sözlerdi. O kadar rahatlamıştı ki gözleri yaşlarla doldu.

"Paul, ben Paris. Arabayla Bell Harbor'a gidiyorum. Bana inanmalısın çünkü Bell Harbor polisi benim bir sahtekâr olduğumu düşünüyor ve herhangi bir şey yapmayı reddediyor. Eğer sen de yardım etmezsen..."

Paul, şaşırtıcı ölçüde yumuşak ve güven verici bir sesle, "Ben sana inanırım," dedi "Yardım da ederim. Şimdi bana olanları anlat."

"Bu akşam Sloan'ı öldürecekler. Ona bir intihar mektubu yazdırıp büyük anneyi öldürdüğünü itiraf ettirecekler. Ondan sonra da öldürecekler!"

Sloan'ın hayatından dakikalar kayıp giderken, Paris, Paul'ün kendisine her şeyi baştan anlattıracağını ya da ayrıntılar konusunda sorguya çekeceğini umuyordu.

"Peki. Bana bu kişilerin kim olduğunu söyle ki onlara engel olabileyim."

"Onların kim olduğunu bilmiyorum. Sadece bu akşam olacakların konuşulduğu bir konuşmaya şahit oldum."

"Peki. O zaman bana kimlerin konuşmasını duyduğunu söyle."

İhanet anı gelmişti. Babası onu sevmiş ve büyütmüştü... Babası, işini korumak için, bu gece Sloan'ın öldürülmesine seve seve göz yumacaktı... Babası, kendi büyükannesinin de aynı sebepten öldürüldüğünü duyunca kendini kaybetmemişti.... Paris büyükanneyi çok severdi. Babasını da severdi. Sloan'ı da seviyordu.

"Paris, bu işin içinde kimler olduğunu bilmeliyim. Yoksa, aynı derecede etkili olamam."

Kız yutkundu ve sol koluyla ıslak yanağını sildi.

"Babam. Babam ve Gary Dishler. Bu konuda konuştularını duydum. Dishler babamın ortakları diye söz ettiği bazı kişiler için çalışıyor. Bu ortaklar ona büyükannemi öldürmesi talimatını vermişler, o da öldürmüş."

Yanaklarından aşağı sel gibi yaşlar akıyordu. Yolu ve arabaları buğulu görüyordu.

Devam etti. "Gary'ye Sloan'a ne yapması gerektiğini söylemişler. Ama bunu kendisi yapmayacak. Sanırım, bu iş için birilerini kiralamışlar."

"Bunları bilmem yeterli. Seni tekrar ararım."

Paris telefonu kapattı. Paul, Sloan'ı kurtarmasına yardımcı olacaktı. Aynı zamanda babasını tutuklayacaktı

Mağrur, yakışıklı babasının evinden kelepçelerle çıkarıldığını düşündü. Cinayet davalarını, suçlamaları, babasının resmini içe-

ren çirkin gazete haberlerini düşündü. Gözyaşları gittikçe artan bir hızla akıyordu.

Babasına, yüksek sesle, "Üzgünüm," dedi. "Üzgünüm. Üzgünüm. Üzgünüm."

ELLİ

Bir FBI helikopteri yat limanında bekliyordu. Paul ona doğru yola çıktı. Bu arada Bell Harbor Polis Merkezi'ni aradı. Onun da karşısına Çavuş Caruso çıktı.

Paul kendini tanıttı ve nefes almasına fırsat kalmadan Caruso, "Adınızı televizyon haberlerinden hatırlıyorum," dedi. "Sloan'la birlikte..."

Paul, onu susturdu.

"Konuşmayı kes ve dinle. Sloan tehlikede. Birisi onu yakalamaya çalışıyor. Büyük bir ihtimalle evinde..."

"Bence buraya telefon eden bayandan söz ediyorsunuz. Onun bir sahtekâr olduğunu hissettim ama, yine de, işleri sağlama almak için Sloan'ı çağrı cihazından aradım ve evindeki telesekretere haber bıraktım."

"Çağrıya cevap verdi mi?"

"Hayır, henüz vermedi."

Paul, Sloan'la birlikte gittiği barbekü partisinde tanıştığı polisleri aklından geçiriyordu. İçlerinden bir tanesi akıllı görünmüştü. O gece Paul'den şüphelenmiş ve Sloan'ın havai fişek hikâyesini kuşkuyla karşılamıştı.

"Jessup nerede?" diye sordu.

"Onun da görevi bitti. Başka görüşmek istediğiniz biri var mı?"

"Dinle beni, cahil salak, şimdi sana istediğimi söylüyorum. Kıçını kaldırıp onu bul ve beni bu numaradan aramasını söyle."

Mart ayında günler kısaydı. Otoyolda Bell Harbor çıkışı gö-

ründüğünde güneş batıyordu. Paris'in Sloan'ın evini bulmak için yardıma ihtiyacı vardı. Ama Kimberley'in evini birkaç kere aramış ve her seferinde telesekreter çıkmıştı.

Paris, heyecan içinde, Kimberley'in hâlâ işte olabileceğini düşündü. Kendi kendine sakin olması ve bir çözüm bulması gerektiğini tekrarlıyordu. Birden Kimberley'in bir butikte çalıştığını hatırladı. Sloan sahibinden söz etmişti. Adını da söylemişti. Modası geçmiş bir kadın ismiydi bu. Butik de onun adını taşıyordu. Tanınmış markaların ürünlerini sattığı için Paris özellikle ilgilenmişti. Dükkânın adı...evet, evet, LYDIA idi.

Hemen telefonu kapıp, Lydia'nın numarasını öğrendi. O kadar rahatlamıştı ki Lydia, Kimberley'e özel bir telefon geldiği için homurdanınca güldü. Arayanın kim olduğunu merak ettiğini belli eden yumuşak bir ses, "Ben Kimberley Reynolds," dedi.

"Ben Paris, Bayan Rey... Anne."

"Aman tanrım! Sana şükürler olsun."

Telefonu o kadar sıkıyordu ki Paris onun parmaklarının çıtırtısını duyuyordu. Paris sinyal verdi, hızını azalttı. Çıkış rampasında trafik kalabalıktı.

"Bell Harbor'dayım. Bir sorunum var. Sloan'ı hemen bulmam gerek."

"Evde olması gerek. Saat beşi geçiyor. Bugün işten erken çıkacaktı. Eğer belli bir konuda çalışıyorsa geç kalmış olabilir."

"Şu anda otoyoldan çıkıyorum. Bana evini tarif edebilir misiniz? Otoyol ve..." Sokak adını okumak için durdu. "Harbor Point Boulevard'dan."

Kimberley'in özen ve dikkatle Sloan'ın evini tarif edişi, Paris'in endişeyle çarpan yüreğine dokundu.

Annesi devam etti.

"Sloan'ın yedek anahtarını sakladığı bir yer vardır." Anahtarın yerini tarif etti. "Eğer evde yoksa, içeri girip bekleyebilirsin," diye ekledi.

Paris, Kimberley'in tarifi uyarınca sola dönmüştü bile. Birden annesiyle yaptığı bu ilk konuşmayı hemen bitirmek istemediğini hissetti.

Kararsızlık içinde, nefesini tutarak, "Daha sonra gelip sizi görebilir miyim?"

Annesi hıçkırıkla karışık bir gülüşle, "Otuz yıldır senden bunu duymayı bekliyordum," dedi. "Sen...unutmazsın, değil mi?"

"Söz veriyorum. Unutmam"

Paris, birkaç dakika sonra Sloan'ın evini buldu. İçeride ışık yanıyor, kapıda alışılmadık bir plakası olan, son model beyaz bir araba duruyordu. Plakada BHPDO31 ibaresi vardı.

Paris, BHPD'nin Bell Harbor polisiyle ilgili olduğunu anladı. Paris yolun üzerinde bir park yeri buldu. Çantasını kaptı ve arabadan fırladı. Rüzgâr esmeye başlamış, yağmur atıştırıyordu. Karanlık basmıştı, ama yol aydınlıktı ve güvenli görünüyordu. Kapıyı çalıp durumu Sloan'a anlatmayı ve onu hemen evden çıkarmayı planlamıştı. Paul gerisini halledebilirdi.

Bu plan son derece mantıklı ve tatbiki kolay görünüyordu. Ama ön kapıya yaklaştıkça huzursuzluğu artıyordu. Verandada durdu ve kapıyı çalmak için elini kaldırdı. Sonra tereddüt ederek çevresine bakındı. Sağında, yolun öteki tarafındaki kumsalı, yüksek direklerin üstündeki bol ışıklı lambalar aydınlatıyordu. Bunların ışığında, uzakta, bir kadın kumların üzerinde hızlı hızlı yürümekteydi. Birden koşmaya başladı. Paris onu tanıdı. O kadar rahatladı ve sevindi ki rüzgârın ve denizin sesini hesaba katmadan seslendi.

"Sloan..."

Kapı birden açılınca sevinçli sesi bir çığlığa dönüştü. Bir el uzanıp ağzını kapattı. Birileri onu içeri çekti.

ELLİ BİR

Sloan'ın koşmasına sebep olan yağmur tehdidi birkaç damlayla kaldı. Bunun üzerine kız yeniden yavaşladı. Okyanus onu sakinleştirir, ona şarkılar fısıldardı. Ama Palm Beach'den döndüğünden beri, burada da teselli bulamıyordu. Palm Beach'e gitmeden önce evde geçirdiği sakin saatlere bayılırdı. Artık evde olmaya da dayanamıyordu.

Eğilip, yerden yuvarlak, düzgün bir taş aldı. Sonra yine dalgalara doğru yürüdü. Bir bilek hareketiyle taşı dalgaların üstünde kaydırmaya çalıştı. Kayması gerekirdi ama suyu yarıp battı. Geçirdiği güne çok uygun bir şeydi bu.

Saat üçü biraz geçe eve gelmiş, sonra dışarı çıkıp, piknik alanının kuzeyindeki büyük bir kaya parçasının üstünde oturarak vakit öldürmüştü.

Okyanusun müziğini duymaya çalışırken, bir yandan da, bulutların hareketlerini ve güneşi kâh ortaya çıkarıp, kâh örterek ilerleyişini seyretmişti. Sakin akşamlarda, denizden kulağına Brahms ninnileri gelirdi. Fırtınalı gecelerde ise Mozart. Palm Beach'den döndüğünden beri müziği duyamaz olmuştu. Şimdi, deniz ona gürültülü söylevler veriyor, gece uykusunda bile rahatsız eden gürültüler ve korkunç fısıltılar çıkarıyordu.

Okyanus büyükannenin öldürüldüğünü, ama katilinin elini kolunu sallayarak serbest dolaştığını söyleyerek şikâyet ediyordu. Herkesi hayal kırıklığına uğrattığı için, sevdiği adamı kaybettiğini fısıldıyordu. Kumlara vuran her dalga bir bir kayıplarını sayıyordu... Edith... Noah... Paris... Courtney... Douglas...

Sloan, elleri ceplerinde, bu acı sesleri dinleyerek öylece duruyordu. Onlardan kurtulamayacağını bile bile evine dönmeye karar verdi. Başını önüne eğerek caddenin öteki tarafına geçti. Hatıraları yüreğini parçalıyor, acıklı fısıltılar peşini bırakmıyordu. O kadar dalgındı ki, arka kapının önüne gelene kadar başını kaldırıp eve bakmadı bile. Ancak o zaman evin arka tarafının karanlık olduğunu fark etti. Palm Beach'den döndüğünden beri evden çıkarken, karanlık bir boşluğa geri dönmemek için, mutfağın ve oturma odasının ışığını açık bırakıyordu. Bugün de çıkarken mutfak ışığını açık bıraktığından emindi.

Yapmadığı bir şeyi nasıl kesinlikle yaptığını hatırladığını düşünüp şaşırdı. Arka kapıya iyice yaklaşınca, camın köşesinde bir kırık görüp geriledi. Sonra olduğu yerde döndü, evin duvarına yapıştı ve yavaş yavaş çömelerek emekleme pozisyonuna geçti.

Pencere seviyesinin altında kalarak, emekleye emekleye evin ön tarafına vardı ve oturma odasının ışığının hâlâ yanmakta olduğunu gördü. Çabucak ihtimalleri ve neler yapması gerektiğini düşündü. Hâlâ içeride birinin olup olmadığını anlamasına ve neden içeri girilmiş olabileceğini öğrenmesine imkân yoktu. Hırsızlar bir yere girip çıkarken hızlı hareket ederlerdi. Normal olarak ışıkları kapatacak vakitleri olmazdı.

Evin anahtarı yanındaydı, ama araba anahtarı ve silahı yoktu. Glock tabancası hâlâ Palm Beach polisindeydi. Küçük tabancası içeride çantasında duruyordu. Otuz sekizliği ise oturma odasında, çalışma masasının çekmecesindeydi. Evde biri varsa, yapılacak en makul şey oradan uzaklaşmak, bir komşuya giderek telefonla yardım istemekti.

Bunu yapmaya karar verdi. Ancak, evin önüne bakan köşeyi döndüğü zaman caddede tanıdık bir araba gördü. Bu, üstü açık bir Jaguar'dı. Paris'in otomobili. Paris camı kırarak içeri girmeden önce arabasını kapının önünde, herkesin görebileceği bir yerde mi bırakmıştı? Bu fikir o kadar saçmaydı ki Sloan tedirgin oldu.

Genç kadın, ağır ağır evin arka tarafına döndü. Kapının önüne gelince, kurşunlara hedef olmamak için yana çekildi ve kapı ko-

tiğini fısıldıyordu. Kumlara vuran her dalga bir bir kayıplarını sayıyordu... Edith... Noah... Paris... Courtney... Douglas...

Sloan, elleri ceplerinde, bu acı sesleri dinleyerek öylece duruyordu. Onlardan kurtulamayacağını bile bile evine dönmeye karar verdi. Başını önüne eğerek caddenin öteki tarafına geçti. Hatıraları yüreğini parçalıyor, acıklı fısıltılar peşini bırakmıyordu. O kadar dalgındı ki, arka kapının önüne gelene kadar başını kaldırıp eve bakmadı bile. Ancak o zaman evin arka tarafının karanlık olduğunu fark etti. Palm Beach'den döndüğünden beri evden çıkarken, karanlık bir boşluğa geri dönmemek için, mutfağın ve oturma odasının ışığını açık bırakıyordu. Bugün de çıkarken mutfak ışığını açık bıraktığından emindi.

Yapmadığı bir şeyi nasıl kesinlikle yaptığını hatırladığını düşünüp şaşırdı. Arka kapıya iyice yaklaşınca, camın köşesinde bir kırık görüp geriledi. Sonra olduğu yerde döndü, evin duvarına yapıştı ve yavaş yavaş çömelerek emekleme pozisyonuna geçti.

Pencere seviyesinin altında kalarak, emekleye emekleye evin ön tarafına vardı ve oturma odasının ışığının hâlâ yanmakta olduğunu gördü. Çabucak ihtimalleri ve neler yapması gerektiğini düşündü. Hâlâ içeride birinin olup olmadığını anlamasına ve neden içeri girilmiş olabileceğini öğrenmesine imkân yoktu. Hırsızlar bir yere girip çıkarken hızlı hareket ederlerdi. Normal olarak ışıkları kapatacak vakitleri olmazdı.

Evin anahtarı yanındaydı, ama araba anahtarı ve silahı yoktu. Glock tabancası hâlâ Palm Beach polisindeydi. Küçük tabancası içeride çantasında duruyordu. Otuz sekizliği ise oturma odasında, çalışma masasının çekmecesindeydi. Evde biri varsa, yapılacak en makul şey oradan uzaklaşmak, bir komşuya giderek telefonla yardım istemekti.

Bunu yapmaya karar verdi. Ancak, evin önüne bakan köşeyi döndüğü zaman caddede tanıdık bir araba gördü. Bu, üstü açık bir Jaguar'dı. Paris'in otomobili. Paris camı kırarak içeri girmeden önce arabasını kapının önünde, herkesin görebileceği bir yerde mi bırakmıştı? Bu fikir o kadar saçmaydı ki Sloan tedirgin oldu.

Genç kadın, ağır ağır evin arka tarafına döndü. Kapının önüne gelince, kurşunlara hedef olmamak için yana çekildi ve kapı ko-

lunu çevirdi. O zaman içeriden gelen bir ses duydu. Bir hareket mi? Bir inilti mi? Bir kelime mi?

Kırık camdan içeri, mutfağa göz attı. Buranın boş olduğundan emin olunca, daha dikkatli baktı ve mutfağı oturma odasına bağlayan kapının kapalı olduğunu gördü.

Dikkat kesilmişti. Mutfağa girdi ve tek parmağıyla ara kapıyı itti.

Paris, oturma odasında, çalışma masasının başında oturuyordu. Korku ve dehşetten yüzü bembeyazdı. Arkası Sloan'a dönük, ayakta duran bir adam ise elindeki silahla ona nişan almıştı. Sloan, içeride tek bir adam olmasına dua ederek, kapıyı biraz daha açtı.

Paris onu gördü ve ümitsiz bir hamle yaparak konuşmaya başladı. Amacı insanların dikkatini dağıtmak ve Sloan'a olup bitenler hakkında ipucu vermekti.

"Sloan, babamı kurtarmak için büyükanneyi öldürdüğünü itiraf eden bir yazı yazıp imzalamaz. Bunu yaptığı anda kendisini öldüreceğinizi anlayacaktır."

Ayaktaki adam tıslayarak, "Kapa çeneni!" dedi. "Yoksa, haklı olup olmadığını görecek kadar yaşayamayacaksın!"

"Bir kadını öldürmek için üç silahlı erkeğe neden gerek olduğunu anlamış değilim!"

Paris o anda Sloan'la kendisinin ölmek üzere olduğunu ürperterek anladı.

Mutfak kapısının sol tarafındaki adam, yumuşak bir sesle, Paris'e, "Şimdi sen de geldiğine göre iki kadın oldu," dedi.

Paris, Sloan'ın kaçacağını düşünmüştü. Ama o seyretmesi bile insanın kanını donduracak olan bir şey yaptı. Mutfak kapısını ardına kadar açtı, ellerinin boş olduğunu göstermek için, iki elini havaya kaldırdı ve oturma odasına girdi.

Sakin bir sesle, "İstediğiniz benim, onu bırakın," dedi.

Paris bir çığlık attı. Adam kendi çevresinde fırıldak gibi döndü. Diğer iki adam da silahlarını kızın kafasına doğrultmuşlardı.

İçlerinden biri, "Hoş geldin!" dedi.

"Onu bırakın. İstediğinizi yapacağım."

Sloan bunu o kadar sakin bir sesle söylemişti ki Paris kulaklarına inanamadı.

kullanıyordu. Böylece silahı kucağına aldı ve belli olmaması için, masaya doğru kaydı.

Tekrar "Ne yazacağım?" diye sordu.

Adam cebinden bir kâğıt parçası çıkartarak onun önüne koydu.

Paris'in zihninde, bu kâğıt parçası dört bir yandan gelen ve birbirini izleyen silah seslerini temsil ediyordu. Sonra başında keskin bir acı hissetti ve her şey kardı. Bu karanlık çukura kayıp gitmeden önce son gördüğü şey Paul Richardson'ın öfkeli yüzüydü.

ELLİ İKİ

Bu kez, Bell Harbor Hastanesi, Palm Beach'de Edith Reynolds'ın öldürülmesine ilişkin bilgi almak için toplanmış olan basın mensuplarının istilasına uğramıştı. Buna rağmen küçük hastanede neşeli bir hareketlilik göze çarpıyordu. Bir gece önce Sloan Reynolds'la Paris Reynolds'ın öldürülmek istenmesi konusunda her kafadan bir ses çıkıyor, inanılmaz teoriler ileri sürülüyordu.

Yerel televizyon kanalları Dedektif Sloan Reynolds ile Polis memuru Jess Jessup'ın kahramanlıklarını öve öve bitiremiyor, geceki baskına katılan iki FBI görevlisinden kısaca söz ediyordu.

Ulusal basın ise, bu FBI görevlilerinden birinin, birkaç gün önce Noah Maitland'ın teknelerine yapılan baskına ilişkin adı manşetlere geçen kişi olmasını tuhaf ve heyecan verici buluyordu.

Birkaç dakika önce, şafaktan biraz sonra, doktorlar Paris Reynolds'ın bilincinin yerine geldiğini açıklayınca, bir kutlama havasına girilmişti. Hastane personeli, basın mensuplarının, bu haberi aldıktan sonra, çevreyi terk edeceklerini umuyorlardı.

Güler yüzlü bir hemşire, üçüncü kattaki özel bir bekleme odasına girdi.

"Bay Richardson" dedi. Sonra, uyumakta olan Sloan'la Kimberley'i uyandırmamak için, alçak sesle devam etti. "Bayan Reynolds uyandı. Kendisini yalnız görmek istiyorsanız, bu mümkün."

Paul ayağa kalktı. Saatlerdir hastanede Paris'in kendine gelmesini beklemişti, ama şimdi ona ne diyeceğini bilmiyordu.

Kızın gözlerinin kapalı olduğunu görünce biraz korktu. Ama yatağın üstüne, onun yanına oturunca, nefesinin güçlü olduğunu ve renginin düzeldiğini gördü.

Kızın elini avucuna aldı. Paris gözlerini açtı ve Paul onun kendisini tanıdığını anladı. Şimdi kendisinin nasıl bir adam olduğunu hatırlamasını bekliyordu... yaptığı her dürüst ve samimi hareketten kuşkulanan... sonunda da, onu çok sevdiği büyükannesini öldürmekle suçlayan bir alçak... Paul, onu son gördüğünde nasıl suratına bir tokat atıp kapıyı yüzüne kapatmışsa, şimdi de aynı davranışı hak ettiğini düşünüyordu.

Paris ona baktı. Şaşkınlığı tamamıyla kaybolmuştu. Yutkundu. İki günden beri ilk kez konuşmaya çalışıyordu.

Paul kendini savunmaya hazırlandı.

Paris fısıldayarak, "Neden o kadar geç kaldın?" dedi.

Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

Paul, boğuk bir sesle güldü ve onun elini sıktı.

Kız, "Vuruldum mu? diye sordu.

Paul başını salladı ve serseri bir kurşun sekip onun başını sıyırdığı zaman ne kadar korktuğunu hatırladı.

"Kim vurdu beni?"

Paul başını eğip birbirine kenetlenmiş olan ellerine dayadı ve ona gerçeği söyledi.

"Sanırım ben vurdum."

Paris son derece sakindi. Sonra sarsıla sarsıla gülmeye başladı.

"Bunu tahmin etmeliydim."

Paul onun gözlerinin içine baktı ve gülümsemeye çalıştı.

"Seni seviyorum," dedi.

ELLİ ÜÇ

Paris o hafta sonu hastaneden çıktı ve dinlemek için annesinin evine gitti. Paul, onun yanında olabilmek için izin aldı. Kimberley kızının üstüne titriyor, Sloan her gün onu görmeye geliyordu.

Kimberley ve Paris gittikçe daha sağlıklı görünüyorlar, ama Sloan her gün biraz daha zayıflıyor ve rengi soluyordu. Paul bunun Maitland yüzünden olduğunu biliyordu.

İkisinin arasının açılmasına kendisinin sebep olduğunu bildiği için, kendisine Maitland'dan uzak durması söylendiği halde, durumu düzeltmek amacıyla elinden geleni yapmayı hazırdı. Buna tek engel, Maitland'ın onunla görüşmeye yanaşmamasıydı. Paul, ondan randevu istemek için iki kere telefon etmiş, ama Noah, telefonlara çıkmadığı gibi görüşme teklifini de reddetmişti.

Edith'in ölümünden iki hafta sonra, güneşli bir akşam üstü, Kimberley'in evinde Sloan, Paris ve Kimberley çene çalarken, Paul bunları düşünüyordu.

O sırada kapı çalındı ve başka kimse işitmediği için, Paul kalkıp kapıyı açtı. Courtney Maitland'ın onu süzmekte olan kısık gözleriyle karşılaştı.

"Paris'i görmeye geldik," diye açıkladı. "Burada ne yapıyorsun? Tabak takımlarına el koymaya mı geldin?"

Paul, kızın arkasında Douglas'ın arabadan inmekte olduğunu gördü ve aklına yarım yamalak bir fikir geldi.

Kapıdan dışarı bir adım atarak Courtney'in içeri girmesine engel oldu.

"Paris'in yanına geçmeden önce ikinizle de özel olarak konuşmak istiyorum," dedi.

Kendisini itip geçmemeleri için kapıyı kapattı.

Douglas ve Courtney, ona öfke saçan bakışlarla bakarken, Paul, "Ailenize büyük bir haksızlık yaptım," dedi. "Sloan'a da öyle. Bana yardım ederseniz, işleri düzeltmek istiyorum."

Courtney, "Niçin FBI kimliğini havada sallayıp sihirbazlık yapmıyorsun?" diye tısladı. "İşleri böyle halletmeye alışık değil misin?"

Paul onu duymazlıktan geldi ve Douglas'a hitaben:

"Benim teknelere yapmayı tasarladığım baskın hakkında Sloan'ın hiçbir fikri yoktu, Douglas," dedi. "Noah'la ilgili düşüncelerim olduğunu bile bilmiyordu. Bana güvenmişti ve bu güveni kötüye kullandım. Ama bunu görev icabı yaptım. Sloan'ın, Noah hakkında yanıldığını ve benim haklı olduğumu düşünüyordum."

Sustu. Douglas, kızının ne düşündüğünü anlamak ister gibi, Courtney'e baktı.

Paul, "Courtney," dedi. "Sloan annesine ve kız kardeşine sürekli senden söz ediyor. Seni o kadar özlüyor ki."

Courtney, inatla, "Senin söylediklerine ne diye inanalım?" dedi.

Paul, ellerini ceplerine soktu.

"Bunları ne diye uydurayım ki?"

Courney, zayıf bir sesle, "Çünkü sahtekârın birisin," diye cevap verdi.

Paul, uzanıp kapıyı açtı.

"Belli ki vaktimi boşa harcıyorum,"dedi. "Sizin Sloan'a aldırdığınız yok. Boş verin. İlgisiz insanlara bir şeyler anlatmaya çalışarak vakit harcamaktan bıktım."

Tam içeri girerken, Courtney, eliyle onun gömleğinin koluna dokundu.

"Sloan bizi ne kadar özlüyor?"

Paul geri döndü.

"İnanamayacağın kadar çok özlüyor. Ağabeyin ne kadar özlüyor?"

Courtney önüne baktı. Kafasının içinde, sevdiği insanlara duyduğu sadakat çelişiyordu. Sonra başını kaldırdı.

"O kadar çok özlüyor ki, bugün, hiç sevmediği bir yer olan Saint Martin'e gidiyor. Üstelik orada sevmediği insanlarla buluşacak. Sonra San Fransisco'ya gidip, orada kalacak."

"Beni içeri al. Onu görürsem ikna etmeye çalışırım."

Courtney büyük bir zevkle tahmin yürüttü.

"Seni kapı dışarı eder. Seni sevdiğini söyleyemem. Onun Sloan'ı görmesini sağlamalıyız. Ve bu kızı kolayca kovamayacağı bir yerde olmalı."

Birbirlerine bakıp anlaştılar ve hep birlikte eve girdiler.

Courtney, "Fazla kalamayacağız," dedi.

Sonra yürüyüp Paris'i yanağından öptü.

"Soğuk pansuman mı yapıyorsun, Paris?"

Sloan, onun arkasında duran Douglas'a baktı. Yaşlı adamın kendisi için açılmış olan kollarına atıldı. Douglas onu kucakladı ve kulağına fısıldadı.

"Courtney, seni ve Paul'ü Noah'a götürecek. Onunla git. Beklerseniz, Noah gitmiş olacak. Birkaç saate kadar yola çıkıyor."

Sonra, dalgın bakışlarla, Sloan'ın omzunun üzerinden baktı ve kolları yanına düştü.

"Bu da kim?"

Sloan yola çıkmak için o kadar acele ediyordu ve bu yolculuğun sonuçlarından o kadar korkuyordu ki, kafası fena halde karışıktı. Bu soru üzerine, annesini nasıl tanıştıracağını düşündü.

Nihayet cevap verebildi. "Annem. Onunla tanışmak ister miydin?"

Douglas, ağır ağır gülümseyerek, "Sevgilim," diye cevap verdi. "Şu anda bundan çok istediğim hiçbir şey yok."

ELLİ DÖRT

Noah, son dosyaları da evrak çantasının içine koyduktan sonra, çantasını aşağı, bavulların yanına indirdi. Şoför hepsini arabaya taşıyacaktı.

Orada, elleri cebinde, öylece durmuş etrafına bakınıyordu. Bu evin iç tasarımını kendisi yapmıştı. Odalarının şeklini ve düzenini, yüksek tavanlarını, panaromik manzaralarını çok beğenirdi. Şimdi, bir süre buradan uzak kalacağı için memnundu. Evin neresine gitse Sloan'la ilgili anılar ve ona duyduğu tutku karşısına çıkıyordu.

Kanepeye baktı ve orada oturmakta olan Sloan gözlerinin önüne geldi. Tutuklanmaktan korkuyordu.

Noah odalara girip çıktıkça, adımları, cilalı yer döşemelerinde yankılanıyordu.

Mutfak kapısından içeri girince, Sloan'ın orada oturduğunu gördü. Gecenin geç saatlerinde ona omlet yapıyordu. Yemeğin pişmesine yardım etmeyen, onu yiyemez, demişti. Bu bir uyarıydı..

"O zaman bana bir görev ver. Kolay olmasın."

Kız ona bir bıçak ve bir yeşil biber vermişti.

Noah, "Daha erkeksi bir görev olacağını ummuştum," demişti.

Bu kez Sloan ona bir soğan vermişti.

Noah, arka kapıyı açtı ve terasa çıktı. Ayakta duruyordu. Sol

tarafta şemsiyeli bir masa vardı. Sloan, burada ilk defa olarak babası, Courtney ve kendisiyle birlikte kahvaltı etmişti. Courtney, bir gece önce Noah ve Sloan'ın birlikte gittikleri yemeğin ayrıntılarını öğrenmek istiyordu. Sloan kahkahalarla gülüyordu.

"Ben flört hakkında hiçbir şey bilmiyorum... Eğer yanımda bir telefon olsaydı, arkadaşım Sara'yı şu dans pistinden arayıp size ne cevap vermem gerektiğini sorardım.

Noah, bakışlarını güçlükle masadan ayırarak kumsala çevirdi. Onunla, Sloan'ın şerefine verilen partiden sonra, gecenin geç saatlerinde orada buluşmuştu. Elinde sandaletleriyle, çıplak ayaklı bir peri kızına benziyordu.

"Bu tür ilişkilere gelince...senin...ya da çoğu kişilerin anlayışına göre...fazla tecrübem yok. Şimdiye kadar, bu çeşitten sadece iki ilişkim oldu."

"Sadece iki mi? Çok yazık. Bunların çok kısa ve bütünüyle anlamsız olduğunu tahmin etmeye cesaret edebilir miyim?"

Sloan, elini onun yanağına koyarak, "Evet," diye fısıldamıştı. "Gerçekten öyleydiler."

O geceyi, şu sağ taraftaki şezlonga uzanıp, yeni yetme gençler gibi, birbirlerini okşayıp, öpüşerek geçirmişlerdi. Kumsal önünde uzanıyordu. Edith öldürüldüğü gece ona kumsalda rastlamıştı. Sloan'ı özlediği için Miami'den erken dönmüştü. Birlikte omlet pişirdikten sonra, onun eve götürmüştü.

"Senin için çıldırıyorum."

Aslında, "Seni seviyorum," demek istemişti.

Tanrıya şükürler olsun ki bunu söylememişti. Şu anda pişman olacağı başka bir aptallıktan böylece kurtulmuş oluyordu.

Noah, geri dönüp eve girdi. Bütün tanıdığı kadınların hepsinden çok, bu kadını arzulamış olmasına nasıl bir zihinsel tutarsızlığın ya da vücut kimyasının sebep olduğunu düşünüyordu.

Nasıl olup da bu kadar saf olabildiğine şaşırıyordu. Birlikte oldukları süre içinde kızın da ona âşık olduğuna her şeyin üstüne bahse girebilirdi. Zaten ona yatırım yapmış ve kız ona bir servete mal olmuştu. FBI'ın teknelerine el koyuşuyla ilgili olarak basında çıkan rezil haberler şöhretini önemli ölçüde lekelemişti. Hiç

bir şey ele geçirememiş olmalarına rağmen, bu olay ileriki yıllarda insanların zihninde daima kuşku yaratacaktı.

Sloan Reynolds bir orkide kadar narin ve güzeldi. At kuyruklu bir Mata Hari'ydi o.

Oturma odasının kapısında durdu. Video cihazında bir kaset vardı. Paris ile Sloan'ın kendilerini öldürmek isteyen kiralık katillerden kıl payı kurtulmalarını izleyen günlerde, televizyon haber programları çekilmiş çeşitli filmlerini yayımlamışlardı. Courtney, Sloan'ın gerçek bir hain olduğuna inanmasına rağmen, televizyonda seyrettiklerine hayran olmuş ve onları kasete çekerek Noah'a seyretmesi için ısrar etmişti.

Courtney'in söylediğine göre, Bell Harbor polisi "Gerçek Polis Eylemde" adlı bir dizi olayın çekimine katılmış ve burada, Sloan'ın baş rolde olduğu bir uyuşturucu baskını gösterilmişti.

Kaset Noah'ı çağırıyordu. Bu, onu seyredebilmesi için, yola çıkmadan önce son fırsattı. Courtney ile Douglas Paris'i ziyarete gitmişlerdi. Evde yalnızdı. Televizyonun yanına gidip düğmesine bastı ve kaseti video cihazına yerleştirdi.

Televizyonun ekranı aydınlandı ve kaset dönmeye başladı. Noah yine öfkeye kapıldı. "Narin küçük melek" silahlardan korkmamaya alışsın diye ona silah kullanmayı öğretmeyi teklif etmişti!

Televizyon ekranında, bu 'melek' sırtında POLİS yazılı bir yelek giyiyordu. Bir polis arabasının içine iki büklüm oturuyor, sıkı sıkı tuttuğu silahıyla, bir evin ön bahçesini aşmakta olan meslektaşlarını koruyordu.

İkinci gösteride Sloan arkadaşlarını korumakla kalmayıp, en önde gidiyordu. Bir binaya yaklaşıp kendini kapıya yapıştırıyor, elindeki silahını havada tutuyordu.

Noah, düğmeye basıp cihazı kapattı. Bu filmlerde ondan nefret etmişti.

Ama, eğer kendisine ihanet etmiş olmasaydı, harika olduğunu düşünecekti.

Yukarıda bir rapor unuttuğunu hatırlayarak üst kata çıktı. Onu alıp yola çıkacaktı. Ofisinde, çalışma masasının çekmecesindeki

kâğıtlar arasında bu raporu ararken, kendisine doğru yaklaşmakta olan sesler duydu. Başını kaldırdığında, kapıda, Paul Richardson'ın Courtney ile Douglas'ın arasında durduğunu gördü.

Douglas, Noah'ın gözlerindeki nefret dolu pırıltıları gördü.

"Noah, lütfen Paul'ün söyleyeceklerini dinler misin?" dedi.

Noah, cevap olarak, telefona uzandı ve intercom düğmesine basarak, "Martin," dedi. "Odamda istenmeyen biri var. Onu dışarı at."

Martin hem şoförü hem de korumasıydı.

Bunları söyledikten sonra, bakışlarını kağıtlarına çevirdi. Aradığı raporu buldu ve ayağa kalkarak masasının önüne geldi.

Babası ile kız kardeşi geri çekilmişlerdi.

"Richardson," dedi. "Ben yanından geçerken kımıldarsan, bunu saldırgan bir hareket sayarım ve seni balkondan aşağı atmak zevkinden kendimi mahrum etmem. Birbirimizi anlıyoruz, değil mi?"

Buna karşılık Paul, ofise girdi; Courtney, Douglas ve çoktan gelmiş olan Martin'i dışarıda bırakarak kapıyı kilitledi. Kimsenin açmaması için omuzlarıyla kapıya dayandı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Kapının öteki tarafından Courtney ve Douglas'ın merak edilecek bir şeyi olmadığına dair Martin'i ikna etmeye çalışan sesleri duyuluyordu. Paul, Noah'ın öfkesinin ve kondisyonunun kendisiyle tek başına başa çıkmaya yeteceğinden emindi. Ancak, tek güvencesi, Noah'ın on beş yaşındaki bir kızın, görerek değil, duyarak bile olsa, kendisinin de dahil olduğu böyle vahşi bir sahneye tanık olmasını istemeyeceğiydi. Öte yandan, Noah'ın bu sahneye, Courtney'in sebep olduğunu ve sonucuna katlanması gerektiğini düşünecek kadar vakti olmaması için de kendi yeteneklerine güveniyordu.

Nihayet, olağanüstü hiçbir şey yokmuş gibi, sakin bir sesle, "Noah," dedi. "Çok kötü iki hafta geçirdim. Beş yılı aşkın bir süredir kendimi böyle hissetmemiştim."

Noah, kalçasıyla çalışma masasına dayanmış ve çenesi sinirden gerilmişti. Courtney'in hâlâ dışarıda olup olmadığını anlayabilmek için dikkatini kapıya yöneltmişti.

Bunu anlayan Paul, daha çabuk ve daha dostça konuşmaya başladı:

"Beş yıl önceki Zachary Benedict olayını hatırlıyor musun?"

Maitland ona nefretle baktı. Bu olayı kim unutabilirdi ki? Akademi ödüllü oyuncu ve yönetmen Zachary Benedict, haksız yere, karısını öldürmekle itham edilmişti. Benedict, cezaevinden kaçmış ve Julie Athison adında birini rehine almış, kız da ona âşık olmuştu. Paul onu Mexico'da yakalamış, Benedick Julie ile beraber olmak için özgürlüğünü tehlikeye atmış, Mexico City havaalanındaki vahşi sahne bütün televizyonlarda gösterilmişti.

"Yüz ifadenden bu olayı hatırladığımı anlıyorum. Benedict'i yakalamakla görevlendirilen ajan bendim. Benedict'i yakalamak için, Julie Mathison'u yem olarak Mexico'ya ben götürdüm."

Noah, "Söylesene," dedi. "Hiç gerçekten suçlu olan birinin peşine düştün mü?"

"Besbelli senin durumunda yanıldım. Benedict için de aynı şey geçerli. Mexico'daki olaydan sonra, Benedict'i ziyarete gittim ve Julie'nin suçlu olmadığını söyleyip ondan özür diledim. Benedict, Julie'yi affetti."

"Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Şimdi ona geliyorum. Julie ve Benedict'in durumu ve seninle Sloan'ın durumu arasına başlıca iki fark var. Julie, Mexico City'ye Benedict'in yakalanabilmesi için geldi; çünkü onu Benedict'in suçlu olduğuna ikna etmiştim. Oysa, Sloan'ı asla senin suçlu olduğuna ikna edemedim."

Paul, Noah'ın yüzünde isteksiz bir ilgi sezerek, çabucak devam etti: "Aslına bakarsan, bunu denedim bile. Sloan Palm Beach'e, Carter Reynolds'ı izlememe yardım etmek için geldi. O, Carter Reynolds'ın kartel için akladığı parayı ülkeye senin getirdiğinden şüphe ettiğimi bilmiyordu. Birkaç nedenden ötürü ona bu konuda bilgi veremedim. Bu nedenlerden biri Sloan'ın bir idealist olmasıydı. Sadık ve çok zeki birisidir. Seni izlemek için kendisini kullandığımı öğrenseydi, seni korumak için, her ikimizin de kimliğini açıklayabilirdi."

"Buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Neden yalan söyleyeyim?"

"Çünkü orospu çocuğunun tekisin."

Paul, buruk bir gülümsemeyle, "Courtney bu görüşünü paylaşıyor," dedi. "Biraz daha kibarca söyledi, ama ses tonu, yüzündeki ifade ve kastettiği şey tıpatıp aynıydı. Her neyse, bu konumuzun dışında. Dediğim gibi, Julie Mathison ve Sloan Reynolds'ın durumları arasında iki önemli fark var. Birinciyi söyledim. İkincisi de şu: Julie, Benedict'e ihanet ettikten sonra suçluluk hissetti. Benedict'in öfkesinin hedefi olmaya razıydı ve adamın kendisiyle görüşüp konuşmak istemeyişini anlayışla karşılıyordu. Fakat Sloan'ın kendini suçlu hissetmesi için hiçbir neden yok. O da senin kadar gururlu. Bu yüzden bu işi daha fazla uzatmadan önce iyi düşün."

Paul kapının önünden çekildi.

"Sana üzerinde düşünmeni gerektiren bir yığın şey söyledim." Saatine baktı. Kendi hayatını ve Sloan'ınkini mahvedip etmemek konusunda karar vermek için yarım saatin var."

"Bu ne demek oluyor şimdi?"

"Şu demek oluyor: Sloan seni Apparition'da bekliyor. Biraz düşün. Senden özür dileyecek değil. Özür dilemesini gerektirecek bir durum yok. Olanlar için üzgün olduğunu söyleyip, sana veda etmek istiyor."

Dönüp kapıyı açmak için elini uzattı. Sonra, geri döndü. Gülümseyerek, "Bir şey daha var," dedi. Paris'le evleniyorum. Ama ne yazık ki, bir gece, sağ elinin çok kuvvetli olduğunu öğrendim. Bu beni çok tedirgin etti."

Maitland, onun ne demek istediğini anlamıştı. Hayal kırıklığına uğramış gibi, "Sana tokat mı attı?" diye sordu.

"Tam üstüne bastın."

"Neden?"

"Onu Edith'i öldürmekle suçladım."

Bu Noah'ın çok hoşuna gitmişti.

"Bana kalırsa makul bir sebep," dedi.

"Bu olaydan bir saat önce, Sloan'ın daha kuvvetli olduğuna ve daha çabuk hareket ettiğine tanık oldum."

Noah'ın gözlerinde ilgilendiğini belli eden pırıltılar uçuştu.

"Sloan da mı seni tokatladı?"

"Hayır. O neredeyse beni yıkan bir sağ yumruk çaktı."

"Neden?"

Paul ciddileşti.

"Çünkü sana ulaşmak için kendisini kullandığımı anlamıştı."

Paul Richardson, Sloan'ı temize çıkarmak için aklına gelen her şeyi söylemişti. Bunun Noah üzerindeki etkisini anlamaya çalıştı ama genç adamın yüzünden bir şey anlamak mümkün değildi.

Paul gittikten sonra, Noah oturup onun söylediklerini düşünmeye başladı. FBI ajanının Sloan hakkında söylediklerinin doğru olup olmadığını bilmeye imkân yoktu. Bunun kanıtı asla bulunamazdı. Ama Noah'ın elinde kanıtlar vardı. Bu kanıtlar her zaman meycuttu. Kanıtlar, Sloan ona baktığı zaman gözlerinde beliren ifade, boynuna dolanan kolları ve onunla bütün kalbiyle sevişmesiydi.

Bunlar yeterli kanıtlardı. Noah kararını vermişti. Ayağa kalktı. Sloan'ı görmek için sabırsızlanıyordu. Sonra, aklına bir şey geldi ve gülmeye başladı. Yaptıkları Richardson'ın yanına kalmayacaktı. Noah'la bacanak olacaktı! Dışarı çıktığında hâlâ gülümsüyordu. Courtney onu ön kapıda yakaladı; her zamanki haline nazaran pek süklüm püklümdü.

"Sanırım vedalaşacağız," dedi. "Paul, anlattıklarının seni fazla etkilemediğini söyledi. Onu buraya getirdiğim için bana kızma, olur mu? Bana kızgın olarak gitmeni istemiyorum."

Sonra, Noah'ı çok şaşırtan bir hareket yaptı. Ayak parmaklarının ucunda yükselerek kollarını ağabeyinin boynuna doladı ve onu öptü.

Noah, ona takılarak, "Seni iyi tanımasaydım, beni özleyeceğini sanırdım." dedi.

Kız omuzlarını silkti. "Özleyeceğim."

"Öyle mi? Beni sevdiğinin bile farkında değildim."

Bavulları arabaya yüklenmişti. Noah, evrak çantasını aldı. Kız onu seyrediyor, ne gibi bir ruh hali içinde olduğunu anlamaya çalışıyordu. Noah, bunu anlamıştı. Kızın akıllı olduğunu da biliyordu. Besbelli ümitlenmesine neden olacak bir şeyler hissetmişti. Noah'a bakıp, "Sloan'ı affetseydin seni daha çok severdim," dedi.

Noah, Douglas'ın da oturma odasında durmuş, aynı umutlu ifadeyle kendisini seyretmekte olduğunu gördü. Evden çıkıp, bir an önce Sloan'ın yanına gitmek için sabırsızlanan genç adam, babasına göz kırparak kapıya doğru yürüdü.

"Eh, beni daha çok sevmene sebep olacaksa, peki."

Courtney'in istediği bunu duymaktı.

Bu avantajı sonuna kadar kullanmakta kararlıydı.

Noah kapıyı açarken, "Biliyor musun," dedi. "Senin Sloan'la evlenip Palm Beach'de fazla kalmandan daha fazla istediğim hiçbir şey yok."

Noah güldü. Kolunu onun beline doladı ve kıvırcık saçlarından öptü.

Courtney, bunun 'evet' anlamına geldiğini düşündü ve onunla birlikte kapının önüne çıktı. Ağabeyi, arabanın arka koltuğuna yerleşirken:

"Noah!" diye seslendi. "Harika bir hala olurdum!"

Noah'ın gülmekten omuzları sarsıldı. Kapıyı kapattı.

ELLİ BEŞ

Noah tekneye varıp Sloan'ı aramaya başladığında, helikopterin pervanesi hâlâ dönüyordu. Güverte mobilyalarını düzenlemekte olan bir tayfanın yanından geçti. Sloan'ı arayarak vakit kaybetmektense, kısa yolu tercih etti.

"Bayan Reynolds teknede mi?"

Adam, Bayan Reynolds hakkında başlıca üç şey biliyordu. Patronun gemisine baskın düzenleyen FBI ajanının yakın arkadaşı olduğu, cinayetle itham edildiği ve patronun kız kardeşinin biraz önce onu tekneye getirip bunu bir sır olarak saklamasını söylediği.

Genç tayfa, en güvenli yolun bir şey bilmemek olduğuna karar verdi.

"Bir şeyden haberim yok, efendim," dedi.

Noah, kaşlarını çattı ve kendi dairesine çıkan merdivenleri tırmanmaya başladı. Onun ya da helikopterin görünmeden tekneye gelmiş olması mümkün değildi. Besbelli, Sloan onunla görüşmekten vazgeçmişti. Bu ona çok garip göründü.

Ellerini ceplerine sokarak büyük yatağa baktı. Bu yatakta Sloan'la saatler boyu fırtınalı tutkular paylaşmış, huzur içinde sohbet etmişti. Şimdi, Richardson'ın onun hakkında söylediklerinin ne kadarının doğru olduğunu düşünüyordu. Bir süre önce video kasetlerinde seyrettiği kadın, eğer masumsa onunla karşılaşmaktan korkmazdı.

Sloan, kapıda onun arkasında durmuş, cesaretini toplamaya

çalışıyordu. Aralarında geçenleri birkaç saatten beri düşünmekteydi. Courtney, Noah'ın unutmaya ve bağışlamaya hazır olduğunu, Sloan'la karşılaşınca dünyayı pespembe görmeye başlayacağını söylemiş olmasına rağmen, Sloan öyle düşünmüyordu. Bu bir peri masalı değildi. Gerçek şuydu ki, Sloan Noah'ı bütün kalbiyle sevmesine rağmen, ona kamuoyu önünde aşağılanmaktan başka bir şey getirmemişti. Bir başka gerçek de, Noah'ın onu sevdiğini hiçbir zaman söylememiş olması, evliliğe karşı çıkması ve çocukları sevmemesiydi. Üstelik, ikisi bambaşka dünyaların insanlarıydı. Bu karşılaşmada, kızın bekleyebileceği en olumlu şey birbirlerine karşı dürüst olmak ve Noah'ın bir gün onu bağışlamasaydı.

Heyecanla titreyerek, ileri doğru bir adım attı. Kararlıydı. Noah, elleri ceplerinde, başı önünde, öylece duruyordu. Düşünceler içinde kaybolmuş gibiydi.

Sloan, yumuşak bir sesle, "Vedalaşmaya geldim," dedi.

Birden, Noah'ın omuzları kaskatı kesildi. Geri döndü. Yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı.

Sloan, gözleriyle ona inanması ve onu affetmesi için yalvarıyordu.

"Beni affetmeni rica etmeye geldim. Ama biliyorum ki bu uzun sürecek." Durdu. "Benim hakkımda düşündüklerin için seni suçlamıyorum. Birçok kereler sana gerçeği söylemek istedim, ama Paul, Carter'a bir şey söylemenden korkuyordu." Sesinin adama duyduğu derin sevgi ve üzüntüden titremesini engellemek için, durup, derin bir nefes aldı. "Yine de kalbimin derinliklerinde, ona bir şey söylemeyeceğini bildiğim için, sana söyleyecektim. Ancak, herşeyin böyle beklenmedik bir şekilde çabucak sonuçlanması bizim için en iyisi oldu. Aramızda ciddi bir şeyler olması zaten imkânsızdı."

Noah, "İmkânsız mıydı?" diyerek ilk kez konuştu.

Kız ileri doğru bir adım attı.

"Evet, imkânsızdı. Sen sensin....ben de benim."

Noah, asık bir yüzle, "Bu bizim için her zaman çok büyük bir engel oldu," dedi.

Sloan, o kadar alınmıştı ki, Noah'ın sözlerindeki mizahı fark edemedi.

"Evet, biliyorum ama bu her gün sana daha ümitsizce âşık olmamı engelleyemedi. Sen evlenmek istemiyorsun. Oysa, ben senin karın olmak isteyecektim."

"Anlıyorum."

Kız yüreği burkularak, "Ben çocuklara bayılırım," dedi.

Gözyaşları sel gibi akıyor, görüşünü öylesine bulandırıyordu ki Noah'ı göremiyordu.

Noah, ona bakarak eğildi ve yatak örtüsünü açtı.

Kız, "Ama sen çocuk istemiyorsun," diye sürdürdü sözlerini.

Noah gömleğinin düğmelerini açıyordu.

"Seninkini isterim," dedi.

Bir düğme daha açtı...

SONSÖZ

Pahalı ve şık Palm Beach lokantasındaki bütün masalar doluydu. Oturmak için sıra bekleyenler, barda hatırı sayılır bir kalabalık oluşturmuşlardı.

Şef garsonun masasındaki telefon çaldı ve şef cevap verdi. Hattın öteki ucundan gelen sesi dinliyor, iyice duyamadığı için yüzünü buruşturuyordu.

Gürültüyü biraz olsun azaltmak için, elini kulağına kapatarak sordu: "Özür dilerim, kimle görüşmek istiyorsunuz?... Evet, Maitland'lar geldiler. Bir dakika, kendisini telefonla çağırayım."

İsmi Roland olan olan şef garson Remington Grill lokantasında yeniydi. Elindeki planda, Maitland ailesine ayrılmış olan masayı buldu. Sonra lokantanın içinde, arka taraftaki bir masaya doğru yürüdü.

Bu masada üç kadın oturuyordu. Biri, otuzlarının başında, göz alıcı bir sarışındı. Diğeri, elliye yakın, şık giyinmiş sarışın bir kadındı. Genç olana o kadar benziyordu ki annesi olduğunu tahmin etmek güç değildi. Üçüncüsü ise, koyu renk saçlı, alacalı bulacalı giyinmiş çok genç bir kızdı. Kılığına bakılacak olursa, yanındaki iki kadına da Remington Grill'in diğer müşterilerine de uymuyordu.

Roland, telefon edenin hangisini aradığını bilmediği için güvenli yolu seçti. Gülüşmekte olan üç hanıma bakarak, "Özür dilerim, efendim," dedi. "Sizi telefonla arıyorlar."

Üç kadın da soran bakışlarla ona baktılar.

En genç olanı, "Hangimizi arıyorlar?" diye sordu.

"Bayan Maitland'i..."

Şef garson düştüğü güç durumdan dolayı sıkıntılıydı.

Genç kız, onun işini kolaylaştırmak için, "Siz burada yenisiniz," dedi. "Bakın açıklayayım: Ben, Genç Bayan Maitland'im,ve bu da.." başıyla iki kadının daha genç olanını gösterdi, "yengem Bayan Noah Maitland." Bu kez başıyla, yaşı daha büyük olan sarışını işaret ederek, "Bu ise yengemin annesi, Bayan Douglas Maitland." Sonra büyük bir keyifle, "Kendisi, aynı zamanda, annem olur..." diye ekledi.

Roland'ın kaşları hayretle havaya kalktı.

"Ne kadar hoş!"

Sloan iskemlesini arkaya iterken, adama acıyarak, "Bu telefon büyük bir ihtimalle banadır," dedi. "Noah Roma'dan telefon edip, yarın yerine bugün eve dönmesinin mümkün olduğunu söylemişti," dedi.

Noah, yavaşça yukarı çıktı ve amacına ulaşarak, üç yaşındaki kızının yatak odasına çıkıp ona sürpriz yaptı.

Minik kız pijamaları ve sabahlığıyla, "Baba!" diye çığlık atarak ona doğru koşarken, hizmetçi yan odaya geçip gözden kayboldu. "Baba! Çabuk geldin!"

Normal olarak, Noah, onu kucağına alıp havaya kaldırırdı, ama arkasında ona getirdiği bir hediyeyi saklıyordu. Bu yüzden, gülümsemekle yetindi.

"Bu gün Courtney hala geldi."

"Belli oluyor!"

Minik kız başını eğdi ve tokalarla tutturulmuş bir yığın bukle titredi.

"Nereden anladın?"

"Buklelerinden."

Sloan, Noah'ı terasta buldu. Kucağında kızı vardı. Ay ışığında oturmuş, fısıldaşıyorlardı.

Ashley, "Babam geldi!" diye bağırdı.

Noah, başını kaldırıp Sloan'ı gördü ve gözleri sevgiyle parladı.

Ashley itiraf etti.

"Birbirimize sırlarımızı söylüyorduk," dedi gülerek.

Sonra yeni bir sır öğrenmek için kulağını babasının ağzına eğdi.

Sonra Noah'a bakıp sordu.

"Bunu anneme söyleyebilir miyim?"

Noah, ciddiyetle, "Evet," dedi.

Ashley de aynı ölçüde ciddi, "Babam, seni çok, çok, çok sevdiğini söylüyor," dedi.